Ev Arkadaşı

Yataklarını paylaştılar
ama hiç karşılaşmadılar...

akirakitap

Beth O'Leary

"Yeni Jojo Moyes"
Cosmopolitan

DEX PLUS

tarama & düzenleme akira

EV ARKADAŞI

Orijinal adı: Flatshare
© 2019 Beth O'Leary Ltd
Yazan: Beth O'Leary
Çeviren: Seyhan Alparslan
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ağustos 2020 / ISBN 978-605-09-7575-8
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 446 05 99
Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 / **e-posta:** satis@de.com.tr

Ev Arkadaşı

Beth O'Leary

Çeviren: Seyhan Alparslan

DEX PLUS

Sam için

ŞUBAT

1

Tiffy

Kabul etmelisiniz ki; çaresizlik insanı daha açık fikirli yapıyor.

Dairenin bazı olumlu yanlarını da görebiliyorum aslında. Mutfak duvarlarında insanın gözüne batan küfler, bir süre sonra yeniden oluşacak olsalar da silinerek temizlenebilir. Kirli yatak şiltesi makul bir fiyata yenisiyle değiştirilebilir. Tuvaletin arkasında boy atmış mantarların da içeriye açık havadaymışçasına bir tazelik kattığı ileri sürülebilir pekâlâ.

Bununla birlikte Gerty ve Mo çaresiz olmadıklarından meseleye olumlu bakmak gibi bir dertleri yok. Yüzlerindeki ifadeye bakarak "dehşete düştüklerini" söyleyebilirim.

"Burada yaşayamazsın."

Bunu söyleyen Gerty. Topuklu çizmelerini birbirine yapıştırıp kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuş, burada olmayı protesto etmek için mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalışır gibi bir hali var. Saçları geriye taranıp aşağıdan topuz yapılarak mahkemeye çıkarken giydiği dava vekili peruğunu kolayca takabileceği şekilde toplanmış. Üzerinde tartıştığımız şey benim halihazırdaki hayatım olmasaydı Gerty'nin yüzündeki ifade komik olabilirdi.

İncelemekte olduğu kombi dolabının arkasından çıkan Mo, "Bütçene uygun başka yerler de vardır Tiff," diyor endişeyle. Sakalından sarkan örümcek ağıyla şimdi her zamankinden de derbeder görünüyor. "Bu geçen akşam baktığımız daireden de kötü."

Dönüp emlakçının nerede olduğuna bakıyorum; neyse ki bizi duyamayacak kadar uzakta, "balkon"da sigara içiyor (balkon dediğim komşunun garajının bel vermiş çatısı, üzerine çıkmak için tasarlanmadığı kesin).

"Bu pislik çukurlarından birine daha bakamayacağım," diyor Gerty saatine göz atarak. Saat sekiz olmuş – dokuzda Southwark Ceza Mahkemesi'nde olması gerekiyor. "Başka bir seçenek olmalı."

"Ona bizim evde bir yer ayarlayamaz mıyız?" diye soruyor Mo cumartesiden beri belki beşinci kez.

"Hakikaten şunu bir keser misin?" diyor Gerty sertçe. "Bu uzun vadeli bir çözüm olmaz. Ayrıca Tiffy'nin evin bir yerine sığabilmesi için ayakta uyuması gerekir." Bıkkın bakışlarla bana bakıyor. "Daha kısa boylu olamaz mıydın sanki? Bir yetmiş beşten kısa olsaydın seni yemek masasının altına koyabilirdik."

Mahcup bir yüz ifadesi takınıyorum ama Mo ve Gerty'nin geçen ay ortaklaşa satın aldıkları minicik, dudak uçuklatacak kadar pahalı dairenin bir köşesine kıvrılmaktansa burada kalmayı tercih ederim. Daha önce hiç birlikte yaşamadılar, üniversitede okuduğumuz yıllarda bile. Bunun arkadaşlıklarının sonu olabileceğinden endişeleniyorum. Mo pasaklı ve dalgındır, oldukça ufak tefek olmasına rağmen evde çok fazla yer işgal etmek gibi tuhaf bir hünere sahiptir. Öte yandan Gerty son üç yılını anormal derecede temiz bir dairede yaşayarak geçirdi, daire o kadar mükemmeldi ki bilgisayar ortamında yaratılmış gibi görünüyordu. Batı Londra yıkıl-

madan bu iki yaşam tarzı nasıl örtüşecek hiç bilmiyorum.

Esas problem şu ki; birinin evinde kalacak olursam Justin'in evine kolayca geri dönebilirim. Ve perşembe saat 23.00 itibarıyla artık böyle bir seçeneğim olamayacağına karar vermiş bulunuyorum. Hemen harekete geçip bir ev tutmalıyım ki geri dönemeyeyim.

Mo alnını ovuşturarak kir içindeki deri kanepeye gömülüyor. "Tiff, sana biraz borç..."

"Bana borç vermeni istemiyorum," diyorum, sesim istemediğim kadar haşin çıkıyor. "Bakın, *gerçekten* bu hafta ev sorunumun çözülmesi gerek. Ya burası olacak ya da şu ev arkadaşı ilanına başvuracağım."

"Yatak arkadaşı demek istedin herhalde," diyor Gerty. "Neden *şimdi* diye sorabilir miyim? Hoşuma gitmediğini sanma. Sadece sana son uğradığımda o dairede oturmuş adı anılmaması gereken şahsın lütfedip dönmesini bekliyordun da ondan."

Şaşkınlıkla irkiliyorum. Sözlerindeki küçümsemeden dolayı değil değil –Mo ve Gerty Justin'i hiçbir zaman sevmedi, ben Justin'in evinde kalırken onun eve pek uğramamasından hoşlanmadıklarını da biliyorum. Ama Gerty'nin Justin'den söz ettiği duyulmuş şey değildir. Dördümüz son uzlaşma yemeğinde şiddetli bir ağız kavgasına girdiğimizden beri herkesle iyi geçinmeye çalışmaktan vazgeçmiş, Gerty ve Mo'ya Justin'in lafını açmaz olmuştum. Alışkanlıklardan vazgeçmek kolay değil –Justin'le ayrıldıktan sonra bile onu sözünü etmekten hep kaçınmıştık.

Gerty, Mo'nun uyaran bakışlarını görmezden gelerek, "Hem neden bu kadar ucuz olmak zorunda?" diye devam etti. "Maaşının çok düşük olduğunu biliyorum ama Londra'da ayda dört yüz sterline daire bulmak imkânsız Tiffy. İyice düşünüp taşındın mı?"

Yutkunuyorum. Mo'nun dikkatle bana baktığını hissedebiliyorum. Bir psikolojik danışmanla arkadaş olmanın sıkıntısı burada işte: Mo esasen tescilli bir zihin okuyucudur ve süper güçlerini asla devreden çıkarmaz. "Tiff?" diyor usulca.

Of, lanet olsun, onlara göstermek zorundayım. Yapacak bir şey yok. Ne olacaksa bir an önce olsun bari –yara bandını bir çekişte çıkarmak, buz gibi suya birden atlamak ya da anneme oturma odasındaki büfede duran biblolardan birini kırdığımı söylemek gibi.

Cep telefonumu çıkarıp Facebook mesajını açıyorum.

Tiffy,

Dün akşamki davranışın beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı. Çizgiyi tamamen aştın. Orası benim dairem Tiffy, ne zaman istersem o zaman gelirim ve yanımda istediğim kişiyi getirebilirim.

Dairemde kalmana izin verdiğim için minnettar olmanı beklerdim. Bu ayrılığın sana zor geldiğini biliyorum, evden ayrılmaya hazır olmadığını da. Ama bunun "kurallar koymaya" başlayabileceğin anlamına geldiğini düşünüyorsun madem, bana son üç ayın kirasını ödesen iyi olur. Bundan sonraki tüm kiraları da ödemen gerekecek. Patricia evimde bedava otururak benden yararlandığını söylüyor ve her seferinde seni savunsam da dün olanlardan sonra Patricia'ya hak vermeden edemiyorum.

Justin xx

"Benden yararlandığını söylüyor" kısmını bir kez daha okuyunca mideme ağrılar giriyor çünkü böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi. Justin'in bu kez gerçekten ayrılmak istediğini bilmiyordum, hepsi bu.

Okumayı ilk bitiren Mo oldu. "Perşembe günü Justin yine mi geldi? Patricia'yla birlikte?"

Başımı çevirdim. "Justin haklı. Evinde bu kadar uzun süre kalmama izin vererek bana iyilik yaptı."

"Enteresan," diyor Gerty öfkeyle, "Bana hep orada kalmandan hoşlanıyormuş gibi geliyordu."

Gerty'nin bunu söylemesi tuhaf gelse de ben de aynı şekilde düşünüyorum. Justin'in evinde kaldığım müddetçe ilişkimiz bitmemiş demektir. Yani şimdiye dek hep öyle olmuştu, Justin eninde sonunda geri dönerdi. Ama... Perşembe günü Patricia'yla tanıştım. Justin'in uğruna beni terk ettiği son derece çekici ve güzel kadınla. Daha önce hiç başka bir kadın olmamıştı.

Mo uzanıp elimi tutuyor, Gerty de diğerini. Pencerenin önünde sigara içen emlakçıyı umursamadan öylece kalıyoruz, bir anlığına kendimi koyuveriyorum, yanaklarımdan aşağı koca birer damla gözyaşı yuvarlanıyor.

"Neyse, öyle işte," diyorum canlı bir sesle, gözlerimi silmek için ellerimi çekiyorum, "Taşınmam gerek. Hemen. Kalmak istesem ve Patricia'yı tekrar getirmesi riskini göze alsam bile kirayı ödeyemem, zaten Justin'e dünya kadar borcum var ve kimseden borç almak da istemiyorum, masraflarımı başkalarının karşılamasından bıktım, o yüzden de... Evet. Ya burayı tutacağım ya da ev arkadaşı ilanına başvuracağım."

Mo ve Gerty bakışıyorlar. Gerty boyun eğer gibi kederle gözlerini kapıyor.

"Burada yaşayamayacağın aşikâr." Gözlerini açıp elini uzatıyor. "Şu ilanı bir daha göstersene."

Justin'in mesajını kapatıp Gumtree'nin ev arkadaşı ilanını açarak telefonu Gerty'ye veriyorum.

Stockwell'de güneş alan, geniş yatak odalı, tek yataklı daire faturalar dahil aylık 350 sterline kiralıktır. En az altı aylığına olmak kaydıyla hemen taşınabilirsiniz.

Daire (ve oda/yatak) geceleri çalışan ve hafta sonları evde olmayan yirmi yedi yaşında bir palyatif bakım hemşiresiyle paylaşılacak. Kendisi yalnızca pazartesiden cumaya kadar 9.00 ila 18.00 arası evde olacak. Daire geri kalan tüm zamanda size ait! 9'dan 5'e çalışan biri için biçilmiş kaftan.

Daireyi görmek için L. Twomey'le irtibata geçebilirsiniz, detaylar aşağıdadır.

"Bu sadece daire paylaşmak değil ki Tiff, bu yatak paylaşmak. Yatak paylaşmak çok *acayip* bir şey," diyor Mo endişeyle.

"Ya bu L. Twomey erkekse?" diyor Gerty.

Buna hazırlıklıyım. "Fark etmez," diyorum sakince. "Aynı anda yatakta olacak halimiz yok ya –aynı anda evde bile olmayacağız."

Bu Justin'in evinde kalma konusunda kendimi haklı çıkarmaya çalışırken geçen ay söylediklerime rahatsız edecek kadar çok benziyor ama dert etmiyorum.

"Adamın yatağına gireceksin Tiffany!" diyor Gerty. "Aynı evi paylaşırken uyulması gereken ilk kuralın ev arkadaşının yatağına girmemek olduğunu herkes bilir."

"Bunu kastettiklerini sanmıyorum," diyorum alaycı bir ses tonuyla. "İnsanların bazen 'yatağına girmek' derken kastettikleri şey aslında..."

Gerty gözlerini yüzüme dikiyor. "Evet, teşekkür ederim Tiffany."

Mo'nun kıkırdamaları Gerty'nin öfke dolu bakışlarının üzerine dikilmesiyle birden kesiliyor. "Bence ev ar-

kadaşlığının ilk kuralı taşınmadan önce ev arkadaşınla geçinip geçinemeyeceğinden iyice emin olmak," diyor Mo öfkeli bakışları kurnazca yeniden bana yönlendirerek. "*Özellikle* de bu şartlar altında."

"Elbette önce bu L. Twomey denen kişiyle tanışacağım. Anlaşamazsak ben de taşınmam."

Az sonra Mo başını sallayarak omzumu sıkıyor. Zor bir konuşmanın ardından ortama çöken o sessizliğe gömülüyoruz, bir yandan konuşmanın sona ermiş olmasına memnunuz, bir yandan da işin içinden çıkabilmenin rahatlığını yaşıyoruz.

"İyi o zaman," diyor Gerty. "Güzel. Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Bu sefil yerde yaşamaktan iyi olsa gerek." Daire kapısına yürüyüp tam çıkacakken duruyor, balkondan içeri giren emlakçıya dönüp, "Size gelince," diyor yüksek sesle, "topluma musallat olmuş bir belasınız."

Gerty kapıyı çarpıp çıkarken emlakçı gözlerini kırpıştırarak bakıyor. Rahatsız edici, uzun bir sessizlik oluyor.

Emlakçı sigarasını söndürüyor. "Tutuyor musunuz yani?"

Erkenden işe gidip sandalyeme gömülüyorum. Şu anda hayatımda eve en çok benzeyen şey masam. Tamamlanmamış el emeği nesnelerden, otobüsle geri götürülemeyecek kadar ağır objelerden ve masama yaklaşan insanları onlar daha beni fark etmeden görmemi sağlayacak şekilde yerleştirilmiş saksı bitkilerinden oluşmuş bir sığınak burası. Saksı bitkilerinden oluşan duvarım diğer alt kademe çalışanları arasında ilham verici bir iç dizayn örneği olarak görülüyor. (Aslında tüm mesele saçlarınızla aynı renk –benim durumumda kırmızı– çiçekler seçmekten ve kararlı adımlarla dolaşan birini gördüğünüzde eğilip sıvışmaktan ibaret.)

O günkü ilk işim en sevdiğim yazarlarımdan biri olan Katherin'le görüşmek. Katherin şiş ve tığ örgüsü üzerine kitaplar yazıyor. Bu kitapları ufak bir hedef kitle satın alıyor ama Butterfingers Press'in olayı da bu zaten –ufak hedef kitlelere bayılıyoruz. El sanatları ve kendin yap kitaplarında uzmanız. Batik çarşaflar, kendi kıyafetlerini tasarlama, tığla lamba siperi örme, merdiven tahtalarından mobilyalar yapma... Bu türden şeyler işte.

Burada çalışmayı seviyorum. Üç buçuk yıldır Londra'da geçinmeme yetmeyecek kadar düşük bir maaşla editör yardımcısı olarak çalıştığım ve durumumu düzeltmek için mesela gerçekten para kazanan bir yayınevinde iş bulmaya yeltenmediğim gerçeğinin tek olası açıklaması bu. Gerty bende hırs olmadığını söyleyip duruyor ama mesele bu değil. Bu işi seviyorum ben. Çocukken günlerimi okuyarak ya da oyuncaklarımı zevkime daha uygun hale getirmeye çalışarak geçirirdim: Barbie'nin saçlarını boyaya batırır, JCB kamyonumu süslerdim. Şimdi de geçimimi okuyarak ve el sanatlarıyla uğraşarak sağlıyorum.

Pekâlâ, geçimimi sağladığım pek söylenemez aslında. Az biraz kazanıyorum işte. Vergi ödemeye yetecek kadar.

Katherin en iyi toplantı odamıza yerleşip yeni kitap tasarısından detaylıca bahsettikten sonra, "Benden söylemesi Tiffy, tığ işi şu boyama kitaplarının yerini alacak," diyor. Bana doğru salladığı parmağını inceliyorum. Her bir elinde elli kadar yüzük var ama içlerinde evlilik ya da nişan yüzüğü olup olmadığını henüz çözemedim (eğer olsaydı bence onlar da birden fazla olurdu).

Katherin ayrıksılığın kabul edilebilir tarafında: saman sarısı bir saç örgüsüne, her nasılsa insanın yaşını göstermeyen türden yanık bir tene ve 1960'larda gizlice bir yerlere girip bir şeylerin üzerine işemekle ilgili bitmez

tükenmez hikâyelere sahip. Bir zamanlar gerçek bir isyancıymış. Sütyenlerin epey rahat hale geldiği ve başkaldırma misyonunu Beyoncé üstlendiği için kadınların otoriteye başkaldırmaktan vazgeçtiği günümüzde bile sütyen takmayı reddediyor.

"Çok iyi olur," diyorum. "Belki içinde 'farkındalık' geçen bir slogan da bulabiliriz. Zekice değil mi? Ya da aptalca?"

Katherin başını arkaya atarak gülüyor. "Ah Tiffy, çok komik bir işin var." Şefkatle elime vurup çantasına uzanıyor. "O Martin denen oğlanı görünce," diyor, "söyle ona o tur gemisi kursunu ancak genç ve çekici bir asistanım olursa veririm."

İç çekiyorum. Bunun nereye varacağını biliyorum. Katherin beni böyle şeylere sürüklemeye bayılır –çünkü hangi kurs olursa olsun kıyafet tasarlarken nasıl ölçü alacağınızı göstermek için canlı bir modele ihtiyaç duyar ve bir defasında kimseyi bulamadığında model olarak kendimi önermek gibi ölümcül bir hata yapmıştım. Böylece kurtarıcısı haline geldim. Halkla ilişkiler Katherin'i bu türden organizasyonlara sokmaya öyle hevesli ki artık bana da yalvarmaya başladılar.

"Bu kadarı çok fazla Katherin. Seninle tur gezisine gelmeyeceğim."

"Ama bedava! İnsanlar buna dünyanın parasını ödüyor Tiffy!"

"Onlara yalnızca Isle of Wight'da katılıyorsun," diye hatırlatıyorum. Martin bana konu hakkında kısaca bilgi vermişti. "Ayrıca gezi hafta sonunda. Hafta sonları çalışmıyorum."

"Bu iş değil ki," diye diretiyor Katherin, bir yandan da notlarını toparlayıp gelişigüzel biçimde çantasına tıkıyor. "Bir dostunla denizde hoş bir cumartesi gezintisi yapacak-

sın işte." Bir an duruyor. "Kendimden bahsediyorum," diye açıklama yapıyor. "Biz dostuz değil mi?"

"Ben senin editörünüm!" diyorum onu toplantı odasından dışarı sürükleyerek.

İstifini hiç bozmadan omzunun üstünden, "Bunu bir düşün Tiffy!" diye sesleniyor. Yazıcıların yanından kendisine doğru gelmekte olan Martin'e ilişiyor gözü. "O olmadan bu işte yokum Martin oğlum! Konuşman gereken kişi o!"

Sonra da çıkıp gidiyor, ofisimizin kirli cam kapıları arkasından sallanıyor.

Martin bana dönüyor. "Çizmelerine bayıldım," diyor sevimli bir gülümsemeyle. Tüylerim diken diken oluyor. Halkla ilişkilerden Martin'e katlanamıyorum. Toplantılarda daima, "Haydi yapalım şunu," türünden şeyler söyler ve aslında pazarlama sorumlusu olan ama asistan muamelesi yaptığı Ruby'ye parmak şıklatır. Yalnızca yirmi üç yaşında olmasına karşın olduğundan yaşlıymış gibi davranırsa daha çok saygınlık göreceği gibi bir düşünceye kapıldığından her zaman o berbat şakacı tavrı takınır ve müdürümüzle golf hakkında muhabbet etmeye çalışır.

Ama çizmelerim gerçekten mükemmel. Üzerine beyaz zambaklar çizilmiş Doc Martin tarzı mor renkli çizmeler bunlar, cumartesi günümün çoğunu bu işle uğraşarak geçirdim. Justin beni bıraktığından beri el becerisi ve eşyaları başka şekillere uyarlama konusunda gerçekten bir hayli ilerleme kaydettim. Masamın himayesine sığınmak için yan yan uzaklaşmaya çalışırken, "Teşekkürler Martin," diyorum.

"Leela ev aradığından söz etti," diyor Martin.

Duraksıyorum. Konuşmanın nereye varacağını hiç bilmiyorum. İyi bir yere varacağını da sanmıyorum.

"Hana'yla benim" –Hana pazarlama departmanında

çalışan ve her daim moda anlayışıma dudak büken bir kadın– "boş bir odamız var. Belki Facebook'ta görmüşsündür ama bir de bizzat söyleyeyim dedim. Gerçi yatak tek kişilik ama bu günlerde senin için sorun olmaz sanırım. Dost olduğumuzdan, Hana'yla kira olarak aylık beş yüz önerebileceğimize karar verdik, artı faturalar."

"Ne kadar iyisiniz!" diyorum. "Aslına bakarsan tam da bir yer bulmuştum." Ne de olsa bulmuş sayılırım. Hemen hemen. Of, L. Twomey beni kabul etmezse Martin ve Hana'yla mı yaşamak zorunda kalacağım? Zaten her iş gününü onlarla geçiriyorum, açıkçası bol miktarda Martin-ve-Hana zamanım var benim. Justin'in evinden ayrılma kararımın (kaldı ki bu hâlâ güçlü bir karar değil) Martin'in kira ödemeleri için peşime düşeceği ve Hana'nın beni her sabah lapa lekesi içindeki *Adventure Time* pijamalarımla göreceği fikrine karşı koyabileceğinden emin değilim.

"Aa. Peki, tamam. Öyleyse başka birini bulmak zorundayız." Martin'in yüzüne kurnaz bir ifade yerleşiyor. Fırsatın kokusunu aldı işte. "Bunu telafi etmek için Katherin'le birlikte şu geziye..."

"Hayır."

Abartılı bir tavırla içini çekiyor. "Tanrım, Tiffy. Bu bedava bir gezi! Zaten her zaman gemiye binmiyor musun?"

Her zaman gemiye *binerdim*, benim harika ve şimdi artık mazide kalmış erkek arkadaşım beni gemi seyahatine çıkarırdı. Romantik bir mutluluğun güneşli sisleri içinde gemiyle Karayip adalarının birinden diğerine geçerdik. Avrupa şehirlerini keşfeder, sonra miniminnacık yatağımızda muhteşem bir sevişme için gemiye geri dönerdik. Açık büfede karnımızı tıka basa doyurur, güverteye uzanıp başımızın üzerinde daireler çizerek uçan martı-

ları seyrederken tembel tembel gelecekteki çocuklarımızdan bahsederdik.

"Artık binmiyorum," diyorum telefona uzanırken. "Şimdi kusura bakmazsan bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

2

Leon

Doktor Patel, Holly'nin (lösemi hastası küçük kız) ilaçlarını yazarken telefon çalıyor. Kötü zamanlama. Hem de çok kötü. Doktor Patel işinin kesintiye uğramasından hiç hoşlanmıyor ve bunu da açıkça belli ediyor. Gece hemşiresi olarak sabah sekizde eve gitmiş olmam gerekirken hâlâ burada hastalarla ve Doktor Patel gibi huysuz uzmanlarla uğraştığımı unutmuşa benziyor.

Çalmaya devam eden telefonu kapatıyorum. Kafamın bir yerine sesli mesajı dinlemeyi ve telefonun zilini de daha az mahcup edici bir tanesiyle değiştirmeyi yazıyorum (benimkine "Jive" deniyor ve bakım merkezi ortamında fazla hareketli kaçıyor. Hastalığın olduğu bir yerde hareketliliğin yeri olmadığından değil, *bazen* tuhaf kaçtığından).

Holly: Neden açmadın? Bu kabalık olmuyor mu? Ya kısa saçlı kız arkadaşın aradıysa?

Dr. Patel: Esas kabalık vizite sırasında telefonunu kapatmamak. Gerçi bu saatte Leon'u arayan biri olmasına da şaşırdım.

Yarı sinirli yarı alaycı bakışlarla bana bakıyor.

Dr. Patel: Leon'un konuşmayı fazla sevmediğini fark etmişsindir herhalde Holly.

Gizli bir şey söyleyecek gibi öne doğru eğiliyor.

Dr. Patel: Uzman asistanlardan birinin bir teorisi var. Leon'un her nöbette kullanmak için sınırlı sayıda kelimesi varmış ve bu saate kadar da hiç kelimesi kalmıyormuş.

Buna cevap vermeye tenezzül etme.

Kısa saçlı kız arkadaş demişken: bu oda meselesini daha Kay'e söylemedim. Zamanım olmadı. Ayrıca o kaçınılmaz çatışmadan uzak durmuş oluyorum. Yine de sabahın ilerleyen saatlerinde onu mutlaka aramam gerek.

Bu gece iyi geçti. Bay Prior'un ağrısı iyice azalmış, savaşta âşık olduğu adamdan bahsetmeye başlamıştı: Johnny White adında, siyah saçlı, büyüleyici bir adamdı bu, çenesi bir Hollywood yıldızınınki gibi keskin hatlıydı, gözleri ışıl ışıldı. Birlikte kederli, romantik, savaş yorgunu bir yaz geçirmişler, sonra ayrılmışlardı. Johnny White savaş sonrası bunalımı yüzünden hastaneye yatırılmıştı. Birbirlerini bir daha hiç görmemişlerdi. Bay Prior'un başı büyük belaya girebilirdi (homoseksüellik orduda hoş karşılanmıyordu).

Yorgundum, kahvenin verdiği zindelik geçmişti ama nöbet değişiminden sonra Bay Prior'la kaldım. Kimse onu ziyarete gelmediğinden fırsat bulabildiğinde konuşmayı seviyor. Sohbetten atkısız kurtulmayı başaramadım (Bay Prior'un verdiği on dördüncü atkı bu). Reddetmek için fazla ısrar edemiyorum ve Bay Prior o kadar hızlı örüyor ki bence Sanayi Devrimi'ne hiç de gerek yokmuş. Bay Prior'un makineden daha hızlı olduğuna eminim çünkü.

Geçen haftanın *Masterchef* bölümünü izlerken bozulma riski yaratacak kadar tekrar tekrar ısıtılmış kızarmış tavuğumu yiyorum, sonra da sesli mesajı dinliyorum.

Sesli mesaj: Selam, L. Twomey'le mi görüşüyorum? Of, cevap veremezsin ki –sesli mesajlarda bunu hep ya-

pıyorum. Pekâlâ, L. Twomey'le görüştüğümü farz ederek devam ediyorum. Adım Tiffy Moore, Gumtree'deki ilan için aramıştım, şu oda hakkında olan. Bak, arkadaşlarım farklı zamanlarda da olsa aynı yatakta uyumamızın tuhaf olduğunu düşünüyor ama benim için sakıncası yok, tabii senin için de yoksa, hem doğrusunu istersen Londra'nın merkezinde bu fiyata hemen taşınabileceğim bir daire için her şeyi yaparım. [Sessizlik] Ah Tanrım, her şeyi değil elbette. Yapamayacağım *bir sürü* şey var. Aslında hiç de... Hayır, Martin, *şimdi* olmaz, telefondayım görmüyor musun?

Martin de kim? Bir çocuk mu? Essex aksanıyla abuk sabuk konuşan bu kadın daireme bir çocuk mu getirmek istiyor?

Sesli mesaj devam ediyor: Özür dilerim, iş arkadaşım orta yaşlı bir hanımefendiyle gemi turuna çıkıp emeklilerle tığ işi muhabbeti yapmamı istiyor da.

Beklediğim açıklama bu değil. Beklediğimden kesinlikle daha iyi ama pek çok soruyu da beraberinde getiriyor.

Sesli mesajın devamı: Bak, oda hâlâ kiralıksa beni arar mısın, mesaj da atabilirsin. Acayip derli topluyumdur, ayağına dolaşmam, hâlâ yiyebileceğimin iki katı yemek pişirmek gibi bir alışkanlığım var, yani ev yemeği yemek istersen akşam yemeğimden kalanları sana ayırabilirim.

Numarasını söylüyor. Unutmadan tam zamanında not alıyorum.

Kadın kesinlikle sinir bozucu. Ayrıca erkek değil de kadın olması Kay'in canını sıkabilir. Ne var ki onun dışında sadece iki kişi aradı: biri kirpilerle sorunum olup olmadığını sordu (cevap: evimde yaşamadıkları sürece hayır), diğerinin ise uyuşturucu satıcısı olduğu kesindi (peşin hükümlü olduğumdan değil, görüşme sırasında uyuş-

turucu satmayı önerdiğinden). Kay'in yardımı olmadan Sal'e para göndermeye devam edeceksem ayda ekstradan üç yüz elli sterline ihtiyacım var demektir. Yani işe yarar tek plan bu. Dahası bu sinir bozucu kadını aslında hiç görmeyeceğim. Sadece sinir bozucu kadın dışarıda olduğu zamanlarda evde olacağım.

Ona mesaj yazıyorum.

Selam Tiffy. Sesli mesaj için teşekkürler. Buluşup daire hakkındaki detayları konuşsak iyi olur. Cumartesi sabahına ne dersin? Hoşçakal, Leon Twomey.

Sevimli ve normal insan mesajı. İçimden Martin'in tur gemisi planını sormak gelse de bu isteğimi bastırıyorum.

Neredeyse anında cevap veriyor.

Selam! Harika olur. Sabah 10.00'da dairede buluşsak? x

İyisi mi 9.00 olsun, yoksa uyuyakalırım! O halde görüşürüz. Adres ilanda yazılı. Hoşçakal, Leon.

Oldu işte. Bu kadar kolay: ayda 350 sterlin şimdiden cepte sayılır.

Artık Kay'e söyleme zamanı geldi.

3

Tiffy

Doğal bir merakla Leon'u Google'da aratıyorum. Leon Twomey epey alışılmadık bir isim, diğer yayınevlerinden avlamaya çalıştığım yeni yazarlar için sakladığım ürpertici iz sürme tekniklerini kullanmak zorunda kalmadan onu Facebook'ta buluyorum.

Hiç de benim tipim olmadığını görmek rahatlatıcı, bu işleri kesinlikle kolaylaştıracak –mesela Justin Leon'la tanışsaydı onu bir tehdit olarak görmezdi sanırım. Leon koyu tenli, kulaklarının arkasına sıkıştırabileceği kadar uzun kıvırcık saçları var, ayrıca benim için fazla sırık gibi. Dirsekleri, boynu falan, o tipi bilirsiniz. Yine de iyi birine benziyor –her fotoğrafta dudaklarını bir tarafa doğru kıvırıp tatlı tatlı gülümsemiş, hiç de ürpertici ya da tehlikeli bir gülümsemeye benzemiyor bu, gerçi bir fotoğrafa kafanızda bu düşünceyle bakarsanız herkes baltalı katil gibi gelmeye başlıyor, o yüzden bunu kafamdan atmaya çalışıyorum. Leon cana yakın ve zararsız görünüyor. Bunlar iyi şeyler.

Tabii artık erkek olduğunu kesin olarak biliyo

Bir adamla aynı yatağı paylaşmayı gerçekten istiyor muyum? Justin'le aynı yatağı paylaşmak bile bazen kor-

kunç olurdu ki o benim sevgilimdi. Yatakta onun yattığı taraf ortasından çökmüştü ve spordan eve geldiğinde her zaman duş almadığı için yorganın onun kullandığı tarafı biraz... ter kokardı. Ter kokan tarafa denk gelmemek için yorganı düzeltirken son derece dikkat ederdim.

Yine de... ayda sadece 350 sterlin. Ayrıca Leon hiçbir zaman da evde olmayacak.

"Tiffany!"

Hızla kafamı kaldırıyorum. Kahretsin, bu Rachel ve ne istediğini biliyorum. Bütün gün savsakladığım şu lanet olası *Fark Yaratan Pasta ve Börekler* kitabının taslağını istiyor.

"Sakın mutfağa sıvışmaya ya da telefonda konuşuyormuş gibi yapmaya kalkma," diyor saksı bitkileri duvarımın üstünden. İş yerinden biriyle arkadaş olmanın kötü yanı bu: ikiniz bara gittiğinizde sarhoş kafayla hilelerinizi anlatırsınız, sonra da savunmasız kalırsınız.

"Saçlarını yaptırmışsın!" diyorum. Konuyu değiştirmek için umutsuz bir girişim ama saçları bugün özellikle havalı. Her zamanki gibi örülüler ama bu kez örgülerin arasından korse bağcıklarına benzeyen turkuaz rengi kurdeleler geçirilmiş. "Bu örgüyü nasıl yapıyorsun?"

"*Mastermind* uzmanlık alanımla dikkatimi dağıtmaya çalışma Tiffany Moore," diyor muntazam beneklerle süslenmiş tırnaklarını masaya vurarak. "Şu taslağı ne zaman görüyorum?"

"Çok çok... *az* kaldı..." Tek basamaklı sayılardan oluşan sayfa numaralarını göremesin diye elimi önümdeki kâğıtların üstüne koyuyorum.

Gözlerini kısıyor. "Perşembe?"

Hızlı hızlı başımı sallıyorum. Tabii, neden olmasın? Şu noktada perşembeye yetişmesi mümkün değil ama cuma-

ya yetişeceğini perşembe günü söylemek daha iyi olur, öyleyse ben de o zaman söylerim.

"Yarın akşam birlikte bir şeyler içer miyiz?"

Duraksıyorum. Uslu durup bu hafta *hiç* para harcamamaya niyetliydim ama Rachel'la dışarı çıktığım akşamlar hep harika geçer ve açıkçası biraz eğlenmeye ihtiyacım var. Ayrıca akşamdan kalma olursa perşembe günü benimle taslak hakkında tartışamaz.

"Kabul."

Sarhoş Adam 1 dışavurumcu türden. Sağında solunda ne olduğuna bakmaksızın (şimdiye dek: büyük bir yapma palmiye, sambuca kadehleriyle dolu bir tepsi, görece ünlü Ukraynalı bir model) kollarını kocaman açmaya bayılan cinsten sarhoşlardan. Her hareketi abartılı, normal yürüyüş adımları bile –sol ayak geniş bir açıyla öne, sağ ayak aynı şekilde öne ve sonra tekrar. Sarhoş Adam 1 hokey-cokey dansı yapar gibi yürüyor.

Sarhoş Adam 2 düzenbaz türden. Yüzü ifadeden yoksun olursa ayık görünecekmiş gibi hareketsiz bir yüzle dinliyor sizi. Arada bir gayet ikna edici biçimde başını sallasa da yeterince göz kırpmıyor. Ayrıca çaktırmadan göğüslerinize bakma konusunda hiç de sandığı kadar iyi değil.

Rachel ve benim hakkımda ne düşünüyorlar merak ediyorum. Doğruca yanımıza geldiler ama bu olumlu bir şey olmayabilir de. Justin'le birlikteyken ne zaman Rachel'la birlikte dışarı çıksam Justin bana çoğu erkeğin gördükleri "acayip kızların" "çaresiz ve kolay" olduğunu düşündüklerini hatırlatırdı. Her zamanki gibi haklı. Acayip bir kızı yatağa atmak hoppa ponpon kızları yatağa atmaktan daha mı kolay gerçekten merak ediyorum: size yaklaşmak daha kolaydır ve kimse zaten bir erkek arkadaşınız oldu-

ğunu düşünmez. Justin'in Rachel'la dışarı çıkmamdan pek hoşlanmamasının bir nedeni de buydu sanırım.

"Yani kek yapmayı öğreten kitaplar gibi mi?" diyor Sarhoş Adam 2, böylece dinleme becerilerini ve az önce bahsettiğim ayıklığını kanıtlamış oluyor. (Hadi ama. Bütün gece hiç içki içmemiş gibi yapacaksanız sambuca içmenin ne anlamı var ki?)

"Evet!" diyor Rachel. "Ya da raf yapmayı ya da elbiseler... ya da... *sen* ne yapmak isterdin?"

Rachel, Sarhoş Adam 2'yi çekici bulacak kadar sarhoş ama Sarhoş Adam 1'e atlayayım diye bana fırsat yaratmak için adamı oyalamaya çalışıp çalışmadığından da emin değilim. İkisinden biri tercih edilecekse bu kesinlikle Sarhoş Adam 1 –öncelikle boyu yeterince uzun. İlk sorun bu çünkü. Ben bir seksen ikiyim, benden kısa adamlarla çıkmayı sorun etmememe rağmen onlardan birkaç santim uzun olmam erkekleri rahatsız ediyor. Benim için hava hoş, bu tür şeyleri önemseyenlerle işim olmaz. Faydalı bir filtre.

"Ben ne yapmak isterdim?" diye tekrarlıyor Sarhoş Adam 2. "Adı kötüye çıkmış pahalı barlarda güzel kadınlarla dans etmek." Aniden sırıtıyor, muhtemelen niyetlendiğinden daha uyuşuk ve cılız bir sırıtış olsa da doğrusu epey çekici.

Rachel'ın da aynısını düşündüğünü görebiliyorum. Bana kurnaz bir bakış atınca –demek o kadar da sarhoş değil– Sarhoş Adam 1'le benim aramdaki durumu hesapladığını anlıyorum.

Ben de Sarhoş Adam 1'e bakıp kafamda kendi hesaplarımı yapıyorum. Boyu uzun, güzel geniş omuzları var ve şakaklarında kırlaşmış saçları da gayet seksi duruyor. Muhtemelen otuzlu yaşların ortalarında –gözünüzü ha-

fifçe kısar ya da ışığı azaltırsanız az biraz 1990'lardaki Clooney'yi andırabilir sanki.

Ondan hoşlanıyor muyum? Hoşlanıyorsam onunla yatabilirim. Sevgiliniz yoksa bunu yapabilirsiniz.

Garip.

Justin'den sonra kimseyle yatmayı düşünmedim. Yalnızsanız ve seks yapmıyorsanız bir sürü zaman size kalıyor –bilfiil seks yaptığınız zamanlardan söz etmiyorum, bacakları tıraş etmek, güzel iç çamaşırları almak, diğer bütün kadınların bikini bölgesine ağda yapıp yapmadığını merak etmek vesaire ile geçen zamandan söz ediyorum. Bu gerçekten büyük bir artı. Tabii ki erişkin yaşamınızın en önemli taraflarından biri tamamıyla yok oluyor ama çok daha üretken oluyorsunuz.

Üç ay önce ayrıldığımızın farkındayım elbette. Teorik olarak diğer insanlarla seks yapabileceğimi biliyorum. Yine de... Justin ne derdi, nasıl sinirlenirdi diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Teknik olarak bunu yapmaya hakkım olabilir belki ama... bilirsiniz işte. Hazır değilim. Kafamda değil, henüz değil.

Rachel durumu anlıyor. "Pardon tatlım," diyor Sarhoş Adam 2'nin koluna hafifçe vurarak. "*Ben* arkadaşımla dans etmek istiyorum." Bir peçetenin üstüne numarasını yazıyor –Tanrı bilir o kalemi nereden buldu, kadın adeta bir büyücü– ve sonra elim ellerinin arasında, müziğin kafatasımın iki yanından vurup kulak zarlarımı titrettiği dans pistinin ortasına doğru yürüyoruz.

Destiny's Child'ın müziğine hiç uymayan bir dans tutturuyoruz, "Ne tür bir sarhoşsun sen?" diye soruyor Rachel.

"Biraz... *temkinli*," diye bağırıyorum ona. "O hoş adamla yatmak için fazla analitik kaçıyorum."

Rachel etrafta gezinip dağıttıkları içkiler karşılığında

dünyanın parasını isteyen garson kızların birinin tepsisinden bir içki alıp kıza para veriyor.

"'Yeteri kadar içmemiş' türden bir sarhoşsun o zaman," deyip içkiyi bana uzatıyor. "Editör olabilirsin ama sarhoş bir kız 'analitik' kelimesini kullanmaz."

"Editör yardımcısı," diye hatırlatıp içkiyi kafama dikiyorum. Jägerbomb. Ağzınızda kalan tadı yüzünden ertesi gün kusmak istediğiniz böylesine iğrenç bir şeyin dans pistinde leziz gelmesi gerçekten ilginç.

Rachel gece boyunca beni içkiye boğup arkadaşlarıyla flört ettiği tüm çekici erkekleri bana yönlendiriyor. Ne derse desin iyice kafayı bulmuş haldeyim, o yüzden de bu durumu pek umursamıyorum, sadece mükemmel bir arkadaş gibi davranıyor işte. Gece, dans eden kalabalığın ve parlak renkli içkilerin arasında dönüp duruyor.

Bu gece neden dışarı çıktığımızı ancak Mo ve Gerty geldiğinde merak etmeye başlıyorum.

Mo'nun apar topar getirilmiş gibi bir hali var. Sakalı üstüne yatmış gibi hafiften yamulmuş, giydiği eski püskü tişörtü üniversiteden hatırlıyorum sanki, gerçi şimdi üzerinde daha dar duruyor. Gerty mağrur bir güzellik içinde, her zamanki gibi makyajsız ve saçları da balerin topuzu şeklinde sıkıca toplanmış; gelmeye önceden niyeti var mıydı söylemek zor çünkü asla makyaj yapmaz ve her zaman kusursuz giyinir. Son dakikada dar kesim kotunun altına hafif topuklu ayakkabılarını geçirmiştir herhalde.

Dans pistine doğru ilerliyorlar. Mo'nun buraya gelmeyi planlamadığından şüphelenmekte haklı çıkıyorum –dans etmiyor çünkü. Mo'yu bir kulübe götürdüğünüzde muhakkak dans eder. Öyleyse ne diye Rachel'la dışarı çıktığım rastgele bir çarşamba gecesi buraya damladılar? Rachel'ı o kadar tanımıyorlar bile –sadece tek tük doğum günle-

rinden ya da hoş geldin partilerinden biliyorlar onu. Aslında Gerty ve Rachel arasında hafiften bir alfa kurt olma yarışı var ve bir araya geldiğimiz zaman genellikle didişiyorlar.

Yoksa doğum günüm mü? Sarhoş kafayla meraka düşüyorum. Bana verecekleri sürpriz bir haber mi var yoksa?

Rachel'a dönüyorum. "Neler olduğunu?.."

"Masa," diyor kulübün arka tarafındaki oturma bölümünü işaret ederek.

Gerty dans pistinin ortasına doğru ilerlemeye çalışırken başka tarafa yönlendirilmekten duyduğu kızgınlığı gizlemek konusunda nispeten iyi iş çıkarıyor.

Kötü sinyaller alıyorum. Tam da sarhoşluğun en mutlu aşamasındayım, o yüzden de endişe verici düşünceleri bir kenara bırakıp Yeni Zelanda'da dört haftalık bir tatil kazandığımı falan söylemeye geldiklerini düşünmek istiyorum.

Ama hayır.

"Tiffy, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim," diyor Rachel, "aklıma da bundan daha iyi bir plan gelmedi. Seni sarhoş edip mutlu olmanı sağladıktan ve flört etmenin nasıl bir his olduğunu hatırlattıktan sonra destek ekibini aradım." Uzanıp iki elimi de tutuyor. "Tiffy. Justin nişanlanmış."

4

Leon

Daire hakkındaki konuşma hiç de beklenildiği gibi gitmiyor. Kay görülmedik şekilde sinirlendi. Yatağımda onun dışında birinin uyuyacağı düşüncesi onu kızdırdı galiba. Ama Kay bana hiç gelmez ki. Koyu yeşil duvarlardan ve yaşlı komşulardan nefret eder –"yaşlı insanlarla çok fazla vakit geçiriyorsun" deyip durur. Hep ona gideriz (açık gri duvarlar, havalı genç komşular).

Tartışma usandırıcı bir çıkmazda son buluyor. İlanı silip Essex'li kadınla randevumu iptal etmemi istiyor benden; fikrimi değiştirmiyorum. Her ay zahmetsizce para kazanmak için aklıma gelen en iyi fikir bu, finansal planlamada hesaba katılmayan piyango kazanma ihtimalini saymazsak tabii. O üç yüz elli sterlini borç almak istemiyorum. Bunu Kay söylemişti: ilişkimiz için iyi olmazdı.

Yavaş yavaş kabulleniyor. Yola gelecek.

Gece geçmek bilmiyor. Holly uyuyamadı, biz de dama oynadık. Holly bir taşa dokunmadan önce parmaklarını kaldırıp dama tahtasının üstünde büyü yapar gibi dans ettiriyor. Anlaşılan bu bir akıl oyunu –diğer oyuncunun bir sonraki hamlesini düşünmek yerine yaptığınız hare-

ketlere odaklanmasını sağlıyor. Yedi yaşındaki çocuk akıl oyunlarını nereden öğrenir ki?

Soruyu ona soruyorum.

Holly: Leon, sen çok safsın, değil mi?

Saf kelimesini şaf diye söylüyor. Muhtemelen bu kelimeyi kitaplarının birinde okudu ve daha önce hiç yüksek sesle söylemedi.

Ben: Ben son derece görmüş geçirmiş biriyim, teşekkürler Holly!

Bana küçümseyen bir bakışla bakıyor.

Holly: Sorun değil Leon. Sadece fazla iyisin. Bahse girerim insanlar seni paspas gibi çiğniyordur.

Bunu kesin bir yerlerden duydu. İki haftada bir gri renkli şık bir takım elbiseyle ziyaretine gelip kötü bir seçimin eseri olan şekerlemelerle sigara dumanının kekre kokusunu getiren babasından herhalde.

Ben: İyi olmak güzel bir şey. İnsan hem güçlü hem de iyi olabilir. Biri ya da diğeri olmak zorunda değilsin.

Yine küçümseyen bakışlar.

Holly: Bak. Bu şöyle bir şey... Kay güçlü, sen ise iyisin.

Dünya böyle işte der gibi ellerini iki yana açıyor. İrkiliyorum. Kay'in adını bildiğinden haberim yoktu.

Tam içeri girerken Richie arıyor. Sabit hatlı telefona koşarken –arayanın Richie olduğunu biliyorum, ev telefonundan sadece o arar– kafamı mutfaktaki sarkıt lambaya geçiriyorum. Mükemmel dairenin tek kusuru.

Kafamı ovuşturuyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Richie'nin sesinde gerçekte nasıl olduğunu anlamama yarayacak titreşimler ve ipuçları yakalamak için ve gerçek, yaşayan, nefes alan, hâlâ iyi olan Richie'yi duymak için dikkat kesiliyorum.

Richie: Bana güzel bir hikâye anlat.

Gözlerimi daha da sıkıyorum. Demek iyi bir hafta sonu değil. Hafta sonları kötü geçiyor –içeride daha çok tıkılı kalıyorlar. Moralinin bozuk olduğunu ikimize has olan aksanından anlayabiliyorum. Normalde biraz Londra biraz Cork aksanıyla konuşuyoruz ama Richie üzgün olduğunda dili İrlanda aksanına kayıyor.

Ona Holly'den bahsediyorum. Damadaki yeteneğinden. Beni "şaflıkla" suçlamasından. Richie dinliyor, sonra:

Richie: Ölecek mi?

İnsanlar meselenin Holly'nin ölüp ölmeyeceği olmadığını anlayamıyor –palyatif bakım ünitesi ölmek için gittiğiniz bir yer değil ki. Koğuşlarımızdan canlı ayrılanların sayısı ölenlerden daha fazla. Mesele zorunlu ve acı verici bir süreci rahat geçirmek. Zor zamanların daha kolay atlatılmasını sağlamak.

Tabii yine de Holly... ölebilir. Çok hasta. Sevimli, büyümüş de küçülmüş ve çok hasta.

Ben: Onun yaşındaki çocuklar için lösemi istatistikleri oldukça iyi.

Richie: İstatistik falan istemiyorum dostum. Güzel bir hikâye istiyorum.

Çocukluğumuzda televizyonun bozulduğu ay *Neighbours* dizisindeki karakterleri canlandırışımız geliyor gözümün önüne, gülümsüyorum. Richie güzel hikâyeleri hep sevmiştir.

Ben: İyileşecek. Büyüyüp bir... bilgisayar programcısı olacak. Profesyonel programcı. Damada gösterdiği bütün yeteneklerini kimsenin aç kalmaması için dijital olarak üretilmiş yiyecekler geliştirmek ve Noel zamanlarında Bono'yu işsiz bırakmak için kullanacak.

Richie gülüyor. Tam bir gülüş değil ama midemdeki endişe düğümünü çözmeye yetiyor.

Bir sessizlik oluyor. Dostça bir sessizlik belki, belki de düşüncelerimizi anlatmaya uygun kelimelerin olmayışından.

Richie: Burası cehennem gibi.

Mideme yumruk yemiş gibi oluyorum. Son bir senedir sık sık karnıma yumruk yediğim hissine kapılıyorum zaten. Hep de böyle zamanlarda, günlerce bastırdığım gerçekler yeniden yüzüme çarptığımda.

Ben: Temyize az kaldı. Amacımıza ulaşıyoruz. Sal diyor ki...

Richie: Sal ücretini istediğini söylüyor. Neyin ne olduğunu biliyorum Lee. Bu iş olmayacak.

Sesi neredeyse duyulmayacak kadar boğuk.

Ben: Bu da ne demek? Abine artık güvenmiyor musun? Benim milyarder olacağımı söylerdin hep!

İsteksizce gülümsediğini duyuyorum.

Richie: Sen elinden geleni yaptın.

Asla. Bu imkânsız. Pek çok kere Richie'yi bu işten kurtarmak için onunla yer değiştirmeyi dilediğim halde bu konuda ne yaparsam yapayım *asla* elimden geleni yapmış olmayacağım.

Ben: Bir planım var. Para getirecek bir plan. Hoşuna gidecek.

İtiş kakış sesleri.

Richie: Hey, bir saniye...

Boğuk sesler. Kalp atışlarım hızlanıyor. Telefonda konuşurken, sadece onun ve benim sesimiz varken Richie'nin güvenli ve sakin bir yerde olduğunu düşünmek kolay. Ama işte orada, hücresinin dışında geçireceği yarım saati telefon konuşması yapmaya mı yoksa duş almaya mı ayıracağı konusunda kararını vermiş, cezaevinin avlusunda arkasında bir insan kuyruğuyla dikiliyor.

Richie: Artık kapatmam lazım Lee. Seni seviyorum.

Hat sesi.

Cumartesi saat sekiz buçuk. Hemen çıksam bile geç kalacağım. Hemen çıkamayacağım da ortada zaten. Doktor Patel'e bakılırsa Yüzgeç Koğuşu'nun çarşaflarını değiştireceğim, Mercan Koğuşu'ndaki hemşireye bakılırsa Bay Prior'dan kan alacağım, asistan doktor Socha'ya kalırsa Yosun Koğuşu'nda ölmekte olan hasta konusunda ona yardım edeceğim.

Socha kazanıyor. Koştururken Kay'i arıyorum.

Kay telefonu açıyor: Hâlâ çalışıyorsun, değil mi?

Doğru düzgün açıklama yapamayacak kadar soluk soluğayım. Koğuşlar acil durumlar için birbirinden fazla uzak. Vakıf yönetimi daha kısa koridorlara yatırım yapmalı.

Kay: Tamam. Kızla senin yerine ben görüşürüm.

Tökezliyorum. Şaşkınım. Aslında açık açık sormayı düşünmüştüm –bu yüzden görüşmeyi iptal etmek için Essexli kadını değil de Kay'i aradım. Yine de... çok *kolay* oldu.

Kay: Dinle, bu ev arkadaşlığı fikrinden hoşlanmıyorum ama paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum ve seni anlıyorum. Her neyse. Bu konuda içimin rahat olması için her şeyin kontrolümde olması gerek. Tiffy denen şu kadınla görüşeceğim, ayarlamaları da ben yapacağım, böylece yatağında uyuyan bu ne idüğü belirsiz kadınla etkileşimde olmana gerek kalmayacak. Bu sayede ben de o kadar rahatsız olmayacağım, sen de bunlarla uğraşmak zorunda kalmayacaksın, zaten buna vaktin de yok.

İçim sevgiyle cız ediyor. Koşmaktan tıkandığım için de olabilir elbette, ilişkinin bu evresinde emin olamıyor insan ama olsun.

Ben: Sen... bundan emin misin?

Kay, ciddi bir ses tonuyla: Evet. Planımız bu şekilde. Ayrıca hafta sonları çalışmak yok, tamam mı? Hafta sonlarını bana ayıracaksın.

Gayet makul.

Ben: Teşekkürler. Teşekkür ederim. Acaba ona şeyi de söyler misin...

Kay: Tamam tamam, Daire 5'teki tuhaf adamdan bahsedip tilkiler konusunda uyarırım.

İçim kesinlikle aşktan pır pır ediyor.

Kay: Seni dinlemediğimi düşünüyorsun ama gerçekten dinliyorum.

Yine de Yosun Koğuşu'na ulaşmak için bir dakika kadar koşmam gerekiyor. Fazla hızlı koştum. Acemice bir hata. Ölmekte olan insanlarla, yatak yaralarıyla ve muzip demans hastalarıyla ilgilenmek için koştururken bakım merkezi ortamında hayatta kalmanın temel kurallarını unutuyorum. Ağır ağır koş, hızlı değil. Daima saatten haberin olsun. Kalemini asla kaybetme.

Kay: Leon?

Yüksek sesle konuşmayı unuttum. Sadece derin derin soluyordum. Muhtemelen epey uğursuz bir hava yaratmışımdır.

Ben: Teşekkürler. Seni seviyorum.

5

Tiffy

Güneş gözlüğü takmayı düşünüyorum ama şubat ayında olduğumuzdan bunun beni bir parça diva gibi gösterebileceğine karar veriyorum. Kimse bir divayla ev arkadaşı olmak istemez.

Asıl sorun son iki gününü ağlayarak geçirmiş, duygusal enkaz halindeki bir kadındansa divayı tercih edip etmeyecekleri tabii.

Kendime bunun tam olarak bir ev arkadaşlığı olmadığını hatırlatıyorum. Leon'la iyi geçinmemiz gerekmiyor –birlikte yaşamayacağız, yani tam olarak değil, sadece farklı zamanlarda aynı alanı işgal edeceğiz. Bütün boş zamanlarımı ağlayarak geçirmem onu rahatsız etmez herhalde, değil mi?

"Giy şunu," diyor Rachel ceketi bana uzatırken.

Henüz başkası tarafından giydirilecek kadar aciz durumda değilim ama Rachel dün gece bende kaldı ve Rachel buradaysa duruma el koyacak demektir. Söz konusu "durum" sabah giyinmem olsa bile.

İtiraz edemeyecek kadar üzgün olduğumdan ceketi alıp giyiyorum. Çok sevdiğim bu ceketi hayır kurumu mağazasında bulduğum kocaman bir balo elbisesinden yaptım –

elbiseyi bozup kumaşı yeni baştan değerlendirdim, yalnız boncukları oldukları yerde bıraktım, bu yüzden sağ omzundan sırtıma ve göğüslerimin altıma uzanan mor pullar ve işlemeler var. Biraz sirkteki takdimcilerin ceketlerine benziyor ama bana çok yakışıyor ve ne acayiptir ki; göğüs altından geçen boncuklar belimi daha ince gösteriyor.

"Bunu sana vermemiş miydim?" diyorum kaşlarımı çatarak. "Geçen sene?"

"Sen? Bu ceketi vereceksin ha?" Rachel yüzünü buruşturuyor. "Beni sevdiğini biliyorum ama *kimseyi* bu ceketi verecek kadar sevmediğine eminim."

Elbette doğru. Öyle kötü haldeyim ki, doğru düzgün düşünemiyorum bile. En azından bu sabah ne giydiğimin farkındayım. En üst çekmecede ne varsa alıp üstüme geçiriyorsam işler yolunda gitmiyor demektir. İnsanların bunu fark etmemesi imkânsız – kıyafetlerim birbirinden o kadar farklı ki gelişigüzel giydiğimde gerçekten berbat bir görüntü ortaya çıkıyor. Perşembe günü giydiğim hardal sarısı kadife pantolon, fırfırlı krem rengi bluz ve yeşil renkte uzun hırka iş yerinde bir parça heyecana neden oldu. Mutfağa girdiğimde pazarlama departmanından Hana tam kahvesini yudumluyordu ve beni görünce öksürük krizine girdi. Ayrıca kimse neden birdenbire bu kadar üzüldüğümü anlamıyor. Ne düşündüklerini tahmin edebiliyorum –Ne diye *şimdi* ağlıyor? *Justin onu terk edeli aylar olmadı mı?*

Haklılar. Justin'in bu yeni ilişkisinin özellikle bu aşaması beni neden bu kadar rahatsız ediyor bilmiyorum. Bu kez evden tamamen taşınmaya da karar verdim zaten. Ayrıca benimle evlenmesini falan da istiyor değildim. Sanırım ben sadece... geri döneceğine inanıyordum. Daha önce hep böyle olurdu –Justin çıkıp gider, kapıları çar-

par, bana soğuk davranır, telefonlarımı açmazdı ama sonra hatasını anlar ve tam onsuzluğa alışmaya başladığımı sandığım anda dönüp gelirdi, elini uzatır ve onunla harika maceralara atılmamı isterdi.

Buraya kadarmış işte, değil mi? Şimdi evleniyor. Bu... bu...

Rachel hiçbir şey söylemeden kâğıt mendil uzatıyor.

"Yeniden makyaj yapmak zorunda kalacağım," diyorum ağlama krizinin en kötü kısmı geçince.

"Hiiiç vaktin yok," diyor Rachel telefonunun ekranını bana çevirerek.

Kahretsin. Sekiz buçuk olmuş. Hemen çıkmam lazım yoksa geç kalacağım ve geç kalmam da kötü olur, eğer hangi saatlerde evde olacağımıza dair koyduğumuz kurala sıkı sıkıya bağlı kalacaksak, Leon benden hiç değilse saatin farkında olmamı isteyecektir.

"Güneş gözlükleri?" diye soruyorum.

"Güneş gözlükleri." Rachel gözlükleri uzatıyor.

Çantamı kapıp kapıya yürüyorum.

Northern hattının tünellerinde tangır tungur ilerlerken gözüm camdaki yansımama takılıyor, sırtımı biraz dikleştiriyorum. İyi görünüyorum. Instagram filtresi vazifesi gören bulanık, çizik içindeki cam da bunda etkili oluyor. Ama üzerimde en sevdiğim kıyafetlerimden biri var, bakır kızılı saçlarım daha yeni yıkandı, ağlamaktan gözümde eyeliner kalmamış olsa da rujum hâlâ bozulmadı.

İşte buradayım. Bunu yapabilirim. Kendi başımın çaresine bakabilirim.

Bu ruh halim Stockwell istasyonunun girişine kadar dayanıyor. Sonra bir arabanın içinden adamın biri bana, "Çekilsene kadın! Yola kıçınla mı bakıyorsun?" diye bağırınca yaşadığım şoktan anında ayrılık sonrası boktan

Tiffy moduna geri dönüyorum. Moralim o kadar bozuk ki adama bunun anatomik olarak imkânsız olduğunu bile söyleyemiyorum.

Beş dakika kadar sonra istasyona epey yakın olan apartmana varıyorum. Gelecekteki evimi bulmuş olmanın umuduyla yanaklarımı kurulayıp alıcı gözle binaya bakıyorum. Şu alçak, tuğla bloklardan biri bu, ön tarafındaki küçük avluda daha çok düzgünce biçilmiş kuru otlara benzeyen, kasvet verici Londra tarzı çimler göze çarpıyor. Her daire için ayrı park yeri var, anlaşılan kiracılardan biri kendisine ayrılan yeri boş muz kasalarını depolamak için kullanıyor.

Daire 3'ün ziline basarken gözüme bir şey ilişiyor –bu bir tilki, çöp kutularının yanında dolanıyor. Arsızca suratıma bakarken pençesinin biri havada kalıyor. Daha önce hiç bu kadar yakından tilki görmemiştim, resimli kitaplardakilerden çok daha paçoz görünüyor. Yine de tilkiler sevimlidir, değil mi? Öyle sevimliler ki artık eğlence olsun diye onları vurmana izin verilmiyor, atı olan bir aristokrat olsan bile.

Kapının kilidi bir vızıldama sesiyle açılıyor, içeri giriyorum. İçerisi çok... kahverengi. Kahverengi halı, bisküvi rengi duvarlar. Gerçi hiç de önemli değil, önemli olan dairenin içi.

Daire 3'ün kapısını çalarken kendimi son derece gergin hissediyorum. Hayır, adeta panik halindeyim. Bunu gerçekten yapıyorum, değil mi? Tanımadığım bir yabancının yatağında uyumayı mı düşünüyorum gerçekten? Justin'in dairesinden *gerçekten* ayrılıyor muyum?

Tanrım, belki de Gerty haklıydı ve bu biraz fazla garip. Kısacık bir an için Justin'in evine, o krom sarısı-beyaz dairenin rahatlığına, Justin'i geri alma olasılığına ge-

ri döndüğümü hayal ediyorum. Ama bu düşünce beni sandığım kadar rahatlatmıyor. Her nasılsa –belki geçtiğimiz perşembeden önceki perşembe saat 23.00 sularında– o daire gözümde biraz değişmeye başladı, ben de öyle.

Adamakıllı düşünemesem de içten içe bunun iyi bir şey olduğunu biliyorum. Buraya kadar gelmeyi başardım, şimdi geri dönemem.

Burayı beğenmek zorundayım. Bu daire benim tek seçeneğim. Uyumlu davranmaya o kadar şartlanmışım ki Leon olmadığı apaçık ortada olan biri kapıyı açınca hiç istifimi bozmuyorum. Şaşırmışım gibi bile yapmıyorum.

"Selam!"

"Merhaba," diyor kapıyı açan kadın. Ufak tefek ve yanık tenli bir kadın bu, saçları kısa kesimli, hani kafanız yeterince küçükse sizi Fransız gibi gösteren şu kısacık modellerden. Birden kendimi dev gibi hissediyorum.

Kadın bu hissi giderecek hiçbir şey yapmıyor. Daireye girerken beni tepeden tırnağa süzdüğünü hissedebiliyorum. Kendimi dekorasyona vermeye çalışıyorum –ooo koyu yeşil duvar kâğıdı, sahiden 1970'lere ait görünüyor– ama bir süre sonra kadının üzerime dikilmiş bakışları rahatsızlık vermeye başlıyor. Dönüp doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

Ah, bu Leon'un kız arkadaşı. Yüzündeki ifade bundan daha açık olamazdı, diyor ki: *Seksi birisindir de erkek arkadaşımın yatağına kapağı atınca onu benden çalarsın diye korkuyordum ama şimdi seni görünce erkek arkadaşımın senden asla etkilenmeyeceğini anladım, evet! İçeri gel!*

Kız şimdi gayet mütebessim. Güzel, her neyse –eğer bu, odayı tutmama yarayacaksa hiç problem değil. Küçümseyerek beni bu işten vazgeçiremez. Ne kadar çaresiz olduğum hakkında en küçük fikri yok.

"Ben Kay," diyor elini uzatarak. Elimi sıkıca kavrıyor. "Leon'un kız arkadaşıyım."

"Tahmin etmiştim." Ortamı yumuşatmak için gülümsüyorum. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Acaba Leon..."

Kafamı yatak odasına doğru eğiyorum. Leon ya burada ya da arka köşesinde mutfak olan oturma odasında olacak –dairede bunlardan başka pek yer yok zaten.

"...banyoda mı?" diye soruyorum yatak odasının boş olduğunu görünce.

"Leon hâlâ işte," diyor Kay oturma odasına doğru yol göstererek.

Burası oldukça minimalist ve birazcık da köhne bir oda ama temiz, bu 1970'lerin duvar kâğıdını nerede görsem sevmişimdir. Bahse girerim Farrow&Ball bu kâğıtları satmaya başlasa rulosuna 80 sterlin ödeyen olur. Mutfak bölümündeki sarkıt lamba dekora pek uymasa da harika görünüyor; kanepenin derisi yıpranmış, televizyonun kabloları takılı değil ama işe yarar görünüyor ve halı da yeni süpürülmüş gibi. Tüm bunlar umut verici.

Belki de iyi olacak. Belki de *harika* olacak. Kendimi hemen burada hayal ediyorum, kanepeye yayıldığımı, mutfakta yemek hazırladığımı düşünüyorum, birden bu daireye sahip olma düşüncesiyle yerimde zıplamak istiyorum. Neyse ki kendimi tam vaktinde zaptediyorum. Kay durduk yere dans etmekten hoşlanacak birine hiç de benzemiyor.

"Yani Leon'la... görüşemeyecek miyim?" diye sorarken Mo'nun ev arkadaşlığı konusundaki ilk kuralı aklıma gelince yüzümü buruşturuyorum.

"Eninde sonunda görüşürsünüz herhalde," diyor Kay. "Ama benimle muhatap olacaksınız. Kiralama işiyle Leon adına ben ilgileniyorum. Leon'la aynı anda evde olma-

yacaksınız, daire hafta içi akşam altıdan sabah sekize kadar ve tüm hafta sonları size ait olacak. Şimdilik altı aylık kontrat yapacağız. Sizin için uygun mu?"

"Evet, tam bana göre." Bir an duraklıyorum. "Acaba... Leon beklenmedik bir anda eve gelir mi? Çalışma saatlerinin dışında falan?"

"Kesinlikle hayır," diyor Kay buna izin vermeyecek bir kadın edasıyla. "Akşam altıdan sabah sekize kadar daire sadece size ait."

"Harika." Heyecanımı bastırarak yavaşça nefesimi saldıktan sonra banyoyu gözden geçiriyorum, evi belli eden banyosudur. Banyonun tüm yüzeyleri temiz ve bembeyaz; koyu mavi duş perdesi, içlerinde erkeklerin kullandığı türden esrarengiz kremler ve sıvılar bulunan düzgünce sıralanmış birkaç şişe ve eski ama iş görür bir ayna gözüme çarpıyor. Mükemmel. "Daireyi tutmak istiyorum. Eğer sizin için de uygunsa."

Evet diyeceğinden adım gibi eminim, kararı verecek olan gerçekten oysa tabii. Bana holdeki bakışından anlamıştım: Leon'un bir ev arkadaşında aradığı kriterler ne olursa olsun Kay'in sadece tek kriteri var ve benim için "çekici değil ve uygun" kutucuğunun işaretlendiği gün gibi ortada.

"Harika!" diyor Kay. "Leon'u arayıp haber vereyim."

6

Leon

Kay: Kız tam biçilmiş kaftan.

Otobüste giderken gözlerimi ağır ağır kırpıştırıyorum. Aslında kısacık şekerlemeler olan tadına doyulmaz kırpıştırmalar bunlar.

Ben: Gerçekten mi? Sinir bozucu değil mi?

Kay sinirlenmişe benziyor: Fark eder mi? Temizliğe düzene özen gösterecek, ayrıca hemen taşınabilir. Eğer bunu yapmaya gerçekten kararlıysan daha iyisini beklememelisin.

Ben: Daire 5'teki acayip adam yüzünden rahatsız olmadı mı? Ya da tilki ailesinden?

Kısa bir sessizlik.

Kay: İkisi için de kötü bir şey söylemedi.

Tadına doyulmaz ağır göz kırpışlar. Sonra gerçekten uzun bir tane. Dikkatli olmam lazım, son durakta uyanıp da onca yolu geri dönmeyi göze alamam. Her uzun haftadan sonra karşı karşıya olduğum bir tehlike bu.

Ben: Peki nasıl biri?

Kay: Aslında... garip bir kız. Dev anası gibi. Hâlâ kış mevsiminde olmamıza rağmen şu kocaman kemik çerçeveli güneş gözlüklerinden takmıştı, çizmeleri de çiçek re-

simleriyle doluydu. Asıl önemlisi kız çulsuzun teki ve bu kadar ucuza oda bulduğu için de çok mutlu!

"Dev anası gibi" Kay'in şişman insanlar için kullandığı bir sözcük. Keşke böyle şeyler söylemese.

Kay: Dinle, yoldasın değil mi? Bunları eve gelince konuşabiliriz.

Eve varınca Kay'i her zamanki gibi öptükten sonra iş kıyafetlerimi çıkarıp su içmeyi, ardından da kendimi Kay'in yatağına atıp sonsuza kadar uyumayı planlıyordum oysa.

Ben: Bu akşama ne dersin? Ben biraz uyuduktan sonra?

Sessizlik. Derin, sinir bozucu bir sessizlik. (Kay'in sessizlikleri konusunda uzmanlaştım.)

Kay: Yani eve gelir gelmez yatacaksın.

Çenemi kapatıyorum. O haftayı nasıl geçirdiğimi ayrıntılarıyla sayıp dökmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ben: Konuşmak istiyorsan yatmam.

Kay: Hayır, hayır, uyuman gerek.

Kesinlikle yatmıyorum. En iyisi otobüs Islington'a varana kadar bu göz kırpma şekerlemelerine mümkün olduğunca devam edeyim ben.

Kay'den buz gibi bir karşılama. Richie'den bahsetmek gafletinde bulununca sıcaklık göstergesi daha da düşüyor. Muhtemelen benim hatam. Kafamda The Argument çalmadan Kay'le Richie hakkında konuşamıyorum, Richie'nin adını her söyleyişinde replay'e basıyor sanki. O akşam kahvaltısı (hem gece hem de gündüz sakinlerine uygun, kahvaltıyla akşam yemeği karışımı bir şey) hazırlamakla uğraşırken kendi kendime durmadan The Argument'in nasıl sonlandığını hatırlatıp duruyorum. Kız özür diliyordu.

Kay: Ee, bana hafta sonlarını sormayacak mısın?

Cevap veremeden gözlerimi yüzüne dikiyorum. Uzun bir geceden sonra konuşmak bazen çok zor. Makul düşünceleri dile getirmek için sadece ağzımı açmak bile çok ağır bir şey kaldırmak gibi geliyor ya da koşmanız gereken ama ayaklarınızın yere yapışıp kaldığı şu rüyalardan birindeymiş gibi hissediyorum.

Ben: Neyini soracağım?

Kay elinde omlet tavasıyla bir an kalakalıyor. Mutfak penceresinden vuran kış güneşinin ışığında çok güzel görünüyor.

Kay: Hafta sonlarını diyorum. Artık evde Tiffy olacağına göre hafta sonları nerede kalmayı planlıyorsun?

Ah, anladım.

Ben: Burada kalırım diye düşündüm. Zaten çalışmadığım hafta sonları hep sende kalmıyor muyum?

Kay gülümsüyor. Doğru cevap vermiş olmanın huzuruyla dolsam da hemen ardından endişeyle geriliyorum.

Kay: Burada kalmayı planladığını biliyorum aslında. Sadece senden duymak istedim.

Allak bulak olan yüzüme bakıyor.

Kay: Normalde hafta sonları burada kalman *tesadüfen* oluyor. Öyle planladığın için değil. Çünkü öyle bir yaşam planımız yok.

"Plan" kelimesi önündeki "yaşam" kelimesinden daha rahatsız edici. Birden kendimi omletimi yemeye veriyorum. Kay omzumu sıkıp parmaklarını ensemde aşağı yukarı gezdirerek saçlarımı okşuyor.

Kay: Teşekkür ederim.

Kendimi suçlu hissediyorum, gerçi Kay'i tam anlamıyla kandırmış sayılmam –tabii ki her hafta sonu burada kalırım diye düşünmüş, odayı kiralığa çıkarırken bunu

da hesaba katmıştım. Sadece... bu şekilde düşünmemiştim. Yaşam planı olarak.

Sabahın ikisi. Bakım merkezinin gece ekibine ilk katıldığımda nöbetimin olmadığı geceler boşuna geçiyormuş gibi gelirdi, oturup güneşin doğmasını beklerdim. Ama şimdi en sevdiğim zaman bu, ortalık sessiz, Londra'nın geri kalanı ya uyuyor ya da kafayı çekiyor. Nöbet koordinatörünün bana verdiği bütün gece vardiyalarını kabul ediyorum, en yüksek mesai ücretini onlara ödüyorlar, Kay'e kalmayacağımı söylediğim hafta sonu nöbetleri hariç. Ayrıca bu evimi paylaşma planı işe yarayacaksa başka çare yok. Yedi gecenin beşinde çalışacağım için hafta sonları uyku düzenimi değiştirmeye değer mi bilmiyorum. Gececi hayata devam edebilirim.

Genelde bu zamanları Richie'ye yazarak değerlendiriyorum. Telefon hakkı kısıtlı ama yazdığım mektupların hepsi eline geçiyor.

Geçtiğimiz salı Richie'nin hapiste üç ayı doldu. Böyle bir durumda ne yapılır bilemiyorum, kadeh mi kaldırılır? Duvara bir çentik daha mı atılır? Düşününce Richie gayet iyi başa çıkıyor ama hapse girdiğinde Sal şubata kadar onu içeriden çıkaracağını söylemişti o yüzden bu ay Richie'nin morali daha da bozuk.

Sal. Elinden geleni yapıyor, yani sanırım, ama Richie masum ve hapiste, o yüzden de ister istemez avukata biraz kızıyorum. Sal *kötü* değil. Büyük laflar ediyor, elinde bir evrak çantasıyla geziyor ve kendinden asla şüphe etmiyor, bunların hepsi klasik, güven verici avukat özelliklerine benzemiyor mu? Ama sürekli sorun çıkıyor. Beklenmedik mahkûmiyet kararları gibi.

Yine de başka seçeneğimiz var mı ki? Bu kadarcık pa-

raya Richie'nin davasını almaya gönüllü başka avukat olmadı. Davayı bilen başka avukat yok, Richie'yle hapishanede görüşme iznine sahip başka avukat yok... yeni bir avukat tutmaya *zaman* da yok. Her geçen gün Richie'nin morali daha da bozuluyor.

Sal'le de sürekli ben muhatap olmak zorundayım, annem değil, bu da durmadan insanı canından bezdiren telefon görüşmeleri yapmamı gerektiriyor. Annem olsa bağırıp çağırıp Sal'i suçlardı. Sal hassas biri, Richie'nin davasına bakmaktan kolayca vazgeçebilir ve yerine birini bulamayız.

Bunun bana hiçbir faydası yok. Sabahın ikisi yasal meseleleri düşünmek için hiç de iyi bir zaman değil. Olabilecek en kötü zaman. Gece yarısı ifritlerin cirit attığı zamansa sabahın ikisi de düşüncelerin cirit attığı zaman.

Kafamı dağıtmaya çalışırken kendimi Google'da *Johnny White*'ı ararken buluyorum. Bay Prior'un Hollywood çeneli, uzun süredir kayıp aşkını.

Bir sürü Johnny White var. Biri Kanada dans müziğinin önde gelen isimlerinden biri. Bir diğeri Amerikalı bir futbolcu. İkisinin de İkinci Dünya Savaşı sırasında çekici İngiliz centilmenlerle aşk yaşamış olması mümkün değil.

Yine de. İnternet böyle durumlar için var, değil mi?

Johnny White savaş zaiyatı yazıp kendimden biraz daha nefret ediyorum. Johnny'nin öldüğünü var sayarak Bay Prior'a ihanet ediyormuşum gibi geliyor bana. Yine de önce diğer seçenekleri elemeye değer.

Savaşta Ölenleri Bulun adında bir web sitesi buluyorum. Önce biraz dehşete kapılsam da sonunda bunun harika bir site olduğuna karar veriyorum, burada herkes hatırlanıyor. Tıpkı dijital, arama yapılabilen mezar taşları gibi. İsimle, bulunduğu alayla, savaş adıyla, doğum tari-

hiyle arama yapabiliyorum... *Johnny White* yazıp *İkinci Dünya Savaşı* diye belirtiyorum ama elimde buraya girebileceğim daha fazla bilgi yok.

İkinci Dünya Savaşı'nda orduda yetmiş sekiz Johnny White ölmüş.

Arkama yaslanıyorum. Gözlerimi isim listesine dikiyorum. John K. White. James Dudley Jonathan White. John White. John George White. Jon R. L. White. Jonathan Reginald White. John...

Pekâlâ. Birden Bay Prior'un sevimli Johnny White'ının öldüğünden şüphem kalmıyor, keşke savaşa katılan ama ölmeyenler için de buna benzer veri tabanı olsa diye geçiriyorum içimden. Çok iyi olurdu. Bir hayatta kalanlar listesi. Sabahın ikisinde insanlığın korkunç yanlarını ve toplu katliamlara yatkınlığını düşünüp dehşete kapılıyorum.

Kay: Leon! Çağrı cihazın çalıyor! *Kulağımın dibinde!*

Yazdır tuşuna bastıktan sonra laptopu kanepeye bırakıyorum, yatak odasının kapısını açınca Kay'in yan dönüp yorganı başına çekmiş olduğunu görüyorum, çağrı cihazımı tuttuğu eli havada duruyor.

Çağrı cihazımı elinden kapıyorum. Telefonumu alıyorum. Tamam çalışmıyorum ama önemli olmasa bana çağrı göndermezler.

Asistan doktor Socha: Leon, Holly iyi değil.

Ayakkabılarımı giyiyorum.

Ben: Ne kadar kötü?

Anahtarlar! Anahtarlar! Anahtarlar nerede?

Socha: Enfeksiyon kapmış, kan değerleri iyi görünmüyor. Seni istiyor. Ne yapılacağını bilmiyorum Leon, Doktor Patel de çağrı cihazına yanıt vermiyor, başasistan tatilde, June da yerine kimseye nöbet yazmamış, arayacak başka birini bulamadım...

Çamaşır sepetinin dibinde anahtarları buluyorum. Anahtar koymak için harika bir yer. Kapıya giderken Socha kulağıma beyaz kan hücreleri sayısını söylüyor, ayakkabılarımı hızla bağlıyorum ve...

Kay: Leon! Üzerinde hâlâ pijama var!

Kahretsin. Tam da kapıya her zamankinden hızlı varmayı başardığımı sanmıştım.

7

Tiffy

Tamam, yeni daire epey... dolu. Sıcak bir havası var.

"Tıkış tıkış," diye onaylıyor Gerty yatak odasındaki tek boş alanda dikilerek. "Bildiğin tıkış tıkış."

Geçen yaz Brixton pazarında bulduğum o muhteşem batik yatak örtüsünü düzeltirken, "Biliyorsun ki eklektik tarzı severim!" diye itiraz ediyorum. Pozitif yüz ifademi korumak için bir hayli çaba harcıyorum. Eşyalarımı toplayıp Justin'in evinden ayrılmak korkunçtu, arabayla buraya gelmek Google'ın söylediğinden dört kat uzun sürdü ve eşyaları merdivenlerden yukarı taşımak adeta işkenceydi. Sonra anahtarları alırken Kay'le uzun uzun sohbet etmek zorunda kaldım, oysa tek istediğim bir yere oturup soluğum düzelene kadar alnımı ovuşturmaktı. Hiç de eğlenceli bir gün değildi.

"Bunu Leon'la konuştun mu?" diye soruyor Mo yatağın kenarına ilişerek. "Bütün eşyalarını getirmenden bahsediyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Tabii ki bütün eşyamı getirecektim! Bunu söylememe gerek var mıydı? Buraya taşındığıma göre eşyalarım da benimle olmak zorunda. Başka nerede olacaklar ki? Ben artık burada oturuyorum.

Yine de yatak odamı başka biriyle paylaştığımın ve bu başka birinin de bu hafta sonuna kadar odanın çoğunu kaplamakta olan kendine ait eşyaları olduğunun şu anda iyice farkına varmış durumdayım. Tüm eşyamı sığdırmam için biraz sıkışmak gerekti. Eşyaların bazılarını evin diğer bölümlerine taşıyarak birkaç problemi çözdüm, çok sayıda şamdanım şimdi küvetin kenarında duruyor mesela, harika lav lambama da oturma odasında mükemmel bir yer buldum ama yine de Leon'a eşyaların birazını buradan çıkarmasını söylesem iyi olur. Aslında bunu önceden yapması gerekirdi, buraya taşındığım düşünülecek olursa gayet yerinde olurdu.

Belki de eşyalarımdan bazılarını annemlere götürmeliydim. Ama eşyalarımın çoğu Justin'in evindeki ardiyede duruyordu ve dün akşam hepsini oradan çıkarmak çok hoşuma gitmişti. Lav lambamı bulduğum zaman Rachel espri yapıp bunun *Oyuncak Hikâyesi*'nde Andy'nin tekrar Woody'ye kavuşması gibi bir şey olduğunu söylese de gerçekten şaşırtıcı derecede duygusal bir andı. Bir süre holde oturup merdiven altındaki dolaptan rengârenk bir yığın halinde taşan en sevdiğim eşyalarımı seyrettim ve minderler tekrar nefes alabiliyorsa ben de alabilirim diye düşündüm.

Telefonum çalıyor; arayan Katherin. Cumartesi günleri telefonuna cevap verdiğim tek yazar o, muhtemelen yaptığı komik bir şeyi anlatmak için arıyordur çünkü, günümüzün önemli politikacılarından biriyle 80'lerde çektirdiği son derece uygunsuz bir fotoğrafı Twitter'da paylaşmak ya da ihtiyar annesinin saçlarının uçlarını boyamak gibi.

Telefonu açtığımda, "En sevdiğim editörüm nasıl bakalım?" diye soruyor.

"Yeni evime taşındım!" diyorum Mo'ya su ısıtıcıyı aç-

masını işaret ederek. Biraz sinirlenmiş görünse de istediğimi yapıyor.

"Harika! Muhteşem! Çarşamba günü ne yapıyorsun?" diye soruyor Katherin.

"Çalışacağım," diyorum ajandamı zihnimden geçirerek. Aslında çarşamba günü telif hakları müdiresiyle sıkıcı bir toplantım var, mesleğe yapı ustası olarak başlayıp gözde bir dekoratöre dönüşmüş bir yazara geçen yaz ısmarladığım kitap hakkında görüşeceğiz. Yurt dışı satışlarıyla ilgilenmek telif hakları müdiresinin işi. Kitap elime geçtiğinde yazarın, aslında benim iddia ettiğimden çok daha az olan, uluslararası sosyal medyadaki varlığı hakkında fazla (ama üstü kapalı biçimde) konuştum. Telif hakları müdürü sürekli "daha fazla detay" ve "satış bölgeleri hakkında özel analizler" için bana email atıp duruyor. İşler artık saksı bitkileri duvarımın arkasına bile saklanamayacağım noktaya geldi.

"Harika!" diyor Katherin şüphe uyandıran bir coşkuya kapılarak. "Sana gerçekten güzel haberlerim var."

"Öyle mi?" Taslağı daha erken teslim edeceğini ya da şapkalar ve atkılar bölümüyle ilgili fikrini değiştirdiğini söylemesini ümit ediyorum. Katherin beni durmadan şapka ve atkılar bölümünü çıkarmakla tehdit ediyor ki bu bir felaket olur çünkü kitabın satmasını sağlayacak tek bölüm bu.

"Sea Breeze Away, *Hızlı Örmenin Yolları* şovumu son dakikada çarşamba günkü deniz turuna aldı. Yani bana turda yardım edebilirsin."

Hımm. Bu sefer iş saatlerine denk geliyor, böylece telif hakları müdiresiyle olan şu toplantıyı en azından gelecek haftaya erteleyebilirim. Hangisini tercih ederim: Katherin'le bir tur gemisinde tığ işi yelekler giymeyi mi

yoksa penceresi olmayan bir toplantı salonunda telif hakları müdiresi tarafından azarlanmayı mı?

"Tamam. Geleceğim."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim," diyorum Mo'nun uzattığı çayı alırken. "Nasıl olsa ben konuşma falan yapmayacağım, sen de beni son sefer yaptığın gibi itip kakmayacaksın ama. Her tarafım morarmıştı."

"Model olmanın güçlükleri Tiffy," diyor Katherin, benimle alay ettiğine dair gizli bir şüpheye kapılıyorum.

Herkes gitti. Sadece ben varım, evimdeyim.

Bütün gün şen şakrak davrandım ve Mo, Gerty ve Kay'i Leon'un dairesine taşınmanın hiç de tuhaf ya da dokunaklı olmadığına inandırmak için elimden geleni yaptım.

Ne var ki biraz tuhaf hissediyorum. İçimden yine ağlamak geliyor. Yatağın ayakucunda duran sevgili batik battaniyeme bakıyorum, tek düşünebildiğim battaniyemin Leon'un erkeksi siyah-gri çizgili yatak örtüsüne hiç de uymadığı. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok çünkü bu benim olduğu kadar Leon denen adamın da yatağı ve Leon'un yarı çıplak ya da belki tamamen çıplak bedeni bu yatak örtüsünün altında uyuyor. Şu ana dek yatak paylaşımımız üzerine fazla kafa yormamıştım ve şimdi düşündüklerim pek hoşuma gitmiyor.

Telefonum titreşiyor. Kay.

> Umarım kazasız belasız taşınmışsındır. Buzdolabından ne istersen alabilirsin (yerleşip kendi alışverişini yapana kadar). Leon yatağın sol tarafında uyumanı rica ediyor. Kay xx

Bu kadar. Ağlıyorum. Bu gerçekten de çok tuhaf. Leon

denen bu adam da kim? Neden daha onunla tanışmadım? Onu aramayı düşünüyorum –numarasını ilandan not etmiştim– ama Kay'in her şeyle tek başına ilgilenmek istediği ortada.

Burnumu çekip gözlerimi iyice kuruladıktan sonra buzdolabına yollanıyorum. Uzun saatler boyunca çalışan biri için dolap gerçekten de şaşırtıcı derecede dolu. Ahududu reçeliyle margarini alıp ekmeği kızartma makinesinin üstüne yerleştiriyorum. Tamamdır.

Selam Kay. Tamamen taşındım, teşekkürler, daire gerçekten de çok rahat! Yatağın hangi tarafında yatacağımı yeniden hatırlattığın için teşekkür ederim.

Kimin solda ya da sağda yatacağından bahsetmek için biraz fazla resmi bir dil oldu ama Kay'in fazla samimi olmak istemeyeceğini seziyorum.

Daireyle ilgili birkaç soru soruyorum, holün ışıkları nereden yanıyor, televizyonun fişini takabilir miyim türü şeyler. Sonra reçelli kızarmış ekmeğim elimde yatak odasına dönüyor, yatağa kendi çarşaflarımı sermenin çok fazla pasif agresif görünüp görünmeyeceğini düşünüyorum. Bu koşullar altında Leon elbette yeni yıkanmış çarşaflar sermiştir. Peki... ya sermediyse? Ah Tanrım, içime şüphe girdi bir kere, artık çarşafları değiştirmek zorundayım. Görmek istemediğim bir şeyle karşılaşmaktan korkar gibi gözlerimi yumarak yatak örtüsünü çekip alıyorum.

Tamamdır. Büyük ihtimalle zaten temiz olan çarşaflar artık çamaşır makinesinde, benim güzel ve kesinlikle temiz çarşaflarım da yatağa serili, yaptığım işten biraz soluk soluğayım. Şimdi bakınca oda ilk geldiğimden daha benimmiş gibi hissettiriyor. Evet, yatak örtüsü hâlâ

uyumsuz (onu değiştirmenin biraz aşırı kaçacağını düşündüm) ve raflarda tuhaf kitaplar var (*hiçbiri* kendi giysilerini örmekle ilgili değil! Yakında bunu hallederim) ama her yere serpiştirdiğim ıvır zıvırım ve dolaptaki giysilerimle... evet, şimdilik yatak örtüsünü kapamak için battaniyemi yatağın üstüne serebilirim. Böyle çok daha iyi.

Battaniyeyi yayarken yatağın altından ucu görünen siyah bir torba ilişiyor gözüme, yünden yapılmış bir şey torbadan yere sarkıyor. Çöp poşetlerinden birini açmayı unutmuş olmalıyım, içine bakmak için torbayı çekip çıkarıyorum.

Torbanın içi atkı dolu. Harika yün atkılar. Benim değiller ama büyük bir maharetle örülmüşler, bu şekilde örmek gerçekten yetenek ister. Benim *olmalılar*. Bu atkılar için olmayan tüm paramı verirdim.

Sonra Leon'a ait olması gereken eşyaları karıştırdığımın farkına varıyorum, üstelik yatağın altında sakladığına göre bunları herkesin görmesini istemiyor olmalı. Bir iki saniye daha atkılarla oyalandıktan sonra torbayı tekrar yatağın altına sokarak bulduğum şekilde bırakmaya dikkat ediyorum. Bunları saklamasının nedeni ne acaba? Bu kadar çok el örgüsü atkıyı insan boş yere saklamaz.

Bana öyle geliyor ki bu Leon biraz tuhaf biri. Atkıları saklamakta bir tuhaflık olmasa bile bu buzdağının görünen kısmı olabilir. Ayrıca orada çok fazla atkı var, en az on tane. Ya onları çaldıysa? Kahretsin. Ya onlar öldürdüğü kadınlardan aldığı birer hatıraysa?

Belki de adam bir seri katil. Sadece atkı takılan havalarda işe koyulan bir kış katili.

Birini aramam lazım. Atkılarla yalnız olmak beni cidden korkutuyor ve bunun sonucu olarak da bir parça deliriyorum.

"N'aber?" diyor telefonu açan Rachel.

"Galiba Leon bir seri katil," diyorum.

"Neden? Seni öldürmeye falan mı kalkıştı yoksa?"

Rachel'ın sesi hafiften dalgın gibi. Beni yeterince ciddiye almadığından endişeleniyorum.

"Hayır hayır, onunla daha tanışmadım."

"Ama kız arkadaşıyla tanıştın, değil mi?"

"Evet, ne olmuş?"

"Kız biliyor mu sence?"

"Neyi?"

"Cinayetleri."

"Eee. Hayır. Sanmam." Kay gayet normal görünüyor.

"Demek çok dikkatsiz bir kadınmış. Sense adamın dairesinde yalnızca bir akşam kalıp tüm ipuçlarını ele geçirmeyi başardın. Düşünsene kız kim bilir orada ne kadar uzun zaman geçirdi, senin gördüğün ipuçlarını o da gördü ve onları olası tek mantıklı sonuca ulaştıramadı!"

Bir sessizlik oluyor. Rachel'ın kurnazca anlatmaya çalıştığı şey basit ama aklıma yatıyor.

"Sen mükemmel bir dostsun," diyorum sonunda.

"Biliyorum. Önemli değil. Kapatmam gerek, şu anda bir randevudayım."

"Ah Tanrım, özür dilerim!"

"Yo, endişelenme, sorun etmez, öyle değil mi Reggie? Sorun olmadığını söylüyor."

Telefonun ucundan boğuk sesler geliyor. Birden elimde olmadan Rachel Reggie'yi bir yere mi bağladı acaba diye merak ediyorum.

"Rahatsız etmeyeyim," diyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Hayır, sana demedim Reggie, kapa çeneni."

8

Leon

Holly çöküк yanakları ve bitkin gözleriyle yataktan bana bakıyor. Daha da küçülmüş gibi görünüyor. Her şeyi küçülmüş gibi –bilekleri, öbek öbek yeniden uzamaya başlayan saçları... gözleri hariç her şeyi.

Bana bakarak hafifçe sırıtıyor.

Holly: Geçen hafta sonu buradaydın.

Ben: Gelip gidiyorum. Yardımıma ihtiyaç duymuşlar. Personel sayısı yeterli değil.

Holly: Seni çağırdığım için değil mi yani?

Ben: Kesinlikle hayır. Biliyorsun ki sen en az sevdiğim hastamsın.

Daha da sırıtıyor.

Holly: Kısa saçlı kız arkadaşınla güzel bir hafta sonu mu geçiriyordun yoksa?

Ben: Aslına bakarsan evet.

Kesinlikle muzip bir hali var. Umuda kapılmak istemiyorum ama fark edilir şekilde daha iyi görünüyor, geçen hafta şu gülümsemeden eser yoktu.

Holly: Benim yüzümden onu bırakıp gelmek zorunda kaldın desene!

Ben: Personel sıkıntısı var Holly. Personel sıkıntısı yüzünden onu bıra... işe gelmek zorunda kaldım.

Holly: Bahse girerim beni ondan daha çok sevdiğin için küplere binmiştir.

Asistan doktor Socha dikkatimi çekmek için perdeyi kaldırıp başını uzatıyor.

Socha: Leon.

Holly'ye dönüyorum: Hemen dönerim yuva yıkıcı.

Ben Socha'ya: Evet?

Socha'nın yüzüne kocaman ve yorgun bir gülümseme yayılıyor.

Socha: Kan değerleri düzeldi. Antibiyotikler sonunda işe yaradı. Az önce telefonla çocuk hastanesinin doktoruyla görüştüm, Holly'nin durumu iyiye gittiğine göre hastaneye dönmesine gerek olmadığını söyledi. Sosyal hizmetler de aynı kanıda.

Ben: Antibiyotikler işe yarıyor mu?

Socha: Evet. CRP ve beyaz hücre sayısı düşüyor, artık ateşi yükselmiyor, laktat normale döndü. Durumu tamamen stabil.

Rahatlama anı. Hiçbir şey birinin iyileştiğini görmek kadar güzel değil.

Holly'nin iyileşen kan değerleri sayesinde eve kadar mutluluktan uça uça gidiyorum. Sokağın köşesinde esrar içen yeniyetmeler gözüme melek gibi görünüyor. Otobüste ayağını kaşımak için çorabını çıkaran iğrenç kokulu adam bende sadece gerçek bir sempati uyandırıyor. Londralının gerçek düşmanı olan ağır ağır yürüyen turist bile yalnızca hoşgörüyle gülümsememe neden oluyor.

Eve girerken kafamda mükemmel bir sabah 09.00 yemeği planlıyorum. İlk fark ettiğim koku oluyor. Evde... kadınsı bir koku var. Baharatlı tütsü ve çiçekçi dükkânı gibi.

Sonra oturma odasındaki ıvır zıvırın fazlalığı çarpıyor gözüme. Mutfak masasında devasa bir kitap yığını duru-

yor. Kanepede inek şeklinde bir minder. Sehpada lav lambası, lav lambası! Bu da ne böyle? Essexli kadın dairemizde kullanılmış eşya satışına mı başladı yoksa?

Hafiften afallayarak anahtarlarımı her zamanki yerine (çamaşır sepetinin dibini tercih etmediğim zamanlarda) bırakmaya gidiyorum ve orasının da çoktan köpekli bir kumbara tarafından işgal edildiğini görüyorum. İnanılır gibi değil. *Changing Rooms* dizisinin korkunç bir bölümüne benziyor. Daire yeniden dekore edilip son derece berbat bir hale gelmiş. Bunu ancak kasten yapmış olabilir çünkü kimse bu kadar zevksiz olamaz.

Beynimi zorlayarak Kay'in bu kadın hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. Editör müydü? Editörlük zevk sahibi, mantıklı birinin yapacağı bir işe benzemiyor mu? Kay kesinlikle kadının tuhaf obje koleksiyoncusu olduğundan bahsetmedi, bundan eminim ama şu hale bak.

Yakınımdaki armut koltuğa çöküp bir süre oturuyorum. Bu ay başka türlü Sal'e veremeyeceğim üç yüz elli sterlini düşünüyorum. O kadar da kötü olmadığına karar veriyorum sonunda, aslında armut koltuk mükemmel, şal desenli ve son derece rahat mesela. Lav lambasının da mizahi bir yanı var. Lav lambası kullanan kaldı mı ki?

Odanın köşesindeki çamaşır demirinde asılı çarşaflarımı fark ediyorum, onları yıkamış. Bu çok rahatsız edici, çarşafları yıkayacağım diye o kadar uğraşmış ve nöbetime geç kalmıştım. Yine de sinir bozucu Essexli kadının aslında beni tanımadığını unutmamalıyım. Bir yabancıyı yatağımda uyumaya davet etmeden önce çarşafları yıkayacağımı bilemezdi tabii.

Pekâlâ. Yatak odası ne âlemde acaba?

Cesaretimi toplayıp korkusuzca içeri giriyorum. Boğazımdan boğuk bir inilti çıkıyor. Sanki biri odaya gökkuşa-

ğı ve patiska kusmuş, her yer birbiriyle alakasız renklerle kaplı. Yatağın üstünde eski püskü korkunç bir battaniye var. Devasa büyüklükteki bej rengi dikiş makinesi masanın çoğunu kaplamış. Ve giysiler... giysiler *her yerde.*

Bu kadının hatırı sayılır bir dükkânın stoklayacağından daha fazla giysisi var. Dolabın ona ayırdığım yarısına sığdıramadığı belli ki kapının arkasına, duvara – her işe yarayan eski resim pervazına– ve pencerenin altında duran ve şimdi neredeyse görünmez olmuş sandalye arkalığına elbiseler asmış.

Üç saniye kadar durup kadını aramayı ve sert bir dille uyarmayı düşündükten sonra bunun uygunsuz düşeceği şeklindeki kaçınılmaz sonuca varıp birkaç gün içinde bunları sorun etmeyi bırakacağımı düşünüyorum. Muhtemelen farkına bile varmayacağım. Yine de an itibarıyla Essexli kadın hakkındaki düşüncem daha da olumsuzlaştı tabii. Tam davetkâr armut koltuğa geri dönerken Bay Prior'un bana ördüğü atkıların durduğu torbanın ucunun yatağın altından çıktığını görüyorum.

Bunları unutmuştum. Essexli kadın yatağın altına sakladığım on dört tane el örgüsü atkıyla dolu torbayı bulursa benim tuhaf biri olduğumu düşünebilir. Niyetim onları hayır kurumu mağazasına götürmekti ama Essexli kadın bunu nereden bilsin? Daha kendisiyle tanışmadığımdan benim şey olduğumu düşünmesini istemiyorum... Atkı koleksiyoncusu falan yani.

Kalemi kapıp HAYIR KURUMU MAĞAZASI İÇİN yazdığım Post-it'i torbanın üstüne yapıştırıyorum. İşte oldu. Unutmayayım diye kendime bir hatırlatma sadece.

Armut koltukta yemeğimi yedikten sonra yatağa gidiyorum. O kadar yorgunum ki o korkunç batik battaniye bile bana cazip görünmeye başlıyor.

9

Tiffy

İşte buradayım. Soğuktan insanın içini donduran rıhtımda. Tur gemisinin ambar kapağını kapatmasını, üç yelkenini rüzgâra vermesini ya da insanların güverteye çıkması için ne yapması gerekiyorsa onu yapmasını beklerken saman sarısı saçları rüzgârla yanaklarına doğru uçuşan ve gözleri arsızca parıldayarak bana bakan Katherin'e göre, "yapacağım işe uygun tarzda, dikkat çekmeyen sade kıyafetler" içindeyim.

"Bu tür işler için mükemmel vücut ölçülerine sahipsin," diyor Katherin. "Sen benim favori modelimsin Tiffy. Gerçekten. Çok eğlenceli olacak."

Bir kaşımı kaldırıp denize bakıyorum. Katherin'in aralarından seçim yapabileceği fazla model de görmüyorum ortalarda. Ayrıca yıllar geçtikçe insanların vücut "ölçülerimi" övmelerinden biraz sıkıldım. Mesele şu ki Gerty ve Mo'nun dairesinin tersi gibiyim, ortalama bir kadından aşağı yukarı yüzde yirmi daha iriyim hem enine hem de boyuna. Annem benim "iri kemikli" olduğumu çünkü babamın gençliğinde odunculuk yaptığını söyleyip durur (gerçekten öyle miydi? Tabii ki şimdi yaşlandı ama oduncular sadece peri masallarında olmuyor muydu?). Gittiğim

her yerde birileri bir kadına göre fazla uzun olduğumu belirtmeden edemez.

Bu bazen insanları sinir ediyor, kasıtlı olarak bana verilenden daha fazla alan kaplıyormuşum gibi, bazen de gözlerini korkutuyor, özellikle de kadınlarla konuşurken kafalarını eğmeye alışık olduklarından, ama çoğunlukla bana "vücut ölçülerim" hakkında iltifatta bulunmalarına neden oluyor. Gerçekte şöyle diyorlar galiba, "Vay canına, irisin ama hiç de şişman değilsin!" ya da "Vay be, uzun boylusun ama sıska değilsin!" Ya da belki, "Ortalama bir erkek kadar uzun ve cüsseli olduğun gerçeğine rağmen kadın şekline sahip olman cinsiyet normları konusunda kafamın karışmasına sebep oluyor!"

"Sen Sovyetlerin hoşlandığı türden bir kadınsın," diye devam ediyor Katherin havaya kaldırdığım kaşımı umursamadan. "Erkekler savaştayken toprağı işleyen kadınların resmedildiği posterlerdeki gibi, o türden işte."

"Sovyet kadınları tığ işi kıyafetlerle mi geziyorlardı?" diye soruyorum hırçın bir sesle. Yağmur çiseliyor ve böyle işlek bir rıhtımdan bakınca deniz çok farklı görünüyor, sahildeyken olduğundan çok daha az çekici şimdi. Büyük, soğuk ve tuzlu bir banyo gibi. Telif hakları müdiresi şu anda ilkbaharda çıkacak kitaplarımızın uluslararası hedeflerinin konuşulduğu toplantıda nasıl da terliyordur kimbilir.

"Gayet mümkün," diyor Katherin düşüncelere dalarak. "Hay aklınla bin yaşa Tiffy! Bir sonraki kitapta tığ işinin tarihine bir bölüm ayırmaya ne dersin?"

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde. "Bu okuyucularının ilgisini çekmez."

Katherin'in bu fikirlerini henüz tomurcuk halindeyken budamak gerekiyor. Ayrıca bu sefer kesinlikle haklıyım.

Kimse tarih istemiyor, herkesin tek istediği salyalarını bulaştırsın diye torunlarına verebileceği yeni bir şey örmek.

"Ama..."

"Ben sadece pazarın acımasızlığından bahsediyorum Katherin," diyorum. Bu en sevdiğim taktiklerden biri. Suçu pazara atmak kolay nasıl olsa. "İnsanlar tığ işi kitaplarında tarih istemiyor. Güzel resimler ve kolay anlaşılır talimatlar istiyorlar."

Evraklarımız kontrol edildikten sonra gemiye biniyoruz. Rıhtım nerede bitiyor, güverte nerede başlıyor anlamak mümkün değil, bir binaya girmişsiniz de başınız hafiften dönmeye başlamış ve yer ayağınızın altından kayıyormuş gibi geliyor. Özel davetliler olarak farklı ve daha heyecan verici bir karşılama bekliyordum ama diğer eziklerle birlikte yürüyoruz. Hepsi de benden en az yirmi kat zengin ve çok daha iyi giyimli olan eziklerle.

Gemi bir tur gemisine göre oldukça küçük, Londra'nın yanında Portsmouth gibi kalıyor. Sıramızı beklemek için kibarca "eğlence alanı"nın bir köşesine çekilmemiz söyleniyor. Davetliler öğle yemeklerini yedikten sonra şova başlayacağız.

Kimse *bize* yemek getirmiyor. Katherin, beklendiği üzere, yanında kendi sandviçlerini getirmiş. Sardalyalı sandviçler. Yarısını içtenlikle bana vermek istiyor; ki bu yaptığı gerçekten çok hoş, sonunda karnımın gurultusu iyice artınca yenilgiyi kabullenip bir tanesini alıyorum. Gerginim. Son kez gemiye bindiğimde Justin'le birlikte Yunan adalarına gidiyordum, aşkın ve seks sonrası hormonlarının ışığıyla parıldıyordum. Şimdiyse içi tığ, şiş ve yün dolu üç Aldi torbasıyla birlikte bir köşeye büzülmüş, yanımda eski bir hippiyle sardalyalı sandviçimi yerken hayatımın daha da kötüye gittiği gerçeğini artık inkâr edemiyorum.

"Pekâlâ, plan nedir?" diye soruyorum Katherin'e sandviçimin kabuğunu kemirirken. Kenarlarda balık tadı o kadar da kötü değil. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Önce üstünde nasıl ölçü alınacağını göstereceğim," diyor Katherin. "Sonra yeni başlayanlar için temel ilmeklerden bahsedeceğim, sonra da tığla örülmüş parçaları kullanarak mükemmel bir kıyafet oluşturmanın yollarını göstereceğim! Ve tabii ki onlara şipşak ölçü almak için en önemli beş tüyomu göstereceğim."

Şipşak ölçü alın Katherin'in ağzından düşürmediği sloganlardan biri, ama daha pek yaygınlaşmadı.

Sonunda, nihayet sıra bize geldiğinde, etrafımızda epey bir kalabalık topluyoruz. Katherin bunu nasıl yapacağını biliyor, muhtemelen kalabalık toplamak konusunda eski günlerden gelen bir tecrübesi var. Büyük ölçüde yaşlı hanımefendilerden ve onların kocalarından oluşan bir kalabalık bu, yirmilerinde otuzlarında birkaç genç kadın, hatta bir-iki de genç adam var. Cesaretimi iyice yerine geliyor. Belki de Katherin tığ işinin yükselişte olduğunu söylerken haklıdır.

"Büyüleyici asistanım için kocaman bir alkış!" diyor Katherin sihirbazlık gösterisine çıkmışız gibi. Eğlence alanının diğer köşesindeki sihirbaz gerçekten de bozulmuş görünüyor.

Herkes beni saygıyla alkışlıyor. Tığ işiyle ilgilenen neşeli biri gibi görünmeye çalışıyorum ama hâlâ üşüyorum ve bu sade kıyafetlerle içime kasvet basıyor –beyaz kot pantolon, soluk gri tişört ve geçen yıl sattığımı sandığım ama bu sabah dolabımda yeniden keşfettiğim son derece sıcak tutan pembe yün hırka. Üzerimdeki tek renkli parça bu hırka, tam da o anda Katherin...

"Hırkayı çıkaralım!" diyor hırkayı çekip alarak. Bu çok

alçaltıcı. Ve de üşütücü. "Hepiniz dikkatle izliyor musunuz? Telefonları bırakalım lütfen! Soğuk Savaş döneminde her beş dakikada bir Facebook'a bakmadan da yaşayabiliyorduk, değil mi? Hı? Aynen öyle, işte size bir bakış açısı! Telefonları bırakıyoruz o kadar!"

Gülmemeye çalışıyorum. Bu Katherin'in alametifarikası, Soğuk Savaş'tan bahsetmenin insanlara her zaman boyun eğdirdiğini söyler.

Ölçülerimi almaya başlayınca –boyun, omuzlar, göğüs çevresi, bel, kalça– vücut ölçülerimin kalabalık bir insan grubuna yüksek sesle söylenmesi gülme isteğimi daha da artırıyor. Bu bir klasiktir, değil mi? Gülmemeniz gerektiği zamanda gülmek birden yapmayı en çok istediğiniz şey haline gelir.

Katherin "kalçalara yeterli alan sağlamak" için pili yapmaktan bahsederek kalçalarımın ölçüsünü alırken bana ikaz edici bir bakış fırlatıyor, gülmemi bastırmaya çalışırken vücudumun nasıl sarsılmaya başladığını hissettiğine şüphem yok. Profesyonel davranmam gerektiğini biliyorum. Şu anda kahkahalara boğulamayacağımın farkındayım, bu Katherin'i tamamen küçük düşürmek olur. Ama... halime bir baksana. Şuradaki yaşlı hanım defterine iç uyluk ölçülerimi yazıyor. Şu arka taraftaki adam da...

...

Arka taraftaki adam... Arka taraftaki...

Bu Justin.

Onu fark ettiğim anda geri çekilip kalabalığa karışıyor. Ama gitmeden önce göz göze geliyoruz. Birden şok oluyorum çünkü bu sıradan bir göz teması değil. Bu çok farklı bir göz teması. Eve gidene kadar takside oynaşmak için bardan çıkarken masaya bir yirmilik fırlatmadan hemen önceki bakışma gibi ya da şarap kadehini elinden bırakıp

yatak odasına çıkmaya karar verdiğiniz andaki gibi.

Bu *seks* kokan bir göz teması. Gözleri *Seni kafamda soyuyorum diyor.* Aylar önce beni terk eden, o zamandan beri tek bir aramama yanıt vermeyen ve nişanlısı da muhtemelen onunla gemide olan adam... Bana o bakışla bakıyor. O anda ellerinde defterleriyle çok sayıda yaşlı hanımın hissettirdiğinden daha çıplak hissediyorum kendimi. Tamamen çırılçıplak hissediyorum.

10

Leon

Ben: Birbirinizi tekrar bulabilirdiniz. Aşk yolunu bulur Bay Prior! Aşk yolunu bulur!

Bay Prior ikna olmuyor.

Bay Prior: Kusura bakma delikanlı ama sen orada değildin, işler böyle yürümüyor. Çok hoş hikâyeler vardı elbette, genç kız eve gelince uzun zaman önce öldüğünü sandığı sevgilisinin üniformasıyla evin önündeki patikadan çıkmakta olduğunu görür, delikanlı turp gibi de sağlamdır... Ama böyle her bir hikâyeye karşılık asla geri dönmeyen sevgilileri anlatan yüzlerce hikâye vardı. Johnny muhtemelen ölmüştür, ölmediyse bile bir yerlerde uzun süre önce beyefendinin ya da hanımefendinin biriyle evlenmiş ve beni unutmuştur.

Ben: Ama listede adının olmadığını söylediniz.

Elimi çıktısını aldığım savaş ölüleri listesine doğru sallıyorum, neden bu kadar ısrarcı davrandığımdan emin değilim. Bay Prior Johnny'yi bulmak istememişti ki; sadece onu özlüyordu. Anılardan söz ediyordu, hepsi bu.

Ama burada pek çok yaşlı insan görüyorum. Anılara alışkınım; özlemlere alışkınım. Bu bana farklı gibi gelmişti. Bay Prior'un yarım kalmış bir işi olduğunu düşünmüştüm.

Bay Prior: Sanmıyorum, hayır. Hem zaten ben unutkan ve yaşlı bir adamım, senin bilgisayar sistemin de yeni çıkmış bir şey, yani ikimizden biri yanılıyor olabilir, değil mi?

Bana nazikçe gülümsüyor, bunu onun için değil de kendim için yapıyormuşum gibi. Dikkatle yüzüne bakıyorum. Diğer hastaların ziyaretçileri hakkında çene çaldığı akşamlarda Bay Prior'un üzgün görünmemek için harcadığı çabadan yüzü kırış kırış, bir köşede elleri kucağında sessizce oturuşunu düşünüyorum.

Ben: Biraz yardımcı olun. Bana bilgi verin. Hangi alay? Doğum yeri? Ayırt edici özellikler? Aile üyeleri?

Bay Prior boncuk gibi küçük gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Omzunu silkiyor. Gülümsüyor. Yaşlılık lekeleriyle dolu kâğıt gibi ince tenli esmer yüzü kırışıyor, yıllarca tam olarak aynı yaka genişliğindeki gömlekler giymekten boynunda oluşmuş güneş yanığı izi yer değiştiriyor.

Kafasını hafifçe iki yana sallıyor, sonradan birine zamane hemşirelerinin ne kadar çatlak olduğunu anlatacakmış gibi bir hali var ama birden konuşmaya başlıyor.

Perşembe sabahı. Otobüste annemi arayıp kısa ve zor bir konuşma yapıyorum.

Annem uykulu bir sesle: Haber var mı?

Aylardır alıştığım bir selamlama cümlesi bu.

Leon: Maalesef anne.

Annem: Sal'i arayayım mı?

Leon: Hayır hayır, ben hallediyorum.

Uzun, keder dolu bir sessizlik. Sessizliğin içinde debeleniyoruz. Sonra,

Annem güçlükle: Özür dilerim tatlım, sen nasılsın?

Eve döndüğümde hoş bir sürprizle karşılaşıyorum:

konsolun üzerinde evde yapılmış yulaflı bar duruyor. Essexli kadın yiyecekte bile renk uyumsuzluğu yaratma güdüsüne engel olamamış gibi yulaflı barın içini rengarenk kuru meyvelerle ve çekirdeklerle doldurmuş, yine de tepsinin yanındaki notu gördüğümde bu o kadar da rahatsız edici gelmiyor.

Afiyet olsun! Güzel bir gün gece dilerim. Tiffy x

Mükemmel bir gelişme. Ayda üç yüz elli sterlin ve bedava yiyecek karşılığında etrafa yayılmış eşyalara ve alışılmadık lambalara kesinlikle katlanabilirim. Yulaflı bardan koca bir dilim aldıktan sonra Richie'ye yazıp onu Holly'nin durumu hakkında bilgilendirmek için yerime yerleşiyorum. Richie'ye yazdığım mektuplarda Holly'den "Şaf Kız" diye bahsediyorum ve onu biraz karikatürleştiriyorum –daha keskin zekalı, daha alaycı, daha şirin. Biraz daha yulaflı bar almak için bakmadan elimi uzatıp ikinci sayfayı yabancı Essexli kadının eşyalarını tarif ederek dolduruyorum, bunlardan bazıları o kadar komik ki sanırım Richie bana inanmayacak. Iron Man şeklinde bir ütü. Sanat eseriymiş gibi duvara asılmış gerçek palyaço ayakkabıları. Ne kadar yıprandıklarına bakarak düzenli olarak giydiği sonucuna vardığım mahmuzlu kovboy çizmeleri.

Elimdeki pulla oynarken yulaflı barın dört dilimini yediğimi fark ediyorum. Umarım Tiffy "afiyet olsun" derken gerçekten ciddidir. Kalem elimdeyken Tiffy'nin notunun arkasına bir şeyler karalıyorum.

Teşekkürler. Öyle lezizdi ki, fark etmeden çoğunu yemişim.

Notu bitirmeden önce duraksıyorum. Karşılığında bir şey vermem gerekiyormuş gibi geliyor. Tepsinin çoğunu silip süpürdüm.

Teşekkürler. Öyle lezizdi ki, fark etmeden çoğunu yemişim. Eğer istersen dolapta artan mantar stroganoff var (yulaflı barı neredeyse bitirdiğimi hesaba katarsak). Leon.

Şimdi mantar stroganoff yapsam iyi olacak.

Bu sabah benim için bırakılan tek not bu değildi. Banyo kapısında da bir not vardı.

Selam Leon,

Klozet kapağını indirebilir misin acaba?

Korkarım bu notu pasif agresif biriymişim izlenimi bırakmadan yazmayı başaramadım –cidden, bu not yazmanın doğasında var, eline bir kalem ve Post-it alıyorsun ve anında pisliğin teki haline geliyorsun– o yüzden birazcık süslüyorum. Belki seni pisliğin biri olmadığıma inandırmak için gülen yüz çizebilirim.

Tiffy x

Notun altı gülen suratlarla kaplanmış.

Bir kahkaha patlatıyorum. Gülen suratlardan birinin vücudu var ve Post-it'in köşesine doğru işiyor. Bunu beklemiyordum. Neden bilmem ama Tiffy'yi –onu hiç tanımıyorum– espri anlayışı fazla gelişmiş biri olarak hayal etmemiştim. Belki de bütün kitapları kendin yap tarzında kitaplar olduğu için.

11

Tiffy

"Çok saçma."

"Biliyorum," diyorum.

"Bu mu yani?" diye bağırıyor Rachel. İrkiliyorum. Dün gece bir şişe şarap içip kafamı dağıtmak için yulaflı bar pişirdim ve gözüme uyku girmedi; bağırmaya karşı biraz hassasım şu an.

İş yerindeki "yaratıcı mekân"da oturuyoruz, bu da Butterfingers Press'in diğer iki toplantı odasına benziyor, tek fark bunun sinir bozucu bir şekilde kapısının olmayışı (ferahlık duygusu versin diye) ve duvarlarda beyaz yazı tahtalarının yer alması. Tahtalar bir kez kullanılmış, o yaratıcı seansta kurumuş tahta kalemiyle yazılan notlar şimdi tamamen okunamaz halde. Rachel'ın çıktısını aldığı mizanpajlar aramızdaki masanın üzerine yayılmış duruyor. Bunlar lanet olası Fark Yaratan Pastalar kitabının çıktıları ve kitabın ilk düzeltmelerini akşamdan kalma bir kafayla ve aceleyle yaptığım kolayca anlaşılıyor.

"Yani bir *tur gemisinde* Justin'i görüyorsun, sana *seni becermek istiyorum* bakışıyla bakıyor, sen ise işine devam ediyorsun ve *onu bir daha görmüyorsun* ha?"

Büyük bir kederle bir kez daha, "Farkındayım," diyorum.

"Saçma! Neden gidip onu aramadın?"

"Katherin'le uğraşıyordum! Bu arada kendisi bende gerçekten derin bir yara açtı," deyip pançomu kaldırarak kolumu, Katherin'in gösterinin ortasında iğneyi bir güzel etime geçirdiği yerdeki kıpkırmızı izi gösteriyorum.

Rachel koluma şöyle bir bakıyor. "Umarım bunun karşılığında Katherin'in teslim tarihini öne alırsın," diyor. "Justin olduğuna emin misin? Kahverengi saçlı başka bir beyaz adam olmasın? Yani tur gemisi deyince aklıma..."

"Rachel, Justin'in neye benzediğini biliyorum."

"Pekâlâ, tamam," diyor kollarını iki yana açıp çıktıların masada uçuşmasına neden olarak. "Buna inanamıyorum. Adeta düş kırıklığı. Gerçekten de hikâyenin kamara yatağında seks yaparak sonlanacağını sanıyordum! Ya da güvertede! Ya da, ya da okyanusun ortasında küçük bir sandalda!"

Gerçekte olansa gösterinin geri kalanında elimin kolumun tutmaması, panik dolu bir bekleyişle Katherin'in talimatlarını dinliyormuş gibi görünmeye çalışmam –"Kollarını kaldır Tiffy!" "Saçına dikkat et Tiffy!"– ve aynı zamanda da gözlerimi kalabalığın arka tarafından ayıramamamdı. Artık hayal mi gördüm diye düşünmeye başlamıştım. Böyle bir tesadüf olabilir miydi? Tamam adamın tur gemilerine bayıldığını biliyorum ama burası çok büyük bir ülke. Ülke kıyılarında dolanan bir sürü tur gemisi var.

"Tekrar anlat," diyor Rachel, "nasıl baktığını."

"Of, açıklayamıyorum," diyorum alnımı önümde duran kâğıtlara dayayarak. "Yani aslında... o bakışı birlikte olduğumuz zamanlardan tanıyorum." Mideme ağrılar giriyor. "Çok uygunsuzdu. Yani –Tanrım– kız arkadaşı, yani nişanlısı..."

"Seni bir kalabalığın içinde gördü, neredeyse yarı çıplaktın, muhteşem bir şekilde kendindin ve orta yaşlı acayip bir yazarla zamanını boşa harcıyordun... ve birden seni neden sevmiş olduğunu hatırladı," diye sonuca bağlıyor Rachel. "Olan bu işte."

"Bu değil..." Peki *neydi* öyleyse? Kesinlikle bir şey olmuştu ama... O anlamsız bir bakış değildi. Kaburgalarımın alt kısmının endişeyle pır pır ettiğini hissediyorum. Bütün bir gece bunu düşündükten sonra bile ne hissettiğimi tam olarak anlayamıyorum. Bir an Justin'in bir tur gemisinde karşıma çıkıp gözlerime bakması çok romantik ve kadermiş gibi geliyor ama sonra tüylerimin ürperdiğini ve midemin bulandığını hissediyorum. Gezintiden sonra eve dönerken de çok gergindim, uzun zamandır ailemin yanına gitmek dışında kendi başıma Londra dışına hiç çıkmamıştım. Justin hep yanlış trene bindiğimi bilirdi ve ne olur ne olmaz diye benimle gelirdi. Karanlık Southampton istasyonunda tek başıma beklerken yanlışlıkla Outer Hebrides'a giden trene bineceğimden kesinlikle emindim.

Alıp telefonuma bakıyorum, ajandamda yalnızca Rachel'la bu yarım saatlik "toplantı" var, sonra gerçekten Katherin'in kitabında ilk üç bölümün düzeltmelerini yapmam gerekiyor.

Bir yeni mesajım var.

> Dün seni görmek çok güzeldi. İş için oradaydım ve programda "Katherin Rosen ve asistanı" yazdığını görünce hey bu Tiffy olmalı diye düşündüm.
>
> Biri yüksek sesle ölçülerini söylerken sadece sen gülebilirsin, çoğu kız bundan nefret ederdi. Ama seni özel yapan da bu sanırım. J xx

Ellerim titreyerek mesajı göstermek için telefonu Rachel'a uzatıyorum. Rachel şaşkınlıktan soluğu kesilerek ellerini ağzına götürüyor.

"Seni seviyor! Bu adam seni hâlâ seviyor!"

"Sakin ol Rachel," diyorum ama kalbim boğazımdan fırlayıp çıkacakmış gibi atıyor. Aynı zamanda boğuluyormuşum da daha fazla nefes almaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

"Ona kadınların bu tip yorumlar yüzünden ölçülerini çok fazla önemsediklerini yazabilir misin? Ayrıca 'çoğu kız bundan nefret ederdi' diyerek kadınlardaki vücut algısı problemini pekiştirdiğini ve kadınları birbirine düşürdüğünü, bunun da feminizmin bugün bile karşılaştığı en büyük sorunlardan biri olduğunu da yaz olur mu?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, birden kocaman sırıtıyor. "Ya da sadece, 'Teşekkürler, gel de bütün gece ne kadar özel olduğumu göster,' de diyebilirsin."

"Of, ne diye seninle konuşuyorum ki?"

"Ya ben ya Martin?" diyor kâğıtları toparlayarak. "Şu değişiklikleri bilgisayara işleyeyim. Sen de gidip erkeğini geri al, tamam mı?"

"Hayır," diyor Gerty anında. "Öyle *yazma*. Sana bokmuşsun gibi davranan, seni arkadaşlarından ayırmaya çalışan ve büyük ihtimalle seni aldatan beş para etmezin teki o. Böyle güzel bir mesajı hak etmiyor."

Bir sessizlik oluyor.

"Seni bu mesajı yazmaya iten ne Tiffy?" diye soruyor Mo Gerty'nin dediklerini tercüme eder gibi.

"Ben sadece... onunla konuşmak istedim." Sesim çok cılız. Üstüme yorgunluk çökmeye başlıyor; elimde sıcak çikolatayla armut koltuğa kıvrılmış haldeyim, Mo ve Gerty

ise kanepede oturmuş bana bakıyorlar, yüzlerinden endişe okunuyor (aslında Gerty'nin yüzünde endişe yok, o sadece kızgın görünüyor).

Gerty mesaj taslağımı yüksek sesle bir daha okuyor. "*Selam Justin. Yazmana sevindim. Aynı tur gemisinde olmamıza rağmen doğru düzgün görüşemediğimiz için üzgünüm!* Sonra da iki öpücük."

"O iki öpücük yollamıştı," diyorum kendimi savunur gibi.

"Öpücükler bu mesajda değişmesi gereken şeyler listemde son sırada yer alıyor," diyor Gerty.

"Justin'le tekrar irtibat kurmak istediğinden emin misin Tiffy? Justin'in evinden taşındığından beri çok daha iyi görünüyorsun" diyor Mo. "Bunun tesadüf olduğunu sanmıyorum." Ben hiçbir şey söylemeyince içini çekiyor. "Onun hakkında kötü düşünmenin senin için zor olduğunu biliyorum Tiffy ama başka her şey için bir bahane bulsan bile seni başka bir kadın için terk ettiği gerçeğini göz ardı edemezsin."

Ürperiyorum.

"Üzgünüm. Ama yaptığı şey bu ve nişanlısını terk etmiş olsa bile, ki bunu yaptığına dair herhangi bir kanıtımız yok, sonuçta seni bırakıp o kadına gitti. Akıl yürüterek bu durumu ortadan kaldıramazsın ya da kendini bunu kafandan uydurduğuna inandıramazsın çünkü Patricia'yla tanıştın. O Facebook mesajına bir daha bak. Justin Patricia'yla birlikte eve geldiğinde neler hissettiğini hatırla."

Of. Neden herkes duymak istemediğim şeyleri söyleyip duruyor? Rachel'ı özlüyorum.

"Sence ne yapmaya çalışıyor Tiffy?" diye soruyor Mo. Birden bastırınca kıvranmaya başlıyorum.

"Dostça davranmaya. Tekrar iletişim kurmaya."

"Seninle buluşmak istememiş," diye belirtiyor Mo.

"Sana bakışı da pek dostça değilmiş anlaşılan," diyor Gerty.

"Ben..." Doğru. *Hey, seni çok özledim, keşke yine konuşabilsek* bakışı değildi o. Ama... bir anlamı vardı. Nişanlısını göz ardı edemeyeceğim bir gerçek ama o bakışı da göz ardı edemiyorum. Ne demek istiyordu o bakışlar? Yeniden... yeniden birlikte olmak isteseydi...

"Ya sen?" diye soruyor Gerty.

"Ben ne?" diyorum zaman kazanmaya çalışarak.

Cevap vermiyor. Oynadığım oyunu biliyor.

Son birkaç haftadır ne kadar hüzünlü olduğumu, Justin'in evine veda etmenin ne kadar içimi kararttığını düşünüyorum. Kaç kez Facebook'ta Patricia'ya bakıp elektrik çarpmasından endişelenmeye başlayana kadar laptopumun klavyesine ağladığımı.

Ona sahip olduğum için çok şanslıydım. Justin her zaman çok... eğlenceliydi. Her şey kasırga gibiydi; uçakla bir ülkeden diğerine gidiyor, yeni deneyimler yaşıyor, sabah dörde kadar uyanık kalıp güneşin doğuşunu seyretmek için çatıya çıkıyorduk. Evet, çok kavga ediyorduk ve bu ilişkide çok hata yapmıştım ama çoğunlukla onunla olduğum için kendimi şanslı sayardım. Onsuz kendimi... kaybolmuş hissediyorum.

"Bilmiyorum," diyorum. "Ama büyük bir parçam istiyor."

"Endişelenme," diyor Gerty zarafetle ayağa kalkıp başımı okşayarak, "böyle bir şey yapmana izin vermeyeceğiz."

12

Leon

Selam Leon,

Pekâlâ tamam, panik olunca kendimi hamur işlerine verdiğim doğru. Üzgün olduğumda ya da işler zorlaştığında hamur işiyle uğraşmak benim kurtarıcım oluyor. Peki bunun anlamı ne? İçimdeki olumsuz duyguları lezzetli, kalorili bir iyiliğe dönüştürüyorum. Kek karışımında üzüntümün tadını almadığın sürece neden tüm hafta her gece hamur işleri yaptığımı sorgulamamalısın sanırım.

Aslına bakarsan bunun sebebi eski erkek arkadaşımın tur gemimde karşıma çıkması ve beni şöyle bir süzdükten sonra da basıp gitmesi. O yüzden kafam şu anda karmakarışık. Bana ne kadar özel olduğumu söyleyen bu tatlı mesajı gönderdi ama ben cevap vermedim. Yapmak istedim ama arkadaşlarım beni vazgeçirdi. Çok sinir bozucular ve genelde de haklı çıkarlar.*

Neyse, işte bu yüzden bu kadar çok kekin var.

Tiffy x

**Benim tur gemim değil. Kusura bakma ama kendi tur gemisi olan biri olsaydım seninle bir yatak odasını paylaşmazdım. Parlak renkli kuleleri olan bir İskoç şatosunda yaşardım.*

Selam Tiffy,

Eski sevgilin konusunda üzgünüm. Verdikleri tepkilerden anladığım kadarıyla arkadaşların onun sana uygun olmadığını düşünüyorlar, sen de öyle mi düşünüyorsun?

Kek yememi sağlayacaksa eski sevgilinin tarafındayım.

Leon

Selam Leon,

Bilmiyorum, aslında gerçekten hiç bu şekilde düşünmedim. Düşünmeden cevap verecek olursam evet, bana uygun. Ama işte düşününce bilemiyorum. Çok inişli çıkışlı bir ilişkimiz vardı, herkesin hakkında konuştuğu şu çiftlerden biri gibiydik (daha önce birkaç kez ayrılıp tekrar barışmıştık). Mutlu zamanları hatırlamak kolay –öyle çok ve muhteşemdiler ki– ama galiba ayrıldığımızdan beri sadece mutlu olduğumuz zamanları hatırlıyorum. Onunla olmanın eğlenceli olduğunu biliyorum yani. Peki benim için uygun bir ilişki miydi? Of, hiç bilmiyorum.

Bundan sonra ev yapımı reçelli Victoria sandviç.

Tiffy x

İnşa: Yapı Ustalığından Üst Düzey Dekoratörlüğe İnanılmaz Yolculuğum adlı spiralli, büyük kitap çıktısının üzerine yapıştırılmış:

Dürüst olmak gerekirse kitabı masadan saçma sapan bir şey olduğunu düşünerek aldım. Ne var ki elimden bırakamadım. Öğlene kadar uyumadım. Bu adam senin eski sevgilin mi? Eğer değilse, onunla evlenebilir miyim?

Leon

Merhaba Leon,

Kitabı beğenmene çok sevindim! Dekoratöre dönüşen benim güzel yapı ustam eski sevgilim değil ve evet, evlen-

mek için benden çok seni tercih etmesi daha olası. Yine de konu hakkında Kay'in de söylemek istediği şeyler olacaktır diye düşünüyorum.

Tiffy x

Kay dekoratöre dönüşen güzel yapı ustasıyla evlenemeyeceğimi söylüyor. Çok yazık. Selamları var.

Dün Kay'i yakalamam harika oldu! Keklerle seni şişmanlattığımı söylüyor. Bundan sonra duygusal hengâmelerimi daha sağlıklı seçeneklere yöneltmem konusunda bana söz verdirdi, o yüzden bize keçiboynuzlu ve hurmalı brownie yaptım. Özür dilerim, gerçekten iğrençler.

Bu Post-it'i Uğultulu Tepeler'in üstüne taşıyorum çünkü İnşa'yı ofise geri götürmem gerekiyor! x

Mutfaktaki çöp kovasının üstündeki dolaba yapıştırılmış:
Çöpleri hangi gün çıkarıyorduk?
Leon

Şaka mı bu? Sadece üç haftadır burada yaşıyorum! Sense yıllardır burada yaşıyorsun! Çöplerin hangi gün çıkarıldığını bana mı soruyorsun?!

... ama evet, dündü ve unuttuk. x

Of ben de öyle düşünmüştüm. Pazartesi miydi perşembe miydi hep karıştırıyorum. İkisi de P ile başlıyor. Zor.

Eski sevgilinden haber var mı? Hamur işi yapmayı bıraktın. Sorun yok, dondurucudaki stoklar beni bir süre idare eder ama yeni bir bunalıma girmeni dört gözle bekliyorum, mayısın ortalarında mesela.

Leon

Selam,

Hiç ses seda yok. Twitter'da ve Facebook'ta bile bir şey paylaşmamış, bu yüzden ne yaptığını takip edemiyorum, muhtemelen hâlâ nişanlısıyla birlikte (hem ne diye olmasın ki zaten, tek yaptığı bana tuhaf tuhaf bakmaktı) ve galiba gemide yaşadığım o anı tamamen yanlış yorumladım, ayrıca sanırım dostum Gerty'nin söylediği gibi aşağılık biri o. Neyse, ona olan tüm borcumu ödedim, şimdi bankaya korkunç miktarda borçlanmış bulunuyorum.

Risotto için teşekkürler, çok lezzetliydi. Yemeklerini günün yanlış saatlerinde yiyen birine göre gerçekten iyi bir aşçısın!

Tiffy x

Fırın tepsisinin yanında:

Tanrım. Nişanlısından haberim yoktu. Paradan da.

Kurabiye yeni haberler olduğu anlamına mı geliyor?

Şimdi kırıntılarla dolmuş olan fırın tepsisinin yanında:

Haber yok. Ödemeyi aldığına dair mesaj bile atmadı. Çok trajik ama dün keşke ayda birkaç yüz sterlin ödemeye devam etseydim iye düşünmeden duramadım, o zaman hiç değilse iletişimde kalırdık. Hem bankaya borçlanmak zorunda da kalmazdım.

Özetle o tur gemili mesajdan beri tek söz etmedi. Ben tescilli bir aptalım x

Eh, aşk zaten hepimizi aptala çeviriyor, Kay'le tanıştığımda ona cazcı olduğumu söylemiştim (saksofon). Hoşuna gider diye düşünmüştüm.

Sana acılı fasulye bıraktım.

Leon x

NİSAN

13

Tiffy

"İçime afakanlar basıyor."

"O eskidenmiş, artık kimsenin içine afakan basmıyor," diyor Rachel, sonra da yazı işleri müdürünün benim için ısmarladığı latteden kocaman bir yudum alıyor (Butterfingers bana yeteri kadar para ödemediği için adam ara sıra suçluluk duyuyor ve vicdanını yatıştırmak için paralarını 2.20 poundluk kahvelere saçıyor).

"Bu kitap beni öldürüyor," diyorum.

"Seni öldüren şey yemeğindeki doymuş yağ." Rachel hapır hupur yemekte olduğum muzlu keki dürtüklüyor. "Hamur işlerin gitgide kötüleşiyor. Yani gitgide daha lezzetli oluyorlar demek istiyorum. Neden kilo almıyorsun?"

"Alıyorum ama senden daha iri olduğum için aldığımı fark etmiyorsun. Keklerle aldığım yeni kilolarımı senin fark edemeyeceğin yerlerimde saklıyorum. Kollarımın üst kısımlarında mesela. Ya da yanaklarımda. Sence de yanaklarım gittikçe yuvarlaklaşmıyor mu?"

"Düzeltmeleri yap kadın!" diyor Rachel elini aramızda duran kâğıtlara vurarak. Katherin'in kitabı hakkındaki haftalık bilgilendirme toplantılarımız mart ayı geçip giderken günlük bilgilendirme toplantılarına dönüşmüştü,

şimdi *nisan* ayında olduğumuz ve basım tarihine yalnızca birkaç ay kaldığı gerçeği kafamıza dank edince bu toplantılar günlük bilgilendirme toplantıları ve günlük öğle yemeği toplantıları haline geldi. "Şapka ve atkı fotoğraflarını bana ne zaman veriyorsun?" diye soruyor Rachel.

Of. Şapkalar ve atkılar. Gecenin bir yarısı şapkaları ve atkıları düşünerek uyanıyorum. Bu kadar kısa bir zamanda fotoğrafları hazırlayabilecek bir ajans yok, ayrıca Katherin'in de *gerçekten* zamanı yok. Sözleşmeye göre bütün örnekleri kendi hazırlamak zorunda değil –anlaşma aşamasında bir daha asla yapmayacağım bir hata bu– yani elimde ona bunu yaptırabileceğim bir belge bulunmuyor. Katherin'e yalvarmayı bile denedim ama bana kibarca kendimi utanılacak duruma düşürdüğümü söyledi.

Kederle muzlu kekime bakıyorum. "Yapacak bir şey yok," diyorum. "Sona yaklaştık. Kitap şapkalar ve atkılar bölümünde resim olmadan baskıya girecek."

"Hayatta olmaz," diyor Rachel. "Her şeyden önce elinde boşlukları doldurmaya yetecek kadar metin yok. Düzeltmeleri yap! Sonra da bir şeyler düşün! Ve elini çabuk tut!"

Öf. Niye Rachel'ı seviyordum ki sanki?

Eve gelir gelmez ısıtıcının düğmesine basıyorum, bir fincan çay içmem lazım. Su ısıtıcının alt kısmında Leon'un eski bir notu kalmış. Her yer bu Post-it notlarıyla dolu.

Leon'un yarıya kadar sütlü kahve dolu kupası hâlâ lavabonun yanında duruyor. Kahveyi hep üzerinde çizgi film karakteri tavşan resmi olan bu ağzı kırık beyaz kupadan içer. Her akşam bu kupa ya lavabonun bu tarafında yarıya kadar dolu vaziyette durur, o zaman aceleyle çıktığını anlarım, ya da yıkanıp bulaşık sepetine konulmuş olur, ki bu da bana alarm çalınca kalkabildiğini gösterir.

Daire şimdi epeyce rahat. Oturma odasındaki alanın bir kısmını Leon'a iade etmek zorunda kaldım, geçen ay minderlerimin yarısını kaldırıp koridora yığdı ve üstüne de "Sonunda bu gidişe bir dur demek zorunda kaldım (üzgünüm)" yazılı bir kâğıt bıraktı, gerçi çok fazla minder olduğu konusunda haklı olabilir. Kanepeye oturmak gerçekten de giderek zorlaşır olmuştu.

Aynı evi paylaşmanın en tuhaf yanı hâlâ yatak. İlk bir ay boyunca kendi çarşaflarımı serip sabahları tekrar topladım ve yastığımı Leon'unkinden uzağa çekerek yatağın bana ait olan sol tarafının kıyısında yattım. Ama artık çarşafları değiştirmekle uğraşmıyorum, nasıl olsa yalnızca kendi tarafımda yatıyorum. Elbette ev arkadaşımla hâlâ tanışmadım ve bunun biraz tuhaf olduğunu biliyorum ama artık birbirimize daha sık not bırakır olduk. Bazen bu konuşmaları yüz yüze yapmadığımızı unutuyorum.

Çantamı yere atıp çay demlenene kadar armut koltuğa çöküyorum. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse bekliyorum. Aylardır bekliyorum, Justin'i gördüğümden beri.

Muhakkak benimle iletişime geçecek. Tamam, mesajına cevap vermedim –bunu yapmama izin vermedikleri için hâlâ ara ara Gerty ve Mo'dan nefret ediyorum– ama gemide bana o bakışla bakmıştı işte. Üzerinden uzun zaman geçti, bakışın kendisini hemen hemen unutmuş gibiyim, hafızamda bugüne dek Justin'in yüzünde gördüğüm farklı ifadelerden (ya da daha gerçekçi olursak Facebook fotoğraflarından hatırladığım ifadelerden) oluşmuş bir derleme var... ama yine de... Kendimi çok şey hissettiğimde... pekâlâ, hâlâ ne hissettiğimi bilmiyorum. Çok *bir şey* hissediyorum işte.

Zaman geçtikçe Katherin'in *Hızlı Örmenin Yolları* şovuna çıktığımız gün aynı tur gemisinde oluşumuzun ne ka-

dar *tuhaf* olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Ne kadar cazip bir düşünce olsa da oraya özellikle beni görmek için gelmiş olamaz, programı son anda değiştirmiştik, orada olacağımı önceden bilemezdi yani. Ayrıca mesajında iş için orada olduğunu yazmıştı ki bu da son derece akla yatkın –Londra'da gemi gezintileri ve turist turları için şovlar düzenleyen bir eğlence firması için çalışıyor. (Dürüst olmak gerekirse işin detaylarını hiçbir zaman tam olarak bilemedim. Lojistiğe dayalı ve stresli bir iş gibi geliyordu bana hep.)

Oraya kasıtlı olarak gelmediyse bu kaderin bir oyunu olabilir mi?

Çayımı alıp amaçsızca yatak odasına gidiyorum. Tekrar Justin'le olmayı istemiyorum bile, değil mi? Bu şimdiye kadarki en uzun ayrılığımız ve bana diğerlerinden farklı geliyor. Belki beni terk ettikten hemen sonra başka bir kadına evlenme teklif ettiği için. Galiba bu yüzden.

Aslında benimle iletişime geçip geçmeyeceği bile umurumda olmamalı. Büyük ihtimalle bana ihanet etmiş bir adamın beni aramasını beklemem ne anlama geliyor?

"Senin sadık ve güven dolu olduğun anlamına geliyor," diyor Mo arayıp bu soruyu ona sorduğum zaman. "Justin de bu yüzden seninle iletişime geçmeye çalışacak zaten."

"Sen de mi öyle düşünüyorsun?" Gergin, diken üstünde ve rahatlamaya muhtaç olduğumu fark edince sinirlerim daha da bozuluyor. *Gilmore Girls* DVD'lerimi sıraya sokmaya başlıyorum, yerimde duramayacak kadar gerginim. Birinci ve ikinci bölümlerin arasına sıkıştırılmış bir not daha var, notu alıp göz atıyorum. Leon'u televizyonu kullanmaya ikna etmeye çalışıyordum, başlangıç olarak da yüksek kaliteli DVD'lerimi önermiştim. Leon ikna olmamıştı.

"Neredeyse eminim," diyor Mo. "Bu tam Justin'e yakışır bir davranış. Ama... bunu yapmasını istediğinden emin misin?"

"Benimle konuşmasını isterdim. En azından varlığımdan haberdarmış gibi davranmasını. Aklı nerede bilmiyorum. Ev konusunda bana çok kızmış gibiydi ama tur gemisinde karşılaşmamızdan sonra bana attığı mesaj da gerçekten çok tatlıydı, çok... Bilmiyorum. Beni aramasını istiyorum. Of." Gözlerimi kapatıyorum. "Neden böyle?"

"Belki de onsuz yapamayacağını çok uzun süre duyduğun içindir," diyor Mo yumuşak bir sesle. "Bu neden onu geri istediğini açıklıyor, hem de onu istemediğin halde."

Konuyu değiştirmeye yarayacak bir şeyler aranıyorum. *Sherlock*'un son bölümüne ne dersin? İş yerindeki yeni asistan? Ne var ki konuyu değiştirecek kadar bile enerjim olmadığını anlıyorum.

Mo sessizce bekliyor. "Bu doğru, değil mi?" diye soruyor sonunda. "Yani başka biriyle çıkmayı falan hiç düşündün mü?"

"Başka biriyle çıkabilirim," diyorum itiraz edercesine.

"Hımm." İçini çekiyor. "Tur gemisindeki o bakış sana gerçekten neler hissettirdi Tiffy?"

"Bilmiyorum. Üzerinden çok zaman geçti. Galiba... biraz... seksi hissettim kendimi. İstenmek güzel gelmişti sanki."

"Korkmadın mı?"

"Ne?"

"Korku hissettin mi? O bakış karşısında küçülmüşsün gibi geldi mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Mo kapat artık şu konuyu. Sadece bir bakıştı işte. Kesinlikle beni *korkutmaya* çalışmıyordu, ayrıca seni Justin'in beni arayıp aramayacağı hak-

kında konuşmak için aradım ve teşekkürler, bu konuda daha iyi hissetmemi sağladın, o yüzden artık bu bahsi kapatalım."

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oluyor. Elimde olmadan sarsılıyorum.

"Bu ilişki sana zarar verdi Tiffy," diyor Mo nazikçe. "Seni çok üzdü."

Başımı iki yana sallıyorum. Tamam, Justin'le tartışmalarımız olurdu ama her zaman barışırdık ve kavgadan sonra daha romantik bir havaya bürünürdük, yani bunlar gerçek kavga sayılmazdı. Diğer çiftlerin kavgaları gibi değildi, hepsi de güzel ve çılgın bir hız trenine benzeyen ilişkimizin bir parçasıydı sadece.

"Er geç anlayacaksın Tiff," diyor Mo. "İşte o zaman beni ara, tamam mı?"

Tam olarak neyi onayladığımı bilmeden başımı sallıyorum. Oturduğum yerden şu anki ruh halimden kurtulmamı sağlayacak mükemmel bir dikkat dağıtıcı fark ediyorum: Leon'un yatağının altındaki atkı torbası. Daireye taşındığım gece bulduğum ve Leon'un seri katil falan olduğunu sanmama neden olan torba. Torbanın üzerinde bir not var, daha önce baktığımda o notun orada olmadığından eminim. Notta HAYIR KURUMU MAĞAZASI İÇİN yazıyor.

"Teşekkürler Mo," diyorum telefona. "Pazar günü kahve içerken görüşürüz." Telefonu kapatırken etrafımda kalem aranmaya başlıyorum.

Selam,

Tamam, yatağının altını karıştırdığım için özür dilerim. Bunun kesinlikle kabul edilemez olduğunu biliyorum. Ama bu atkılar İNANILMAZ. Tasarımcı da öyle tabii.

Bunu hiç konuşmadığımızı biliyorum ama bence rastgele bir yabancının (yani benim) yatağında uyumasına izin vermenin sebebi para sıkıntısı çekiyor olman, Londra'da ucuz daire bulmanın ne kadar zor olduğunu bildiği için üzülen iyi kalpli bir adam olman değil.

Ben de eski giysileri hayır kurumu mağazasına vermeyi CANI GÖNÜLDEN DESTEKLEYEN biri olarak (ne de olsa eşyalarımın çoğunu hayır kurumu mağazasından satın alıyorum –benim gibilerin senin gibi insanlara ihtiyacı var) bu atkıları satmayı düşünmelisin diyorum. Tanesine 200 sterlin kadar alabilirsin sanırım.

Şirin ev arkadaşına yüzde doksan indirim yapmak istersen itiraz etmem doğrusu.

Tiffy x

Not: Bu arada bu atkıları nereden buldun? Sormamda sakınca yoksa tabii.

14

Leon

Kollar havada, bacaklar iki yana açılmış. Sert görünüşlü bir gardiyan büyük bir şevkle üstümü arıyor. Kadın yoksa ziyaretçi salonuna uyuşturucu ya da silah sokan insan profiline uyduğumu mu düşünüyor? Zihnindeki kontrol listesini gözden geçirdiğini hayal ediyorum. Cinsiyet: Erkek. Irk: Belirsiz ama tercih edilenden biraz daha esmer. Yaş: Yol yordam bilmeyecek kadar genç. Dış Görünüş: Pejmürde.

Tehdit oluşturmayan iyi bir vatandaş gibi gülümsemeye çalışıyorum. Ne var ki kendini beğenmişin teki gibi görünüyorum galiba. Hafiften midemin bulanmaya başladığını hissedince kalın çelikten çitlerin tepesindeki dikenli tel rulolarını, penceresiz binaları, hapishaneye uyuşturucu sokmanın sonuçlarından bahseden agresif tabelaları özellikle görmezden gelmeye çalışmama rağmen bulunduğum yerin gerçekliği birden içime işliyor. Hem de kasım ayından beri ayda en az bir kez bunu yapmama rağmen.

Galiba en kötü kısmı güvenlikten ziyaretçi salonuna yürümek. Beton ve dikenli telden oluşan bir labirentten geçiyorsunuz ve yol boyunca farklı gardiyanlar size eşlik ediyor, anahtarlık destelerini bellerinden çıkarıp siz sonraki kapıya doğru daha bir adım bile atmadan arkanız-

dan tekrar kilitlenmesi gereken kapıları açıyorlar. Çok güzel bir bahar günü; ancak tellerin üzerinden görülebilen gökyüzü alay edercesine masmavi.

Ziyaretçi salonu daha iyi. Çocuklar masaların arasında paytak paytak yürüyorlar ya da kaslı babaları tarafından havaya kaldırılırken cıyaklıyorlar. Hükümlülerin üzerinde bizden ayırt edilmelerini sağlayacak parlak renkli tulumlar var. Parlak turuncu tulumlu adamlar ziyarete gelen kız arkadaşlarına gittikçe daha çok yakınlaşarak katı kurallarla belirlenmiş sınırları aşıyor, parmaklarını sıkıca sevgililerinin parmaklarına kenetliyorlar. Burada bir havaalanının bekleme salonunda olduğundan daha fazla duygusallık var. *Aşk Her Yerde* yolunu buluyor.

Gösterilen masaya oturuyorum. Bekliyorum. Richie'yi getirdiklerinde midem kendi kendini ters yüz etmeye çalışıyormuş gibi tuhaf şekilde kasılıyor. Richie yorgun ve banyo yapmamış görünüyor, yanakları içine göçmüş, kafası gelişigüzel traş edilmiş. Üzerinde tek blucini var –onu hapishane giysileri içinde görmemi istemiyor– ama artık pantolonun beli ona bol geliyor. Nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Ayağa kalkıp kucaklaşmak için kollarımı uzatırken gülümsüyorum. Belirlenmiş alandan ayrılamadığımdan bana doğru gelmesini bekliyorum. Gardiyanlar duvar boyunca sıralanıp ifadesiz suratlarıyla pür dikkat bizi izliyorlar.

Richie sırtıma vurarak: Evet kardeş, iyi görünüyorsun!

Ben: Sen de.

Richie: Yalancı. Bombok görünüyorum. E koğuşunda çıkan olaydan sonra suyu kestiler, ne zaman verecekleri hakkında en ufak fikrim yok ama o zamana kadar tuvalete girmeni tavsiye etmem.

Ben: Bunu dikkate alacağım. Nasıl gidiyor?

Richie: Mükemmel. Sal'den haber var mı?

En azından bir dakikalığına bu konudan uzak durabileceğimi sanıyordum.

Ben: Evet. Temyizin gecikmesine neden olan şu evraklar için çok üzgün. Onları hazırlamaya çalışıyor.

Richie yüzünü bana yaklaştırıyor.

Richie: Beklemeye tahammülüm kalmadı Lee.

Ben: Benden yeni birini bulmamı istiyorsan bulurum.

Kasvetli bir sessizlik. Bunun işleri muhtemelen daha da yavaşlatacağını benim kadar Richie de biliyor.

Richie: Sal, Aldi'deki kameranın kayıtlarına ulaştı mı?

Aldi'deki kameranın kayıtlarını istedi mi bakalım? İstediğini söylediği halde artık şüphelenmeye başlıyorum. Ensemi ovarak ayakkabılarıma bakıyorum, şu an Richie'yle birlikte burası dışında herhangi bir yerde olmayı her zamankinden de çok istiyorum.

Ben: Henüz değil.

Richie: Sana söylüyorum, bütün iş kamerada. Aldi'deki kamera onlara her şeyi gösterecek. Ben olmadığımı görecekler.

Keşke öyle olsa. Görüntülerin rezolasyonu ne kadar yüksek acaba? Tanığın teşhisini geçersiz kılacak kadar net görüntüler olabilir mi?

Hemen hemen bir saat temyiz davası hakkında konuşuyoruz. Konuyu bir türlü değiştiremiyorum. Adli tıp, gözden kaçırılmış deliller ve illa ki kamera kayıtları. Umut, umut, umut.

Richie'nin yanından titreyen dizlerle ayrılıp taksiyle istasyona gidiyorum. Şekere ihtiyacım var. Tiffy'nin yaptığı mozaik pasta çantada; tren köylerin arasındaki dümdüz tarlaların birinden diğerine geçerek beni kardeşimden uzaklaştırıp herkesin onu unuttuğu yere geri götürürken yaklaşık üç bin kalorilik yemeğimi yiyorum.

Eve gelince yatak odasının ortasında atkı poşetini buluyorum, Tiffy poşete bir not yapıştırmış.

Bay Prior iki yüz sterlinlik atkılar mı örüyor? Hem de öyle fazla vakit harcamadan! Vay be. Bana vermek istediği ama geri çevirdiğim bütün o atkıları, şapkaları, eldiven ve çaydanlık örtülerini düşünüyorum. Şimdiye milyarder olabilirdim.

Yatak odasının kapısında:

Selam Tiffy,

Atkılar hakkında söylediklerin için TEŞEKKÜR EDERİM. Evet, paraya ihtiyacım var. Atkıları satacağım –nerede ve nasıl satmalıyım sence?

Onları çalıştığım yerdeki bir beyefendi örüyor. Ördüklerini isteyen birilerine/herkese veriyor, (yoksa onları sattığım için kötü hissederdim...)

Leon

Selam,

Atkıları Etsy'de ya da Preloved'da satabilirsin. Bunların o atkılara bayılacak binlerce müşterisi var.

Hım. Tuhaf bir soru olacak ama iş yerindeki şu beyefendi siparişle örgü örer mi acaba?

Tiffy x

Ne demek istediğini anlamadım. Bu arada beğendiğin atkıyı al, geri kalanını bu gece internete koyacağım.

Leon

Yatak odasının kapısından yere düşmüş (bulmam çok zor oldu):

Günaydın,

Gönlünce Ör adında bir kitap üzerinde çalışıyorum da (bu en iyi kitaplarımdan biri, söylemeden edemeyeceğim) ve bize çok çok hızlı bir biçimde dört atkı ve sekiz şapka örecek biri lazım, örgülerin fotoğrafını çekip kitaba koyacağız. Yazarın talimatlarına göre örmesi gerekiyor (renk, model vs). Karşılığında ödeme yapabilirim ama fazla değil. Kendisine ulaşabileceğim irtibat bilgilerini verebilir misin? Gerçekten çaresiz durumdayım ve beyefendinin müthiş yetenekli olduğu da çok açık.

Ah Tanrım, bu atkıyı boynumdan çıkarmayacağım (ilkbaharda olmamız umurumda değil). Ona bayıldım. Teşekkür ederim!

Tiffy x

Yine yatak odasının kapısında:

Eh, neden olmasın, yine de başhemşireye sormam gerekir. Bana bir mektup yazarsan başhemşireye gösteririm, o uygun görürse mektubu örgücü beyefendiye veririm.

Atkıyı boynundan çıkarmayacaksan gardırobun senin tarafını işgal eden beş yüz tane atkıyı atabilir misin acaba?

Diğer haber: İlk atkı 235 sterline satıldı! Çılgınca. Hem güzel bile değildi.

Leon

Mutfak masasında, kapatılmamış zarfın yanında:

Merhaba,

Cümlenin kilit noktası benim tarafım Leon. Benim tarafım ve ben de orayı atkılarla doldurmak istiyorum.

Mektubu bırakıyorum, değişiklik yapmam gerektiğini

düşünüyorsan haber ver. Bu arada birbirimize yazdığımız notları toparlasak iyi olur. Ev gitgide Akıl Oyunları'ndan bir sahne gibi görünmeye başladı.

Tiffy x

Tiffy'nin mektubunu başhemşireye veriyorum, o da Bay Prior'a Tiffy'nin kitabı için şişleri eline alma fırsatını sunmama izin veriyor. Ya da tığı. Aradaki fark konusunda hiçbir fikrim yok. Tiffy detaylı açıklamaları içeren uzun bir notu kendiliğinden yazar nasıl olsa. Detaylı açıklamalara bayılıyor. Beş cümle kullanmak varken insan neden bir tane kullansın ki? Tuhaf, komik, şen kadın.

Bir gece geçiyor ve Bay Prior iki şapkayı örüp bitirmiş bile –şapkaya benziyorlar ve yünlüler, yani olmaları gerektiği gibiler galiba.

Bu işin tek kötü tarafı Bay Prior'un Tiffy'den büyülenmesi oluyor.

Bay Prior: Demek kitap editörü.

Ben: Evet.

Bay Prior: Ne ilginç bir meslek.

Sessizlik.

Bay Prior: Seninle yaşıyor, öyle mi?

Ben: Hı hı.

Bay Prior: Ne kadar ilginç.

Not alırken yan yan ona bakıyorum. O da boncuk gözlerini kırpıştırarak masum masum bana bakıyor.

Bay Prior: Başka biriyle yaşamaktan hoşlanacağın aklıma gelmezdi. Özgürlüğüne fazla düşkünsün. Kay'le birlikte oturmamanın sebebi bu değil miydi?

Hastalarla özel konuları konuşmayı kesmem lazım.

Ben: Bu farklı. Tiffy'yi görmek zorunda kalmıyorum. Aslında birbirimize sadece notlar bırakıyoruz.

Bay Prior düşünceli düşünceli başını sallıyor.

Bay Prior: Mektup yazma sanatı. Son derece... *samimi* bir şey, mektup yazmak yani, öyle değil mi?

Kuşkuyla yüzüne bakıyorum. Nereye varmak istediğinden emin değilim.

Ben: Buzdolabına yapıştırdığımız Post-it'lerden bahsediyorum Bay Prior, postayla gelen kokulu mektuplardan değil.

Bay Prior: Ah, evet, eminim öyledir. Kesinlikle. Post-it'ler. Elbette bunda sanatsal bir şey yok.

Bir sonraki gece Holly'nin bile Tiffy'den haberi var. Binadaki insanların büyük bölümü yatağa bağımlı olduğu halde bu kadar sıradan bir olayın koğuşlar arasında büyük bir hızla yayılması çok şaşırtıcı.

Holly: Güzel mi?

Ben: Bilmiyorum Holly. Fark eder mi?

Holly susuyor. Düşünceli bir hali var.

Holly: İyi biri mi?

Ben, bir an düşündükten sonra: Evet, iyi biri. Birazcık meraklı ve tuhaf ama iyi.

Holly: "Ev arkadaşın" demek, peki bu ne anlama geliyor?

Ben: Yani benimle aynı daireyi paylaşıyor. Benim evimde birlikte yaşıyoruz.

Holly, gözlerini kocaman açarak: Yani sevgililer gibi mi?

Ben: Hayır hayır, o benim sevgilim değil. Arkadaşım.

Holly: Ayrı odalarda mı uyuyorsunuz yani?

Neyse ki çağrı cihazım çalıyor da bu soruya cevap vermek zorunda kalmıyorum.

MAYIS

15

Tiffy

Post-it'leri ve bantla yapıştırılmış kâğıt parçalarını dolap kapaklarından, masalardan, duvarlardan ve (bir defasında) çöpün kapağından sökerken sırıttığımı fark ediyorum. Leon'u tanımak için acayip bir yol bu, bütün bu notları son birkaç ay içinde yazdık, her şey nasıl bu kadar hızlı gelişti bilmiyorum –ona ayırdığım yemeklerle ilgili alelacele bir şeyler karalarken bir anda her gün her konuda yazar hale geldim.

Kanepenin arkasına yapıştırdığımız notları sökerken elimde olmadan benim yazdıklarımın Leon'un yazdıklarından beş kat daha uzun olduğunu fark ediyorum. Ayrıca benim Post-it notlarım çok daha kişisel, kendimi ondan daha fazla ortaya dökmüşüm. Onları yeniden okumak çok tuhaf, böylece hafızamın beni nasıl yanılttığını da görebiliyorum. Mesela notların birinde geçen yıl Rachel'ın doğum günü davetini Justin'e vermeyi unutmamın ne kadar tuhaf olduğundan bahsetmişim ama şimdi hatırlıyorum, Justin'i davet etmiştim. Sonunda doğum gününe gidip gidemeyeceğim üzerine kavga etmiştik. Justin hep hafızamın berbat olduğunu söylerdi, şimdi haklı olduğunu gösteren yazılı bir kanıt bulmak çok sinir bozucu.

Saat beş buçuk. İşten erken çıktım çünkü herkes benim gidemediğim bir veda partisine gitti ve ben de izin alabileceğim bir yönetici bulunmadığından eve gitmek gibi kritik bir kararı kendi başıma aldım. Eminim onlar da böyle isterdi.

Beş civarı eve döndüğümde gerçekten de bu akşam Leon'la karşılaşabileceğimi düşünüyordum. Bu biraz tuhaf geliyor. Yaptığımız kira sözleşmesine görei eve erken gelip karşısına çıkmaya hakkım yok aslında. Daireyi kiralarken aynı anda evde olmayacağımızı biliyordum, zaten hoşuma giden de buydu. Ama gerçekten de asla aynı anda evde olmayacağımızı yeni yeni kavrıyorum. Tam dört aydır bir kez bile karşılaşmadık.

Köşedeki kafede zaman öldürmeyi planlamıştım ama sonra düşündüm ki...Arkadaş olduğumuz halde gerçekte tanışmamış olmamız artık biraz tuhaf gelmeye başladı. Gerçekten arkadaşmışız gibi hissediyorum –sürekli iç içe yaşarken başka türlüsünü düşünemiyorum. Onu yerken hiç görmediğim halde sahanda yumurtayı nasıl sevdiğini biliyorum (tabakta hep cıvık yumurta sarısı kalıntıları oluyor). Oturma odasındaki çamaşır demirinde kuruyan giysilerini üzerinde hiç görmediğim halde giyim zevkini tastamam tarif edebilirim. Hepsinden tuhafı da nasıl koktuğunu biliyor olmam.

Tanışmamamız için hiçbir neden göremiyorum, bu birlikte yaşama kurallarımızı değiştirmeyecek ki. Sadece ev arkadaşımı sokakta görürsem tanıyabilmemi sağlayacak.

Telefon çalıyor, tuhaf, bir telefonumuz olduğunun farkında değildim. Önce cep telefonuma uzanıyorum ama benim zil sesim Samsung'un melodi listesindeki o çın çın öten neşeli zil sesinden, şu anda oturma odasının görünmeyen bir yerinden gelen eski tip *zırr zırr* sesinden değil.

Sonunda mutfak tezgâhının üzerinde, Bay Prior'un ışık hızında örerek hayatımı kurtardığı atkılardan birinin ve Leon'un tereyağını bitirip bitirmediğiyle (hepsini bitirmişti) ilgili bir dizi notun altında bir sabit telefon hattı keşfediyorum.

Sabit hat! Kimin aklına gelirdi! Sabit hatların sadece geniş bant internet almak için parasını ödediğiniz kalıntılar olduğunu sanıyordum.

"Alo?" diyorum çekinerek.

"Selam," diyor telefonun diğer ucundaki adam. Sesi şaşkın geliyor (galiba beklediğinden daha kadınsıyım), İrlanda-Londra karışımı aksanı da bir tuhaf.

"Ben Tiffy," diyorum. "Leon'un ev arkadaşıyım."

"Hey, selam!" Söylediğim onu oldukça neşelendirmişe benziyor. "Yatak arkadaşı değiliz diyorsun yani?"

"Ev arkadaşı demeyi tercih ediyoruz," diyorum irkilerek.

"Öyle olsun," diyor, her nasılsa sırıttığını duyar gibi oluyorum. "Seninle tanıştığıma sevindim Tiffy. Ben Richie. Leon'un kardeşiyim."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum Richie." Leon'un bir kardeşi olduğunu bilmiyordum. Zaten Leon hakkında bilmediğim bir yığın şey vardır herhalde, şu aralar yatmadan önce hangi kitabı okuduğunu bilmeme rağmen (*Sırça Fanus*, çok yavaş okuyor). "Leon'u kıl payı kaçırdın sanırım. Yarım saat önce geldiğimde gitmişti."

"Amma da çok çalışıyor," diyor Richie. "Saat beş buçuk olmuş bile. Ev nöbetini kaçta devralıyorsun?"

"Genelde altı ama bugün işten erken çıktım," diyorum. "Leon'u cep telefonundan ara istersen."

"Aslına bakarsan bunu yapamam," diyor Richie.

Kaşlarımı çatıyorum. "Cepten arayamıyor musun yani?"

"Aslında bu biraz uzun bir hikâye." Bir an susuyor.

"Uzun lafın kısası yüksek güvenlikli bir cezaevindeyim ve arayabildiğim tek telefon da Leon'un ev telefonu. Cep telefonunu aramak iki kat masraflı oluyor, bense koğuş temizliği işinden haftada on dört sterlin kazanıyorum, bu arada işi ayarlasın diye birine para vermek zorunda kaldım... Kazandığım para da pek bir işe yaramıyor."

Yaşadığım hafif şoku atlatmaya çalışıyorum. "Kahretsin!" diyorum. "Korkunç bu. İyi misin peki?"

Ağzımdan öylesine çıkıveriyor. Böyle bir durumda söylenecek doğru şey bu olmasa gerek ama ne düşünüyorsam ağzımdan da o çıkıyor işte.

Richie beni –ve belki kendisini de– şaşırtarak gülmeye başlıyor.

"İyiyim," diyor az sonra. "Teşekkürler. Yedi ay oldu. Galiba... Leon ne diyordu buna? İklime uyum sağlıyorum. Hem nasıl yaşayacağımı hem de geçen her dakikaya nasıl katlanacağımı öğreniyorum."

Başımı sallıyorum. "Bu da bir şeydir. Nasıl bir yer peki? Alcatraz'dan Hilton'a uzanan bir ölçekte nereye düşüyor?"

Tekrar gülüyor. "Kesinlikle o ölçek üzerinde bir yerlerde evet. Tam olarak nerede olduğu günden güne kendimi nasıl hissettiğime göre değişiyor. Ama buradakilerin çoğuna göre epeyce şanslıyım, onu da söyleyeyim. Artık kendime ait bir hücrede kalıyorum ve ayda iki kez görüşe çıkabiliyorum."

Bana hiç de şanslıymış gibi görünmüyor. "Masraf oluyorsa seni telefonda tutmak istemem. Leon'a mesajın var mı?"

Telefonun diğer ucunda cızırtılı bir sessizlik var, yalnızca arka plandan gelen yankılı sesler duyuluyor.

"Neden içeri girdiğimi sormayacak mısın Tiffy?"

"Hayır," diyorum afallayarak. "Sen anlatmak ister misin?"

"Evet, biraz," diyor Richie. "Normalde insanlar sorar da."

Omuz silkiyorum. "Seni yargılamak bana düşmez, sen Leon'un kardeşisin ve onunla konuşmak için aradın. Yine de cezaevinin ne korkunç bir yer olduğundan söz ediyoruz ve ne yapmış olursan ol bu gerçek değişmeyecek. Cezaevlerinin hiçbir işe yaramadığını herkes biliyor, değil mi?"

"Doğru, yani gerçekten herkes öyle mi düşünüyor dersin?"

"Ah kesinlikle."

Biraz daha sessizlik.

"Silahlı soygun yüzünden buradayım. Ama ben yapmadım."

"Tanrım. Üzgünüm. Öyleyse durum gerçekten berbat."

"Evet, oldukça," diyor Richie. Bekliyor. Sonra, "Bana inanıyor musun?" diye soruyor.

"Seni tanımıyorum bile. Bunun ne önemi var ki?"

"Bilmiyorum. Sadece... var işte."

"Pekâlâ, sana inandığımı söylemeden önce olan biteni bilmem gerek, diğer türlü pek anlamlı olmaz, öyle değil mi?"

"Öyleyse Leon'a mesajım bu olsun. Ona söyle olanları sana anlatsın, böylece bana inanıp inanmadığını söyleyebilirsin."

"Bekle." Uzanıp Post-it ve kalem alıyorum. "*Selam Leon,*" diye yazarken yüksek sesle yazdığımı okuyorum. "*Richie'nin sana bir mesajı var. Diyor ki...*"

"Tiffy'nin başıma gelenleri bilmesini istiyorum. Benim yapmadığıma inanmasını istiyorum. Kendisi çok hoş bir hanımefendiye benziyor, bahse girerim güzeldir de, öyle bir sesi var ki hani boğuk ve seksi bir ton..."

Gülüyorum. "Bunu yazmıyorum!"

"Nereye kadar yazdın?"

"Seksi," diye itiraf ediyorum, Richie gülüyor.

"Pekâlâ. Notu burada bitirebilirsin. Ama sakıncası

yoksa o son yazdığın kalsın. Leon'u güldürür."

Başımı iki yana sallasam da ben de gülümsüyorum. "Tamam. Dediğin gibi yapıyorum. Seni tanımak güzeldi Richie."

"Seni de Tiffy. Kardeşime benim için göz kulak ol, olur mu?"

Bu isteğe şaşırıp kalıyorum. Öncelikle göz kulak olunması gereken kişi Richie'ymiş gibi görünüyor, ayrıca ikisiyle de yüz yüze hiç görüşmediğim düşünülürse Twomey ailesinden birine göz kulak olmak için doğru kişi değilim. Ama ben ağzımı açıp cevap verene kadar Richie telefonu kapatıyor, şimdi tek duyabildiğim sinyal sesi.

16

Leon

Gülmekten kendimi alamıyorum. Bu tam da onun yapacağı bir şey. Cezaevi avlusundan bile ev arkadaşımın aklını çelmeye çalışıyor.

Kay omzumun üzerinden eğilmiş notu okuyor.

Kay: Bakıyorum da Richie hâlâ eskisi gibi.

Kaskatı kesiliyorum. Kay de bunu hissedip geriliyor ama ne geri adım atıyor ne de özür diliyor.

Ben: Moralleri yüksek tutmaya çalışıyor. Herkesi güldürmeye çalışıyor. Richie böyledir.

Kay: Tiffy boş mu?

Ben: O bir insan, kiralık ev değil Kay.

Kay: Ne kadar *prensip sahibisin* Leon! Bu bir deyim. Zavallı kızı Richie'ye kiralayacak falan değilim.

Bu cümlede yanlış olan bir şey daha var ama ne olduğunu bulamayacak kadar yorgunum.

Ben: Tiffy'nin erkek arkadaşı yok ama hâlâ eski sevgilisine âşık.

Bu Kay'in ilgisini çekiyor: Gerçekten mi?

Neden ilgilendiğini anlayamıyorum –ne zaman Tiffy'den söz açacak olsam ya oralı olmaz ya da suratını asar. Aslında aylardır ilk kez benim evimdeyiz, Kay işe

geç gideceği için ben yatmadan birlikte kahvaltı edelim diye geldi. Her yerin notlarla dolu olması nedense onu biraz sinirlendirdi.

Ben: Eski sevgilisi vasat biri gibi. Yapı ustasından dekoratöre dönüşemeyecek kadar...

Kay gözlerini deviriyor.

Kay: Şu lanet olası yapı ustası kitabından bahsetmeyi keser misin!

Kitabı okumuş olsaydı bu kadar önyargılı davranmazdı.

Birkaç hafta sonra, normalde yalnızca yabancı ülkelerde görülen şu güneşli günlerden birini yaşıyoruz. İngiltere bu kadar sıcağa alışkın değil, özellikle de böyle birden bastırdığında. Daha haziran ayındayız, yaz yeni geldi sayılır. İşlerine gidenler hâlâ yağmur yağıyormuş gibi başlarını öne eğmiş koşturuyorlar, uçuk mavi gömleklerinin arkasında terden oluşmuş V şeklinde izler var. Delikanlılar tişörtlerini çıkarıp peynir kadar beyaz kollarını, göğüslerini ve biçimsizce dışarı fırlamış dirseklerini sergiliyorlar. Neredeyse adım başı güneş yanığı tenlerle ve/veya etrafına hararet yayan takım elbiseli adamlarla karşılaşıyorum.

Johhny White arayışındaki son ipucumun beni getirdiği İmparatorluk Savaş Müzesi Kayıtları Ofisinden dönüyorum. Sırt çantamda sekiz isim ve adres var. Adresleri savaş bakanlığının kayıtlarını araştırarak, akrabalarla iletişime geçerek ve internetten stalklayarak buldum, yani tam olarak güvenilir değil ama yine de bir başlangıç yapmış oluyorum –daha doğrusu sekiz başlangıç. Bay Prior sonunda araştırmamı genişletmem için bana bir sürü bilgi verdi. Adamı konuşturdukça iddia ettiğinden çok daha fazlasını hatırladığı ortaya çıkıyor.

Listedeki adamların hepsinin ismi Johnny White. Hangisinden başlayacağımı bilemiyorum. En sevdiğim Johnny'yi mi seçeyim? En yakındaki Johnny'yi mi?

Telefonumu çıkarıp Tiffy'ye mesaj yazıyorum. Geçen ay Bay Prior'un Johnny White'ını arama çalışmalarımı ona anlatmıştım. Tığ işi kitabının yolunda giden ve gitmeyen yönlerini uzun uzadıya anlattığı mektuptan sonra anlaşılan ben de paylaşımcı bir ruh haline girmişim. Ne tuhaf. Tiffy'nin takıntılı biçimde olur olmaz her şeyi paylaşma huyu bulaşıcı galiba. Bakımevine gittiğim zaman, evden çıkmadan önce son bir fincan kahve içerken yazdığım notta yine neyi açık ettiğimi hatırlayıp utanır gibi oluyorum hep.

Selam. Elimde sekiz Johnny var. Hangisinden başlasam acaba? Leon.

Beş dakika kadar sonra cevap geliyor. Tiffy bütün zamanını şu çatlak tığ işi yazarının kitabı üzerinde çalışarak geçiriyor ve görünen o ki konsantrasyonu oldukça düşük. Şaşırmıyorum. Tığ işi acayip ve sıkıcı bir şey. Belki yapı ustası kitabı gibidir diye sehpada bıraktığı provalardan bazılarını okumayı bile denedim ama değildi. Sadece detaylı tığ işi açıklamalarıyla ve yapılması çok zor tığ işi ürünlerle dolu bir kitap.

Kolayı var. Portakalı soydum başımıza koydum... xx

İki saniye sonra,

Portakalı soydum BAŞUCUMA koydum. Otomatik düzeltme. Yoksa başımıza portakal koymanın faydası olacağını sanmıyorum xx

Ne acayip kadın. Yine de dediğini yapıp otobüs durağının gölgesinde duruyorum ve isim listesini çıkarıp sayıyorum. Johnny White çıkıyor (pek tabii olarak). Birmingham yakınlarında yaşayan Johnny White bu.

Güzel seçim. Richie'yi bir sonraki ziyaretimde bu Johnny'ye de uğrayabilirim, kendisi Birmingham'da. Teşekkürler. Leon.

Birkaç dakika sessizlik. Güneş gözlüklerimi gökyüzüne çevirip sıcağın tadını çıkaran kalabalık ve terletici Londra'da yürüyorum. Bitkin haldeyim. Saatler önce yatmış olmalıydım. Ama son günlerde gündüz açık havada o kadar az zaman geçiriyorum ki güneşi tenimde hissetmeyi özlüyorum. D vitamini eksikliğim olup olmadığını merak ederken birden Richie'nin bu hafta açık havaya kaç kez çıktığını düşünmeye başlıyorum. Hapishane yönetimine göre günde yarım saat dışarı çıkarılması gerekiyor. Ne var ki bu nadiren oluyor. Gardiyanların sayısı az olduğundan havalandırmaya çıkma imkânı her zamankinden de kısıtlı.

Bu arada Richie hakkındaki notumu aldın mı? Ona ne olduğunu bana anlatacak mısın? Seni sıkıştırmak istemiyorum ama bir aydan fazla zaman geçti ve sakıncası yoksa neler olduğunu öğrenmek isterim. xx

Gözlerimi Tiffy'nin mesajına dikiyorum, güneşten kelimeleri güçlükle seçebiliyorum. Bir elimi ekrana siper edip yeniden okuyorum. Mesajın tam da Richie'yi düşünürken gelmesi çok tuhaf.

Richie'nin olanları Tiffy'ye anlatmamı söyleyen notu hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Konuştuklarını öğrendiğim andan beri, acaba Tiffy onu tanımadığı ve da-

va hakkında hiçbir şey bilmediği halde Richie'nin masum olduğuna inanıyor mu diye merak ediyorum. Saçma. Her şeyi biliyor olsa bile Richie'ye inanmasının bir önemi yok ki. Richie onunla tanışmadı bile. Ama hep böyle oluyor – kim olursa olsun herkese endişeyle yaklaşıyorsun. Gayet normal sohbet ederken bir anda, "Kardeşimin masum olduğunu söylesem inanır mıydın?" diye düşünüyorsun.

Gerçi bunu kimseye de soramam. Kay'in de onaylayacağı üzere hem konuşmanın kendisi, hem de sorulan soru korkunç olur.

Eve gidince cevap vermek için not yazıyorum. Tiffy'ye fazla mesaj göndermiyorum, bu bana biraz tuhaf geliyor. Anneme email atmak gibi. Oysa notlarla... konuşuyoruz.

Gardrobun üzerinde (notlardan oluşan iz buraya kadar uzanıyor):

İstiyorsa sana yazmasını söyleyeceğim. Olanları en iyi kendisi anlatabilir.

Bir de not: senin şu örgücü yazar bir ara St Marks'a (çalıştığım yer) gelebilir mi? Hastaları daha fazla eğlendirmenin yollarını arıyoruz. Sıkıcı olsa da örgü ihtiyar ve hasta insanların ilgisini çekebilir. x

Selam Leon,

Elbette. Richie ne zaman isterse.

Ve evet! Lütfen! Halkla ilişkiler sürekli böyle aktiviteler arıyor. Ayrıca zamanlamayı çok iyi yaptın çünkü Katherin artık ÜNLÜ biri. Attığı şu tweet'e baksana.

Notun altında Twitter'dan alınmış ekran görüntüsünün çıktısı var:

Katherin Rosen@KnittingKatherin

Yakında çıkacak olan kitabım Gönlünce Ör'e bakarak yapabileceğiniz muhteşem atkılardan biri. Farkındalığa odaklanın ve güzel bir şey yaratmaya başlayın!

117 yorum, 8b retweet, 23b beğeni

Bunun da altında yeni bir Post-it:

Evet. SEKİZ BİN RETWEET. (Bu beğeniler aynı zamanda Bay Prior'un atkısı için, ona muhakkak söyle!)

Bir sonraki Post-it:

Laptop'ın şarj edilmeyi bırak aylardır yerinden kımıldamadığına göre Twitter'dan pek anlamadığını düşünüyorum ama bu retweet sayısı çok fazla Leon. ÇOK FAZLA. Ve bunun sebebi Tasha Chai-Latte adındaki muhteşem Youtuber'ın Katherin'in tweet'ini retweet'leyip şöyle yazması:

Twitter'dan alınmış ekran görüntüsünün çıktısı (bu kez dolap kapağında o kadar alçağa yapıştırılmış ki okumak için çömelmek zorunda kalıyorum):

Tasha Chai-Latte@ChaiLatteDIY

Tığ işi kesinlikle boyama kitaplarının yerini alacak! @KnittingKatherin'e harika tasarımlarından dolayı büyük saygı duyuyorum #farkindaol #gonlunceor

69 yorum, 32b retweet, 67b beğeni

Altta iki Post-it daha var:

Kadının on beş milyon takipçisi var. Pazarlama ve halkla ilişkiler departmanı heyecandan altına yapmak üzere. Maalesef bu Youtube'un ne olduğunu Katherin'e açıklamak zorunda olduğum anlamına geliyor ve kendisi teknoloji konusunda senden bile kötü (artık sadece uyuşturucu satıcılarının kullandığı şu eski Nokia'lardan kullanıyor), ayrıca halkla ilişkilerdeki iğrenç Martin artık Katherin'in tüm etkinliklerinden "canlı tweet" atacak. Yine de heyecan verici! Benim sevgili acayip Katherin'im çok satanlar listesine bile girebilir! Normal çok satanlar listesi değil tabii, Amazon'daki özel kategori listelerinden bahsediyorum. İlk sırada el işinin ya da origaminin falan olduğu şu listelerden... xx

Bunu yatıp uyuduktan sonra cevaplayacağım.

TEMMUZ

17

Tiffy

Eve geldiğimde hava hâlâ aydınlık oluyor. Yazı *seviyorum*. Leon'un spor ayakkabıları yok, demek ki bugün işe yürüyerek gitti. Bunu yapabildiği için onu kıskanıyorum. Metro sıcakta daha da çekilmez oluyor.

Yeni notları bulmak için daireyi gözden geçiriyorum. Son günlerde notları bulmak her zaman kolay olmuyor çünkü birimiz temizlik yapmadığı müddetçe her şeyin üstü Post-it'lerle kaplı.

Sonunda mutfak tezgâhında onu buluyorum, bir tarafında Richi'nin adının ve mahkûm numarasının, diğer tarafında bizim adresin yazdığı bir zarf. Adresin yanında Leon'un elyazısıyla yazılmış kısa bir not var.

Richie'den gelen mektup zarfın içinde.

Sonra zarfı açıyorum:

Sevgili Tiffy,

Karanlık ve fırtınalı bir geceydi...

Tamam tamam hiç de değildi. Clapham'daki Daffie's Nightclub'ta karanlık ve kötü bir geceydi. Oraya gittiğim-

de zaten zil zurna sarhoştum, bir arkadaşın yeni evine taşınmasını kutlamıştık.

O gece birkaç kızla dans ettim. Bunu sana neden söylediğimi sonra anlayacaksın. Çok değişik tiplerden oluşan bir kalabalık vardı, üniversiteli bir sürü genç, harekete geçmek için kızların iyice kafayı bulmasını bekleyen ve bunun için de dans pistinin hemen kıyısında konuşlanan şu tedirgin edici tipler... Arka taraftaki masalardan birinde ise başka bir yere aitmiş gibi görünen birkaç herif oturuyordu.

Açıklaması zor. Orada bulunma sebepleri herkesten başkaydı sanki. İçmek istemiyorlardı, sarhoş olmak istemiyorlardı, dans etmek istemiyorlardı.

Şimdi iş için orada olduklarını biliyorum. Anlaşılan Bloods diye biliniyorlarmış. Bunu ancak çok sonra, içeri girip de buradaki çocuklara başıma geleni anlattığım zaman öğrenebildim, o yüzden senin de daha önce bu ismi duyduğunu hiç sanmıyorum. Sadece Londra'da yaşayan, işine gücüne bakan bir orta sınıf insanıysan büyük ihtimalle bu tür çetelerin varlığından haberin olmaz.

Ama bu adamlar önemli. O zaman bile tiplerine bakarak bunu söyleyebilirdim aslında. Ama son derece sarhoştum.

Heriflerden biri kız arkadaşıyla birlikte bara geldi. İçlerinde sadece iki kadın vardı ve bu kız son derece sıkılmıştı, ona bakınca bunu görebiliyordun. Kızın gözü barda bana ilişti, sonra da ilgiyle bakmaya başladı.

Ben de ona bakıyordum. Yanındaki adamdan sıkıldıysa bu adamın problemiydi, benim değil. Sırf yanındaki herif Daffies'teki ortalama heriflerden daha kabadayı görünüyor diye güzel bir kadını kesme şansını kaçıramazdım doğrusu.

Herif sonradan gelip tuvalette beni buldu ve duvara yapıştırdı.

"Kızdan uzak dur, beni duydun mu?"

Nasıldır bilirsin. Tam suratıma bağırıyordu, alnındaki damar atmaya başlamıştı.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedim. Son derece soğukkanlıydım.

Adam biraz daha bağırdı. Beni biraz itip kaktı. Olduğum yerde sıkıca durdum ama adamı ne ittim ne de ona vurdum. Beni kızla dans ederken gördüğünü söyledi ki bu doğru değildi. Kız o gece daha erken saatte dans ettiğim kızlardan biri değildi, öyle olsa hatırlardım.

Herif sinirimi bozmuştu, kulüp kapanmadan hemen önce kız çıkageldiğinde onunla gevezelik etmek için daha öncekinden de çok istek duyuyordum, sırf herifi uyuz etmek için.

Kızla flört ediyorduk. Ona bir içki ısmarladım. Arka tarafta oturan Bloods üyeleri iş konuşuyorlardı ve bizim farkımızda değil gibilerdi. Kızı öptüm. O da beni öptü. O kadar sarhoştum ki gözlerimi kapattığımda başım döndüğü için kızı gözlerim açık öptüğümü hatırlıyorum.

Hepsi bu kadardı. Kız kulübün arkalarında bir yerlerde gözden kayboldu, gerçekten o kadar sarhoştum ki her şey çok bulanık. Kız ne zaman gitti ya da ben mi gittim hiç hatırlamıyorum.

O andan itibaren hiçbir şeyin doğruluğundan emin olamıyorum. Zaten olsaydım bunları sana buradan yazıyor olmazdım herhalde, elimde Leon'un yaptığı sütlü kahveyle senin meşhur armut koltuğuna yayılmış olurdum, bu da barda anlatacağım komik bir anekdot olurdu sadece.

Neyse işte. Bana sorarsan olaylar şöyle gelişti.

Arkadaşlarımla birlikte kulüpten çıktığımızda peşimize düştüler. Diğerleri gece otobüslerine bindi ama ben fazla uzakta oturmadığımdan yürüdüm. Clapham Road'da

bütün gece açık bir içki dükkânına uğrayıp sigara ve altılı bira aldım. Oysa canım istemiyordu, kesinlikle ihtiyacım yoktu. Saat neredeyse sabahın dördüydü ve muhtemelen doğru düzgün yürüyemiyordum bile. Ama dükkâna girdim, nakit alışveriş yaptım ve evin yolunu tuttum. Adamları görmedim bile ama ben oraya vardığımda fazla uzağımda olmasalar gerek çünkü dükkândaki kameraya göre iki dakika sonra bu kez kapüşonum açık olarak ve kar maskesiyle "geri gelmişim."

Kamera kayıtlarını izlediğinde adamın benimle aynı yapıda olduğu görülüyor. Ama mahkemede de söylediğim gibi bu her kim ise düzgün yürüme konusunda benden daha iyi iş çıkarmış. Ucuzluk sepetlerine çarpmadan yürürken aynı anda kotumun arka cebindeki bıçağı çıkaramayacak kadar sarhoştum ben.

İki gün sonra işyerinde tutuklanana kadar bütün bu olanlardan haberim yoktu.

Dükkânda çalışan kıza kasayı açtırmışlar. Kasada dört bin beş yüz sterlin varmış. Adamların kafası çalışıyormuş ya da deneyimliymişler ki gereğinden fazla konuşmamışlar, böylece kız ifade verirken anlatacak pek bir şey bulamamış. Yüzüne doğrultulan bıçaktan dışında tabii.

Kamera kayıtlarında görünüyordum. Sabıka kaydım da vardı. Beni içeri attılar.

Hüküm giyersem beni kefaletle salmazlardı. Avukatım davamı kabul etti çünkü ilgisini çekmişti, tek tanığa, kasadaki kıza güveniyordu ama sonunda kızı da kendi taraflarına çektiler. Kızın çıkıp ikinci kez dükkâna gelen adamın ben olamayacağımı söylemesini bekliyorduk. Beni daha önce dükkânda gördüğünü, son derece iyi biri olduğumu ve hiçbir şeyi iç etmeye kalkışmadığımı söyleyecekti.

Ne var ki kız mahkeme salonunun bir ucundan beni

gösterdi. Ben olduğumdan emin olduğunu söyledi. Bir kâbus gibiydi gerçeğe dönüşü gibiydi adeta, anlatamam. Her şey gözümün önünde olup bitiyordu, jüri üyelerinin yüzlerinin nasıl değiştiğini görebiliyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ayağa kalkıp konuşmak istedim ama yargıç bana bağırdı –sıran gelmeden konuşmana izin vermiyorlar. Sıra bana hiç gelmeyecek gibiydi. Beni sorguya aldıklarında herkes kararını vermişti bile.

Sal bana aptal aptal sorular sorduğu için işe yarayacak bir şeyler söyleme şansını bulamadım, kafam allak bullak olmuştu, işin buraya varacağını hiç düşünmemiştim. İddia makamı birkaç yıl önceki şüpheli sicilimi kullandı –on dokuz yaşındayken geceleri dışarda birkaç kavgaya karışmıştım, hayatımın en kötü dönemiydi (bu başka bir hikâye ama yemin ederim göründüğü kadar kötü değil). Şiddet yanlısıymışım gibi davrandılar. Hatta daha önce bir kafede birlikte çalıştığım ve benden adamakıllı nefret eden bir herifi bulup çıkardılar, kolejde hoşlandığı bir kız yüzünden aramız bozulmuştu, sonunda kızı baloya ya da öyle bir saçmalığa falan götürmüştüm. Olayı nasıl da aleyhime çevirdiklerini izlemek çok şaşırtıcıydı. Jürinin suçlu olduğuma neden inandığını anlayabiliyorum. Şu avukatlar bir şeyi doğruymuş gibi göstermekte gerçekten çok iyiler.

Bana silahlı soygundan sekiz yıl verdiler.

İşte buradayım. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlatamam. Ne zaman olanları yazsam ya da birine anlatsam daha fazla şaşkınlığa düşüyorum. Daha da sinirlendiğimle kalıyorum.

Karmaşık bir dava değildi. Sal'in temyizde işi halledeceğini düşünüyorduk hep. (Sal avukat bu arada.) Ne var ki kendisi henüz temyiz işini halledemedi. Geçen kasım

ayında hüküm giydim ve ufukta temyiz falan görünmüyor. Leon'un çözmeye çalıştığını biliyorum ve bu adamı bu yüzden seviyorum ama şu bir gerçek ki ondan başka kimsenin beni buradan çıkarmak gibi bir derdi yok. Belki bir de annemin.

Sana karşı dürüst olacağım Tiffy, şu anda titriyorum. Çığlık atmak istiyorum. Hayatımın en kötü günlerini geçiriyorum, hareket alanın yok. Çektiğin sınavlar senin dostun ama bazen koşmak istiyorsun ve yatağınla tuvaletin arasında üç adım varken bunu yapacak yer bulamıyorsun.

Her neyse. Çok uzun bir mektup oldu, yazmam epeyce vaktimi aldı, belki de şimdiye kadar yaptığımız konuşmayı unuttun bile. Cevap yazmak zorunda değilsin ama eğer istersen Leon onu bir sonraki mektubuyla birlikte gönderir, eğer yazarsan lütfen zarf ve pul da gönder.

Umarım bana inanıyorsundur, bunu her zamankinden de çok umut ediyorum. Belki de kardeşim için önemli olmandan ve benim için tam anlamıyla önemli olan tek kişinin de kardeşim olmasından dolayıdır.

Sevgiler,

Richie xx

Ertesi sabah yatakta yorgana sıcacık bir kuş yuvası gibi sarınıp mektubu tekrar okuyorum. İçim buz kesiyor, tenime iğneler batıyor sanki. Bu adam için ağlamak istiyorum. Beni neden bu kadar sarstı bilmiyorum ama sebebi her ne olursa olsun bu mektup bir cumartesi sabahı beş buçukta beni uykumdan uyandırdı. İşte bana bu kadar dayanılmaz geliyor. Gerçekten büyük *haksızlık*.

Ne yaptığımın tam olarak farkında olmadan telefonuma uzanıyorum.

"Gerty, sen işinde uzmansın değil mi?"

"Aşinalığım var, evet. En çok da cumartesileri hariç her sabah altıda uyanmama sebep olduğu için."

Saate bakıyorum. Altı.

"Özür dilerim ama... hukukun hangi alanındaydın sen?"

"Ceza hukuku Tiffy. Ben ceza hukuku avukatıyım."

"Tamam tamam. İyi de bu ne anlama geliyor?"

"Olumlu düşünmeye çalışıp acil bir durum olduğunu farz edeceğim," diyor Gerty. Dişlerini sıktığını duyabiliyorum. "İnsanlara ve mallarına karşı işlenen suçlarla ilgileniyoruz."

"Silahlı soygun gibi mi?"

"Evet. Güzel bir örnek, aferin."

"Benden nefret ediyorsun, değil mi? Şu anda nefret ettiklerin listesinin ilk sırasındayım."

"Erken kalkmak zorunda olmadığım tek günüm buydu ve sen bunu mahvettin, yani evet, listede Donald Trump'ı ve ara sıra taksilerine bindiğim ve yol boyunca şarkı mırıldanan şu Uber sürücülerini geçtin."

Kahretsin. Hiç de iyi gitmiyor.

"Para almadan baktığın davalar var ya? Daha az para aldığın ya da işte her neyse."

Gerty duraksıyor. "Nereye varmak istiyorsun Tiffy?"

"Sadece beni dinle. Sana silahlı soygundan hüküm giymiş bir adamın mektubunu versem bir göz atar mısın? Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Davayı alman falan gerekmiyor yani, biliyorum ki bir sürü çok daha önemli davaya bakıyorsun. Sadece okuyup belki sorulardan ya da düşüncelerinden oluşan bir liste yapsan?"

"Bu mektubu nereden buldun?"

"Uzun hikâye, hem ne fark eder ki? Ama bil ki önemli olmasa senden bunu istemezdim."

Telefonun diğer ucunda uzun, uykulu bir sessizlik oluyor.

"Elbette okurum. Öğle yemeğine gel, mektubu da getir."

"Seni seviyorum."

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum. Yine de sana Moll's'ten latte getireceğim. Donald Trump sana asla Moll's'ten latte getirmezdi."

"Güzel. Kahvenin sıcaklığına baktıktan sonra nefret listesindeki göreceli yerine karar vereceğim. Bir daha beni saat ondan önce arama." Telefonu kapatıyor.

Gerty ve Mo'nun dairesi tamamen Gerty'ye göre döşenmiştir. Sanki Mo orada yaşamıyor gibidir. Mo'nun son odası birbirine karışmış temiz ve kirli çamaşırlarla muhtemelen özel bilgiler içeren evraklardan oluşan bir çöplük şeklindeydi. Burada ise her nesne bir amaca yönelik. Daire küçücük ama şimdi ilk gördüğümdeki kadar küçük gelmiyor bana, Gerty bir şekilde dikkati alçak tavanlardan küçük mutfağı yumuşak yaz güneşiyle dolduran devasa pencerelere yönlendirmiş. Ayrıca ev çok *temiz*. Gerty'ye ve güçlü iradesiyle (ya da zorbalıkla) başardıklarına bir kez daha saygı duyuyorum.

Kahveyi Gerty'ye veriyorum. Bir yudum alıp onaylarcasına başını sallıyor. Sevinçten hafifçe yumruklarımı sıkıyorum, Meksika'yla Amerika Birleşik Devletleri arasına duvar örmek isteyen adamdan resmen daha az iğrenç oluyorum böylece.

"Mektup," diyor diğer elini uzatarak.

Gerty boş konuşmalarla vakit harcamaz. Çantamı karıştırıp mektubu ona veriyorum, daima oraya bıraktığı gözlüklerini kapının yanındaki sehpadan alıp hemen mektubu okumaya gidiyor.

Huzursuzca kımıldanıyorum. Birkaç adım atıyorum. Sırf heyecanımı yatıştırmak için yemek masasının bir

ucuna sıralanmış kitap yığınını karıştırıyorum.

"Git buradan," diyor sesini yükseltmeden. "Dikkatimi dağıtıyorsun. Mo köşedeki kötü kahve yapan yere gitti. O seni oyalar."

"Tamam. Peki. Okuyor musun yani? Ne düşünüyorsun?"

Cevap vermiyor. Gözlerimi deviriyorum, sonra da belki fark etmiştir diye sıvışıyorum.

Daha kafeye varmadan telefonum çalıyor. Arayan Gerty.

"Geri dönsen iyi olur," diyor.

"Ne?"

"Dava dosyasının elime ulaşması ekspres servisle bile kırk sekiz saati bulur. Dosyayı okumadan sana işe yarar bir şey söyleyemem."

Gülümsüyorum. "Dava dosyasını mı istedin?"

"Adamlar genelde masum oldukları kanısını uyandırmak için oldukça ikna edici hikâyeler anlatırlar Tiffy, dava özetlerine inanmanı tavsiye etmem. Elbette taraflı davranıyorlar, hukukun karmaşıklığından da pek anlamıyorlar."

Hâlâ gülümsüyorum. "Öyleyse dava dosyasını istedin."

"Kimseye umut verme," diyor Gerty, sesi birden ciddileşiyor. "Sadece okuyacağımı söylüyorum Tiffy. O adama hiçbir şey söyleme lütfen. Boş yere umut vermek acımasızlık olur."

"Biliyorum," diyorum gülümsemeyi bırakarak. "Bir şey söylemem. Ayrıca teşekkürler."

"Önemli değil. Kahve harikaydı. Şimdi buraya dön bakalım, madem cumartesi bu kadar erken kalkmak zorunda kaldım en azından eğlendirilmek isterim."

18

Leon

Birinci Johnny White'la buluşmaya gidiyorum. Saat oldukça erken –dört saatlik bir yol bu, sonra Birinci Johnny White'ın yanından ayrılıp üç otobüs değiştirerek Groundsworth'e gidip saat üçte Richie'yi ziyaret edeceğim. Tren koltukları arasındaki mesafe çok dar olduğundan bacaklarım uyuşmuş durumda, vagonda klima olmadığı için de sırtımdan terler süzülüyor. Gömleğimin kollarını biraz daha kıvırırken Tiffy'nin gömleğin manşetine sıkıştırdığı eski bir Post-it buluyorum. Daire 5'te oturan tuhaf adamın sabahın yedisinde yaptığı şeyden bahseden bir not. Hım. Utanç verici. Evden çıkmadan önce giysileri kontrol etmek lazım.

Johnny White'ın yaşadığı Greeton şaşırtıcı güzellikte küçük bir kasaba, iç kesimlerin donuk yeşil renkteki tarlalarına doğru dümdüz uzanıyor. Otobüs durağından Johnny White'ın oturduğu adrese yürüyorum. Ona birkaç kez email attım ama nasıl birini beklemem gerektiğinden emin değilim.

Eve vardığımda göz korkutucu irilikte bir Johnny White içeri girmem için bağırıyor, anında itaat edip peşinden az bir mobilyayla döşenmiş oturma odasına yürüyorum. Göze çarpan tek şey köşedeki piyano. Üstü açık duruyor ve temiz kullanılmış görünüyor.

Ben: Piyano mu çalıyorsunuz?

Birinci Johnny White: Zamanında konserler verirdim. Şimdi pek çalmıyorum ama yine de bu koca kızı burada tutuyorum. O olmadan evimdeymişim gibi hissetmiyorum.

Hoşuma gitti. Mükemmel. Bir konser piyanisti! Dünyanın en havalı mesleği! Ayrıca hiçbir yerde eşinin ya da çocuklarının fotoğrafı yok –harika.

Birinci Johnny White bana çay ikram ediyor; ağzı kırık, kalın fincandaki zift gibi çay bana annemin çayını hatırlatıyor. Birden içimi bir özlem dolduruyor, annemi görmeye daha sık gitmeliyim.

Kanepeyle koltuğa karşılıklı yerleşiyoruz. Birden konuya girmenin zorluğunu fark ediyorum. İkinci Dünya Savaşı'nda bir adamla aşk yaşadığınız oldu mu hiç? Adam Londra'dan gelmiş bir yabancıyla bunu konuşmak istemez herhalde.

Birinci Johnny White: Pekâlâ, tam olarak neyin peşindesin bakalım?

Ben: Öğrenmek istediğim bir şey vardı da... şey...

Hafifçe öksürerek boğazımı temizliyorum.

Ben: İkinci Dünya Savaşı'nda ordudaydınız, değil mi?

Birinci Johnny White: İki yıl savaştım, bir ara karnımdaki mermiyi çıkarsınlar diye kısa bir ara verdim.

Gözlerimi adamın karnına diktiğimi fark ediyorum. Birinci Johnny White beni şaşırtarak ansızın sırıtıyor.

Birinci Johnny White: Mermiyi karnımda bulana kadar akla karayı seçtiklerini düşünüyorsun değil mi?

Ben: Hayır! Karın bölgesinde bir sürü hayati organ olduğunu düşünüyorum.

Birinci Johnny White kıkırdayarak: Şansım varmış ki Alman pislikler onları ıskaladı. Neyse, zaten karnımdan çok ellerime üzüldüm. Dalağın olmadan piyano çalabilir-

sin ama dondurucu soğuk parmaklarının işini bitirdiyse çalamazsın.

Korkuyla karışık bir saygı ve dehşetle Birinci Johnny White'a bakıyorum. Tekrar kıkırdıyor.

Birinci Johnny White: Ah, dehşet verici eski savaş anılarımı duymak istemezsin. Aile geçmişini araştırdığını mı söylemiştin sen?

Ben: Benimkini değil. Bir arkadaşımınkini. Robert Prior. Sizinle aynı alaydaymış ama tam olarak aynı zamanda mı emin değilim. Onu hatırlıyor musunuz?

Birinci Johnny White düşünmek için kendini zorluyor. Burnunu kırıştırıyor. Başını eğiyor.

Birinci Johnny White: Hayır. Hiçbir şey çağrıştırmadı. Üzgünüm.

Eh, zaten düşük bir ihtimaldi. Biri elendi ama listede gidilecek yedi isim daha var.

Ben: Teşekkürler Bay White. Daha fazla vaktinizi almayayım. Sadece tek bir şey soracağım, hiç evlendiniz mi?

Birinci Johnny White her zamankinden de aksi bir şekilde: Hayır. Sally'ciğim 1941'deki hava saldırısında ölünce ben o defteri kapattım. Sally gibisini bir daha asla bulamadım.

Bunu duyunca ağlayacak gibi oluyorum. Richie olsa benimle alay ederdi, hep umutsuz bir romantik olduğumu söyler. Ya da aynı etkiyi yaratacak daha kaba saba şeyler.

Kay telefonun diğer ucundan: Ciddiyim Leon. Sana kalsa bütün arkadaşların seksen yaşının üstünde olurdu.

Ben: İlginç bir adamdı, hepsi bu. Onunla konuşmak hoşuma gitti. Düşünsene adam konser piyanisti! Dünyanın en havalı işi değil mi sence?

Kay'den alaycı bir sessizlik.

Ben: Yedi tane daha var.

Kay: Yedi ne?

Ben: Yedi Johnny White.

Kay: Ah evet.

Susuyor.

Kay: Bütün hafta sonlarını Britanya'da dolaşıp yaşlı bir adamın sevgilisini bulmaya çalışarak mı geçireceksin Leon?

Bu kez ben susuyorum. Evet, yapmayı planladığım bu aslında. Bay Prior'un Johnny'sini başka ne zaman bulabilirim ki? İş günleri yapamam.

Ben, tereddüt ederek: Yok canım...

Kay: Güzel çünkü şu ziyaretlerin ve nöbetlerin yüzünden seni zaten az görüyorum. Anlıyorsun, değil mi?

Ben: Evet. Üzgünüm. Ben...

Kay: Evet evet, biliyorum, işini önemsiyorsun ve Richie'nin sana ihtiyacı var. Hepsini biliyorum. İşleri zorlaştırmaya çalışmıyorum Leon. Sadece bana öyle geliyor ki... sanki bu seni daha fazla rahatsız etmeli. Beni nasıl rahatsız ediyorsa öyle. Birbirimizi görmemek yani.

Ben: Bundan rahatsız oluyorum elbette! Seni daha bu sabah görmedim mi?

Kay: Alelacele kahvaltı yaparken yarım saatliğine.

Aniden kan beynime sıçrıyor. Kay'le kahvaltı yapmak için üç saatlik şekerlememin yarım saatinden feragat ettim. Derin derin nefes alıyorum. Nereye geldiğimizi anlamak için camdan bakıyorum.

Ben: Şimdi kapatmam gerek. Cezaevine giriyorum.

Kay: Tamam. Sonra konuşuruz. Hangi trene bindiğini haber verir misin?

Bundan hoşlanmıyorum –kontrol etmeler, hangi trene bindiğini yazmalar, sürekli diğerinin nerede olduğunu bilmek... Ama... bu çok saçma ve itiraz edemiyorum. Kay za-

ten bende bağlanma fobisi olduğunu düşünüyor. Şu aralar en sevdiği söz bu.

Ben: Tamam.

Ne var ki yapmıyorum. Yapmak istiyorum ama yapmıyorum. Şimdiye kadarki en kötü kavgamızı ediyoruz.

19

Tiffy

"Senin için mükemmel bir gösteri yeri Katherin," diyor Martin coşkuyla fotoğrafları masaya sererek.

Cesaret verircesine gülümsüyorum. İlk başta bunların tümü bana saçma gelse de şimdi anlamaya başlıyorum. Üstlerindeki giysileri Katherin'in talimatlarına bakarak kendilerinin ördüğünü iddia eden çeşitli internet fenomenleri tarafından yedi farklı YouTube videosu çekildi. Müdürümüzün önceden planlamaksızın yaptığı gergin toplantıda halkla ilişkiler müdürünün ayrılan bütçeden haberdar olmaması bir yana kitap hakkında çok bilgisi varmış gibi ikna edici bir şekilde konuşmasının ardından bütün Butterfingers heyecanla koşturmaya başladı. Daha geçen hafta örgüyü hiç umursamadıklarını unutmuş gibiler; dün satış müdürünü "bu kitabın büyük başarı elde edeceğini zaten bildiğini" söylerken duydum.

Bütün bunlar Katherin'i şaşkına çevirdi, özellikle de Tasha Chai-Latte meselesi. Önce sıradan insanların YouTube'dan dünyanın parasını kazandığını gören herkesin verdiği tepkiyi verdi ("Bunu ben de yaparım!" diye bağırdı. Ben de ona önce bir akıllı telefon almasını söyledim. Küçük adımlar). Şimdi Martin Twitter hesabının

kontrolünü eline aldığı için sinir oluyor (Martin bu sabah Ruby'ye, "Bu işi ona bırakamayız! *Kontrolü ele almamız* gerek!" diye bağırıyordu).

"Bu kitap tanıtımı nasıl oluyor?" diye soruyor Katherin. "Normalde ortalıkta gezinip şarap içiyorum ve zahmet edip tanıtıma gelmiş yaşlı hanımlarla gevezelik ediyorum. Peki tüm bu insanlarla bu iş nasıl yapılıyor?" Devasa bir Islington salonunu gösteren fotoğrafı işaret ediyor.

"Ah, evet Katherin," diyor Martin, "İyi ki sordun. Tiffy ve ben seni iki haftaya kadar önemli bir başka kitabın tanıtımına götüreceğiz. Sırf işlerin nasıl yürüdüğünü görmen için."

"Bedava içki var mı?" diye soruyor Katherin birden canlanarak.

"Ah kesinlikle, istemediğin kadar," diyor Martin, oysa bana bedava içki falan olmayacağını söylemişti.

Martin Katherin'i devasa toplantı mekânına ikna etme görevine devam ederken saatime bakıyorum. Katherin arka taraftaki insanların onu göremeyeceğinden endişe ediyor. Bense Leon'un bakımevine zamanına yetişemeyeceğimizden.

Bu akşam bakımevini ziyaret edeceğiz. Leon orada olacak, yani beş buçuk ay birlikte yaşadıktan sonra nihayet tanışacağız.

Son derece gerginim. Bu sabah tam üç kez giysi değiştirdim, normalde üstüme bir şeyler giydikten sonra aklım başka kıyafetlerde kalmaz. Şimdi de doğru kıyafeti giydiğimden emin değilim. Limon sarısı kabarık elbiseme spor bir hava katmak için kot ceket, tayt ve zambak desenli çizmelerimi giydim, yine de baloya giden on altı yaşında bir kız gibi görünüyorum. Tül her kıyafete abartılı bir görünüm veriyor.

"Çıkmamız gerekmiyor mu sence?" diyorum Martin'in saçmalıklarını keserek. Bakımevine vaktinde gidip gösteri başlamadan önce Leon'a teşekkür etmek istiyorum. Umarım onunla da Justin'le olduğu gibi tam Katherin bana iğne batırırken karşılaşmayız.

Martin bana ters ters bakıyor, kafasını çeviriyor ki Katherin bana ne kadar kötü baktığını görmesin. Ne var ki Katherin bakışını yakalıyor ve gördüğü şeyden keyiflenerek ağzına götürdüğü kahve kupasına doğru kıkır kıkır gülüyor. Yine sade kıyafetler giymem konusundaki talimatına uymadığım için Katherin geldiğimden beri bana surat asıyordu. Bej rengin içimdeki hayat enerjisini emdiğini söylemem de işe yaramamıştı. "Hepimiz sanatımız için fedakarlık yaparız Tiffy!" demişti parmağını sallayarak. Ben de bunun benim değil onun sanatı olduğunu söylemiştim ama öyle gücenmiş görünüyordu ki kabarık iç etekliğimi çıkarmaya razı oldum.

Martin'e duyduğumuz antipatinin bizi tekrar birleştirdiğini görmek güzel.

Neden bir bakımevinin neye benzediğini bildiğimi sanıyorum acaba? Daha önce hiç bakımevine gitmedim ki. Yine de geldiğimiz bakımevi pek çok yönden kafamdakine benziyor: muşamba döşeli koridorlar, üstünden teller ve borular çıkan tıbbi ekipmanlar, duvarlarda çarpık çerçeveli uyduruk tablolar. Ama beklediğimden daha sıcak bir havası var. Herkes birbirini tanıyor gibi: koridorda karşılaşan doktorlar birbirleriyle şakalaşıyor, hastalar koğuş arkadaşlarıyla kıkırdıyor, bir ara hemşirelerden birinin Yorkshire'lı yaşlı bir adamla akşam yemeği menüsündeki sütlacın aroması üzerine hararetle tartıştıklarını duyuyorum.

Resepsiyonist bizi labirente benzeyen karmakarışık koridorlardan geçirip ortak salon gibi bir yere getiriyor. Burada şovumuzu yaparken kullanmamız için sallanan plastik bir masa, rahatsız görünümlü oturma yerleri ve annemlerin evindekine benzeyen bir televizyon var, televizyonun arkası bütün ekstra alışveriş kanallarını oraya saklamışlar gibi kocaman.

Yünlerle ve tığlarla dolu çantaları masaya bırakıyoruz. Etrafta gezinebilen hastalardan birkaçı da içeri giriyor. Anlaşılan gösteri yapacağımız haberi yayılmış, muhtemelen de tilt oyunundaki toplar gibi durmaksızın rastgele bir yerlere koşturan hemşireler ve doktorlar tarafından. Gerçi daha başlamamıza on beş dakika var, Leon'u bulup merhaba dememe rahat rahat yeter.

"Affedersiniz," diyorum tilt yolu kısa bir süreliğine ortak salonla kesişen bir hemşireye, "Leon geldi mi acaba?"

"Leon mu?" diye soruyor aklı başka yerde olan hemşire. "Evet. Geldi. Yardımına mı ihtiyacınız var?"

"Ah hayır, önemli değil," diyorum. "Yani tıbbi bir durum yok. Sadece merhaba deyip bunu yapmamıza izin verdiği için teşekkür edecektim." Kolumu dolaşmış yünleri açmakla uğraşırken biri sıkıntı, öteki heyecan içinde olan Martin'le Katherin'e doğru sallıyorum.

Hemşire dikkatle bana bakıyor. "Sen Tiffy misin?"

"Şey, evet?"

"Aa, selam! Vay canına, merhaba. Justin'i görmek istiyorsan Yüzgeç Koğuşu'nda olması lazım, tabelaları takip et."

"Çok teşekkür ederim," diyorum hemşire koşturarak giderken.

Yüzgeç Koğuşu. Pekâlâ. Duvardaki tabelaya bakıyorum: Sola döneceğim. Sonra sağa. Sonra sol, sol, sağ, sol, sağ, sağ... lanet olsun. Burası uçsuz bucaksız bir yer.

"Affedersiniz," diyorum üstünde doktor önlüğü olan birini çevirip, "Yüzgeç Koğuşu'na buradan mı gidiliyor?"

"Evet," diyor adam hiç yavaşlamadan. Hım. Sorumu önemsediğinden emin değilim. Herhalde burada çalışanlar hangi yöne gideceğini soran ziyaretçilerden bıkıp usanmıştır. Bir sonraki tabelaya bakıyorum: Yüzgeç Koğuşu'nu tamamen kaybettim.

Geldiği koridordan geri dönen doktor önlüklü adam yanımda beliriverince sıçrıyorum.

"Affedersiniz, siz Tiffy değilsiniz, değil mi?"

"Evet. Benim?"

"Gerçekten mi! Lanet olsun." Adam hiç çekinmeden beni tepeden tırnağa süzüyor, sonra yaptığının farkına varıp yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, affedersin, hiçbirimiz inanmamıştık da. Leon Yosun Koğuşu'nda olacak, ileriden sola dön."

"Neye inanmamıştınız?" diye sesleniyorum ardından ama adam arkasında bir çift sallanan kapı bırakarak gitti bile.

Bu çok... tuhaf.

Arkamı dönünce koyu renk tenli, siyah saçlı bir erkek hemşire görüyorum, lacivert önlüğünün ne kadar yıprandığı buradan bile belli oluyor; çamaşır demirinde kururlarken Leon'un önlüklerinin eskiliği dikkatimi çekmişti. Bir an hemşireyle göz göze geliyoruz ama sonra başını çevirip belindeki çağrı cihazına bakıyor ve karşı koridora doğru koşmaya başlıyor. Uzun boylu. Leon olabilir mi? Uzaktan gördüğüm için emin olamıyorum. Hemşirenin peşinden hızlı hızlı yürüyorum, nefesim tıkanır gibi oluyor, kendimi takipçi bir sapık gibi hissetmeye başlayınca yeniden yavaşlıyorum. Saçmalık. Galiba Yosun Koğuşu'na döneceğim yeri kaçırdım.

Koridorun ortasında durup nereden gideceğimi kestirmeye çalışıyorum. Tül etekliği olmadan elbisem sönük duruyor ve tayta yapışıyor, sıcaktan patlıyorum ve dürüst olmak gerekirse tamamıyla kayboldum.

Tabelaya göre bir sonraki sola sapınca dinlenme odasına, yan başladığım noktaya dönüyorum. İçimi çekerek saate bakıyorum. Şovumuzun başlamasına beş dakika var, dönsem iyi olacak. Leon'un peşine sonra düşerim, neyse ki bir daha adımı bilen tuhaf biriyle karşılaşmıyorum.

İçeri girince epey kalabalık olduğunu görüyorum, Katherin beni görünce rahatlayıp hemen şovu başlatıyor. Ben de uslu uslu Katherin'in talimatlarını yerine getiriyorum, Katherin şevkle ilmek eksiltmenin yararlarını överken etrafı tarıyorum. Hastalar yaşlı hanım ve beylerden oluşuyor, bunların üçte ikisi tekerlekli sandalyede, epeyce hasta görünen ama Katherin'in söylediklerini herkesten büyük bir ilgiyle dinleyen birkaç orta yaşlı hanım var. Üç de çocuk. Şu küçük kızın saçları kemoterapiden sonra yeni yeni çıkmaya başlamış sanırım. Kocaman gözleri dikkatimi çekiyor çünkü kız diğer herkes gibi Katherin'e bakmak yerine bana bakıyor ve gülümsüyor.

Kıza hafifçe elimi sallıyorum. Katherin elime vuruyor.

"Bugün berbat bir modelsin!" diye azarlıyor beni, o anda birden şubat ayındaki tur gemisinde buluyorum kendimi, Katherin'in tığ öğreteceğim diye beni itip kakarak rahatsız edici pozisyonlara soktuğu o son sefere geri dönüyorum. Bir anlığına gözlerimiz kenetlendiğinde Justin'in yüzündeki o ifadeyi net olarak hatırlayabiliyorum; hatrımda kaldığı şekilde değil; zamanla solup değişmiş olarak değil, gerçekte olduğu gibi. İçimden bir ürperti geçiyor.

Katherin merakla bana bakınca anıyı kafamdan atıp gülümsemeye çalışıyorum.

Katherin bana şüpheli bir bakış fırlatınca hatırayı zorla da olsa kafamdan atıp güven verici bir biçimde gülümsüyorum. Kafamı kaldırınca uzun boylu, koyu renk saçlı bir adamın diğer koğuşlardan birine açılan kapıdan girdiğini görüyorum, yüreğim hopluyor. Ne var ki Leon değil. Neredeyse memnun oluyorum. Onunla böyle tedirgin ve rahatsız bir pozisyondayken karşılaşmak istemiyorum.

"Kollarını kaldır Tiffy!" diye bağırıyor Katherin kulağımın dibinde, kafamı salıyoru ve kendime gelip söyleneni yapıyorum.

20

Leon

Mektup pantolonumun cebine tıkılı. Tiffy Richie'ye göndermeden önce mektubu okumamı istedi. Ama henüz okumadım. Bu acı verici. Birden Tiffy'nin anlamayacağından emin oluyorum. Richie'nin işini bilen bir suçlu olduğunu söyleyecek, tıpkı yargıcın dediği gibi. Gerekçelerinin akla yatkın olmadığını, karakteri ve geçmişi göz önünde tutulduğunda ondan beklememiz gerekenin tam da bu olduğunu söyleyecek.

Stres içindeyim, omuzlarım geriliyor. Tam olarak göremedim ama Mercan Koğuşu'na giden koridorun sonundaki kızıl saçlı kadının Tiffy olabileceği düşüncesinden kurtulamıyorum. Eğer oysa umarım kaçtığımı düşünmemiştir. Aslında kaçtım. Ama yine de Tiffy'nin bunu bilmemesini tercih ederim.

Sadece... mektubu okumadan onunla karşılaşmak istemiyorum.

Evet, mektubu okumak zorundayım. Bu esnada istenmeyen bir karşılaşmadan kaçınmak için Yosun Koğuşu'nda saklanabilirim.

Resepsiyonun önünden geçerken June bana sesleniyor.

June: *Arkadaşın* geldi!

Bu örgü şovunun ev arkadaşım tarafından organize edildiğini sadece birkaç kişiye söyledim. Akıl almaz bir dedikoduya dönüşmüş demek. Herkes küçümseyici bir şekilde bir ev arkadaşım olmasına şaşırmış görünüyor, anlaşılan yalnız yaşayan biri gibi duruyorum.

Ben: Teşekkürler June.

June: Dinlenme odasında!

Ben: Teşekkürler June.

June: Çok güzel bir kız.

Gözlerimi kırpıştırıyorum. Beş elbiseyi üst üste giyip giymediği (bu dolabımızda asılı elbise sayısını açıklardı) konusundaki merakım dışında Tiffy'nin nasıl göründüğü üzerine pek düşünmemiştim. Bir ara kızıl saçlı mı diye sormayı düşünsem ama vazgeçiyorum.

June: Hoş kız. Gerçekten hoş. Birlikte yaşamak için bu kadar hoş bir kız bulmana çok sevindim.

Şüpheyle June'a bakıyorum. Bana bakıp gülümsüyor. Kiminle konuştu acaba –Holly'yle mi? O kız tuhaf şekilde Tiffy'ye takmış durumda çünkü.

Yosun Koğuşu'nda ufak tefek işlerle uğraşıyorum. Görülmemiş uzunlukta bir kahve molası veriyorum. Bunu daha fazla erteleyemem. İlgilenmem gereken durumu kötüleşmiş hasta bile yok, şu mektubu okumaktan başka yapacak hiçbir işim kalmadı.

Mektubu açıyorum. Başka tarafa bakıyorum, kalbim deli gibi atıyor. Bu saçmalık. Neden bu kadar önemsiyorum?

Doğru. Mektuba bakıyorum. Mektuba bakarken kendimi bir şey okumamızı isteyen ve ne düşündüğünü önemsememiz gereken birinin fikirleriyle karşı karşıya kalan bir yetişkin gibi hissediyorum.

Ama önemsiyorum. Kendime karşı dürüst olmalıyım. Eve geldiğimde Tiffy'nin notlarını bulmayı seviyorum,

Richie'ye karşı acımasızca davranırsa onu kaybettiğim için üzülürüm. Acımasızlık edeceğinden değil ama... daha önce düşündüğüm buydu. Görene kadar insanların ne tepki vereceğini bilemiyorsunuz işte.

Sevgili Richie,

Mektubun için çok teşekkürler. Beni ağlattı, bu da seni Senden Önce Ben, eski erkek arkadaşım ve soğanla aynı kategoriye sokuyor. O kadar etkileyici yani. (Kolay ağlayan biri olmadığımı söylemek istiyorum, ciddi duygusal buhranlar ve/veya tuhaf bitkisel enzimler beni ağlatıyor.)

Anlattıklarının berbatlığına neredeyse inanamıyorum. Hayatta böyle şeyler olduğunu biliyorsun ama bence birinin kendi ağzından/kaleminden böyle bir hikâye duyana kadar tam olarak kavrayamıyorsun. O mahkemede olmanın neler hissettirdiğiyle ilgili hiçbir şey anlatmamışsın ve cezaevinin sende nasıl hisler uyandırdığını da... O yüzden atladığın kısımların beni daha da çok ağlatacağını ancak hayal edebiliyorum.

Ne var ki durumun berbat olduğunu (bunu zaten biliyorsun) ve ne kadar üzüldüğümü (herhalde bunu pek çok kişiden duymuşsundur) söylememin hiçbir faydası yok. Mektubu yazmadan önce bunu düşünüyor ve kendimi son derece işe yaramaz hissediyordum. Sana sadece "üzgünüm, durumun gerçekten berbat," yazamayacağımı düşündüm. O yüzden ben de en iyi arkadaşım Gerty'yi aradım.

Gerty pek belli etmese de şahane biridir. Hemen hemen herkese terslenir, işine saplantı derecesinde düşkündür ve eğer onunla zıtlaşacak olursan seni hayatından tamamen çıkarıp atar. Bununla birlikte son derece ilkelidir ve arkadaşlarına karşı çok iyidir ve her şeyden çok dürüstlüğe önem verir.

Kendisi aynı zamanda avukattır. Abartılı şekilde başarılı kariyerine bakılırsa son derece iyi bir avukat olduğu söylenebilir.

Sana dürüst olacağım: Gerty mektubunu bana iyilik olsun diye okudu. Dava dosyasını ise kendisi için ve –sanırım –senin için okudu. Davanı aldığını söylemiyor tabii (bunu zarfın içindeki notta kendin de göreceksin) ama cevaplamanı istediği birkaç soru var. Kendini bunu yapmak zorundaymışsın gibi hissetme, tamamen es geçebilirsin, davaya bakan harika bir avukatın vardır zaten. Yani Gerty'yi işe karıştırmak belki de senden çok benimle ilgili çünkü bir şey yapıyormuş gibi hissetmek istiyorum. Yani kendi işime bakıp seni rahat bırakmamı söylemekte özgürsün.

Gerty'ye yazmak istersen yazacağın notu Leon'a gönderdiğin bir sonraki mektuba ekleyebilirsin, biz onu Gerty'ye ulaştırırız. Bu arada... avukatına bundan bahsetmezsen iyi olur herhalde. Avukatlar başka avukatlarla görüşmeni nasıl karşılarlar bilmiyorum, zina gibi mi acaba?

Zarfta bir yığın pul var (başa çıkamadığım "yardım etme" dürtümün bir kurbanı daha).

Sevgilerle,

Tiffy

Sayın Bay Twomey,

Adım Gertrude Constantine. Tiffany'nin hakkımdaki gerekli bilgileri size ayrıntılı olarak yazacağını düşündüğüm için tanışma faslını atlıyorum.

İzin verirseniz açık olacağım: davanıza bakmayı teklif etmiyorum. Bu resmi olmayan bir mektup, yasal danışmanlık mektubu değil. Size tavsiyede bulunuyorsam bunu Tiffany'nin bir arkadaşı olarak yapıyorum.

- *Dava dosyasından anladığım kadarıyla Clapham'daki gece kulübü Daffie's'e birlikte gittiğiniz arkadaşlarınız iddia makamı tarafından da savunma tarafından da tanık olarak çağırılmamış. Yanlışsa düzeltin lütfen.*
- *Dava dosyasında "Bloods" ismi sizin tarafınızdan da başkası tarafından da telaffuz edilmemiş. Mektubunuzdan anladığım kadarıyla çetenin ismini ancak cezaevine girdikten sonra öğrenmişsiniz. Hangi bilgiye dayanarak gece kulübünde gördüğünüz adamların ve tuvalette size saldıran kişinin bu çetenin üyeleri olduğu kanısına vardığınızı açıklar mısınız?*
- *Gece kulübünün tuvaletindeki saldırıyı rapor ettiniz mi?*
- *Gece kulübündeki fedailerin verdiği ifadeye göre çete (onlara böyle diyebiliriz sanırım) siz çıktıktan biraz sonra kulüpten ayrılmış. Fedailer fazla sorgulanmamış. Durdukları yerden çeteyle aynı yöne gidip gitmediğinizi görmüş olabilirler mi?*

Görünüşe bakılırsa; jüri kamera görüntülerinin sadece tesisin içinden kayda alınan bir bölümüne bakarak karara varmış. Clapham Yolu'ndaki, Aldi otoparkındaki ve bitişikteki çamaşırhanedeki kameraların kayıtları yasal temsilciniz tarafından talep edildi mi?

Saygılarımla,

Gertrude Constantine

21

Tiffy

Sıra tığları ve yünleri kalabalığa dağıtmaya geldiğinde demin gözlerini dikip bana bakan o küçük kızın yanına gidiyorum. Ben yaklaşırken kocaman ön dişlerini göstererek arsızca sırıtmaya başlıyor.

"Merhaba," diyor. "Sen Tiffy misin?"

Yüzüne bakıyorum, sonra tekerlekli sandalyesiyle aynı hizaya gelmek için çömeliyorum çünkü tepesinde dikilmek tuhafıma gidiyor. "Evet! Herkes bugün bunu sorup durdu. Nereden bildin?"

"Güzelsin de ondan!" diyor neşeyle. "Peki iyi biri misin?"

"Ah, aslında korkunç biriyim," diyorum ona. "Neden benim Tiffy olduğumu düşündün?" Biraz düşündükten sonra ekliyorum, "Ve güzel?"

"Şov başlarken adını söylediler," diyor. Ah evet, tabii ya. Gerçi bu yine de hemşirelerin tuhaf davranışlarını açıklamıyor. "Hiç de korkunç değilsin. Bence iyi birisin. O kadının senin bacaklarını ölçmesine izin vermen iyi olduğunu gösteriyor."

"Gerçekten öyle, değil mi?" diyorum. "Bence bu iyilik belirtisi şu ana kadar hak ettiği değeri görememişti, o yüzden sana teşekkür ederim. Tığla işinin nasıl yapıldığını öğrenmek istiyor musun?"

"Hayır."

Gülüyorum. En azından dürüst, arkasında duran ve Katherin'in gözetiminde kahramanca ilmek atmaya çalışan adam gibi değil. "Ne yapmak istiyorsun peki?"

"Seninle Leon hakkında konuşmak istiyorum," diyor.

"Ah, demek Leon'u tanıyorsun!"

"Ben onun en sevdiği hastasıyım."

Gülümsüyorum. "Bahse girerim öylesindir. Demek benden söz etti ha?"

"Pek fazla değil."

"Ah. Pekâlâ..."

"Senin güzel olup olmadığını öğreneceğimi ona söylemiştim."

"Öyle mi? Senden bunu öğrenmeni mi istedi?"

Biraz düşünüyor. "Hayır ama bence bilmek istiyordu."

"İstediğini hiç sanmıyorum..." Kızın adını bilmediğimi fark ediyorum.

"Holly,"* diyor. "Hani şu Noel ağacı yapılanlardan."

"Pekâlâ Holly, Leon ve ben sadece arkadaşız. Arkadaşların birbirlerinin güzel olup olmadığını bilmeleri gerekmez."

Birden Martin omzumun üstünden kafasını uzatıyor. "Onunla poz verir misin?" diye fısıldıyor kulağıma. Tanrım, bu adam insanın dibine nasıl da sinsice sokuluyor. Aslında boynuna bir çan takmalı, kuşları yiyen şu kediler gibi.

"Poz mu? Holly'yle mi?"

"Lösemili kızla, evet," diyor Martin. "Basın bülteni için."

"Seni duyabiliyorum," diyor Holly yüksek sesle.

Martin utanmış görünecek kadar terbiyeli. "Merhaba,"

* İng. Çopanpüskülü (ç.n.)

diyor yapmacık bir ses tonuyla. "Ben Martin."

Holly omuz silkiyor. "Tamam *Martin*. Annem fotoğrafımı çekmenize izin vermiyor. Fotoğrafımın çekilmesini istemiyorum. İnsanlar pek fazla saçım olmadığından ve hasta göründüğümden bana hep acıyorlar."

Martin'in amaç da bu zaten diye düşündüğünü görebiliyorum. Birden görülmemiş bir dürtüye kapılıp Martin'in suratına yumruk atmak istiyorum ya da hiç değilse kaval kemiğine bir tekme savurmak. Belki Holly'nin tekerlekli sandalyesine takılıp dengemi kaybetmiş gibi yaparsam kaza süsü verebilirim.

Martin, Katherin'in yanına doğru giderken, "Güzel," diye mırıldanıyor, Katherin'in de bu kadar sevimli, Martin'in kariyerini ileri taşıyacak ama fotoğraflarının tüm internette yayınlanmasını sorun etmeyecek bir hasta bulmuş olduğunu umduğuna şüphe yok.

"Korkunç biri," diyor Holly duygusuzca.

"Evet," diyorum hiç düşünmeden. "Korkunç değil mi?" Saatime bakıyorum, on dakikaya kadar bitiriyoruz.

"Gidip Leon'u bulmak ister misin?" diye soruyor Holly, bir yandan da kurnaz kurnaz bana bakıyor.

Katherin'le Martin'e bir göz atıyorum. Aslında modellik görevim sona erdi ve insanlara öğretmek şöyle dursun tığla örmeyi bile beceremiyorum. Bütün bu yünleri toparlamaları asırlar alacak, o esnada burada olmamak hoş olurdu.

Aceleyle Katherin'e mesaj yazıyorum. *Ev arkadaşımı bulup organizasyon için teşekkür edeceğim. Ortalığı toparlamak için zamanında dönerim xx* (hiç de dönmeyeceğim).

"Bu taraftan," diyor Holly, sonra tekerlekli sandalyesini itemediğimi görünce gülerek frenleri işaret ediyor. "Frenleri devreden çıkarmak gerektiğini *herkes* bilir."

"Ben de gerçekten ağır olduğunu sanmıştım."

Holly kıkır kıkır gülüyor. "Leon Mercan Koğuşu'ndadır. Tabelaları takip etme, onlar uzun yoldan götürüyor. Sola dön!"

Dediğini yapıyorum. Koridorlardan oluşan bir labirentten ve gerçek bir tuvaletin içinden geçtikten sonra, "Bakıyorum buranın yollarını iyi biliyorsun," diyorum.

"Yedi aydır buradayım," diyor Holly. "Bay Robbie Prior'la da arkadaşım. Kendisi Mercan Koğuşu'nda kalıyor ve savaşların birinde önemli bir görevde bulunmuş."

"Bay Prior! Örgü örüyor mu?"

"*Sürekli*," diyor Holly.

Mükemmel! Hayatımı kurtaran örgücüyle ve not yazarı ev arkadaşımla tanışmaya gidiyorum. Acaba Leon yazdığı gibi mi konuşuyor, kısa cümlelerle ve zamir kullanmadan.

Holly birden geçmekte olan bir doktora, "Merhaba Doktor Patel!" diye bağırıyor. "Bu Tiffy!"

Dr. Patel durup gözlüklerini burnunun üstünde biraz aşağı indirerek bana gülümsüyor. "İnanılır gibi değil," dedikten sonra da hemen yakındaki odaya girip gözden kayboluyor.

"Tamam Bayan Holly," diyorum Holly'nin sandalyesini kendime doğru çevirerek. "Neler oluyor? Neden buradaki herkes adımı biliyor? Ve neden beni görünce şaşırıyorlar?"

Holly muzip bir tavırla, "Kimse senin gerçek olduğuna inanmıyor," diyor. "Herkese Leon'un bir kızla birlikte yaşadığını, kıza notlar yazdığını ve kızın Leon'u çok güldürdüğünü anlattım ama *kimse* bana inanmadı. Hepsi de Leon'un asla..." burnunu kırıştırıyor "bir ev arkadaşına *tahammül edemeyeceğini* söyledi. Galiba bu Leon'un çok sessiz olduğu için ev arkadaşı istemeyeceği anlamına geliyor. Leon'un sadece iyi insanlarla konuştuğunu bilmiyorlar tabii, yani senin ve benim gibi insanlarla."

"Cidden mi?" Sırıtarak başımı iki yana sallıyorum ve tekrar koridorda ilerlemeye koyuluyorum. Bir başkasının ağzından Leon'u dinlemek tuhaf geliyor. Şimdiye dek tek referans noktam Kay'di, O da son günlerde hiç görünmüyor.

Holly'nin yönlendirmesiyle nihayet Mercan Koğuşu'na varıyoruz. Holly daha iyi görebilmek için sandalyesinin kollarından destek alarak doğrulup etrafa bakınıyor. "Bay Prior nerede?" diye sesleniyor.

Pencerenin yanındaki sandalyede oturan yaşlı bir beyefendi dönüp Holly'ye gülümsüyor, yüzü derin kırışıklarla kaplı. "Merhaba Holly."

"Bay Prior! Bu Tiffy. Ne kadar güzel, değil mi?"

"Ah, Bayan Moore," diyor Bay Prior ayağa kalkmaya çalışırken elini uzatarak. "Çok memnun oldum."

Onu tekrar sandalyesine oturtmak ümidiyle hızla yanına gidiyorum. Ayağa kalkmaya çalışması pek akıllıca değilmiş gibi geliyor. "Sizinle tanışmak büyük şeref Bay Prior! Örgülerinize hayranım, Katherin'in kitabı için ördüğünüz atkılar ve şapkalar için ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Ah, zevkle ördüm. Gösterinize de gelirdim ama..." eliyle göğsüne vuruyor "ne yazık ki kendimi pek iyi hissetmiyordum."

"Ah, hiç sorun değil," diyorum. "Zaten sizin derse ihtiyacınız yok." Bir an susuyorum. "Siz herhalde görmemişsinizdir ama..."

Bay Prior gülümsüyor. "Leon'u mu?"

"Şey, evet, bir merhaba demek için onu arıyordum da."

"Hım," diyor Bay Prior. "Bizim Leon'u yakalamak biraz zordur, aslında daha demin buradaydı, galiba biri ona senin geldiğini söyledi."

"Ah." Utanarak bakışlarımı yere indiriyorum. Tüm

hastanede Leon'u arayarak onu rahatsız etmek istememiştim. Justin hep ne zaman vazgeçmem gerektiğini bilmediğimi söylerdi. "Madem beni görmek istemiyor..."

Bay Prior elini havada sallıyor. "Beni yanlış anladın tatlım," diyor. "Hiç de öyle değil. Leon'un seninle tanışacağı için çok gergin olduğunu söylemek istedim."

"Neden gergin olsun ki?" diye soruyorum sanki ben hiç gergin değilmişim gibi.

"Tam olarak bilemiyorum," diyor Bay Prior, "ama Leon değişikliklerden pek hoşlanmaz. Bence seninle yaşamaktan çok mutlu, belki de bunu mahvetmek istemiyor." Bir an susuyor. "Leon'un hayatında bir değişiklik yapmak istiyorsan bunu hemen, bir an önce yap ki kaçmaya fırsatı olmasın derim."

"Bir sürpriz gibi," diyor Holly ciddi bir sesle.

"Doğru," diyorum. "Peki. Neyse, sizinle tanışmak çok güzeldi Bay Prior."

"Bir şey daha Bayan Moore," diyor Bay Prior. "Leon biraz duygusal görünüyordu. Elinde de bir mektup vardı. Herhalde bu konuda bilginiz yok, değil mi?"

"Ah Tanrım, umarım yanlış bir şey söylememişimdir," diyorum Richie'ye yazdığım mektupta neler olduğunu hatırlamaya çalışarak.

"Hayır hayır, üzgün değildi. Sadece kafası karışık gibiydi." Bay Prior gözlüğünü çıkarıp boğum boğum ve titrek parmaklarıyla gömleğine siliyor. "Şunu söyleyebilirim ki Leon bir hayli..." gözlükler tekrar burnun üzerine oturuyor "...şaşkındı."

22

Leon

Bu çok fazla. Titriyorum. Aylardır bu kadar büyük bir umuda kapılmamıştım, bu duyguyla nasıl başa çıkacağımı unutmuşum, bütün iç organlarım sallanıp duruyor ve aynı anda hem sıcak basıyor hem de üşüyorum. Nereden baksan bir saattir kalbim deli gibi atıyor. Yavaşlatamıyorum.

Gidip Tiffy'den özür dilemeliyim. O beni bulmaya çalışırken saklanmam çok saçma ve çocukçaydı. Bu konuda kendimi çok tuhaf hissediyorum. Sanki karşılaşırsak her şey değişecek ve bir daha eski haline dönmeyecek gibi geliyor. Ve ben eski halini seviyorum. Yani şu andaki halini.

Ben: June, Tiffy nerede?

June: Güzel ev arkadaşın mı?

Ben, sabırla: Evet. Tiffy.

June: Leon, saat neredeyse sabahın biri. Tiffy şovdan sonra gitti.

Ben: Of. Bir şey bıraktı mı? Not falan?

June: Üzgünüm tatlım. Ama teselli edecekse söyleyeyim, sürekli seni bulmaya çalışıyordu.

Teselli etmedi. Demek not da yok. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Teşekkür etme şansını kaçırdım, muhtemelen onu üzdüm de. Bu düşünceden hoşlanmıyorum. Ama

hâlâ mektubun heyecanıyla doluyum, onunla karşılaşmamak için koridorlarda kaçışım (benim gibi antisosyal biri için bile çok abartılıydı, Richie'nin ne diyeceğini düşününce yüzümü buruşturuyorum) ara sıra aklıma gelip moralimi bozsa da bu sarhoşluk gecenin geri kalanında da sürüyor.

Nöbetim bitince hastaneden koşarak çıkıp otobüs durağına gidiyorum. Kapıdan çıkar çıkmaz Kay'i arıyorum. Ona mektuptan, ceza avukatı arkadaştan, soru listesinden bahsediyorum.

Kay alışılmadık şekilde sessiz.

Ben: İnanılmaz değil mi sence?

Kay: Avukatın bir şey yaptığı yok Leon. Davayı almış değil, Richie'nin masum olduğuna inandığını bile söylemiyor.

Biri gerçekten elini uzatıp beni durdurmuş gibi tökezliyorum.

Ben: En azından bu da *bir şey*. Uzun zamandır bir şey olduğu yoktu.

Kay: Ayrıca Tiffy'yle hiç görüşmeyeceğini sanıyordum. Bu ev arkadaşlığı meselesine karar verirken koyduğumuz ilk kural buydu.

Ben: Hiç de ne demek? Onunla *hiç* görüşemez miyim yani? O benim ev arkadaşım.

Kay: Saçma bir kural koymuşum gibi davranma.

Ben: Bunu kastettiğini... Bu çok aptalca. Zaten onunla görüşmedim. Seni Richie hakkındaki haberleri vermek için aradım.

Uzun bir sessizlik daha. Kaşlarımı çatıp daha yavaş yürümeye başlıyorum.

Kay: Keşke Richie'nin durumunu kabullenmeye çalışsan Leon. Bu iş enerjini çok fazla tüketiyor, bunların hepsi –şu son birkaç aydır seni değiştirdi. Bence en sağlıklı-

sı –dürüst olmam gerekirse– kabullenmek. Ve yapacağından eminim, sadece... biraz zaman alıyor. Seni gerçekten zorluyor. Bizi zorluyor.

Anlamıyorum. Beni duymadı mı? Yine aynı şeyleri söylüyor değilim ki, eski umutlara takılıp kalmış değilim, yeni bir umut var diyorum. Yeni şeyler var.

Ben: Ne öneriyorsun? Vaz mı geçelim? Elde edilecek yeni deliller var, artık ne arayacağımızı biliyoruz!

Kay: Sen avukat değilsin Leon. Sal ise avukat ve sen de Sal'in elinden geleni yaptığını söyledin ve kendi adıma durum bu kadar açıkça ortadayken, bu kadının işe karışıp sana ve Richie'ye umut vermesini doğru bulmuyorum. Jüridekilerin hepsi Richie'yi suçlu buldu Leon.

Karnımın alt tarafı buz kesiyor. Kalp atışlarım tekrar hızlanıyor, üstelik bu sefer tamamen yanlış sebeplerden. Sinirlenmeye başlıyorum. Yine o duygu, sevmek için kendinizi o kadar zorladığınız birinin çok korkunç şeyler söylediğini duyduğunuzda hissettiğiniz o çaresizlik dolu öfke.

Ben: Neler oluyor Kay? Benden ne istediğini anlayamıyorum.

Kay: Seni geri istiyorum.

Ben: Ne?

Kay: Seni *geri* istiyorum Leon. Şu anda. Hayatına dönmeni istiyorum. Benimle olmanı. Sanki artık... beni görmüyor gibisin. Gelip gidiyorsun, boş zamanlarını burada geçiriyorsun ama gerçekte benimle değilsin. Her zaman Richie'ylesin. Sürekli Richie'yi düşünüyorsun, beni düşündüğünden daha çok.

Ben: Tabii ki Richie'yi daha çok düşünüyorum.

Tabancayla ateş edildikten sonraki gibi bir sessizlik oluyor. Elimle ağzımı kapatıyorum. Öyle demek istememiştim, nereden çıktı bilmiyorum.

Ben: Öyle demek istemedim. Kastettiğim o değildi. Sadece... Richie'nin şu anda... bana daha çok ihtiyacı var. Başka kimsesi yok.

Kay: Başka birini düşünecek zamanın kalıyor mu peki? Mesela kendini?

Asıl sormak istediği şey *beni?*

Kay: Lütfen. Bunu gerçekten düşün. Gerçekten ikimizi düşün.

Ağlamaya başlıyor. Kendimi perişan hissediyorum ama karnımın derinliklerinde uğuldayan o sıcak-soğuk hissi hâlâ şiddetini koruyor.

Ben: Hâlâ onun suçlu olduğunu düşünüyorsun, değil mi?

Kay: Kahretsin Leon. Bizim hakkımızda konuşmaya çalışıyorum, kardeşin hakkında değil.

Ben: Bilmem gerek.

Kay: Beni dinlesen olmaz mı? Kendine gelmenin tek yolunun bu olduğunu söylüyorum. İstiyorsan onun yapmadığına inanmaya devam edebilirsin ama Richie'nin hapiste olduğunu ve nereden baksan birkaç yıl daha hapiste olacağını kabullenmen gerek. *Savaşmayı* sürdüremezsin. Hayatını darmadağın ediyor. Bütün yaptığın çalışmak, Richie'ye yazmak, kafanı yaşlı bir adamın sevgilisine ya da Richie'nin temyiziyle ilgili son detaylara takmak. Eskiden bir şeyler yapardın. Dışarı çıkardın. Benimle vakit geçirirdin.

Ben: Benim hiçbir zaman fazla boş vaktim olmadı Kay. Olduğunda da hep sana ayırdım.

Kay: Son zamanlarda iki haftada bir Richie'yi ziyarete gidiyorsun.

Bana gerçekten cezaevindeki kardeşimi ziyaret ettiğim için mi kızıyor?

Kay: Bu yüzden sana kızamayacağımı biliyorum. Far-

kındayım. Ben sadece... demek istediğim şu ki çok az vaktin var ve şimdi bu vakitten payıma düşen çok daha azalmış gibi hissediyorum ve...

Ben: Hâlâ Richie'nin suçlu olduğunu mu düşünüyorsun?

Bir sessizlik oluyor. Binemediğim bir otobüs daha yanımdan geçip giderken galiba ben de ağlıyorum, yanaklarımda soğuk bir ıslaklık var.

Kay: Konu neden hep buraya geliyor? Ne önemi var ki? Kardeşin ilişkimize bu kadar dahil olmamalı.

Ben: Richie benim bir parçam. Biz bir aileyiz.

Kay: Biz de bir çiftiz. Bu bir anlam ifade ediyor mu?

Ben: Seni sevdiğimi biliyorsun.

Kay: Tuhaf. Bunu bildiğimden emin değilim.

Sessizlik uzuyor. Trafik hızla akıyor. Güneşten kavrulmuş kaldırıma bakıp ayağımı yere sürerken düşteymiş gibi hissediyorum.

Ben: Söyle hadi.

Bekliyor. Bekliyorum. Başka bir otobüs durup bekliyor, sonra devam ediyor.

Kay: Bence Richie yaptı Leon. Jürinin vardığı karar da bu, tüm bilgiler ellerinde. Bu Richie'nin yapacağı türden bir şey.

Yavaşça gözlerimi kapatıyorum. Hiç de beklediğim gibi hissetmiyorum, tuhaf ama neredeyse rahatlamış gibiyim. The Argument'ten beri aylardır Kay'in bunu konuşmadan söyleyişini dinliyorum. Karnımdaki sonu gelmez burkulmaların, bir türlü söylenemeyen sözlerin kıyısında sonu gelmez bekleyişlerin, sonu gelmez bilip de bilmiyormuş gibi yapmaların sonu bu.

Kay hıçkırıyor. Onu dinliyorum, gözlerim hâlâ kapalı, havada süzülüyor gibiyim.

Kay: Buraya kadar, değil mi?

Birden her şey gün gibi ortaya çıkıyor. Buraya kadar. Buna daha fazla devam edemem. Richie'ye olan sevgimin sorun haline gelmesine katlanamıyorum, onu da sevmeyen biriyle birlikte olamam.

Ben: Evet. Buraya kadar.

23

Tiffy

Bakımevi ziyaretinin ertesi günü eve dönünce mutfak tezgâhında, yenmeden bırakılmış bir tabak spagettinin yanında Leon'un şimdiye kadar yazdığı en uzun ve en anlaşılmaz notu buluyorum.

Selam Tiffy,

Biraz dağılmış durumdayım ama Richie'ye yazdıkların için teşekkür ederim. Hakkını nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum. Kesinlikle her tür yardıma ihtiyacımız var. Richie çok sevinecek.

İşyerinde seni bulmadığım için özür dilerim. Tamamen benim hatamdı. Gelip seni bulmakta geç kaldım çünkü önce bana söylediğin gibi Richie'ye yazdığın mektubu okumak istiyordum ama mektubu okuma işini çok geçe bırakınca her şeyi berbat ettim, zaten eyleme geçmem hep uzun zaman alır. Özür dilerim, sakıncası yoksa şimdi yatmaya gidiyorum, görüşürüz x

Bir süre gözlerimi mektuba dikip bakıyorum. En azından bütün akşam boyunca beni görmek istemediği için kaçması gibi bir durum yokmuş. Ama... yenmemiş yemek?

Bütün o uzun cümleler? Bunların anlamı ne?

Leon'un notunun yanına bir Post-it yapıştırıp tezgâha iyice bastırıyorum.

Selam Leon,
İyi misin? Her ihtimale karşı mozaik pasta yapacağım.
Tiffy xx

Leon'un notundaki laf kalabalığı bir defaya mahsusmuş. Sonraki iki hafta yazdığı notlar eskisinden de kısa ve kişi zamirleri alışılmıştan da az. Üstüne gitmek istemiyorum ama bir şeye üzüldüğü çok açık. Kay'le mi kavga ettiler acaba? Kay ortalarda yok, Leon da haftalardır ondan bahsetmiyor. Bana söylemezse nasıl yardım ederim bilmiyorum, o yüzden biraz daha fazla hamur işi yapıyorum ve evi doğru düzgün temizlemediği için şikayet etmiyorum. Dün kahve içtiği kupa lavabonun solunda da sağında da değildi, hâlâ dolaptaydı, demek işe hiç kafein almadan gitmişti.

İnşa'nın yazarı olan, tasarımcıya dönüşen yapı ustasının yeni kitabının taslağını Leon'a bırakıyorum. İkinci kitap –*Gökdelenler*– birincisinden de iyi olabilir, Leon'un keyfini yerine getirir diye umuyorum.

Eve gelince spiralli kitap taslağının üstünde şu notu buluyorum:

Ne adam ama!
Teşekkürler Tiffy. Ev biraz dağınık olduğu için kusura bakma. Yakında temizleyeceğim, söz veriyorum.
Leon x

Ünlem işaretini iyileşme belirtisi olarak alıyorum

Bugün Katherin'i götüreceğimiz kitap tanıtımı provamız var, böylece halkla ilişkiler Katherin'i hep istediği şeyin büyük bir tanıtım olduğuna ikna edebilecek.

"Külotlu çorabı çıkar," diyor Rachel kararlı bir ses tonuyla. "Tanrı aşkına, ağustos ayındayız." Ofisin tuvaletinde birlikte hazırlanıyoruz. Zırt pırt biri çişini yapmaya geliyor ve tuvaletin soyunma odasına dönüştüğünü görünce hafif bir çığlık koyuveriyor. İkimizin makyaj çantası da lavabo tezgâhına boşaltılmış durumda, içerinin havası parfüm ve saç spreyinden geçilmiyor. Aralarından seçim yapacağımız üçer elbise aynaların üstünde yan yana asılı duruyor, bir de üstümüzdekiler var (son tercihimiz: Rachel misket limonu yeşili ipekten önü açık bir elbise giyiyor, bense üzerinde devasa bir Alice Harikalar Diyarında baskısı olan belden büzgülü elbisemi giyiyorum –kumaşı Stockwell'deki hayır kurumu mağazasından buldum ve rüşvet vererek en yardımsever freelancer'larımdan birine diktirdim).

Solucan gibi kıvranarak külotlu çorabımı çıkarıyorum. Rachel başını sallayarak onaylıyor.

"Daha iyi. Bacakların görünmesi iyidir."

"Sana kalsa bana bikini giydirirsin."

Aynadan bana arsız arsız sırıtarak rujunu sürüyor.

"Belki yakışıklı bir kuzeyliyle tanışırsın, belli mi olur?"

Bu akşam ağaç işleri editörümüzün son kazanımı *Herkes İçin Ormancılık* kitabının tanıtımı yapılıyor. Yazar Norveçli bir münzevi. Ağaç evinden Londra'ya gelecek kadar uzun bir süre için ayrılması epeyce büyük bir olay. Rachel'la ikimiz adamın tepesi atsın da Martin'e çıkışsın diye dua ediyoruz, tanıtım organizasyonunu Martin düzenliyor, münzevi yaşam tarzına bakarak yazarın belki de ağaç işi fanatikleriyle dolu bir salonda konuşma yap-

mak istemeyebileceğini hesaba katmalıydı.

"Yakışıklı genç kuzeyliler için hazır olduğumdan emin değilim," diyorum. Birden birkaç ay önce Justin'in bir daha benimle temasa geçip geçmeyeceği hakkında aradığım zaman Mo'nun Justin hakkında söylediklerini hatırlıyorum. "Biriyle çıkmaya... kendimi hazırlamaya çalışıyorum. Justin *asırlar öncesinde* kalmış olsa bile."

Rachel rujunu sürmeyi kesip endişeyle bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Sanırım," diyorum. "Evet, galiba iyiyim."

"Justin yüzünden mi yani?"

"Hayır hayır, onu kastetmedim. Belki de şu anda hayatımda böyle bir şeye ihtiyaç duymadığımdan." Bunun doğru olmadığını biliyorum ama yine de öyle söylüyorum çünkü Rachel bana hastaymışım gibi bakıyor.

"Duyuyorsun," diyor. "Çok uzun zamandır seks yapmıyorsun. Ne kadar fevkalade olduğunu unutmuşsun."

"Seksin ne olduğunu unuttuğumu sanmıyorum Rachel. Bisiklete binmek gibi bir şey değil miydi?"

"Benziyor," diyor Rachel kabullenerek, "ama Justin'den beri bir erkekle olmadın, ne zaman ayrılmıştınız, geçen yıl kasım ayında mı?" Parmaklarıyla hesaplıyor. "Demek ki dokuz aydan fazla olmuş."

"*Dokuz ay mı?*" Vay canına. Bu çok uzun bir zaman. Bu kadar sürede insan hamileliğini tamamlıyor. Ben değil tabii ki yoksa o zaman bu belden büzgülü elbise üstüme olmazdı.

O tedirginlikle allığımı biraz fazla sürdüğümden güneşte yanmış gibi görünüyorum. Öf. Baştan başlamam gerek.

Halkla ilişkilerden Martin baş belasının teki olabilir ama adam ağaç işi temalı bir partinin altından kalkabiliyor. Shoreditch'te, açıktaki kirişleri başımızın üzerine doğ-

ru uzanan bir bardayız; bütün masaların ortasında kütük yığınları var ve bar da çam dallarıyla dekore edilmiş.

Katherin'i bulmaya çalışıyormuşum gibi etrafıma bakınıyorum, aslında altı aydır insan yüzü görmemiş olan Norveçli yazarın nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sinmesinden şüphelendiğim köşeleri kontrol ediyorum.

Rachel sonunda içkilerin bedava olup olmadığını öğrenmek için beni bara sürüklüyor. Anlaşılan yalnızca ilk bir saat bedavaymış, yirmi dakika geç geldiğimiz için kendimize lanetler okuyarak cin tonik ısmarlıyoruz. Rachel barmenle futbol hakkında sohbet ederek yakınlık kuruyor, bir erkek için en sıradan konulardan biri olduğu halde şaşırtıcı derecede işe yarıyor.

Bedava içkinin bir saat için geçerli olmasına verilecek en mantıklı tepki bu olduğundan çok hızlı içiyoruz, öyle ki Katherin geldiğinde onu büyük bir coşkuyla kucaklıyorum. Bundan memnun olmuşa benziyor.

"Fazla lüks bir yer," diyor. "Adamın kitabı bunu karşılayacak mı?" Hiç şüphe yok daha önceden aldığı telif ücretlerini düşünüyor.

"Ah hayır," diyor Rachel umursamazcasına, şimdi uğruna Arsenalli olduğu yeni dostuna (Rachel normalde West Ham'i tutar) kadehini doldurmasını işaret ediyor. "Muhtemelen hayır. Ama ara sıra bu tür şeyler yapmak zorundasın yoksa herkes kişisel yayıncılığa başlar."

"Şişşt," diye tıslıyorum. Katherin'in aklına bir şey gelsin istemiyorum.

Birkaç cin tonik sonra Rachel ve barmen arkadaşlıktan öte oluyorlar ve diğer insanlara servis yapma işi gerçekten aksıyor. Katherin'in ortama uyum sağlaması beni şaşırtıyor. Şu anda halkla ilişkiler müdürümüzün söylediği bir şeye gülüyor, rol yaptığını biliyorum çünkü halkla

ilişkiler müdürü asla komik bir şey söylemez.

Bu tür olaylar insanları gözlemlemek için harika oluyor. Etrafı daha iyi görebilmek için bar taburemin üzerinde dönüyorum. Gerçekten de bir sürü kuzeyli yakışıklı var. Biri nezaketen beni bu yakışıklıların biriyle tanıştırmadan salona sıvışmanın yollarını arasam da buna cesaret edemiyorum.

"Karıncaları izlemek gibi, değil mi?" diyor yanımda duran biri. Dönüp bakıyorum; düzgün giyimli, iş adamı kılıklı bir adam sol tarafımda bara yaslanmış, bana bakıp kederle gülümsüyor. Açık kahverengi saçları kısacık, kirli sakalıyla aynı boyda, kenarlarında kırışıklıklar olan gözlerinin grimsi mavisi çok hoş. "Yüksek sesle söyleyince çok daha kötü geldi."

Tekrar kalabalığa bakıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum," diyorum. "Hepsi de çok şey görünüyor... meşgul. Ve bir amaç peşinde."

"O hariç," diyor başıyla karşı köşedeki adamı işaret ederek, köşedeki adamın konuştuğu genç kadın az önce yanından ayrıldı.

"O kayıp bir karınca," diyorum. "Ne dersin, Norveçli münzevimiz o mu acaba?"

"Ah, bilmiyorum," diyor adamı alıcı gözle süzerek. "Yeterince iyi görünümlü değil, sanmıyorum."

"Neden, yazarın fotoğrafını mı gördün?" diye soruyorum merakla.

"Evet. Yakışıklı bir adam. Hatta havalı bile denilebilir."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "O sensin değil mi? Yazar sensin."

Gülümsüyor, gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar uzayıp minik kaz ayaklarına dönüşüyor. "Tam üstüne bastın."

"Bir münzeviye göre fazla iyi giyimlisin," diyorum hafif suçlar bir tarzda. Kendimi kandırılmış hissediyorum. Norveçli aksanı bile yok, kahretsin.

"Şunu okumuş olsaydın," diyor girişte davetlilere sunulan broşürlerden birini sallayarak, "Nordmarka'da yalnız başına bir hayat sürmeyi seçmeden önce Oslo'da yatırım bankeri olduğumu bilirdin. Bu takımı en son istifa ettiğim gün giymiştim."

"Gerçekten mi? Neden istifa ettin peki?"

Broşürü açıp okumaya başlıyor. "*Kurumsal hayattan yorulmuş olan Ken, hayatını ağaç işleriyle uğraşarak kazanan eski bir okul arkadaşıyla doğa yürüyüşü yaparak geçirdiği hafta sonunun ardından bir ilhama kapıldı. Ken ellerini kullanmayı hep sevmişti*" –şimdi bana bakışı *kesinlikle* çapkınca– "*ve eski arkadaşının atölyesine gittiğinde kendini ansızın evindeymiş gibi hissetti. Son derece yetenekli bir ağaç işçisi olduğu birden ortaya çıkıverdi.*"

"Keşke yanımızda hep yeni tanıştığımız insanlar için önceden yazdığımız biyografileri taşısak," diyorum bir kaşımı kaldırarak. "Böylece kendini övmek çok daha kolay hale gelirdi."

"Seninkini öğrenelim öyleyse," diyor gülümseyerek broşürü kapatırken.

"Benim biyografimi mi? Hımm. Bir düşüneyim. *Köyde büyüyen Tiffy Moore eline geçen ilk fırsatta büyük maceralarla dolu Londra'ya kaçtı. Burada her zaman arzulamış olduğu hayata kavuştu: pahalı kahve, iğrenç daireler ve hesap tablosu içermeyen iş kıtlığı.*"

Ken kahkaha atıyor. "Çok iyisin. Sen de mi halkla ilişkilerdensin?"

"Yazı işleri," diyorum. "Halkla ilişkilerde olsaydım karıncaların yanında olmam gerekirdi."

"Olmadığına memnunum. Kalabalıktan uzak durmayı tercih ederim ama Lewis Carroll elbisesi giymiş güzel kadına merhaba demekten kendimi alamadım galiba."

Bana bakıyor. Çok derin bir bakış bu. İçim pır pır ediyor. Ama... bunu yapabilirim. Neden olmasın?

"Biraz hava almak ister misin?" diyorum düşünmeden. Başını sallıyor, sandalyeden ceketimi alıp barın bahçe kapısına doğru yürüyorum.

Mükemmel bir yaz akşamı. Güneş batalı saatler olduğu halde havada hâlâ gün ışığının sıcaklığı var; ağaçların arasına gerilmiş iplere takılı ampullerin yumuşak sarı ışığı bahçeyi aydınlatıyor. Bahçede az sayıda kişi var, çoğu da sigara tiryakisi –tiryakilerde görülen o iki büklüm duruşa sahipler, bütün dünya onlara karşıymış gibi. Ken'le birlikte bir banka oturuyoruz.

"Sen 'münzevi' deyince sanmıştım ki..." diye söze başlayacak oluyorum.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Haklısın. Peki bu tam olarak neleri içeriyor?"

"Gözden uzak bir yerde yalnız yaşamayı. Çok az insanla görüşmeyi."

"Çok az derken?"

"Tuhaf arkadaş, bakkal siparişlerini getiren kadın." Omuz silkiyor. "İnsanların zannettiği kadar sessiz bir hayat değil."

"Bakkal siparişlerini getiren kadın ha?" Bu kez ben ona bir bakış atıyorum.

Bir kahkaha atıyor. "İtiraf ediyorum, yalnızlığın bir kötü tarafı bu."

"Ah yapma, seks yapmamak için bir ağaç evde yalnız yaşaman gerekmiyor."

Dudaklarımı sımsıkı kapatıyorum. Bu da nereden çık-

tı bilemiyorum, son cin tonik yüzünden olabilir mi? Neyse ki Ken sadece gülümsüyor, hafifçe ve gerçekten epey seksi bir gülümseyişle gülümsüyor ve birden öpmek için bana doğru eğiliyor.

Gözlerimi kapatıp Ken'e yaklaşırken onunla olma olasılığı birden başımı döndürüyor. Bu adamla birlikte eve gitmeme engel olacak hiçbir şey yok ve bu gerçekten de güneşin bulutların arasından süzüldüğü o anlardan biri, sanki bir perde kalkıyor. Şu anda canım ne istiyorsa yapabilirim. Özgürüm.

Kendimizi öpüşmeye kaptırmışken birden aklıma bir şey geliyor ve kafam karışıyor

Justin. Ağlıyorum. Kavga etmiştik ve hatalı olan bendim. Justin bana soğuk davranmış, son moda yumuşacık pamuk örtülerle ve sayısız yastıkla donatılmış kocaman beyaz yatağımızda sırtını dönüp yatmıştı.

Derin bir kedere kapılıyorum. Daha öncekinden de büyük bir keder, yine de alışık olmadığım bir keder gibi değil. Justin birden bana dönüp şevkle sarılıyor, öpüşüyoruz. Serseme dönüp kendimi kaybediyorum. Artık bana kızgın olmadığı için çok mutluyum. Tam olarak nereme dokunacağını iyi biliyor. Keder yok olmuyor, hâlâ orada ama Justin şu anda beni istiyor ve bunun verdiği rahatlama diğer her şeyi önemsiz kılıyor.

Tekrar Shoreditch'in bahçesine dönüyorum, Ken beni öpmeyi bırakıp geri çekiliyor. Gülümsüyor. Bence ter içinde kaldığımdan ve kalbimin tamamen yanlış sebeplerle deli gibi attığından haberi yok.

Kahretsin. Bu da neydi böyle?

AĞUSTOS

24

Leon

Richie: Ee nasılsın bakalım?

Nasılım? Zincirlerinden kurtulmuş. Göğsümden bir şey çıkarılıp alınmış ve vücudum artık fonksiyonlarını tam olarak yerine getiremiyormuş gibi. Yalnızmışım gibi.

Ben: Üzgün.

Richie: Aylardır Kay'e aşık falan değildin. Diyorum sana. Bu ilişkiye bir son verdiğine çok memnunum, aşk değil alışkanlıktı çünkü.

Richie'nin haklı olmasının acımı neden azaltmadığını düşünüyorum. Kay'i özlemediğim tek bir an bile yok neredeyse. Sürekli bir sızı gibi. Onu aramak için telefonu elime alıp da arayacak kimsem olmadığını hatırladığımda daha da kötüleşiyor.

Ben: Neyse. Tiffy'nin avukat arkadaşından bir haber var mı?

Richie: Henüz yok. Bunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Mektubunda yazdığı her şey, "kahretsin, biz bunu niye düşünemedik?" dedirtiyor bana.

Ben: Bana da.

Richie: Yanıtımı yolladın mı? Eline geçmiştir değil mi?

Ben: Tiffy Gerty'ye verdi.

Richie: Emin misin?
Ben: Eminim.
Richie: Tamam. Pekâlâ. Üzgünüm. Ben sadece...
Ben: Biliyorum. Ben de.

Son iki hafta sonunu Air BnB'den kalacak yer ayarlayarak Bay Prior'un erkek arkadaşını bulmak için İngiltere'yi gezerek geçirdim. Kafamı dağıtmak için mükemmel bir fırsat oldu. Birbirinden bütünüyle farklı iki Johnny White'la tanıştım –biri sert, öfkeli ve endişe verecek kadar sağ görüşlüydü, diğeri ise karavanda yaşıyordu ve savaştan sonraki hayatı üzerine konuşurken pencerede esrar içiyordu. En azından Tiffy'ye eğlence çıktı, Johnny White'lar hakkında yazdığım notlara hep güzel yanıtlar alıyorum. Üçüncü Johnny White'la görüşmeye gidişimi anlattığım nottan sonra Tiffy'den şu yanıt geldi:

Dikkat et yoksa sana bu yaşadıklarını anlattığın bir kitap yazdırırım. Tabii kitabı yayın listeme alabilmem için işin içine biraz da elişi katmam lazım. Her Johnny'den başka bir elişi öğrenmen mümkün mü acaba? Mesela Birinci Johnny White sana kitaplık yapmayı öğretiyor, sonra İkinci Johnny White'a gidiyorsun ve onun krema yaptığını görünce sen de yardım ediyorsun... Tanrım, bu şimdiye dek aklıma gelen en iyi fikir olabilir mi? Ya da en kötü? Kesinlikle karar veremiyorum. xx

Sık sık Tiffy olmak zor olsa gerek diye düşünüyorum. Not yazarken bile çok fazla enerji harcıyor sanki. Yine de eve gelip notları bulmak insanı keyiflendiriyor.

Bu hafta sonu Richie'ye yapacağım ziyaret iptal edildi, yeterli cezaevi personeli yokmuş. Ziyaretler arasında beş

hafta olacakmış. Bu Richie için çok uzun bir süre ve fark ediyorum ki benim için de öyle. Artık Kay olmadığından ve Richie her zamankinden de az telefon edebildiğinden – cezaevindeki personel sayısının çok az olması daha fazla zamanın mahvolması ve telefon hakkının azalması anlamına geliyor– anlıyorum ki ben bile yeteri kadar konuşamamanın sıkıntısını çekebiliyormuşum. Arayabileceğim arkadaşlarım var elbette ama onlar... konuşabileceğim insanlar değil.

Richie'yi ziyaret edeceğim için Air BnB'den Birmingham yakınlarında kalacak yer ayarlamıştım ama ziyaret iptal edildi ve önümüzdeki hafta sonu kalacak bir yere ihtiyacım olduğu gerçeğiyle yüzleşmem gerekiyor. Ev arkadaşı ararken aşk hayatımdan gayet memnundum tabii. Şimdi hafta sonları yersiz yurtsuz biriyim.

Bir çözüm bulmaya çalışıyorum. Başka çare yok. İşe giderken telefonumdan saate bakıyorum. Annemi arayacaksam tek uygun zaman bu. Otobüsten bir durak erken inip yürürken annemi arıyorum.

Annem telefonu açıyor: Beni yeterince aramıyorsun Lee.

Gözlerimi kapatıyorum. Derin nefes alıyorum.

Ben: Merhaba anne.

Annem: Richie beni senden daha çok arıyor. *Cezaevinden.*

Ben: Özür dilerim anne.

Annem: Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Oğullarımın benimle hiç konuşmamasının?

Ben: Arıyorum ya anne işte. İşyerine varmadan birkaç dakikam var, seninle bir konuda konuşmak istiyorum.

Annem birden paniğe kapılıyor: Temyizle mi ilgili yoksa? Sal mi aradı?

Anneme Tiffy'nin avukat arkadaşından bahsetmedim. Onu umutlandırmak istemiyorum.

Ben: Hayır. Benimle ilgili.

Annem şüpheyle: Seninle mi?

Ben: Kay ve ben ayrıldık.

Annem yumuşuyor. Birden şefkat duyguları kabarıyor. İhtiyacı olan da bu: annesinin üstesinden gelebileceği bir konuda yardım istemek için telefon eden bir oğul. Annem kalp kırıklıklarıyla baş etme konusunda iyidir. Bu konuda çok tecrübelidir.

Annem: Ah tatlım. Seni neden terk etti?

Biraz aşağılanmış hissediyorum.

Ben: Ben onu terk ettim.

Annem: Ah! Sen mi? Neden?

Ben: Ben...

Of. Bunu annemle konuşmak bile çok zormuş.

Ben: Çalışma saatlerime katlanamıyordu. Beni olduğum gibi sevmiyordu, daha sosyal olmamı istiyordu. Ayrıca... Richie'nin masum olduğuna inanmıyordu.

Annem: *Ne?*

Bekliyorum. Sessizlik. İçim burkuluyor, Kay'i gammazlamak korkunç, şimdi bile.

Annem: Beyinsiz ne olacak. Bize hep tepeden baktı zaten.

Ben: Anne!

Annem: Hiç de üzülmedim, iyi olmuş kurtulmuşsun.

Nedense ölünün arkasından atıp tutuyormuşuz gibi geliyor. Konuyu değiştirmek için can atıyorum.

Ben: Bu hafta sonu sende kalabilir miyim?

Annem: Kalmak mı? Burada mı? Benim evimde?

Ben: Evet. Hafta sonları Kay'de kalıyordum. Ev arkadaşımla böyle anlaştık. Tiffy'yle yani.

Annem: Eve mi gelmek istiyorsun?

Ben: Evet. Sadece...

Çenemi tutuyorum. Sadece bu hafta sonu için değil el-

bette. Bir çözüm bulana kadar. Ne var ki böyle durumlarda kaçabileceğini hissetmenin tek yolu bu olduğu için otomatikman ne kadar kalacağını söylüyorsun. Eve gidince annem beni alıkoyacak ve gitmeme izin vermeyecek çünkü.

Annem: İstediğin kadar kalabilirsin, ne zaman istersen, tamam mı?

Ben: Teşekkürler.

Bir an sessizlik oluyor. Annemin ne kadar memnun olduğunu duyabiliyorum, tekrar içim burkuluyor. Onu daha çok ziyaret etmeliyim.

Ben: Acaba... evde... başka biri var mı? Orada yaşayan?

Annem endişeyle: Kimse yok tatlım. Birkaç aydır yalnızım.

Güzel. Alışılmadık ama güzel. Annemin hayatında her zaman bir adam olur ve bu adam her kim olursa olsun annemle birlikte oturur. Neredeyse her defasında Richie adamı küçümser, ben de görüşmekten kaçınırım. Annem su götürmez derecede zevksizdir. Hep kötü adamlar tarafından baştan çıkarılan bir kadın olmuştur, yüzlerce kez.

Ben: Cumartesi akşamı görüşürüz.

Annem: Sabırsızlıkla bekliyorum. Çin yemeği yiyeceğiz, tamam mı?

Sessizlik. Richie eve geldiği zamanlar böyle yapardık: cumartesi akşamları annemin evinin yolu üzerindeki Happy Duck'tan Çin yemeği söylerdik.

Annem: Ya da Hint restoranından söyleriz. Değişiklik olur, ne dersin?

25

Tiffy

"İyi misin?" diye soruyor Ken.

Tamamen donmuş haldeyim. Kalbim deli gibi atıyor.

"Evet, özür dilerim, iyiyim evet." Gülümsemeye çalışıyorum.

"Buradan gitmek ister misin?" diye soruyor çekinerek. "Parti zaten bitmek üzere..."

İster miyim? Bir dakika kadar önce gitmiştim zaten. Şimdi, dudaklarım hala öpüşmenin verdiği sersemlikle sıcacıkken bile kaçıp gitmek istiyorum. Düşünemiyorum, beynim sadece kulaklarımın arasında *aaaaa* diye gidip gelen tek bir panik notası üretiyor.

Biri bana sesleniyor. Bu sesi tanıyorum ama dönüp de Justin'i görene kadar kim olduğunu çıkaramıyorum.

Justin bahçeye açılan kapının eşiğinde duruyor. Üzerinde açık yakalı bir gömlek var, eskimiş deri çantası omzuna asılı. Son derece tanıdık görünüyor ama değişen şeyler de var: biz birlikteyken saçları hiç bu kadar uzun olmamıştı, ayrıca yeni ayakkabı almış. Justin'i buraya düşünce gücüyle getirmişim gibi hissediyorum, yoksa nasıl burada olabilir ki?

Gözleri bir an için Ken'e kayıyor, sonra tekrar bana dö-

nüyor. Bize doğru yürümeye başlıyor. Donup kalıyorum, omuzlarım geriliyor, Ken'le oturduğumuz bankın üstünde büzülüyorum.

"Güzel görünüyorsun."

İnanılmaz ama ilk söylediği bu oluyor.

"Justin." Tek söyleyebildiğim bu. Dönüp Ken'e bakınca yüzümden mutsuzluk aktığına şüphem kalmıyor.

"Dur tahmin edeyim," diyor Ken umursamaz bir tavırla. "Erkek arkadaşın mı?"

"Eski erkek arkadaşım," diyorum. "Eski! Ben asla... Ben..."

Ken içten ve seksi bir şekilde gülümsüyor bana, sonra da aynı derecede iyi niyetli bir gülümsemeyle Justin'e bakıyor. "Selam," diyerek tokalaşmak için elini uzatıyor. "Adım Ken."

Justin Ken'e doğru dürüst bakmıyor bile, yarım saniye kadar elini sıkıp tekrar bana dönüyor. "Konuşabilir miyiz?"

Bir Justin'e bir Ken'e bakıyorum. Ken'le birlikte eve gitmeyi düşündüğüme inanamıyorum. Bunu yapamam.

"Üzgünüm," diye başlıyorum. "Ben gerçekten..."

"Hey, üzülmene gerek yok," diyor Ken ayağa kalkarak. "Londra'da olduğum süre içinde bana ulaşmak istersen iletişim bilgilerim sende var." Elindeki broşürü sallıyor. Justin'e dönüp son derece kibar bir tavırla, "Tanıştığımıza sevindim," diyor.

Justin ise sadece, "Evet," demekle yetiniyor.

Ken uzaklaşırken *aaaaa* sesi azalıyor ve biraz kendime geliyorum, transtan çıkmış gibiyim. Dizlerim titreyerek ayağa kalkıp Justin'in karşısına dikiliyorum.

"Ne işin var burada?"

Justin sesimdeki zehri fark etmemiş gibi elini sırtıma koyuyor ve beni yan taraftaki kapıya doğru götürüyor.

Düşünmeden, robot gibi hareket ediyorum, ne olduğunu anladığım anda Justin'in elini sertçe itiyorum.

"Hey, ne oluyorsun?" Kapının eşiğinde durduğumuzda bana bakıyor. Sıcak, neredeyse boğucu bir akşam. "Sen iyi misin? Şaşırttıysam özür dilerim."

"Akşamımı berbat ettin."

Gülümsüyor. "Yapma Tiffy. Kurtarılmaya ihtiyacın vardı. Öyle bir herifle eve gidemezdin."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama yine kapatıyorum. Ona beni artık tanımadığını söyleyecektim ama her nasılsa kelimeler ağzımdan çıkmıyor. "Burada ne yapıyorsun?" diyorum onun yerine.

"Bir şeyler içmek için uğradım. Buraya sık gelirim."

Gerçekten çok saçma. Buna inanamıyorum. Tur gemisi belki tesadüf olabilir –çok tuhaf bir tesadüf ama yine de az çok akla yatkın– ama ya bu?

"Sence bu tuhaf değil mi?"

Şaşırıyor. *Ha?* der gibi kafasını eğiyor. Birden içim pırpır ediyor –başını böyle eğmesine bayılırdım.

"Altı ay içinde iki kez karşılaşıyoruz. Bunların biri de *bir tur gemisinde* üstelik."

Şu anda yarı donmuş beynimin inandığı tek şey olan "Ne zaman Justin hakkında kötü düşünsen karşında bitiveriyor"dan başka bir açıklamaya ihtiyacım var. Böyle ancak kendimi korkutuyorum.

Şimdi şefkatle gülümsüyor. "Tiffy. Yapma. Ne zannediyorsun? O tur gemisine seni görmek için bindiğimi mi? Bu gece sırf seni görmek için buraya geldiğimi mi? Bunu yapmak isteseydim seni arardım, değil mi? Ya da işyerine gelirdim."

Of... Mantıklı aslında. Yanaklarım kıpkırmızı oluyor, birden utanıyorum.

Justin omzumu sıkıyor. "Yine de seni görmek harika. Evet, son derece çılgınca bir tesadüf. Kader olabilir mi? Neden başka bir akşam değil de bu akşam içki içmek istedim acaba?" Son derece gizemli bir yüz ifadesi takınıyor, elimde olmadan gülümsüyorum. Soytarılık ettiği zamanlarda ne kadar şirin olduğunu unutmuşum.

Hayır. Gülümsemek yok. Şirin falan da değil. Gerty ve Mo olsa ne söyleyeceklerini düşünüp kendimi toparlıyorum.

"Benimle ne konuşmak istiyordun?"

"Sana rastladığıma sevindim," diyor. "Gerçekten... Aramak istiyordum ama nereden başlayacağını bilememek çok zor."

"Telefon simgesine dokunup kişi listesinden arayabiliyorsun diye biliyorum." Sesim biraz titriyor, umarım fark etmemiştir.

Bir kahkaha atıyor. "Kızdığın zaman ne kadar komik olduğunu unutmuşum. Hayır, demek istediğim bunu sana telefonda söylemek istemedim."

"Neyi? Dur tahmin edeyim. Uğruna beni terk ettiğin kadından ayrıldığını mı?"

Onu hazırlıksız yakaladım. Son derece kendinden emin gülüşünün çarpıldığını ve yerine daha çok endişeyi andıran başka bir şeyin yayıldığını görünce biraz ürperiyorum. Onu sinirlendirmek istemiyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Seni görmek istemiyorum Justin. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sonuçta beni onun için terk ettin, evet onun için..."

"Seni asla aldatmadım," diyor birden. Yürüyoruz ama nereye gittiğimizin farkında değilim, beni tekrar durdurup ellerini omuzlarıma koyuyor ve yüzüne bakmam için kendine doğru çeviriyor. "Bunu sana asla yapmam Tiffy. Sana nasıl tutkunum biliyorsun."

"Tutkundun."

"Ne?"

"Sana nasıl *tutkundum*, kastettiğin bu." Onu görmek istememenin Patricia'yla ilgisi olmadığını söyleme şansım olsaydı keşke. Neyle ilgisi olduğundan da emin değilim gerçi. Şeyle ilgili... diğer şeylerle, onlar neyse artık. Birden kendimi çok sersemlemiş hissediyorum. Justin'in varlığı hep bu etkiyi yapıyor bende, önce kafam karışıyor, sonra düşüncelerimi takip edemez oluyorum. Zamanında bu da aşkın bir parçasıydı galiba ama şu anda hiç de hoşuma gitmiyor.

"Bana neyi kastedip neyi kastetmediğimi söyleme." Bir an başını çeviriyor. "Bak buradayım işte. Bunu bir şeyler içerken konuşalım mı? Hadi gel. İçkileri boya kutusunda servis eden köşedeki şu bara gidebiliriz. Ya da Shard'ın en üst katına çıkabiliriz, seni sürpriz olsun diye oraya götürmüştüm, hatırladın mı? Ne diyorsun?"

Gözlerimi ona dikiyorum. Kocaman kahverengi gözleri her zaman öyle içten ki ve öyle çılgınca bir heyecanla parıldıyor ki beni hep gafil avlıyor. O mükemmel çene hatları. Kendinden emin gülüşü. Ken'le öpüşürken aklıma gelen o korkunç anıyı düşünmemeye çalışıyorum ama Justin buradayken bunu yapmak çok daha zor. Tüylerim ürperiyor.

"Beni neden aramadın?"

"Sana söyledim," diyor sabırsızlanarak, "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Peki neden buradasın?"

"Tiffy," diyor tersçe, "sadece içki içmek için uğradım."

İrkilerek derin bir nefes daha alıyorum. "Benimle konuşmak istiyorsan ararsın, zamanını ayarlarız. Şimdi olmaz."

"Öyleyse ne zaman?" diye soruyor kaşlarını çatarak, elleri hâlâ omuzlarıma baskı yapıyor.

"Sadece... zamana ihtiyacım var." Kafam bulanıyor. "Şu anda seninle konuşmak istemiyorum."

"Zaman derken birkaç saat kadar mı?"

"Birkaç ay kadar," diyorum düşünmeden, sonra da dudağımı ısırıyorum çünkü şu anda ikimiz için bir süre belirlemiş oldum.

"Seni *şimdi* görmek istiyorum," diyor ve birden omuzlarımdaki eller hareket edip saçlarıma ve kollarımın üst kısmına dokunuyor.

Kafamda yine o anı canlanıyor. Justin'in ellerinden kurtuluyorum. "Tek yapabileceğin sabretmek Justin, bence senin için en iyisi bu."

Bunu dedikten sonra fikrimin değişmesine fırsat vermeden dönüp yalpalayarak bara giriyorum.

26

Leon

Holly'nin saçları bir hayli uzadı. Şimdi dişi bir Harry Potter'a benziyor, annesi düzeltmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın saçları dikilip duruyor.

Yüzü de değişti. Dolgunlaşıp canlandı. Son günlerde gözleri de suratına göre fazla büyük durmuyor.

Beni görünce sırıtıyor.

Holly: Hoşçakal demeye mi geldin?

Ben: Kan değerlerine bakmaya geldim.

Holly: Son bir kez mi?

Ben: Bu tahlil sonucuna bağlı.

Holly: Hırçınlığın üzerinde. Gitmemi istemiyorsun.

Ben: Tabii ki istiyorum. Senin iyi olmanı istiyorum.

Holly: Hayır istemiyorsun. Sen değişikliği sevmezsin. Burada kalmamı istiyorsun.

Hiçbir şey söylemiyorum. Bu kadar küçük birinin beni tamamen anlayabilmesi çok sinir bozucu.

Holly: Ben de seni özleyeceğim. Eve ziyaretime gelecek misin?

Yorgun ama mutlu bir gülümsemeyle bakan annesine bir göz atıyorum.

Ben: Okulunla ve kulüp faaliyetlerinle fazlasıyla meşgul olacaksın. Ziyaretçi falan istemeyeceksin.

Holly: Evet isteyeceğim.

Holly'nin annesi: Sizi bir akşam yemeğe davet etmek isterim. Gerçekten, Holly'nin de çok hoşuna gider. Sadece teşekkür etmek için.

Katıksız bir coşku Holly'nin annesini bir parfüm bulutu gibi sarıyor.

Ben: Olabilir aslında. Teşekkürler.

Holly'nin annesinin gözleri doluyor. Bu gibi durumlarda ne yapacağımı hiç bilemem. Hafiften paniklemeye başlayıp yan yan kapıya doğru gidiyorum.

Kadın kaçmama fırsat vermeden beni yakalayıp kucaklıyor. Kendimi birden son derece üzgün hissediyorum. Holly yüzünden mi ağlamak istiyorum Kay yüzünden mi bilmiyorum ama biri bana sarılınca gözyaşı bezlerim harekete geçiyor.

Gözlerimi kurulayıp Holly'nin fark etmemiş olmasını diliyorum. Kızın dağınık kahverengi saçlarını karıştırıyorum.

Ben: Uslu dur.

Holly sırıtıyor. Galiba başka planları var.

İşten çıktığımda Londra gökdelenlerinin arkasından yükselen güneşin Thames'in çelik grisi sularını mavi-pembeye dönüştürdüğü o muhteşem gündoğumunun son anlarına yetişiyorum. Artık Kay olmadığından bir sürü boş zamanım var. Hep ona az vakit ayırdığımdan şikayet edip dururdu bir de, eğer bu doğruysa bu kadar çok boş vakit nereden geliyor?

Önce bir yerde çay içmeye, ondan sonra eve yürüyerek gitmeye karar veriyorum, yalnızca bir buçuk saat sürer, insan böyle bir sabahta açık havada olmak istiyor. İşe giden insanlar ellerinde sıkı sıkı tuttukları kahveleriyle dört bir yana koşturup duruyorlar. Kalabalık yanımdan

sel gibi akıp gidiyor. Mümkün olduğunca arka sokaklardan dolaşıyorum, arabalar olmadığından bu sokaklar ana caddelerden biraz daha sakin.

Farkına bile varmadan kendimi Clapham Yolu'nda buluyorum. İçki dükkânını görünce buz kesiyorum. Cenaze arabası geçerken şapkanızı çıkarmanıza neden olan o saygı gösterme hissiyle olduğum yerde duruyorum.

Elimde olmadan Aldi'nin güvenlik kameralarının geldiğim yol da dahil gerçekten tüm istikametleri gördüğünü fark ediyorum. İçimi bir umut kaplıyor. Kay'le ayrılmamızın sebebini hatırlıyorum. O kadar üzgündüm ki Richie için bir umut olabileceğini düşünemiyordum.

Belki Gerty şimdiye kadar Richie'ye cevap yazmıştır. Daha hızlı yürümeye başlıyorum, bir an önce eve gitmeliyim. Bakarsın Richie eve her zamanki saatte gittiğimi sanıp telefon eder. Kesin aradı, onu kaçırdığım için kendime sinirleniyorum.

Derin derin nefes alıyorum. Anahtarı güç bela kilide sokup çevirdiğimde kapının iki kez kilitlenmediğini görüp şaşırıyorum, oysa Tiffy hiç unutmazdı. İçeri girince soyulmadığımızdan emin olmak için etrafa bir göz atıyorum, televizyon ve laptopun yerli yerinde durduğunu görünce doğruca sabit telefona yollanıyorum, cevapsız arama ya da sesli mesaj var mı diye bakıyorum.

Hiçbir şey yok. Rahat bir nefes alıyorum. Sabah güneşinde hızlı hızlı yürüdüğüm için terden sırılsıklam oldum, anahtarları her zamanki yerlerine (şimdi köpekli kumbaranın altında duruyorlar) fırlatıp banyoya giderken tişörtümü çıkarıyorum. Duş alabilmek için küvetin kenarına dizilmiş rengârenk mumları bir kenara itiyorum. Sonra sıcak suyu açıp altına giriyorum ve bir haftayı daha yıkayıp üstümden atıyorum.

27

Tiffy

Ah Tanrım.

Kendimi hiç bu kadar kötü hissettiğimi hatırlamıyorum. O kadar akşamdan kalmayım ki Rachel'ın yirmi beşinci doğum günü kutlamasında olduğumdan zamankinden bile daha beter durumdayım. Üniversitedeyken iki şişe şarap içip fakülte bürosunun önünde kustuğum zamandan bile beter. Domuz gribinden bile beter.

Üzerimde hâlâ Alice Harikalar Diyarında elbisesi var. Brixton battaniyeme sarınıp yorganın üstünde uyumuşum. Neyse ki ayakkabılarımı çıkarıp kapıda bırakacak kadar sağduyu gösterebilmişim.

Of, Tanrım.

Yattığım yerle kapıdaki ayakkabılar arasındaki görüş hattımda alarmlı saat de var. Saatin gösterdiği zamanın doğru olması mümkün değil. 08.59'u gösteriyor.

Bir dakika içinde işte olmalıyım.

Bu *nasıl* oldu? Yataktan kalkmaya çalışıyorum, midem bulanıyor, başım dönüyor ve para çantamı aranırken – neyse en azından onu kaybetmemişim ve evet aspirin– her şeyin nasıl başladığını hatırlıyorum.

Justin'in yanından ayrıldıktan sonra tekrar içeri gir-

dim ve bir süre yanında zırlamak için Rachel'ı barmenden söküp aldım. O anda konuşmak için en uygun kişi değildi tabii –Justin'i destekleyen tek kişiydi çünkü. (Şu tuhaf öpüşme anısından ona bahsetmedim. Ve şimdi de aklıma getirmek istemiyorum.) Rachel benden geri dönüp tekrar dışarı çıkmamı ve Justin her ne diyecekse dinlememi istedi, yani ilk başta, ama sonra benim Katherin'in de onayladığı sabır stratejime hak verdi –ah Tanrım, Katherin'e anlattım...

Ağzıma bir aspirin atıp öğürmemeye çalışıyorum. Dün gece kustum mu? Barın tuvaletinde klozetin çok yakınında durduğuma dair belli belirsiz ve hoş olmayan şeyler hatırlıyorum.

Paniğe kapılıp yazı işleri müdürüne çabucak bir özür mesajı yazıyorum. Şimdiye kadar işe hiç bu kadar geç kalmadım, herkes akşamdan kalma olduğum için geç kaldığımı anlayacak. Anlamasalar da Martin onları aydınlatmaktan zevk duyacaktır eminim.

Bu durumdayken işe gidemeyeceğimi anlıyorum, zihin açıklığıyla düşünebildiğim ilk şey bu oluyor. Yıkanıp üstümü değiştirmem gerek. Elbisenin fermuarını açıp üstümden sıyırırken bir yandan da kapının arkasındaki havluma uzanıyorum.

Akan suyun sesini duymuyorum. Kulaklarımda zaten durmadan duştan akan su sesi gibi bir uğultu var ve öyle panik halindeyim ki koltuğun üzerindeki oyuncak fil canlansa ve toksinlerden arınmam gerektiğini anlatmaya başlasa bile farkına varmayacağım.

Leon'un duşta olduğunu ancak onu görünce fark ediyorum. Duş perdemiz içeriyi pek göstermese de birazcık seçebiliyorsunuz. Vücut hatlarını yani.

Leon en doğal şeyi yapıyor: paniğe kapılıp kim var diye

bakmak için duş perdesini açıveriyor. Göz göze geliyoruz. Su akmaya devam ediyor.

Kendini benden daha çabuk toparlayıp perdeyi tekrar kapatıyor.

"Ahhh," diyor. Bu bir kelimeden çok gargara sesine benziyor.

Üzerimde küçücük, dantelli, seksi iç çamaşırım var. Havluya bile sarınmış değilim, havlu kolumda duruyor. Tamamen çıplak olsam bu kadar kötü hissetmezdim –çıplaklığımı örtmeye çok yakın ama bir o kadar da uzak bir durumdayım.

"Ah Tanrım," diye cıyaklıyorum. "Çok... çok özür dilerim."

Leon suyu kapatıyor. Muhtemelen suyun sesinden dolayı beni duyamıyor. Sırtını bana dönüyor, burnu fark edince duş perdesinin arkasından vücut hatlarına bakmayı kesmem gerektiğini anlıyorum. Ben de ona sırtımı dönüyorum.

"Ahhh," diyor tekrar.

"Biliyorum," diyorum. "Ah Tanrım. Seninle tanışmayı... böyle hayal etmemiştim."

Yüzümü buruşturuyorum. Fazla istekli gibi göründüm sanki.

"Sen acaba..." diyecek oluyor.

"Hiçbir şey görmedim," diye yalan söylüyorum anında.

"Güzel. Tamam. Ben de."

"Benim hemen... işe çok geç kaldım."

"Ah, duş mu alacaksın?"

"Evet aslında..."

"Çıkıyorum," diyor. Hâlâ sırtlarımız birbirine dönük duruyoruz. Havluyu kolumdan alıyorum ve artık –beş dakika kadar gecikmiş olarak– vücuduma sarıyorum.

"Tamam o zaman."

"Şey. Havlumu almam gerek," diyor.

"Ah, tabii," diyorum havluyu askıdan alıp dönerken.

"*Gözlerini kapat*," diye bağırıyor.

Olduğum yerde kalıp gözlerimi kapatıyorum. "Kapattım! Kapattım!"

Havluyu elimden aldığını hissediyorum.

"Tamam. Artık açabilirsin."

Duştan çıkıyor. Artık çıplak olmasa da üzerinde hâlâ fazla bir şey yok. Göğsünün tamamını görebiliyorum mesela. Karnının çoğunu da.

Benden beş altı santim uzun. Islakken bile tam düzleşmeyen kıvırcık gür saçları kulaklarının arkasına atılmış, saçlarından süzülen sular omuzlarına damlıyor. Yüz hatları kibar, gözleri koyu kahverengi, teninden birkaç ton daha koyu; göz kenarlarında kırışıklar var ve kulakları sürekli saçlarını yüzünden uzak tutmak için kullanıldığı içinmiş gibi biraz kepçe.

Yanımdan geçmek için dönüp yana doğru bir adım atıyor. Elinden geleni yapsa da ikimize yetecek yer olmadığından yanımdan geçerken sırtının sıcak teni göğsüme sürtünüyor. Bir soluk alıp akşamdan kalma olduğumu unutuyorum. Aramızdaki dantel sütyene ve havluya rağmen tenim karıncalanıyor, karnımın derinliklerinde, en hoş duyguların kaynaklandığı o yerde sıcak bir şeyler köpürmeye başlıyor.

Başını çevirip omzunun üstünden bana bakıyor, bu keskin, yarı gergin yarı meraklı bakış içime daha da ateş basmasına neden oluyor. Elimde değil. Leon kapıya dönerken bakışlarımı aşağı indiriyorum.

O sanki... şey olmuş gibiydi...

Olacak şey değil. Havlunun kıvrımı falan olmalı.

Kapıyı arkasından kapatınca bir an arkamdaki lavaboya yaslanıp kalıyorum. Son iki dakikanın gerçekliği o ka-

dar utanç verici ki yüksek sesle "ah Tanrım" deyip ellerimi gözlerime bastırıyorum. Çıplak adam banyodan çıkınca ansızın geri dönen içki sersemliğime bunun bir faydası olmuyor tabii ki.

Tanrım. Her yerime ateş basıyor, tüylerim diken diken, nefesim daralıyor –olamaz, *tahrik oldum*. Bunu hiç beklemiyordum. O kadar acayip bir durumda bu nasıl mümkün olabiliyor? Ben yetişkin bir kadınım! Bir adamı çıplak görmeye dayanamıyor muyum yani? Herhalde uzun süredir seks yapmadığım için böyle oldu. Biyolojik bir şey, pastırma kokusu nasıl ağzınızı sulandırıyorsa ya da başkasının bebeğini kucağınıza aldığınız zaman nasıl kariyerinize son verip hemen bebek yapmak istiyorsanız öyle.

Ani bir panikle dönüp aynaya bakıyorum, buharı silip solgun, ince yüzümü ortaya çıkarıyorum. Rujum kurumuş dudaklarımdaki çatlakların arasına işlemiş, göz farım ve eyeliner'ım dağılıp siyah siyah gözlerimin etrafına bulaşmış. Annesinin makyaj malzemelerini kullanmaya kalkan küçük bir kıza benziyorum.

Bir inilti çıkarıyorum. Bu bir felaket. Daha kötüsü olamazdı. *Korkunç* görünüyorum, Leon ise son derece iyi görünüyordu. Facebook'tan Leon'a baktığım günü düşünüyorum, bu adam böyle çekici miydi yahu? Nasıl olmuş da fark etmemişim? Of Tanrım, ne fark eder? O Leon. Ev arkadaşım Leon. Kız arkadaşı olan Leon.

Tamam. Duş alıp işe gitmek zorundayım. Hormonlarımla ve inanılmaz derecede acayip yaşam koşullarımla yarın ilgileneceğim.

Of. *Çok* geç kaldım.

28

Leon

Ahhh.

Ahhh.

Duyduğum korkunç utançtan kımıldayamaz halde yatakta sırtüstü yatıyorum. Olanları kelimelere dökerek düşünemiyorum. Duyduğum dehşeti anlatmaya yetecek tek ses *Ahhh.*

Kay, Tiffy'nin çekici olmadığını söylememiş miydi? Öyle olduğunu sanıyordum! Ya da ... ya da... aslında bunu düşünmemiştim bile. Ama Tanrım. Kız adeta... Ahhh.

Yarı çıplak bir kadın duştaki bir adamın karşısına öyle birden çıkamaz. Böyle bir şey olamaz. Hiç adil değil.

Banyodaki o kırmızı iç çamaşırlı kadınla, notlar yazdığım ve arkasını topladığım kadını birbiriyle bağdaştıramıyorum. Ben hiç öyle...

Sabit telefon çalıyor. Donup kalıyorum. Sabit telefon mutfakta. Tekrar Tiffy'yle karşılaşma olasılığı: yüksek.

Silkelenip kendime geliyorum. Telefona cevap vermek zorundayım, arayan Richie olmalı. Belimdeki havlu düşmesin diye sımsıkı tutarak yatak odasından fırlıyorum, mutfaktaki büfenin üzerinde, Bay Prior'un ördüğü şapkaların oluşturduğu yığının altında telefonu buluyorum ve tekrar yatak odasına doğru fırlarken açıyorum.

Ben: Selam.

Richie: İyi misin sen?

İnilti sesi çıkarıyorum.

Richie endişeyle: Ne oldu? Neyin var?

Ben: Hayır hayır, kötü bir şey değil. Sadece... Tiffy'yle tanıştım.

Richie neşeyle: Ah! Seksi mi bari?

Tekrar inliyorum.

Richie: Demek seksi! *Biliyordum.*

Ben: Öyle olmaması gerekiyordu. Kay öyle olmadığına emindi!

Richie: Kay'e benziyor mu?

Ben: Ha?

Richie: Kay kendisine benzemeyen kimseyi seksi bulmaz.

Yüzümü buruşturuyorum ama ne demek istediğini anlar gibiyim. Tiffy'nin görüntüsünü kafamdan atamıyorum. Yataktan yeni çıkmış gibi darmadağınık kızıl saçlar. Kollarına dağılmış, göğsünü benekleyen açık kahverengi çiller. Kırmızı dantelli sütyen. Son derece mükemmel göğüsler.

Ahhh.

Richie: Şu anda nerede?

Ben: Duşta.

Richie: Peki sen neredesin?

Ben: Yatak odasında saklanıyorum.

Sessizlik.

Richie: Duştan çıkınca oraya geleceğinin farkındasın, değil mi?

Ben: Lanet olsun!

Anında kalkıp oturuyorum. Kıyafetlerimi aranıyorum. Sadece onunkileri bulabiliyorum. Yere fırlatılmış fermuarı açık elbisesini görüyorum.

Ben: Bekle. Giyinmem lazım.

Richie: Dur biraz, ne?

Telefonu yatağa bırakıp boxer ve eşofman altı giyiyorum. Giyinirken kıçımın kapıya dönük olduğunu fark edip dehşete kapılıyorum ama tersi olmasından iyidir. Elime gelen eski fanilayı üzerime geçirip rahat bir soluk alıyorum.

Ben: Tamam. Pekâlâ. En iyisi... mutfağa mı gitsem? Banyodan yatak odasına gelirken oradan geçmeyecek. Sonra da o evden çıkana kadar banyoda saklanırım.

Richie: Neler oldu böyle? Neden giyinik değilsin sen? Kızı yatağa mı attın yoksa?

Ben: *Hayır*!

Richie: Tamam. Gayet makul bir soruydu.

Oturma odasından mutfağa geçiyorum. Buzdolabının arkasına elimden geldiğince siniyorum ki banyodan yatak odasına geçerken beni görmesin.

Ben: Duşta burun buruna geldik.

Richie öyle bir kahkaha patlatıyor ki istemesem de hafifçe gülümsüyorum.

Richie: Çıplak mıydı?

İnliyorum.

Ben: Hemen hemen. Gerçi ben de öyleydim.

Richie daha da yüksek sesle kahkaha atıyor.

Richie: Keyfim yerine geldi doğrusu. Peki üzerinde havlu falan mı vardı?

Ben: İç çamaşırları.

Bu kez Richie de inliyor.

Richie: İyi miydi bari?

Ben: Bundan bahsetmek istemiyorum!

Richie: İyi fikir. Seni duyabilir mi?

Durup kulak kabartıyorum. Ahhh.

Ben fısıldayarak: Su kapandı!

Richie: Havluyla dışarı çıktığında orada olmak istemez misin? Neden yatak odasına dönmüyorsun? Kasten yaptığın belli olmaz. Zaten ben söylemesem şu an yatak odasında olacaktın. Bu kez de orada karşılaşırsınız, neler olabileceğini...

Ben: Zavallı kadına *pusu kurmayacağım* Richie! Zaten beni çıplak gördü, değil mi? Muhtemelen travma geçirmiştir.

Richie: Travma geçirmiş gibi mi görünüyordu?

Hatırlamaya çalışıyorum. Görünüşü... Ahhh. O teni. İri mavi gözler, burnuna yayılmış çiller, kapıya gitmek için yanından geçerken çok fazla yakınlaştığımızda nefesini tutması.

Richie: Onunla konuşman gerekecek.

Banyo kapısının kilidinin açıldığını duyuyorum.

Ben: Kahretsin!

Buzdolabının arkasına iyice saklanıp ses gelmeyince başımı hafifçe çıkarıp bakıyorum.

Tiffy benim tarafıma bakmıyor. Havlusu kollarının altından sıkıca vücuduna dolanmış, şimdi daha koyulaşmış uzun saçlarından sırtına sular damlıyor. Yatak odasına girip kayboluyor.

Nefes alıyorum.

Ben: Yatak odasında. Ben banyoya gidiyorum.

Richie: Bu kadar endişeliysen neden evden çıkmıyorsun peki?

Ben: O zaman seninle konuşamam ki! Bunun üstesinden tek başıma gelemem Richie!

Richie'nin sırıttığını duyuyorum.

Richie: Bana söylemediğin bir şey var, değil mi? Hayır, dur tahmin edeyim... biraz heyecanlandın mı acaba?

En yüksek sesli, en küçültücü iniltimi çıkarıyorum. Richie kahkahaya boğuluyor.

Ben: Birdenbire karşıma çıkıverdi! Hazırlıksız yakalandım! Haftalardır seks yapmıyorum!

Richie deli gibi gülüyor: Of Lee! Sence fark etmiş midir?

Ben: Hayır. Kesinlikle hayır. Hayır.

Richie: Fark etmiş olabilir yani.

Ben: Hayır. Fark etmiş olamaz. Bunu düşünmek bile istemiyorum.

Banyonun kapısını arkamdan kilitleyip klozetin kapağını indirerek üzerine oturuyorum. Gözlerimi bacaklarıma dikiyorum, kalbim deli gibi atıyor.

Richie: Kapatmak zorundayım.

Ben: Hayır! Kapatamazsın! Ben ne yapacağım şimdi?

Richie: Ne yapmak istiyorsun?

Ben: Kaçıp gitmek!

Richie: Yapma Lee! Sakinleşmeye çalış.

Ben: Bu çok korkunç. Biz *birlikte yaşıyoruz.* Ev arkadaşımın önünde ereksiyon halinde dolaşıp duramam! Bu... bu... edepsizlik! Hatta belki de suç!

Richie: Eğer öyleyse hapiste olmayı kesinlikle hak ediyorum demektir. Hadi ama. Bu yüzden kafayı yemene gerek yok. Dediğin gibi Kay'le ayrılalı haftalar oldu ve ayrılmadan önce de epey bir süre yatmadınız...

Ben: Bunu nereden biliyorsun?

Richie: Yapma. Ayan beyan ortadaydı.

Ben: Bizi aylardır birlikte görmedin!

Richie: Abartmaya gerek yok. Çıplak bir piliç gördün ve şeyinle düşünmeye başladın... bir saniye bekle...

İçini çekiyor.

Richie: Kapatmam gerek. Sakin ol. Kız hiçbir şey görmedi, bunun hiçbir anlamı yok, rahatla artık.

Telefonu kapatıyor.

29

Tiffy

Rachel heyecandan deliriyor.

"Şaka yapıyorsun! Şaka yapıyorsun!" diyor oturduğu yerde zıplayarak. "Ereksiyon olduğuna inanamıyorum!"

İnleyerek şakaklarımı ovuşturuyorum, televizyonda yorgun insanların böyle yaptığını görmüştüm, belki daha iyi hissetmemi sağlar diye umuyorum. İşe yaramıyor. Rachel nasıl bu kadar zinde olabiliyor? Dün gece onun da hemen hemen benim kadar sarhoş olduğuna eminim.

"Hiç komik değil," diyorum. "Olmuş *olabilir* dedim. Kesinlikle oldu demiyorum."

"Yapma ama," diyor. "Neye benzediğini unutacak kadar ara vermedin. Bir gecede üç adam! Kelimenin tam anlamıyla rüyada yaşıyorsun."

Onu duymazdan geliyorum. Neyse ki yazı işleri müdürü geç kalmamı komik buldu ama hâlâ ilgilenmem gereken koca bir kâğıt yığınım var ve işe bir saatten fazla geç gelmiş olmamın yapılacaklar listesindeki işlerimi hafifletmeye hiçbir faydası yok.

"Düzeltmeleri kontrol ediyormuşsun gibi yapmayı bırak," diyor Rachel. "Bir hareket planına ihtiyacımız var!"

"Ne için?"

"Şimdi ne olacak? Münzevi Ken'i mi arayacaksın? Justin'le bir şeyler içmeye mi gideceksin? Yoksa Leon'la duşa mı dalacaksın?"

"Ben masama dönüyorum," diyorum düzeltilecek kâğıtları alarak. "Hiç de verimli bir toplantı olmadı."

Ben yürürken Rachel arkamdan "Maneater" şarkısını söylüyor.

Rachel hareket planı konusunda haklı. Leon konusunda ne yapacağımı belirlemem gerekiyor. Çok geçmeden konuşmazsak bu sabah olanlar yüzünden her şey mahvolabilir –ne notlar kalır ne de yemekler, sadece rahatsız edici bir sessizlik... Rezil olmak tıpkı küf gibidir: önemsemezsen bütün ev yeşile kesip kokmaya başlar.

Yapmam gereken... Yapmam gereken ona mesaj atmak.

Hayır. Aramam gerektiğine karar veriyorum. Etkili bir yol olması lazım. Saate bakıyorum. Şu anda uyuyor olmalı –saat öğleden sonra iki– yani dört muhteşem saat boyunca konuyla ilgili olarak zaten bir şey yapamayacağım. Bu süreyi Katherin'in kitabının düzeltmelerini yaparak geçirmeliyim bence, özellikle de şimdi sosyal medyada tığ örgüsü gözde hale geldiğinden pek çok insanın kitabı satın alma tehlikesi ortaya çıkmışken.

Çalışmak yerine, bütün bir gece ve sabah yapmamaya çalışsam da, Justin'i düşünüyorum.

Sonra kendi kendime düşünme işinde iyi olmadığımdan Justin hakkında konuşmak için Mo'yu arıyorum. Mo telefonu açtığında sesi yeni uyanmış gibi biraz uyku sersemi geliyor.

"Neredesin?" diye soruyorum.

"Evdeyim. Neden?"

"Sesin tuhaf geliyor. Gerty bugün izinli değil mi?"

"Evet, o da burada."

"Ah." İkisinin bensiz takıldığını düşünmek acayip geliyor. Birbirleriyle pek uyumlu oldukları söylenemez. Üniversiteye yeni başladığımız zamandan beri Gerty ve ben ayrılmaz ikiliyiz, Mo'yu ilk yılın sonunda kanatlarımızın altına aldık, "Drop it Like it's Hot" eşliğinde tek başına yaptığı coşkulu dansı görünce bu hareketleri yapan birinin dışarı çıktığımız geceler bizimle olması gerektiğine karar vermiştik. O zamandan sonra da her şeyi üçümüz birlikte yaptık ve nadiren ikili olarak vakit geçirdiğimizde de Gerty'yle ya da Mo'yla yalnız takılan hep ben oldum. "Hoparlörü açar mısın?" diyorum sesimin huysuz çıkmadığını umarak.

"Bir dakika. Tamam, açtım."

"Dur tahmin edeyim," diyor Gerty," Leon'un kardeşine âşık oldun."

Duraksıyorum. "Radarların genelde iyi çalışır ama yanıldın."

"Kahretsin. Öyleyse Leon'a?"

"Sizi sırf muhabbet etmek için arayamaz mıyım?"

"Bu muhabbet değil," diyor Gerty. "Sen öğleden sonra ikide muhabbet etmek için aramazsın. WhatsApp'tan yazarsın."

"Bu yüzden Mo'yu aradım."

"Yani? Mesele nedir?" diye soruyor Gerty.

"Justin," diyorum, onunla tartışamayacak kadar yorgunum.

"Aah! Ne varsa eskilerde var."

Gözlerimi deviriyorum. "Mo'nun da destekleyici bir şeyler söylemesine izin verir misin? Hiç değilse *arada bir*."

"Ne oldu Tiffy?" diye soruyor Mo.

Onlara akşam olanları anlatıyorum, en azından kısa

bir versiyonunu, o korkunç öpüşme vakasından bahsetmiyorum. Zaten tek bir telefon konuşmasına sığdırılacak bir sürü olay var, özellikle de konuşurken bir yandan da sayfa numaralarını kontrol ediyorsanız.

Ayrıca bir de bunudüşünmekistemiyorum meselesi var.

"Tam Justin'den beklenecek davranışlar Tiffy," diyor Mo.

"Hayır dediğin için *aferin* sana," diyor Gerty şaşırtıcı bir coşkuyla. "Gemide karşına çıkması son derece ürperticiydi zaten, şimdi de bu ha? Keşke şunu anlayabilsen..." Boğuk bir ses geliyor ve Gerty susuyor. Bana Mo onu dürtmüş gibi geliyor.

Gözlerimi ayaklarıma dikerek, "Tam olarak hayır demedim aslında," diyorum. "Birkaç ay zamana ihtiyacım olduğunu söyledim."

"Yine de bir kez daha her şeyi bırakıp onunla kaçmandan çok daha iyidir," diyor Gerty.

Uzun bir sessizlik oluyor. Boğazımın tıkandığını hissediyorum. O öpüşmeden bahsetmem gerektiğinin farkındayım ama bir türlü konuya giremiyorum. "Gerty," diyorum sonunda. "Mo'yla yalnız konuşmamın sakıncası var mı? Bir dakikalığına."

Tekrar boğucu bir sessizlik oluyor.

"Elbette," diyor Gerty. Bozulduğunu göstermemeye çalıştığı sesinden belli oluyor.

"Tamam, yalnızım," diyor Mo.

Yutkunuyorum. Bunu burada konuşmak istemiyorum, odadan çıkıp merdivenleri indikten sonra binadan da çıkıyorum. Dışarıda herkes normalden biraz daha yavaş hareket ediyor, sanki sıcak Londra'yı durgunlaştırmış gibi.

"Bir keresinde bu ilişkinin... yani Justin'le olan ilişkimin... bana zarar verdiğini söylemiştin."

Mo hiçbir şey söylemiyor, sadece bekliyor.

"Sonunda bunu anlayacağımı söylemiştin. Ve anladığımda seni aramamı istemiştin."

Biraz daha sessizlik ama bu Mo tarzı bir sessizlik, akıl almaz derecede güven verici bir sessizlik yani. İşitsel bir kucaklaşma gibi. Kelimelere ihtiyacı yok, Mo'nun mahareti kelimelerin çok ötesinde.

"Dün gece tuhaf bir şey oldu. Ben... Ken denen şu adamla öpüşüyorduk... sonra... şey, birden bir şey hatırladım ve..."

Neden söyleyemiyorum?

"Bir kavgadan sonra Justin'le uyuduğumuzu hatırladım. Çok mutsuzdum." Parça parça oluyorum, burnumu çekip ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ne hissettin?" diye soruyor Mo. "Yani bunu hatırlayınca?"

"Korktum," diye itiraf ediyorum. "İlişkimizi bu şekilde hatırlamıyorum. Ama belki de bazı şeyleri görmezden geldim ya da unuttum. Bilmiyorum, bu mümkün olabilir mi?"

"Beynin kendini acıdan korumak için harika çalışıyor," diyor Mo. "Ama çok uzun zamandır senden bazı sırları saklamaya çalışıyor. Olayları farklı hatırladığın hissine Justin'den ayrıldıktan sonra çok kapıldın mı?"

"Çok değil." Ama biraz işte. Davet ettiğimi bildiğim halde Justin'i Rachel'ın partisine davet etmediğimi anlattığım şu not mesela. Çılgınca geldiğini biliyorum ama bence onu davet etmediğime beni Justin inandırdı çünkü bu şekilde partiye gittiğim için bana sinirlenmeye hakkı olacaktı. Ve son zamanlarda Justin'in bana satmamı ya da başkasına vermemi söylediği şeyler –kıyafetler, ayakkabılar, takılar– bulup duruyorum. Bunu genelde hafızamın kötü olmasına veriyorum ama aylardır içimden bir ses burada bir sorun olduğunu söyleyip duruyor, ne zaman Justin'den bahsetsek Mo'nun destek vermesi de pek yar-

dımcı olmuyor. Ama bir şeyleri düşünmemek konusunda gayet iyiyim, o yüzden... düşünmemeyi seçmiştim.

Mo tetikleyicilerden bahsediyor. Huzursuzca kıpırdanıp duruyorum ve sonunda bir gözyaşı alt kirpiklerimden yanağıma sızmayı başarıyor. Resmen ağlıyorum.

"Kapatmam gerek," diyorum burnumu silerek.

"Söylediklerimi düşün, tamam mı Tiffy? Ve dün akşam Justin'e nasıl kafa tuttuğunu hatırla. Çok fazla yol katettin. Kendini kutlamalısın."

Bütün enerjim çekilmiş halde tekrar içeri giriyorum. Bu son gün bana çok ağır geldi. Ruh halim durmadan değişiyor... of. Başım da feci ağrıyor.

Katherin'in kitabının düzeltmelerini kontrol etmeyi bitirdikten sonra Justin'le ilgili iğrenç düşünceleri her zamanki kutusuna kilitleyip biraz daha sakinleştiğimi hissediyorum. Ayrıca Rachel akşamdan kalmalığa en iyi ilaç olduğunu söylediği için üç paket Wotsits yedim ve onlar sayesinde zombilikten çıkıp yarı-canlı bir hale geldim. *Gönlünce Ör*'ü Rachel'ın masasına fırlattıktan sonra bütün gün yapmak için can attığım kendi yapılacaklar listeme geri dönüyorum: tekrar Leon'un Facebook sayfasına giriyorum.

İşte burada. Kameraya içtenlikle gülümsüyor, kolunu birinin omzuna atmış, Noel partisinde çekilmiş bir fotoğraf sanki –arkalarında küçük süs ışıkları parıldıyor ve fotoğrafta bir sürü insan var. Profil fotoğraflarını gözden geçirince bunlara daha önce baktığımı hatırlıyorum. Çekici olduğunu hiç düşünmemiştim, ayrıca benim tipim olamayacak kadar zayıf ve saçları da fazla uzun. Ne var ki şu gerçek hayatta gördüğünüzde çekici gelen tiplerden olduğu da ortada.

Belki de yaşadığım şoktan ve çıplaklığından dolayı ba-

na öyle geldi. Belki Leon'u ikinci kez gördüğümde sadece dostça hislere kapılacağım ve her şey yoluna girecek, böylece olanları unutup Norveçli seksi münzevi Ken'i arayabileceğim. Gerçi Justin beni Ken'in önünde küçük düşürdükten sonra bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Of, düşünme şu Justin'i.

"Bu kim?" diyor Martin arkamdan. Birden zıplayıp acil işlerimin yazılı olduğu Post-it'lerime kahve sıçratıyorum.

"Neden hep böyle sinsice sokuluyorsun?" diye soruyorum Facebook sayfasını kapatıp kâğıt mendille dökülen kahveleri silerken.

"Amma ürkeksin. Ee kimdi o?"

"Arkadaşım Leon."

"*Arkadaşın*?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayatım seni ne zamandan beri ilgilendirir oldu Martin?"

Benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi ukala bakışlarla tuhaf tuhaf bakıyor bana, belki de bağırsaklarında bir sorun var.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum dişlerimi sıkarak.

"Of, hiçbir şey Tiffy. Seni meşgul etmeyeyim." Sonra da yürüyüp gidiyor.

Sandalyemde arkama yaslanıp derin bir nefes alıyorum. Rachel bilgisayarının üstünden kafasını uzatıp dudak hareketleriyle, "Hâlâ inanamıyorum! Ereksiyon!" diyor, sonra iki başparmağını da yukarı kaldırıyor. Sandalyeme iyice gömülüyorum, başım yine çatlamaya başlıyor, bir daha asla ama asla içmemeye karar veriyorum.

30

Leon

Annem en azından bu sabahın can sıkıcı ve utanç verici hatıralarından uzaklaşmamı sağlıyor.

Şaşırtıcı bir çaba içinde. Anlaşılan yalnız olduğunu söylerken doğru söylüyormuş, evde bir adamın varlığına dair hiçbir ipucu yok (Richie ve ben çocukluğumuzda bu ipuçlarını bulma konusunda çok iyiydik) ve onu son gördüğümden beri saçını ve giyimini de değiştirmemiş, bu da demek oluyor ki kendini birine beğendirmeye çalışmıyor.

Onunla Kay hakkında konuşuyorum. Bu bana şaşırtıcı derecede iyi geliyor. Doğru yerlerde başını sallayıp hafif hafif elime vuruyor, arada bir gözleri doluyor, sonra bana patates kızartması ve nugget hazırlayınca kendimi tekrar on yaşında hissediyorum. Bu durum hoşuma gitmiyor değil. İlgi görmek güzel.

En acayip kısmı Londra'ya taşındığımızda Richie'yle paylaştığımız odaya geri dönmek. Duruşmadan sonra buraya yalnızca bir kez geldim. Annemin yalnızken başa çıkamayacağını düşünüp bir haftalığına kalmaya gelmiştim. Gerçi çok uzun kalmam gerekmemişti, annem Mike'la tanışmıştı ve Mike da evde yalnız olmaya can attığından evime geri dönmüştüm.

Oda hiç değişmemiş. İçindeki deniz yaratığı tarafından terk edilmiş bir deniz kabuğuna benziyor. Eskiden bir şeylerin asılı olduğu yerler deliklerle dolu: posterlerin uzun süre önce indirildiği duvarlarda Blue-Tack izleri, kendilerini tutacak fazla bir şey olmadığından bir yana devrilmiş kitaplar... Richie'nin eşyaları hâlâ eski ev arkadaşının getirdiği kutularda duruyor.

Kutuları karıştırmamak için büyük bir zihinsel çaba harcamak zorunda kalıyorum. Gereksiz yere üzücü bir iş yapmış olurum, ayrıca Richie bunu yapmamdan nefret eder.

Yatağa uzanınca ister istemez aklıma yine Tiffy'nin görüntüsü geliyor, önce o kırmızı iç çamaşırlarının içinde, sonra da havluya sarınmış olarak sessizce yatak odasına yürürken. İkinci görüntü üzerine düşünmek daha da kabul edilemez geliyor bana çünkü Tiffy'nin o anda izlendiğinden haberi yoktu. Huzursuzca yerimde kıpırdanıyorum. Onu bu kadar çekici bulmam yanlış. Belki de Kay'le ayrılığımıza verdiğim bir tepki bu.

Telefon çalıyor. Panikliyorum. Ekrana bakıyorum: Tiffy.

Açmak istemiyorum. Telefon çaldıkça çalıyor, sonsuza dek çalacakmış gibi geliyor bana.

Mesaj bırakmadan aramayı sonlandırıyor. Tuhaf bir suçluluk duygusuna kapılıyorum. Richie onunla konuşmak zorunda olduğumu söylemişti. Bense tercihimi tamamen sessizliğe bürünmek yönünde kullanıyorum, olsa olsa arada bir kettle'ın üstüne ya da kapının arkasına notlar bırakırım.

Sırtüstü yatıyorum. Konu üzerinde iyice kafa yoruyorum. Düşündüklerim doğru mu acaba?

Telefon titreşiyor. Mesaj.

Selam. Hımm. Bu sabah hakkında konuşmamız gerekiyor galiba. Tiffy x

Sabah olanlar bir kez daha zihnime üşüşüyor, kendimi tekrar inlerken buluyorum. Mesaja kesinlikle cevap vermeliyim. Telefonu elimden bırakıyorum. Gözlerimi tavana dikiyorum.

Telefon yine titreşiyor.

Kesinlikle özür dileyerek başlamalıydım. Daireyi kullanma kurallarımıza göre orada olmaması gereken bendim. Eve gelip seni duşta rahatsız ettim. Bu yüzden çok çok özür dilerim! xx

Ne tuhaftır ki bu mesajdan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Hiç de travma geçirmiş gibi durmuyor, mesaj o teklifsiz Tiffy tarzıyla yazılmış, o yüzden bu mesajın gerçek Tiffy'yle tanışmadan önceki kafamdaki Tiffy'den geldiğini düşünmek daha kolay. Bu Tiffy aslında... benimle tam olarak alakasız olmasa da kafamdaki "güvenli yerde" yer alıyor. Baskı altında kalmadan, hiçbir imada bulunmadan konuştuğum kişi. Geçinmesi kolay ve benden fazla talebi olmayan biri.

Tiffy artık kesinlikle kafamdaki güvenli yerde değil.

Cesaretimi toplayıp cevap yazmaya başlıyorum.

Özür dileme. Eninde sonunda karşılaşacaktık! Merak etme, unuttum bile.

Son cümleyi siliyorum. Doğru olmadığı o kadar açık ki.

Özür dileme. Eninde sonunda karşılaşacaktık! Merak etme, olanları unutabiliriz.

Mesajı gönderdikten sonra öpücük koyduğuma pişman

oluyorum. Normalde öpücük koyuyor muydum? Hatırlamıyorum. Son birkaç mesajı gözden geçirince tamamen istikrarsız davrandığımı görüyorum ki herhalde bu da olabileceklerin en iyisi. Tekrar yatağa yerleşip bekliyorum.

Bekliyorum.

Ne yapıyor? Normalde çabuk cevap verir. Saate bakıyorum, gecenin on biri. Uyuyakalmış olabilir mi? Dün gece eve geç gelmiş gibiydi. Sonunda mesaj geliyor:

> En iyisi bunu unutalım! Bir daha olmayacağına söz veriyorum (hem sen duştayken banyoya dalmanın, hem de çok geçe kadar uyumanın). Umarım kuralları ihlal ettiğim için Kay bana çok kızmamıştır. Ve erkek arkadaşını duştayken taciz ettiğim için işte... xx

Derin bir nefes alıyorum.

> Kay ve ben birkaç hafta önce ayrıldık. X

Anında cevap geliyor.

> Kahretsin, çok üzgünüm. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım. Notların çok kısaydı (normalden bile kısa yani!) İyi misin peki?

Düşünüyorum. İyi miyim? Annemin evinde yatakta yatıyor, çıplak ev arkadaşımı hayal ediyorum. Eski kız arkadaşımla ilgili her şeyi bir anlığına da olsa tamamen unuttum. Bu tam olarak sağlıklı bir durum sayılmayabilir ama... eski durumumdan iyidir herhalde? Şöyle yazıyorum:

Daha iyiyim. x

Bundan sonra uzun süre mesaj gelmiyor. Acaba bir şeyler daha mı yazsaydım? Gerçi kısa cevaplarımın Tiffy'yi konuşmaktan alıkoyduğu söylenemez.

Peki, belki bu seni neşelendirir: akşamdan kalma halimle bugün iş yerinde yazıcının üstüne düştüm.

Bir kahkaha atıyorum. Az sonra gözümün önünde bir yazıcı beliriyor. Devasa bir yazıcı. Muhtemelen dört Tiffy'nin içine sığabileceği bir yazıcı.

Görmedin mi peki?

Galiba gerektiğinde durma yeteneğimi kaybettim. Daha az önce tasarımcıya dönüşen muhteşem yapı ustamla telefonda konuşmuştum, yani...

Haa. Heyecandan bacakların tutmuyordu herhalde.

Herhalde! Tüm günüm öyle geçti xx

Telefonun ekranı kararana kadar bu son mesaja bakıyorum. *Tüm günüm öyle geçti.* Nasıl yani? Tüm gün heyecanlı mıydı? Ama neden- acaba...

Hayır hayır, benim yüzümden değildir. Bu çok saçma. İyi de ne demek istedi öyleyse?

Umarım bundan sonra Tiffy'yle konuşurken hep böyle hissetmem. Bu konuşma çok yorucuydu.

31

Tiffy

Babam hep, "Hayat hiç de basit değildir," derdi. Bu en sevdiği aforizmalardan biriydi.

Bence yanlış. Hayat genellikle basit ama inanılmaz bir karmaşıklığa bürünene kadar ne kadar basit olduğunu fark etmiyorsunuz, nasıl hasta olana değin iyi olmanın kıymetini bilemiyorsanız öyle, ya da külotlu çorabınız kaçtığında ve yanınızda yedek de olmadığında külotlu çorap çekmecenizin değerini nasıl anlıyorsanız öyle.

Katherin, Tasha Chai-Latte'nin sayfasında kendi bikininizi örmekle ilgili bir ziyaretçi vlogu açtı. İnternet deliye döndü. Katherin'i retweetleyen etkili insanların kaydını tutamaz oldum, ayrıca Katherin Martin'den nefret ettiği için ne zaman çılgına dönse ya da bir konuda yardıma ihtiyacı olsa beni arıyor. Halkla ilişkilerden hiç anlamayan ben o zaman Martin'e gitmek ve Katherin'e durumla ilgili bilgi vermek zorunda kalıyorum. Bu bir boşanma davası olsa ve ben de Martin'le Katherin'in çocuğu olsam sosyal hizmetler devreye girerdi.

Tam işten çıkarken Gerty arıyor.

"Yeni mi çıkıyorsun? Daha zam istemedin mi?" diye soruyor. Saatime bakıyorum, yedi buçuk. Neredeyse on iki

saat işte kalıp da nasıl bu kadar az şey yaptım?

"Vakit yok," diyorum. "Ayrıca zam da yapmıyorlar. Zam istesem beni kovarlar herhalde."

"Saçmalık."

"Ne var ne yok?"

"Belki bilmek istersin diye düşündüm, Richie'nin temyizini üç ay öne çektim," diyor Gerty neşeyle.

Olduğum yerde donup kalıyorum. Biri arkamdan bana çarpıp küfrediyor (Londra'nın göbeğinde birdenbire durmak korkunç bir suçtur ve etrafınızdaki insanlara anında sizi tekmeleme izni verir).

"Richie'nin davasını mı aldın?"

"Önceki avukatı berbattı." diyor Gerty. "Gerçekten. Şeytan diyor ki baroya şikayet et. Richie'ye bir de yeni bir hukuk asistanı bulmamız lazım çünkü adam onunla konuşmak yerine patronuna gittiğim için çok öfkelendi ama..."

"*Davayı aldın* ha?"

"Günaydın Tiffy."

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Tanrım ben..." Kendimi gülümsemekten alamıyorum. "Richie Leon'a söyledi mi?"

"Richie muhtemelen henüz bilmiyor," diyor Gerty. "Ona daha dün yazdım."

"Leon'a söyleyebilir miyim?"

"Beni bir işten kurtarmış olursun," diyor Gerty. "Söyle tabii."

Neredeyse kapattığım anda telefonum titreşiyor. Leon'dan mesaj geldi, kalbim spazm geçirir gibi çarpıyor. Hafta sonu mesajlaştığımızdan beri bana mesaj atmadı, not da bırakmadı.

Dikkat: Antrede eski sevgilinden gelen devasa bir çiçek buketi duruyor. Sürprizi (iyi sürpriz mi yoksa kötü mü?) berbat edip etmediğimden emin değilim ama ben olsaydım önceden haberim olsun isterdim x

Bir kez daha olduğum yerde kalakalıyorum, bu kez scooter'a binmiş bir iş adamı ayağımı eziyor.

Perşembe akşamından beri Justin'den haber almadım. Ne aradı ne mesaj attı. Neredeyse söylediklerimi çok ciddiye aldığına ve benimle temasa geçmeyeceğine inanacaktım ama bunun Justin'in tarzı olmadığını hesaba katmam gerekirdi.

Bu yaptığıysa tam onun tarzı. Kalbim iki kat hızlı atıyor.

Justin'den devasa bir çiçek buketi istemiyorum. Sadece gitmesini istiyorum, sürekli karşıma çıkıp dururken iyi olmaya çalışmak çok zor. Binaya girerken dudaklarımı sımsıkı kapatıp kendimi hazırlıyorum.

Gerçekten de devasa bir çiçek buketi. Onun ne kadar zengin olduğunu unutmuşum, saçma sapan şeylere para harcamayı ne kadar sevdiğini de. Geçen yıl doğum günümde bana tasarımcı imzalı, payetli ipek kumaştan acayip pahalı bir elbise almıştı, elbiseyi giyince başkasının kılığına girmişim gibi hissediyordum.

Çiçeklerin arasına iliştirilmiş notta şöyle yazıyor: *Tiffy'ye –ekim ayında görüşeceğiz. Sevgiler, Justin.* Buketi kaldırıp doğru dürüst bir not var mı diye altına bakıyorum ama yok. Açıklayıcı bir not yazmak fazla doğrudan olurdu –kocaman, pahalı bir jest Justin'in tarzına çok daha uygun.

Her nedense bu beni gerçekten sinir ediyor. Öncelikle Justin'e nerede oturduğumu söylemediğim için. Belki de perşembe günü söylediklerimi bu kadar bariz şekilde hiçe

saymasından ve benim "birkaç aya ihtiyacım var" dememi "iki ay sonra seninle konuşacağım"a çevirmesinden.

Buketi içine kullanmadığım yünleri koyduğum süs saksıya sokuşturuyorum. Justin'in bunu yapmasını bekliyordum, açıklamalarıyla, pahalı jestleriyle ortaya çıkıp yeniden aklımı başımdan almasını bekliyordum. Ama o Facebook mesajı, nişanlanması... Fazla ileri gitmişti ve artık beni son kez geri alışında olduğum kişi değildim.

Kanepeye yığılıp çiçeklere bakıyorum. Mo'nun söylediklerini ve elimde olmadan hatırladığım şeyleri düşünüyorum. Justin'in bana nasıl her şeyi unutup durduğumu söylediğini ve kafamın nasıl karıştığını. Her gün Justin eve geldiğinde yaşadığım yarı heyecan yarı endişeyi. Perşembe gecesi barda elini omzuma koyup sertçe gidip bir şeyler içmemizi söylerken midemin nasıl allak bullak olduğunu...

O anıyı.

Tanrım. Bütün bunlara geri dönmek istemiyorum. Şimdi daha mutluyum, burada yaşamayı seviyorum, bana ait olan bu dairede güven içinde saklanmayı seviyorum. İki hafta sonra kontratım sona erecek, Leon bundan hiç bahsetmeyince ben de konuyu açmadım çünkü buradan taşınmak istemiyorum. Çoğu bankaya olan borcumu ödemeye gitse de kendi param var. Konuşabildiğim bir ev arkadaşım var, yüz yüze görüşmememiz kimin umurunda? Ve tamı tamına yarısının *bana ait* olduğunu hissettiğim bir evim var.

Telefonuma uzanıp Leon'a cevap yazıyorum.

Kötü sürpriz. Uyardığın için teşekkürler. Artık evde bir yığın çiçeğimiz var xx

Leon beni şaşırtarak hemen cevap yazıyor.

Bunu duyduğuma sevindim x

Bir dakika kadar sonra da:

Evdeki çiçeklere tabii, sürprize değil x

Gülümsüyorum.

Sana güzel haberlerim var xx

Mükemmel zamanlama, kahve molasındayım. Anlat bakalım. x

Anlamadı, önemsiz güzel haberlerden bahsettiğimi sanıyor, crumble falan pişirdiğim gibi. Parmaklarım tuşların üstünde duraksıyorum. Kendimi neşelendirmek için mükemmel bir yol, zaten şu anda hangisi daha önemli, eski ilişkimin detayları mı yoksa Richie'nin davası mı?

Seni arayabilir miyim? Yani seni ararsam açabilir misin? xx

Cevap bu defa daha geç geliyor.

Elbette. x

Birden sinirlerim son derece geriliyor ve aklıma tekrar çıplak, üzerinden sular damlayan, saçları geriye atılmış Leon geliyor. Arama butonuna basıyorum çünkü şu anda başka seçeneğim yok, aksi takdirde tuhaf ve karmaşık bir bahane uydurmak zorunda kalacağım.

"Merhaba," diyor Leon, sesi gürültü yapmaması gereken bir yerdeymiş gibi biraz alçak çıkıyor.

"Selam," diyorum. Bekliyoruz. Onu çıplak haliyle düşünüyorum, sonra düşünmemek için kendimi zorluyorum. "Nöbet nasıl gidiyor?"

"Sakin. Kahve molasından da anlaşılacağı üzere."

Aksanı aynı Richie'ninki gibi, başka da kimseninkine benzemiyor. İrlanda diline kayan Güney Londra aksanı gibi. Kanepede arkama yaslanıyorum, kendime çektiğim dizlerime sarılıyorum.

"Eee, şey..." diye söze başlayacak oluyor.

"Özür dilerim," diyorum neredeyse aynı anda. Tekrar susup bekliyoruz, sonra aptal gibi tuhaf bir kahkaha atıyorum, daha önce hiç böyle gülmediğimden eminim. Yepyeni aptal bir kahkaha icat etmek için ne mükemmel bir zamanlama.

"Sen söyle," diyor.

"Geçen gün olanlar hakkında konuşmak için aramadım," diye başlıyorum, "o yüzden bu konuşma boyunca şu duş meselesinin ikimizin aynı anda gördüğü bir rüya olduğunu farz edelim ki güzel haberleri sana rahat rahat verebileyim."

Gülümsediğini duyar gibi oluyorum. "Anlaştık."

"Gerty Richie'nin davasını aldı."

Tek duyabildiğim sertçe alınan bir nefes sesi ve sonra sessizlik. Epey bir süre bekliyorum ama bana öyle geliyor ki Leon da Mo gibi bir konuyu tam olarak hazmetmek için zamana ihtiyaç duyuyor, bu yüzden o hazır olana kadar konuşmaya devam etme isteğimi bastırıyorum.

"Gerty Richie'nin davasını aldı," diye tekrarlıyor Leon şaşkınlıkla.

"Evet. Davayı aldı ve iyi haber aslında bu değil!" Kanepenin minderleri üzerinde hafifçe zıpladığımı fark ediyorum.

"İyi haber... ne öyleyse?" diye soruyor hafif ürkek bir sesle.

"Gerty temyiz duruşmasını üç ay erkene aldı. Gelecek yılın ocak ayını bekliyordunuz, değil mi? Buna göre şimdi..."

"Ekim. Ekim. Bu..."

"Çok yakın! Gerçekten yakın!"

"*İki ay* sonra! Hazır değiliz!" diyor Leon ansızın paniğe kapılarak. "Ya Gerty..."

"Leon. Nefes al."

Biraz daha sessizlik. Leon'un ağır ağır derin soluklar alıp verdiğini duyabiliyorum. Sırıtmamak için kendimi zorlamaktan yanaklarım acıyor.

"Gerty harika bir avukattır," diyorum. "Richie'nin şansı olduğunu düşünmeseydi davayı almazdı. Gerçekten."

"Beni boş yere ümitlendirme, ya Gerty davadan çekilirse ya da ne bileyim..." Sesi boğuk çıkıyor, midem acıma duygusuyla burkuluyor.

"Sana Richie'yi muhakkak hapisten çıkaracağını söylemiyorum ama bence yeniden umutlanmak için bir neden var. Öyle olmasa sana söylemezdim."

Yarı gülerek ağır ağır soluğunu salıyor. "Richie biliyor mu?"

"Daha değil, sanmıyorum. Gerty ona dün yazmış, mektuplar oraya ne kadar sürede gidiyor?"

"Değişiyor, genelde mektupları geç teslim ediyorlar. Richie aradığında ben söylerim."

"Gerty de seninle dava hakkında konuşmak isteyecektir."

"Richie'nin davası hakkında konuşmak isteyen bir avukat," diyor Leon. "Avukat. Richie'nin davası hakkında konuşmak isteyen..."

"Evet," diye sözünü kesiyorum gülerek.

"Tiffy," diyor birden ciddileşerek. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Hayır, *şişşt*."

"Gerçekten. Bunun... ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Richie için. Ve benim için."

"Ben sadece Richie'nin mektubunu ilettim."

"Kimse kardeşim için kendi isteğiyle böyle bir iyilik yapmadı."

Yerimde kıpırdanıyorum. "O zaman Richie'ye bana bir mektup borçlu olduğunu söyle."

"Yazacaktır. Kapatmam gerek. Ama... teşekkür ederim. Tiffy. Uyuşturucu satıcısı ya da kirpisi olan adam değil de sen olduğun için çok mutluyum."

"Efendim?"

"Yok bir şey," diyor çabucak. "Görüşürüz."

32

Leon

Bir dizi not daha. (Tiffy hep birkaç not birden yazar. Söyleyeceklerini tek nota asla sığdıramaz):

Leon, diğer komşular neyin nesi? Şimdiye dek sadece daire 5'teki garip adamı gördüm. (Bu arada, sence eşofmanının delik olduğunu biliyor mudur? Yalnız yaşıyor, belki de kimse ona söylememiştir!). Köşedeki otobüs durağında oturup korkunç cinayet romanları okuyan iki yaşlı kadın galiba daire 1'de oturuyor. Peki 4 ve 2 numaralarda kimler oturuyor? xx

Daire 4'te maalesef kokain bağımlılığı olan orta yaşlı, hoş bir adam oturuyor. Daire 2'de tilkilerin oturduğunu düşünüyorum. x

Sehpanın üstündeki kitap taslağının arkasına yazılmış:

Ah evet! Tilkiler. Umarım kira ödüyorlardır. Tilki Fatima'nın üç tane yavrusu olduğunu fark ettin mi?!

Altında:

... Tilki Fatima?

Kira demişken. Telefonumdaki hatırlatıcı sen taşınalı altı ay olduğunu söylüyor. Teknik olarak kontratın dolmuş oluyor sanırım. Kalmak istiyor musun?

Akşam uyuduktan sonra ek olarak:

Umarım kalmak istiyorsundur. Atkı satışları ve inanılmaz mükemmellikteki ücretsiz avukat sayesinde artık paraya o kadar ihtiyacım yok. Ama sen olmadan ev neye benzer bilemiyorum. Armut koltuk olmadan yaşayamam mesela. x

Bunun altına Tiffy *Daire 2* başlığı atarak kanepede oturan bir grup tilki resmi çizmiş. Tilkilerin üstüne de tek tek isimlerini yazmış.

Tilki Fatima! Anne tilki. Tabiri cazise baş cadı.

Tilki Florentina. Arsız komutan yardımcısı. Başlıca uğrak yeri çöpün yanındaki pis kokulu köşe.

Tilki Fliss. Kaprisli küçük fırsatçı. Genellikle camdan binaya girmeye çalışırken bulunuyor.

Tilki Fabio. Ailenin köpeği. (Tilkiler teknik olarak zaten köpekgillerden sayılıyor ama bu tilki daha da köpek gibi davranıyor bence.)

Yavrulara daha isim koymadım. Sen koymak ister misin?

Altında:

Evet, armut koltuğum ve ben bir süre daha kalmak istiyoruz. Altı ay daha desek mi? xx

Altı ay daha. Mükemmel. Anlaştık. x

Boş mozaik pasta tepsisinin yanında yeni bir not:

NE? Noggle, Stanley ve Archibald mı?
F harfiyle başlamıyorlar bile!

Kıymalı patates püresi dolu tabağın solunda aynı not:

Ne diyebilirim ki? Tilki Fabio Noggle'dan hoşlandı. Diğer ikisi Fatima'nın fikriydi.

Ayrıca özür dilerim ama bugün çöpü çıkarırken içindekiler ister istemez dikkatimi çekti. Sen iyi misin? x

Kıymalı patates püresi tamamen bitmiş. Yeni not:

Merak etme, gerçekten iyiyim. Eski sevgiliye dair hatıralarla ilgili gecikmiş bir temizlik yaptım, hem atkıları koymak için yatağın altında daha çok yer açılmış oldu. (Merak edersen söyleyeyim, artık Eski Sevgili Takımı'nda eğiliz.) xx

Ah hayır. Zaten bugünlerde o takımda olmaya pek hevesli değilim. Atkılara yer açılması gerçekten iyi olmuş. Dün biri ayağıma takıldı, yatak odasında sinsice yere uzanmış, dikkatsiz birinin geçmesini bekliyordu. x

Pardon pardon, kıyafetleri yerlerde bırakmamam gerektiğini biliyorum! Ayrıca çok kişisel bir şeyse özür dilerim ama sen YEPYENİ boxer'lar mı aldın? Üstünde matrak çizgi film karakterleri olan eskiler birden çamaşır demirinde görünmez oldu ve ne zaman çamaşır yıkasan ev Bay Klein'e saygı kuşağına dönüyor.

Madem eski sevgililerden bahsediyoruz... Kay'den haber var mı? xx

İki yeni Post-it. Oysa ikinci bir not kâğıdına nadiren ihtiyaç duyarım. Ayrıca bu notu yazarken bir hayli zorlandım.

Onu geçen hafta sonu eski bir arkadaşımın düğününde gördüm. Tuhaf bir durumdu. Güzeldi. Arkadaş gibi konuştuk, kendimi iyi hissettim. Richie haklıymış: ilişkiler sona ermeden çok önce bitiyor.

Evet, genel bir kıyafet kontrolü yaptım. Neredeyse beş yıldır yeni giysi almamışım. Ayrıca birden bu dairede bir kadının da yaşadığını ve çamaşırlarımı gördüğünü fark ettim.

Sen de alışveriş yapıyorsun galiba. Kapının arkasındaki mavi-beyaz elbiseyi beğendim. Afacan Beşler'in maceralara atılırken giydikleri kıyafetlere benziyor. x

Teşekkürler ☺ Macera elbisesinin tam zamanı sanırım. Yaz ayındayız, sevgilim yok, tilkiler yolun karşısında oynaşıyor, güvercinler su borularının üstünde şarkı söylüyor... Yaşamak güzel. xx

33

Tiffy

Balkonda oturmuş, dondurmasını düşürmüş bir çocuk gibi ağlıyorum. Ağzımı kocaman açа açа, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Artık hatıralar durduk yere aklıma gelmeye başlıyor, birdenbire ortaya çıkıp beni afallatıyorlar. Ama bu bilhassa iğrençti: Kendi halimde çorba ısıtıyordum, sonra birden BAM: Justin'in şubat ayında, Facebook mesajından önce, Patricia'yı getirdiği akşamı hatırladım. Justin bana iğrenir gibi bakmış ve neredeyse hiç konuşmamıştı. Sonra Patricia koridordayken bir eliyle ensemden tutup dudaklarımdan öperek iyi geceler dilemişti. Ona aitmişim gibi. Bir an korkuyla hâlâ öyle olduğumu hissetmiştim.

Şimdi daha mutlu olsam da durmadan aklıma gelen bu hatıralar mutluluğumu mahvediyor. Yüzleşme konusunda problem yaşadığım ortada ve dikkat dağıtma taktiklerim de artık işe yaramıyor. Bu konuyu düşünmek zorundayım.

Düşünme zamanı geldiyse Mo ve Gerty'ye ihtiyacım var demektir. Mesaj attıktan bir saat kadar sonra birlikte geliyorlar. Gerty kadehlere beyaz şarap doldururken gergin olduğumu fark ediyorum. Konuşmak istemiyorum. Ama

sonra konuşmaya başlayınca duramıyorum, hepsi karmakarışık bir halde ağzımdan dökülmeye başlıyor: hatıralardan, ilişkinin en başından beri olanlardan, geçen hafta yolladığı çiçeklere kadar her şeyi anlatıyorum.

Sonunda yorulup susuyorum. Kadehimde kalan şarabı kafama dikiyorum.

"Sözü fazla dolaştırmayalım," diyor hayatında bir kere bile sözü dolaştırmamış olan Gerty. "Kafadan çatlak bir eski sevgilin var ve nerede oturduğunu biliyor."

Kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor, sanki göğsümün içine hapsolmuş bir şey var.

Mo genellikle sadece Gerty'nin attığı türden bir bakışla Gerty'ye bakıyor. "Ben konuşacağım," diyor Mo, "sen de şarap işiyle ilgilen. Tamam mı?"

Gerty suratına tokat yemiş gibi bakıyor. Ama sonra kafasını diğer tarafa çeviriyor ve oturduğum yerden gülümsediğini görebiliyorum.

Tuhaf.

"Keşke ekim ayında onunla içki içebileceğimi hiç söylemeseydim," diyorum beni dinleyen Mo'ya bakarak. "Bunu neden söyledim ki?"

"Senin böyle bir şey söylediğinden emin değilim. Bence böyle anlamak Justin'in işine geliyor," diyor Mo. "Ama onu görmek zorunda değilsin. Ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"İkiniz de tüm bunları hatırlıyor musunuz?" diye soruyorum ansızın. "Ben kafamda yaratmıyorum, değil mi?"

Mo bir an duruyor ama Gerty hiç tereddüt etmiyor.

"Tabii ki hatırlıyoruz. Her lanet dakikasını hatırlıyorum. Sana karşı rezil davranırdı. Sana nereye nasıl gitmen gerektiğini söyler sonra da seni oraya götürürdü çünkü sen kendi başına yolunu bulamazdın. Her tartışmayı senin hatanmış gibi gösterir, seni üzene kadar da pes etmezdi. Seni

terk eder, sonra birdenbire tekrar geri gelirdi. Tanrıça gibi olduğun halde ve sana sahip olduğu için kendisini şanslı hissetmesi gerekirken tuhaf ve kilolu olduğunu, ondan başka kimsenin seni istemeyeceğini söylerdi. Her şey çok korkunçtu. Ondan *nefret ediyorduk*. Onun hakkında konuşmamı yasaklamamış olsaydın bunu sana her gün söylerdim."

"Of," diyorum hafif bir sesle.

"Sen de böyle mi hissediyordun?" diye soruyor Mo, elindeki az sayıda aletle bir bombanın sebep olduğu hasarı onarmaya çalışan bir tamirci havasıyla.

"Ben... onunla gerçekten mutlu olduğumu hatırlıyorum," diyorum, "tabii bir yandan da beni çok üzüyordu."

"Sana karşı *sürekli* korkunç davranmıyordu," diye başlıyor Gerty.

"Eğer öyle davransaydı seni elinde tutamazdı," diye devam ediyor Mo. "Bunu biliyordu. O akıllı bir adam Tiffy. Seninle nasıl..."

"Oynayacağını biliyordu," diye tamamlıyor Gerty.

Mo, Gerty'nin kelime seçimini duyunca yüzünü buruşturuyor.

"Bence bir zamanlar birlikte mutluyduk." Bu bana neden önemli geliyor bilmiyorum. Beni bu ilişki içindeyken gören herkesin bana bu şekilde davranan biriyle olduğum için aptal olduğumu düşünmesinden hoşlanmıyorum.

"Elbette," diyor Mo başını sallayarak. "Özellikle de başlarda."

"Doğru," diyorum. "Başlarda."

Bir süre sessizlik içinde şaraplarımızı yudumluyoruz. Kendimi çok tuhaf hissediyorum. Sanki ağlamak zorundayım, aslında ağlamayı istiyorum da, ama gözlerimdeki tuhaf bir sızdırmazlık yüzünden gözyaşlarımın akması imkânsızmış gibi geliyor.

"Pekâlâ. Teşekkürler. Yardım etmeye çalıştığınız için yani. Onun hakkında konuşmanızı yasakladığım için de... özür dilerim," diyorum ayaklarıma bakarak.

"Sorun değil. Bu en azından bizimle görüşeceğin anlamına geliyordu." diyor Mo. "Bu noktaya kendi başına gelmek zorundaydın Tiff. Eğer içimden geldiği gibi müdahale edip seni ondan uzaklaştırsaydım eline geçen ilk fırsatta geri dönerdin."

Cesaretimi toplayıp Gerty'ye bakıyorum. O da bana bakıyor; yüzünde öfkeli bir ifade var. Sözünü tutup Justin'den bahsetmemesinin onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

Mo'nun bunu kendi başıma atlatmam konusunda onu nasıl ikna edebildiğini merak ediyorum. Gerçi Mo haklıydı, Justin'den ayrılmamı söyleselerdi onları bir kenara iterdim. Bunu düşününce hafiften midem bulanıyor.

"Harika gidiyorsun Tiffy," diyor Mo kadehimi doldururken. "Farkına vardığın şeylere sıkı tutun yeter. Sürekli hatırlamak zor olabilir ama önemli. O yüzden elinden geleni yap."

Her nedense Mo ne zaman bir şey söylese gerçekleşiyor sanki.

Hatırlamak çok zor. Bir hafta hatıralar aniden beynime üşüşmeyince ve ummadığım bir anda Justin karşıma çıkmayınca bocalıyorum. Kararsızlığa düşüyorum. Adeta yıkılıyorum ve her şeyi uydurduğumu düşünmeye başlıyorum.

Neyse ki Mo her an benimle konuşmaya hazır. Onunla hatırladığım olaylar üzerine konuşuyoruz –bağırıp çağırmalı tartışmalar, üstü kapalı iğnelemeler, özgürlüğümü kısıtlayan daha sinsice yöntemler. Justin'le ilişkimin bu kadar sorunlu olduğuna inanamıyorum ama daha da çok

bunu *fark etmemiş* olmama inanamıyorum. Sanırım bunu iyice idrak etmem biraz zaman alacak.

Bereket versin ki dostlar ve ev arkadaşları var. Leon'un neler olduğundan haberi olmasa da biraz kafa dağıtmaya ihtiyacım olduğunu anlamış gibi görünüyor, daha fazla yemek yapıyor ve eğer bir süre konuşmazsak yeni bir not dizisi başlatıyor. Bunu yapan hep ben olurdum. Leon'un normalde sohbet başlatmaktan pek hoşlanmadığını düşünüyorum.

Rachel *Gönlünce Ör* kitabı yüzünden hayatını kararttığımı iddia ederek ona sayısız yemek borçlu olduğumu söylediği için onu yemeğe davet ediyorum, işten sonra birlikte eve geldiğimizde buzdolabının üstünde şu notu buluyorum:

Johnny White'ı arama işi hiç iyi gitmiyor. Ipswich yakınlarındaki pis bir barda, Dördüncü Johnny White'la kafayı çektik. Neredeyse unutulmaz banyo karşılaşmamızı bir daha yaşayacaktık. Uyuyakaldığım için işe çok geç kaldım x

Rachel omzumun üstünden notu okuduktan sonra bir kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Unutulmaz ha?"

"Ah kes sesini. Neyi kastettiğini biliyorsun."

"Galiba biliyorum," diyor Rachel. "Şunu demek istiyor: Seni iç çamaşırlarınla düşünüp duruyorum. Sen beni çıplak düşünüyor musun?"

Rachel'a bir soğan fırlatıyorum. "Şunu doğra da bir işe yara," diyorum ama gülümsemeden de edemiyorum.

EYLÜL

34

Leon

Eylül ayı geldi bile. Hava serinlemeye başladı. Richie hapisteyken zamanın bu kadar çabuk geçebileceğini hiç sanmıyordum ama Richie de aynı şeyi söylüyor, hapisteki günleri olması gerektiği gibi geçiyor; geçmek bilmeyerek, uzayarak, Richie'yi her dakikayı hissetmeye zorlayarak değil.

Hepsi Gerty'nin sayesinde. Gerty'yle sadece birkaç kere görüştüm ama bir-iki günde bir telefonda konuşuyoruz; bu konuşmalara genelde hukuk asistanı da katılıyor. Daha hiç görüşmediğim bu yeni asistan durmadan koşturuyor. İnanılmaz.

Gerty kabadan da öte haşin biri ama ondan hoşlanıyorum, palavra atmayacak birine benziyor (Sal'in tam tersi). Şu aralar sık sık bize geliyor ve Tiffy'nin bana yazdığı notlara o da katılıyor. Neyse ki notları ayırt etmek kolay. Şu iki not kahvaltı masasında yan yana duruyor:

Selam! İçkiden iki gün kendine gelememene çok üzüldüm, acını anlıyorum ve sana Wotsits öneriyorum. Ama... saçının içki içince daha kıvırcık olması mümkün değil! Bu olamaz çünkü akşamdan kalma olmanın iyi bir yanı olması imkânsız. Ve neye benzediğin hakkında kısıtlı bil-

gimle bahse girerim saçların ne kadar kıvırcıksa o kadar havalı oluyorsundur. xx

Leon, Richie'ye beni aramasını söyle. Geçen hafta yolladığım on sayfalık sorgu listesinin cevaplarını yollamadı. Lütfen ona benim bir şeyleri incelemesi için kendisine genellikle yığınla para ödenen son derece sabırsız biri olduğumu hatırlat. G

Richie'ye yaptığım son ziyaretten dönerken Johnny White'lardan birine uğradım. Kendisi Londra'nın kuzeyinde bir bakımevinde yaşıyor, aradığımızın o olmadığını hemen anladım. Bir eş ve yedi çocuk bunun (kesin olmasa da) açık deliliydi ama zor bir konuşmadan sonra orduya yalnızca üç hafta hizmet ettiğini, sonra da kangren olmuş bir bacakla eve gönderildiğini öğrendim.

Bunun üzerine kangren hakkında uzun bir sohbete koyulduk. Kendimi işte gibi hissettim, sadece bu çok daha rahatsız ediciydi.

Sonraki hafta Bay Prior hastalanıyor. Kendimi şaşırtıcı derecede üzgün hissediyorum. Bay Prior çok yaşlı bir adam, hastalık tamamen beklenen bir durum. Benim işim onu rahat ettirmek. Onunla tanıştığım ilk günden beri görevim buydu. Ama Bay Prior bu dünyadan gitmeden önce hayatının aşkını bulacağımı düşünüyordum ve beş Johnny White'ımdan hiçbiri işe yaramadı. Hâlâ üç Johnny White daha olmasına rağmen umutsuzluğa kapılıyorum.

Çok safmışım. Kay'in bana ta o zaman böyle demiş olduğunu hatırlar gibiyim.

Isıtıcının üzerinde:

Eğer bu noktaya vardıysan muhtemelen ısıtıcının bozulduğunu da anlamışsındır. Ama merak etme Leon, sa-

na harika haberlerim var! Tamirciyi aradım, yarın akşam gelip sorunu çözecek. O zamana kadar BUZ GİBİ SUYLA duş almak zorundasın, gerçi ısıtıcıya bakmaya geldiysen bunu muhtemelen yaptın demektir ki bu durumda zaten en kötü kısmı atlatmış oluyorsun. Bir fincan baharatlı elma çayıyla (evet, yeni bir meyve çayı aldım; hayır, dolapta zaten gereğinden fazla meyve çayımız yok) ve güzel Brixton battaniyemizle armut koltuğa kıvrılmanı tavsiye ederim. Ben öyle yaptım ve işe yaradı xx

Bizim Brixton battaniyemiz konusunda ne düşüneceğimi bilemiyorum, galiba sürekli yatağın üzerinden alıp fırlattığım şu eski püskü rengârenk şeyi kastediyor. Kesinlikle evdeki en kötü eşyalardan biri.

En yeni meyve çayımızla armut koltuğa yerleşip Tiffy'nin benden birkaç saat önce tam burada oturduğunu düşünüyorum. Islak saçlar, çıplak omuzlar. Sadece bir havluya ve bu battaniyeye sarınmış olarak.

Battaniye *o kadar da* kötü değil aslında. Karakter sahibi. Acayip. Belki de ona alışıyorum.

35

Tiffy

Bu Mo'dan Başka Biri'yle ilk seansım.

Mo bizzat tavsiye etti. Psikolojik danışmandan yardım almamın ve beni tanımayan biriyle konuşmamın faydası olurmuş. Sonra Rachel, inanılmaz ama, biz çalışanların sahip olduğu haklara on beş seansa kadar danışmanlık hizmeti almanın da dahil olduğunu söyledi, ücreti Butterfingers tarafından karşılanıyormuş. Böyle bir hak sunup da neden asgari ücretten fazla maaş ödemediklerini bilemiyorum, belki de personelin stres yüzünden işi bırakmasından bıkmışlardır.

İşte buradayım. Bu çok tuhaf. Mo'dan Başka Biri'nin adı Lucie ve elbise niyetine V yakalı kocaman bir kazak giyiyor, kazağı yüzünden ondan anında hoşlanıyorum ve nereden alışveriş ettiğini soruyorum. Bir süre Londra'nın güneyindeki vintage mağazalarından konuştuktan sonra bana su getiriyor ve işte buradayız, onun ofisinde, birbirinin eşi koltuklarda karşılıklı oturuyoruz. Sebebini bilmesem de son derece gerginim.

"Pekâlâ Tiffy, seni bugün gelip beni görmeye iten şey neydi?" diye soruyor Lucie.

Ağzımı açıp tekrar kapatıyorum. Tanrım, anlatacak çok şey var. Nereden başlayacağım?

"Şuradan başla," diyor Lucie. Belli ki Mo'nun zihin okuma yeteneği onda da var, bunu sertifikalarını verirken öğretiyor olmalılar. "Seni telefon açıp randevu almaya iten şeyden."

"Eski erkek arkadaşımın bana verdiği hasarı onarmak istiyorum," diyorum, sonra irkilip susuyorum. Daha beş dakika önce tanıştığım bir yabancıya bunu pat diye nasıl söyleyebildim? Ne kadar utanç verici.

Ama Lucie gözünü bile kırpmıyor. "Elbette," diyor. "Bana bundan biraz daha bahseder misin?"

"İyileştin mi?" diye soruyor Rachel bir fincan kahveyi masamın üstüne küt diye koyarak.

Ah, kahve, çok çalışanların yaşam iksiri. Son zamanlarda çaydan çok içer oldum –ne kadar az uyuduğumun göstergesi. Bilgisayarının başına dönen Rachel'a bir öpücük gönderiyorum. Her zamanki gibi konuşmaya mesajlaşarak devam ediyoruz.

Tiffany [09.07]: Gerçekten çok tuhaftı. Kadınla tanıştıktan sonra on dakika içinde en utanç verici sorunlarımı anlattım.

Rachel [09.08]: Gece otobüste kendi saçına kustuğunu da anlattın mı?

Tiffany [09.10]: Bu konuda konuşmadık.

Rachel [09.11]: Üniversitede penisini kırdığın çocuktan bahsettin mi peki?

Tiffany [09.12]: Bu konuda da.

Rachel [09.12]: Çocuk öyle demişti.

Tiffany [09.13]: Bu şaka işe yarıyor mu?

Rachel [09.15]: Neyse, utanç verici sırlarını bu yeni düzenbazdan daha iyi bildiğime emin oldum şimdi. Tamam. Devam et.

Tiffany [09.18]: Aslında fazla bir şey söylemedi. Mo'dan bile az konuştu. Sorunumun ne olduğunu söyleyeceğini falan sanıyordum. Onun yerine bazı meseleleri ben kendi kendime çözdüm sanki... o orada oturuyor olmasaydı bunu kesinlikle yapamazdım. Çok tuhaf.

Rachel [09.18]: Ne tür meseleler?

Tiffany [09.19]: Mesela... Justin bazen zalimce davranıyordu. Ve hükmediyordu. Bunun gibi kötü şeyler.

Rachel [09.22]: Justin meselesinde resmen yanıldığımı söylemek istiyorum. Gerty haklı. Adam baş belasının teki.

Tiffany [09.23]: Az önce "Gerty haklı" yazdığının farkında mısın?

Rachel [09.23]: Sakın ona söyleyeyim deme.

Tiffany [09.23]: Ekran görüntüsünü yolladım bile.

Rachel [09.24]: Kaltak. Tekrar gidecek misin peki?

Tiffany [09.24]: Bu hafta üç seansım var.

Rachel [09.24]: Vay.

Tiffany [09.25]: O hatıralar ilk kez Ken beni öpütüğü zaman zihnime üşüştüğü için korkuyorum...

Rachel [09.26]: Yani?

Tiffany [09.26]: Ya olan buysa? Ya Justin beni, ne bileyim, programladıysa falan ve BİR DAHA HİÇBİR ADAMI ÖPEMEZSEM?!

Rachel [09.29]: Bu çok korkunç.

Tiffany [09.30]: Teşekkürler Rachel.

Rachel [09.31]: Bu konuyu biriyle görüşmelisin.

Tiffany [09.33]: [kızgın bakan emoji] Teşekkür ederim Rachel.

Rachel [09.34]: Hadi ama. Güldüğünü biliyorum. Gerçekten güldüğünü gördüm, yazı işleri müdürünün geçtiğini görünce öksürüyormuş gibi yaptın.

Tiffany [09.36]: Sence anlamış mıdır?

"Tiffy? Bir dakika bakar mısın?" diye sesleniyor yazı işleri müdürü.

Kahretsin. "Bir dakika bakar mısın" her zaman kötüye işarettir. Durum acil ama sorun yaratmayacak türdense ya odasından bağırır ya da üzerinde pasif agresif kırmızı ünlemler olan bir email gönderir. Hayır, "Bir dakika bakar mısın" bunun özel bir konu olduğunu gösteriyor, Rachel'la öpüşme konusunda mesajlaşırken masamda kıs kıs gülmemden daha kötü bir durum söz konusu.

Katherin ne yaptı? Yoksa ona ne zaman Martin'in istediği gibi bir röportaj daha yapmamızı söylesem beni yapmakla tehdit ettiği gibi Twitter'a vajinasının fotoğrafını mı koydu?

Yoksa *Gönlünce Ör* çılgınlığı içinde tamamen ihmal ettiğim diğer nice nice kitaplarımdan biri mi? İsimlerini bile hatırlamıyorum artık. Yazı işleri müdürünün haberi olmadan Bananagram oynar gibi yayın tarihlerini değiştirip duruyorum. Beni bu yüzden mi çağırdı acaba? Birinin kitabını o kadar süre ihmal ettim ki sonunda baskıya içinde tek kelime olmadan gitti galiba.

"Tabii," diyorum, çevik ve profesyonelce bir hareket olmasını umarak sandalyemi geri itip masamdan kalkıyorum.

Müdürün peşinden ofisine giriyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyor.

"Tiffy," diye başlıyor söze masasının ucuna tüneyerek. "Birkaç aydır çok yoğun çalıştığını biliyorum."

Yutkunuyorum. "İdare ediyorum. Yine de teşekkürler!"

O anda bana biraz tuhaf bir bakışla bakıyor ki bu kesinlikle anlaşılabilir bir şey.

"Katherin'in kitabında harika iş çıkardın," diyor. "Tam bir yayıncılık başarısı. Çok güzel bir trend yakaladın, hayır, oluşturdun. Gerçekten birinci sınıf."

Şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırıyorum. Ne böyle bir trend yakaladım ne de oluşturdum, Butterfingers'ta işe başladığımdan beri örgü kitapları basıyorum ben.

"Teşekkürler," diyorum kendimi hafiften suçlu hissederek.

"Son işinden o kadar etkilendik ki seni editörlüğe terfi ettirmek istiyoruz Tiffy," diyor yazı işleri müdürü.

Ne dediğini idrak etmem birkaç saniye zaman alıyor, nihayet anladığımda boğuluyormuşum gibi çok tuhaf bir ses çıkarıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor yazı işleri müdürü kaşlarını çatarak.

Hafifçe öksürüyorum. "İyiyim! Teşekkürler!" diye cıyaklıyorum. "Bunu beklemiyordum da..."

... yani terfi almayı. Hiç beklemiyordum. Umudumu tamamıyla kesmiştim.

"Bunu fazlasıyla hakettin," diyor müşfik bir gülümsemeyle.

Kendimi zorlayıp ben de gülümsüyorum. Afallamış haldeyim. Maaşımın ne kadar artacağını sormak istiyorum ama bu soruyu sormanın asil bir yolu yok.

"Çok teşekkürler," diyorum onun yerine, sonra kendimi biraz acınası hissediyorum, dürüst olmak gerekirse beni iki yıl önce terfi ettirmeleri gerekiyordu ve yaltaklanmak gurur kırıcı. Sırtımı iyice dikleştirip daha kararlı bir şekilde gülümsüyorum. "İşime geri dönsem iyi olur," diyorum. Kıdemli insanlar bunu duymaktan her zaman hoşlanır.

"Kesinlikle," diyor. "İnsan kaynakları maaş artışı et cetera* konularla ilgili detayları gönderir."

Bu et cetera'yı sevdim.

* Lat. ve benzeri anlamında. (ç.n.)

Demek terfi ettin, tebrik ederim! Geç olması hiç olmamasından iyidir. Kutlama için sana mantar stroganoff yaptım. x

Gülümsüyorum. Not, üzerindeki Post-it'ler yüzünden zaten derinliklere gömülmüş olan buzdolabına yapıştırılmış. Şu anki favorim Leon'un daire 5'teki adamı devasa bir muz yığınının üstünde oturur halde çizdiği not. (park yerinde neden o kadar çok muz kasası sakladığını hâlâ bilmiyoruz.)

Alnımı bir an buzdolabına dayıyorum, sonra parmaklarımı kâğıt parçalarının ve Post-it'lerin üzerinden kaydırıyorum. O kadar çoklar ki. Espriler, sırlar, hikâyeler, hayatları birbirine paralel olarak değişen iki insanın yavaş yavaş açılması –ya da senkronize şekilde, bilemiyorum. Farklı zamanlar, aynı mekân.

Elime bir kalem alıyorum.

Teşekkür ederim ☺ Ben de tam evde kutlama dansı yapıyordum. Aslında hiç havalı değil, moonwalk falan yapmaya çalıştığım bir dans. Nedense senin böyle bir dansa katılabileceğini düşünemiyorum...

Bu hafta sonu ne yaptığını sorabilir miyim? Yine annende kalacaksın galiba, değil mi? Belki kutlama için benimle bir içki içmek istersin. xx

Cevap beklerken ilk defa keşke biz de normal insanlar gibi WhatsApp'tan yazışsaydık diyorum. Şu anda küçük iki mavi tik için her şeyi yapardım. Sonra, eve geldiğim zaman, buzdolabındaki notumun altına özenle yapıştırılmış şu notu görüyorum:

Ara sıra mutfaktan oturma odasına moonwalk yapmayı severim. Johnny White'ın peşine düşeceğim için maalesef içki içmeye gelemem. Bu seferki Brighton'da.

Altında, farklı renkte bir kalemle:

Belki saçma olacak ama deniz kenarına gitmek istersen sen de gelebilirsin.

Mutfakta durmuş buzdolabına bakarak sırıtıyorum.

Çok isterim! Deniz kenarına bayılırım. Geniş kenarlı şaka takmak ya da güneş şemsiyesi taşımak için bir sebebim olur, ikisi de harika şeyler. Nerede buluşalım? xx

Cevap iki gün sonra geliyor. Tam Leon'un cesaretini yitirdiğini düşünürken mavi mürekkepli kalemle yazılmış şu notu buluyorum:

Cumartesi çıkıyoruz o zaman! On buçukta Victoria istasyonunda. x

36

Leon

Çıkıyoruz mu? Çıkıyoruz mu?!

Bana neler oluyor böyle? *Cumartesi görüşürüz* yazmalıydım. Ben ise *çıkıyoruz* yazdım. Ayrıca biriyle çıktığım zamanlarda bile böyle *çıkıyoruz* falan diyen biri değilim.

Gözlerimi ovuşturup yerimde kımıldanıyorum. Yüzlerce insanla birlikte Victoria istasyonunda tren kalkış saatlerini gösteren panonun altındayım ama herkes panoya bakarken ben gözlerimi metro çıkışına dikmiş bekliyorum. Üzerimde giysiler varken Tiffy beni tanıyacak mı diye merak ediyorum. Giysilerden bahsetmişken, eylül ayı için hava fazla sıcak. Kot pantolon giymemeliydim.

Telefonuma yüklediğim Brighton tarifelerini inceliyorum. Saate bakıyorum, peronlara göz atıyorum. Yerimde biraz daha kıpırdanıyorum.

Sonunda Tiffy görünüyor, onu fark etmemenin imkânı yok. Üzerinde kanarya sarısı bir ceket ve tayt var, omuzlarına yayılmış kırmızımsı turuncu saçları yürürken zıp zıp zıplıyor. Yanından geçen insanların çoğundan daha uzun, ayağındaki topuklu sarı sandaletler ona fazladan birkaç santim daha kazandırıyor.

Yürürken ne kadar çok gözün üzerine çevrildiğinin far-

kında değil gibi görünüyor, bu da çekiciliğini daha da artırıyor.

Beni görünce gülümseyip el sallıyorum. Tiffy yaklaşırken beceriksizce gülümseyip dikilmeye devam ediyorum ve artık çok geç de olsa tokalaşırken sarılıp sarılmayacağımız sorusu aklıma geliveriyor. Oysa son on dakikamı bunu düşünerek geçirmeliydim. Tiffy garın boğucu sıcağından yanakları kıpkırmızı karşıma dikilip gözlerime bakıncaya kadar bekliyorum.

Tiffy geri duruyor, kucaklaşmak için çok geç.

Tiffy: Merhaba.

Ben: Selam.

Sonra aynı anda:

Tiffy: Özür dilerim geciktim...

Ben: Bu sarı ayakkabıları daha önce görmemiştim...

Tiffy: Affedersin, önce sen söyle.

Ben: Sorun değil, geç kalmadın aslında...

Neyse ki dediğimi duymadı. Ayakkabılarının çoğunu bildiğimi neden belli ettim ki? Bu çok ürpertici.

Yan yana perona doğru yürüyoruz. Ona bakıp duruyorum; nedense bu kadar uzun olduğuna bir türlü inanamıyorum. Uzun olduğunu hiç düşünmemiştim.

Tiffy yan yan bana bakıyor, göz göze geldiğimizde gülümsüyor.

Tiffy: Beklediğin gibi değil miyim?

Ben: Efendim?

Tiffy: Ben. Beklediğin gibi değil miyim?

Ben: Ah, ben...

Tiffy bir kaşını yukarı kaldırıyor.

Tiffy: Geçen ay beni görmeden önceki düşüncene göre yani?

Ben: Aslında seni bu kadar şey düşünmemiştim...

Tiffy: İri?

Ben: Çıplak diyecektim. Ayrıca da uzun.

Tiffy bir kahkaha atıyor.

Tiffy: Senin kadar çıplak değildim.

Ben yüzümü buruşturarak: Hatırlatma. Şey için gerçekten özür dilemek...

Ahhh. Bu cümleyi nasıl bitireceğim? Bana mı öyle geldi bilmiyorum ama Tiffy'nin yanakları hafifçe kızardı sanki.

Tiffy: Gerçekten benim hatamdı. Sen sadece masum masum duş alıyordun.

Ben: Senin hatan değildi. Herkes uyuyakalır.

Tiffy: Özellikle de bir şişe cinle sarhoş oldukları zaman.

Şimdi trendeyiz, o yüzden koridorda ilerlerken sohbete ara veriyoruz. Tiffy bize masalı koltuklar seçiyor; bir an yan yana oturmaktansa karşı karşıya oturmanın daha az tuhaf olacağına karar veriyorum ama tam koltuğa yerleşirken hata yaptığımı anlıyorum. Bu durumda fazla göz göze olacağız çünkü.

Tiffy ceketini çıkarıyor, içinde kocaman yeşil çiçeklerle kaplı bir bluz var. Kolları çıplak, bluzu hafif V şeklinde göğsüne doğru iniyor. İçimdeki ergen, gözlerimin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyor, tam zamanında kendime hâkim oluyorum.

Ben: Bir şişe cin ha?

Tiffy: Of evet, kitap tanıtımında karşıma Justin çıktı ve... neyse, sonra da bir şişe cin işin içine giriverdi işte.

Kaşlarımı çatıyorum.

Ben: Eski sevgilin mi? Bu... tuhaf değil mi?

Tiffy saçlarını savuruyor, rahatsız olmuş gibi bir hali var.

Tiffy: İlk başta ben de öyle düşündüm, takip ettiğinden şüphelendim ama beni görmek isteseydi iş yerime de gelebilirdi, çiçek yollayabildiğine bakılırsa evime de gelebilirmiş aslında. Benim paranoyaklığım işte.

Ben: Sana öyle mi dedi? Paranoyak olduğunu mu söyledi?

Tiffy bir an sustuktan sonra: Hayır, tam olarak öyle demedi.

Ben, anlamaya çalışarak: Bir dakika. Nerede oturduğunu ona söylememiş miydin?

Tiffy: Hayır, beni nasıl buldu bilmiyorum. Facebook'tan falan herhalde.

Çok önemli değilmiş gibi gözlerini deviriyor ama benim kaşlarım hâlâ çatık. Bana hiç inandırıcı gelmiyor. Annemin hayatından buna benzer erkekler tanıdığım için iğrenç bir şüpheye kapılıyorum. Davranışlarından şüphelendiğiniz için size deli olduğunuzu söyleyen erkekler, siz tersini düşündüğünüz halde nerede oturduğunuzu bilen erkekler.

Ben: Uzun süreli bir ilişki miydi?

Tiffy: Birkaç yıl sürdü. Oldukça yoğun yaşanan bir ilişkiydi. Ayrılıp barışmalar, bağırıp çağırmalar, ağlamalar falan.

Hafiften kendi kendisine hayret ediyormuş gibi bir hali var, söylediğini düzeltmek için ağzını açar gibi oluyor ama sonra vazgeçiyor.

Tiffy: Evet, yaklaşık iki yıl sürdü.

Ben: Arkadaşların ondan hoşlanmıyor mu?

Tiffy: Hiçbir zaman hoşlanmadılar. İlk başta bile. Gerty daha onu uzaktan gördüğünde "negatif elektrik" aldığını söylemişti.

Bu Gerty'yi gittikçe daha çok seviyorum.

Tiffy: Neyse işte, karşıma çıktı ve her şeyi açıklamak için beni bir yerlere içki içmeye götürmek istedi.

Ben: Sen de kabul etmedin.

Tiffy başını sallıyor.

Tiffy: Bana böyle bir şey önermek için bir süre beklemesi gerektiğini söyledim. En azından birkaç ay.

Tiffy camdan dışarı bakıp yanımızdan akıp giden Londra'yı izliyor.

Tiffy sessizce: Belki de hayır diyemeyeceğimi düşündüm. Justin böyledir. Ne istiyorsa senin de onu istemeni sağlar. O çok... bilmiyorum. İnsanı anında etkisi altına alır. İkna etmeyi iyi bilir.

Kafamda çalan tehlike çanlarını duymamaya çalışıyorum. Bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Yazdığı notlardan hiç böyle hissetmemiştim, belki Tiffy de yakın zamana kadar böyle hissetmiyordu. İnsanların duygusal istismarı fark edip harekete geçmesi zaman alır.

Tiffy: Her neyse! Özür dilerim. Tanrım. Çok acayip.

Gülümsüyor.

Tiffy: Daha yeni tanıştığın biriyle girilmeyecek kadar derin mevzular bunlar.

Ben: Biz yeni tanışmadık.

Tiffy: Doğru, unutulmaz banyo karşılaşmamız var.

Tekrar bir kaşını kaldırıyor.

Ben: Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyor gibiyiz demek istemiştim.

Tiffy gülümsüyor.

Tiffy: Gerçekten de öyle. Bence bu yüzden rahat rahat kouşuyoruz.

Evet, bu doğru, rahat rahat konuşuyoruz ve muhtemelen bu beni ondan daha çok şaşırtıyor çünkü dünyada rahat konuşabildiğim ancak üç kişi falan var.

37

Tiffy

Beni Justin hakkında konuşmaya iten neydi bilemiyorum. Leon'a yazdığım notlarda danışmana gittiğimden ya da birden aklıma geliveren hatıralardan bahsetmemiştim –o Post-it notları bana iyi geliyor, Justin'le ilgili saçmalıklarla bunu mahvetmeyeceğim– ama şimdi Leon'la yüz yüzeyken kafamı meşgul eden düşüncelerden bahsetmek bana çok doğal geliyor. Leon'un sorunlarınızı paylaşmak istemenizi sağlayacak türden, anlayışlı bir ifadesi var.

Tren geniş kırların içinden hızla ilerlerken sessizliğe bürünüyoruz. Bana öyle geliyor ki Leon sessizlikten hoşlanıyor; ama rahatsız edici bir sessizlik değil bu, daha çok onun doğal hali gibi. Bu ilginç çünkü konuştuğu zaman o sakin ve ciddi havasına rağmen kendini dinletmesini biliyor.

Güneşten gözlerini kısarak camdan dışarı bakıyor, böylece ben de ona iyice bakma fırsatı buluyorum. Hafif pejmurde bir hali var, eski gri bir tişört giymiş, boynundaki ip kolyeyi pek çıkarmıyor galiba. Kolyenin ne önem taşıdığını merak ediyorum. Leon duygusal nedenler dışında aksesuar takacak bir tip gibi gelmiyor bana.

Ona baktığımı fark ediyor, göz göze geliyoruz. İçim pırpır ediyor. Birden sessizlik yeni bir anlam kazanıyor.

"Bay Prior nasıl?" diyorum birden.

Leon şaşırmış görünüyor. "Bay Prior mu?"

"Evet, hayatımı kurtaran örgü ustası. Onunla en son bakımevinde konuşmuştum." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Sen benden kaçmakla meşgulken."

"Ah." Ensesini ovuşturuyor, gözlerini yere indiriyor, sonra bana yan yan gülümsüyor. Gülümsemesi o kadar çabuk yok oluyor ki az daha kaçırıyordum. "Kendimi pek iyi hissetmiyordum."

"Hım." Şakacıktan sert bir surat takınıyorum. "Yoksa seni korkuttum mu?"

"Birazcık."

"Birazcık ha! Neden?"

Leo yutkunurken âdem elması aşağı yukarı oynuyor, sonra saçlarını yüzünden geriye itiyor. Galiba gerginlikten kıpırdanıyor. Kesinlikle çok sevimli.

"Öyle şeysin ki..." Elini havada sallıyor.

"Yaygaracı? Küstah? Dev anası gibi?"

Leon yüzünü buruşturuyor. "*Hayır*," diyor, "Hayır, hiç de değil."

Bekliyorum.

"Bak," diyor, "Bir kitabı okumayı çok fazla istediğin için kitaba bir türlü başlayamadığın oldu mu hiç?"

"Ah, kesinlikle. Her zaman –azıcık kontrol sahibi olsaydım son Harry Potter kitabını asla okuyamazdım. Beklentiye girmek *acı vericiydi*. Ya diğer kitaplar kadar iyi değilse? Ya umduğum gibi çıkmazsa?"

"Ya, işte..." elini bana doğru sallıyor. "Benim durumum da buna benziyordu."

"Benimle mi?"

"Evet, seninle."

Kucağımda duran ellerime bakıp gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Bay Prior'a gelince..." Leon şimdi camdan dışarı bakarak konuşuyor. "Üzgünüm. Hastalar hakkında konuşamam."

"Ah, elbette. Umarım şu Johnny White'ı buluruz. Bay Prior çok *tatlı* bir adam. Mutlu bir sonu hak ediyor."

Tren yoluna devam ederken zaman zaman gerginleşen samimi sohbetimizi sürdürüyoruz, şimdi masanın karşısından Leon'a daha ihtiyatlı ve kaçamak bakışlarla bakıyorum. Bir ara pencerenin camında göz göze gelince ikimiz de görmememiz gereken bir şey görmüşüz gibi hemen bakışlarımızı kaçırıyoruz.

Brighton'a girdiğimizde aramızdaki rahatsız edici gerilimin uzakta kaldığını düşünürken Leon ayağa kalkıyor, yukarıdaki bölmeden sırt çantasını alırken tişörtü yukarı toplanıyor, kot pantolonunun altından Calvin Klein boxer'ının siyah bantını görünce yine afallayıp masayı incelermiş gibi yapıyorum.

Brighton'a vardığımızda eylül güneşi zayıf ışıklarıyla parıldıyor, daha sonbahar tam olarak geldi sayılmaz. İstasyonun önünden beyaz kasaba evleriyle dolu sokakları görebiliyorum, öyle barlar ve kafeler var ki Londra'daki herkes kendi sokağının köşesinde böyle yerler olsa fazladan para ödemeye razı olur.

Leon Bay White'la iskelede buluşmayı kararlaştırmış. Sahile vardığımız zaman elimde olmadan bir heyecan çığlığı koyuveriyorum. İskele mavi gri sulara doğru uzanıyor, manzara Viktorya döneminde insanların dize kadar uzanan komik mayolarla dolandıkları şu eski yazlıkları gösteren tabloları andırıyor. Mükemmel. Çantamdan büyük, geniş kenarlıklı, 1950'lerde kullanılan türden güneş şapkamı çıkarıp başıma geçiriyorum.

Leon keyifle bana bakıyor.

"Ne şapka ama."

"Ne gün ama," diyorum kollarımı iyice açarak. "Başka hiçbir şapka bugünün hakkını veremezdi."

Sırıtıyor. "İskeleye gidelim mi?"

Başımı sallarken şapkam da yukarı aşağı oynuyor. "Gidelim!"

38

Leon

Johnny White'ı kolayca fark ediyoruz. İskelenin ucunda çok yaşlı bir adam oturuyor. Gerçek anlamıyla ucunda, ayaklarını aşağı sarkıtmış ve korkulukların ters tarafında –kimsenin onu oradan uzaklaştırmış olmamasına şaşırıyorum. Oldukça tehlikeli görünüyor.

Tiffy ise hiç endişe etmiyor. Zıp zıp zıpladıkça şapkası da başında hoplayıp duruyor.

Tiffy: Bak! Gerçek Johnny White! Bahse girerim gerçek Johnny White bu.

Ben: İmkânsız. İlk tahmininde tutturamazsın.

Ama itiraf etmeliyim ki Brighton'lı Johnny White, esrar içen Johnny White'tan daha iyi bir tahmin.

Ben daha düşüncelerimi toplayıp Johnny White'ın yanına en güvenli şekilde nasıl ulaşacağımı bulamadan Tiffy iskelenin ucuna varıyor bile, korkuluklara tırmanıp adamın yanına geçiyor.

Tiffy, Altıncı Johnny White'a: Merhaba, siz Bay White mısınız?

Yaşlı adam dönüp bakıyor. Gülümsüyor.

Altıncı Johnny White: Evet benim. Sen Leon musun?

Ben: Leon benim. Tanıştığımıza sevindim efendim.

Altıncı Johnny White'ın gülümsemesi artıyor.

Altıncı Johnny White: Asıl ben sevindim! Bana katılmaz mısınız? Burası benim en sevdiğim yer.

Ben: Peki bu... güvenli mi?

Tiffy çoktan ayaklarını sarkıttı bile.

Ben: İnsanlar korkmuyor mu? Atlayacaksınız ya da düşeceksiniz falan diye?

Altıncı Johnny White: Ah, burada herkes beni tanır.

Pamuk helva tezgâhını işleten adama neşeyle el sallıyor, adam da bir o kadar neşeli bir halde orta parmağını gösteriyor. Altıncı Johnny White kıkırdıyor.

Altıncı Johnny White: Bu aile projesi neymiş bakalım? Yoksa sen benim uzun zaman önce kaybolmuş torunum musun genç adam?

Ben: Pek mümkün değil. Gerçi imkânsız da sayılmaz.

Tiffy merakla bana bakıyor. Ona ailemin geçmişindeki boşluklardan bahsetmek için uygun bir zaman değil sanırım. Olduğum yerde kımıldanıyorum, sıcaktan patlıyorum; suya vuran güneş yüzünden sıcaklık burada daha etkili, saç diplerimin terden yandığını hissedebiliyorum.

Tiffy: Bir arkadaşımız için buradayız. Bay Prior diye biri.

Arkamızdan bir martı ötünce Altıncı Johnny White hafifçe irkiliyor.

Altıncı Johnny White: Korkarım daha fazla bilgi vermeniz gerekiyor.

Ben: Robert Prior. Galiba sizinle aynı alaydaymış ve...

Altıncı Johnny White'ın gülümsemesi yüzünden siliniyor. Beni susturmak için bir elini havaya kaldırıyor.

Altıncı Johnny White: Sakıncası yoksa burada kesmenizi tercih ederim. Bu konu hakkında konuşmayı... pek sevmiyorum.

Tiffy yumuşak bir sesle: Bay White, serinleyeceğimiz

bir yere gitmeye ne dersiniz? Cildim bu kadar yakıcı güneşe alışkın değil de.

Göstermek için kollarını uzatıyor. Bay White'ın gülüşü yavaş yavaş geri geliyor.

Altıncı Johnny White: Bir İngiliz gülü! Ve çok güzel bir gül.

Bana dönüyor.

Altıncı Johnny White: Böyle bir kadın bulduğun için şanslısın. Artık böylesine rastlanmıyor.

Ben: Ah, o benim...

Tiffy: Ben onun...

Ben: Biz aslında sadece...

Tiffy: Ev arkadaşıyız.

Altıncı Johnny White: Aa!

Bay White bir Tiffy'nin bir benim suratıma bakıyor. Pek inanmamış gibi görünüyor.

Altıncı Johnny White: Neyse. Burada serinlemenin en iyi yolu denize girmektir.

Kumsalı işaret ediyor.

Ben: Mayomu getirmedim.

Tiffy ise aynı anda şöyle diyor,

Tiffy: Siz girerseniz ben de girerim Bay White!

Tiffy'ye bakakalıyorum. Bu kadın sürprizlerle dolu. İnsanı şaşırtıyor. Denize girme fikrinden hoşlandığımı sanmıyorum.

Diğer yandan Altıncı Johnny White, Tiffy'nin teklifinden hoşlanmışa benziyor. Tiffy korkuluklardan geçmesi için ona yardımcı oluyor. Ben de düştü düşecek gibi duran yaşlı adamı kaldırmasına yardım etmek için atılıyorum.

İskeledeki kalabalık atari salonundan ve lunapark aletlerinin yanından geçerken kendimi hazırlamaya yetecek zamanı buluyorum.

Ben: Birimiz kalıp eşyalarımıza göz kulak olsa iyi olur.

Altıncı Johnny White: Bunun için endişelenme. Onları Radley'e bırakırız.

Radley, eski tip bir Punch ve Judy* standı işleten ve kafasına rengârenk bir türban takmış genç bir adam. Kendimizi tanıtıp çantalarımızı bırakırken Tiffy bana keyifli bir bakış fırlatıyor ve dudak hareketleriyle *harika değil mi?* diyor. Kendimi tutamayıp gülümsüyorum. Kabul etmem gerekir ki bu Johnny White hızla favorim haline geliyor.

Güneşlenenlerin ve şezlongların arasından kıyıya doğru yürüyen Tiffy ve Johnny'nin peşine düşüyorum. Ayakkabılarımı çıkarmak için bir an duruyorum, çakılların serinliğini ayaklarımın altında hissediyorum. Güneş suyun üstünde parıldıyor ve ıslak kumlar gümüş gibi parlıyor. Tiffy'nin saçları alev alev. Johnny White yürürken tişörtünü çıkarmaya çalışıyor.

Ahhh. Tiffy de tişörtünü çıkarıyor.

* Bir İngiliz kukla tiyatrosu (ç.n.)

39

Tiffy

Uzun zamandır böyle hissetmedim. Bana birkaç ay önce sorsaydınız yalnızca Justin'e böyle hissedebileceğimi söylerdim. Bu bir şeyler yapma telaşı komik şekilde kendiliğinden gelişti –plandan programdan uzaklaşıp beyninizin bunun mantıklı olmadığını söyleyen yerlerini susturmanın verdiği o *canlılık*... Tanrım, bunu kaçırmışım. Kahkaha atarak, dans edercesine yürüyerek, saçlarım yüzümde kot pantolonumu sıyırıyorum ve Bay White şortunu giysi yığınımıza doğru gelişigüzel fırlatırken eğiliyorum.

Leon arkamızda; dönüp bir göz atıyorum, o da sırıtıyor, bu benim için yeterli. Bay White'ın üzerinde şimdi sadece iç çamaşırı var.

"Hazır mısınız?" diye bağırıyorum Bay White'a. Burası rüzgârlı; şimdi saçlarım yüzümü dövüyor, rüzgâr çıplak karnımı gıdıklıyor.

Bay White ikiletmiyor. Benden önce suya giriyor, en az doksan yaşında gösteren birine göre oldukça hızlı hareket ediyor. Dönüp Leon'a bakıyorum, giysileri hâlâ üzerinde ve anlaşılması mümkün olmayan bir yüz ifadesiyle bana bakıyor.

"Hadi!" diye bağırıyorum geri geri suya koşarken. Kendimi hoppa, neredeyse sarhoş hissediyorum.

"Bu çok saçma!" diye bağırıyor.

Kollarımı iki yana açıyorum. "Seni durduran nedir?"

Belki bana öyle geliyor, zaten emin olamayacağım kadar uzakta, ama gözleri sadece yüzümle meşgul değilmiş gibi görünüyor. Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Hadi gelin!" diye bağırıyor Johnny White sudan, çoktan kurbağalama yüzmeye başlamış bile. "Çok güzel!"

"Mayom yok!" diyor Leon sığlıkta dikilip durarak.

"Ne fark eder?" diye bağırıyorum iç çamaşırlarımı göstererek –siyah, sade ve bu kez dantelsiz– ki plajdaki insanların giydiği bikinilerden ayırt edilmesi neredeyse imkânsız. Şimdi kalçalarıma kadar suyun içindeyim, suyun soğukluğundan dudağımı ısırıyorum.

"Kadınlar için bir şey fark etmeyebilir ama erkeksen biraz..."

Leon galiba cümlesini tamamlıyor ama ben geri kalanını duymuyorum. Birden kendimi suyun altında buluyorum, tek farkına varabildiğim bileğimdeki şiddetli ağrı.

Çığlık atınca yuttuğum ağız dolusu su o kadar tuzlu ki genzim yanıyor, ellerim sağa sola savruluyor ve bir an için iyi olan ayağım yere basıyor ama sonra diğer ayağım da basmak isteyince acıdan tekrar yıkılıyorum. Bocalayarak suya batıp çıkarken gökyüzü bir görünüp bir kayboluyor. Bileğimi burkmuş olmalıyım diye kaydediyor beynimin uzak bir köşesi. *Panik yapma* demeye çalışıyor bana ama çok geç, genzime kaçan sulardan öksürmeye başlıyorum, gözlerim ve boğazım yanıyor, dönemiyorum, ayaklarımı yere basamıyorum, yüzmeye çalıştığım her sefer bileğime korkunç bir ağrı saplanıyor.

Biri beni tutmaya çalışıyor. Güçlü ellerin vücudumu tutmaya çalıştığını hissedebiliyorum, burkulan bileğime bir şey çarpıyor, çığlık atmaya çalışıyorum ama boğazım

tıkanmış gibi. Bu Leon, beni suyun dibinden çıkarıp kendine çekiyor; ona tutunmaya çalışınca tökezliyor, benimle birlikte suyun dibini boylayacak gibi oluyor ama atlatıp yüzmeye başlıyor, kollarını sıkıca belime dolayıp beni kendine çekerek ayakları yere basana kadar kıyıya kadar yüzüyor.

Öyle serseme dönmüş durumdayım ki her şey sallanıp duruyor. Nefes alamıyorum. Leon'un sırılsıklam tişörtüne yapışıyorum, beni çakılların üstüne yatırırken öğürüp öksürüyorum. Çok bitkinim, hasta olduğunuz için sabaha kadar gözünüzü kırpmadığınız gecelerdeki kadar bitkinim.

"Tiffy," diyor Leon.

Öksürüğüm bir türlü kesilmiyor. Boğazımda çok fazla su var, çoğunu ıslak çakılların üzerine fışkırtarak kusuyorum, etrafımdaki her şey hâlâ dönüyor, başım o kadar ağır ki kaldıramıyorum bile. Neredeyse unutulmuş bileğim derinden sızım sızım sızlıyor.

Nefes almaya çalışıyorum. İçimde daha fazla su kalmış olması mümkün değil. Leon saçlarımı yüzümden geriye çekip bir şeyi kontrol ediyormuş gibi parmaklarını hafifçe boynuma bastırıyor, şimdi de beni ceketime sarıp kumaşla kollarımı ovuşturuyor, tenim acıyınca yuvarlanıp uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor.

"Bir şeyin yok," diyor. Üstüme eğilmiş yüzü bir ileri bir geri gidip geliyor. "Galiba bileğini burktun Tiffy ve çok fazla su yuttun ama iyi olacaksın. Yapabiliyorsan daha yavaş nefes almaya çalış."

Elimden geleni yapıyorum. Leon'un arkasından Altıncı Johnny White'ın endişeli yüzü beliriyor. Pantolonunu giymiş, şimdi de kazağını giymekle uğraşıyor.

"Yakınlarda onu götürebileceğimiz sıcak bir yer var mı?" diye soruyor Leon.

"Hemen şurada Bunny Hop Inn var." diyor Bay White. Bir kez daha kusup alnımı çakıllara dayıyorum. "Müdürü tanıyorum. Bize bir oda verir, sorun değil."

"Harika." Leon'un sesi son derece sakin geliyor. "Seni kaldıracağım Tiffy. Tamam mı?"

Ağrıyan başımı yavaş yavaş sallıyorum. Leon beni kaldırıp kollarına alıyor, soluk alıp verişlerim yavaşlıyor, başımı Leon'un göğsüne bırakıyorum. Kumsal etrafımda bulanıklaşıyor, şaşkınlık içindeki pembe ve esmer beneklere benzeyen yüzler havluların ve güneş şemsiyelerinin oluşturduğu rengârenk fondan bize bakıyor. Gözlerimi kapatıyorum, onları açık tutmak beni daha kötü hissettiriyor.

Leon alçak sesle küfrediyor. "Merdivenler nerede?"

"Bu taraftan," diyor Johnny White sol tarafımda bir yerlerden.

Yoldan geçerken fren sesleri ve trafiğin akışını duyuyorum. Leon zor nefes alıyor, göğsü yanağımın üzerinde inip kalkıyor. Benim soluğumsa tersine düzelmeye başlıyor, boğazımdaki tıkanıklık ve akciğerlerimdeki tuhaf ağırlık biraz azalıyor.

"Babs! Babs!" diye bağırıyor Altıncı Johnny White. Şimdi içerideyiz. Sıcağa girince nasıl titrediğimi fark ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Leon. Etrafımda bir koşuşturmaca var. Bir an utanca kapılıyorum, Leon'un kollarından kurtulup kendim yürümek istiyorum ama başım dönüyor, Leon'un sendelemesine neden olarak tekrar tişörtüne yapışıyorum. "Sakin ol," diyor Leon.

Bir feryat koparıyorum çünkü Leon bileğimi tırabzana çarpıyor. Küfrederek beni kendine çekince başım tekrar göğsüne düşüyor.

"Özür dilerim, özür dilerim," diyor Leon merdivenleri

geri geri çıkarken. Yaldızlı kıvrım kıvrım gösterişli çerçeveler içindeki resimlerle dolu açık pembe duvarları görebiliyorum, sonra bir kapı görüyorum, sonra Leon beni yumuşacık bir yatağa yatırıyor. Tanımadığım yüzler görüş alanıma girip çıkıyor. Cankurtaran gibi giyinmiş biri de var, sersemlemiş halimle cankurtaran kadının başından beri burada olup olmadığını merak ediyorum.

Leon bir koluyla beni kaldırıp yastıkları arkama çekiyor.

"Oturabilir misin?" diye soruyor usulca.

"Ben..." Konuşmaya çalışınca öksürüğe boğulup yan tarafıma yuvarlanıyorum.

"Sakin ol." Islak saçlarımı omzumdan geriye çekiyor. "Fazladan battaniye var mı acaba?"

Biri üstüme kalın, kaşıntı veren battaniyeler örtüyor. Leon hâlâ beni oturma pozisyonuna getirmeye çalışıyor.

"Kalkıp otururbut içim daha rahat olacak," diyor. Yüzü benimkinin yakınında, yanaklarında yeni uzamaya başlamış sakallarını görebiliyorum. Doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Gözlerinin yumuşak koyu kahverengisi aklıma Lindt çikolatalarını getiriyor. "Bunu benim için yapabilir misin?"

Biraz daha doğrulup donmuş parmaklarımla battaniyeleri üstüme çekmeye çalışıyorum.

"Seni ısıtacak bir çaya ne dersin?" diye soruyor Leon, bu arada da çay getirecek birini bulmak için etrafına bakınıyor. Yabancılardan biri kapıdan dışarı süzülüyor. Johnny White ortalarda yok –umarım üstüne sıcak tutacak bir şeyler giymeye gitmiştir– ama içeride hâlâ bir sürü insan var. Tekrar öksürüp yüzümü üstüme dikilmiş bakışlardan öteye çeviriyorum.

"Bırakalım da biraz nefes alsın. Herkes dışarı çıkabilir mi lütfen? Evet, endişelenecek bir şey yok," diyor Leon in-

sanları kapıya doğru yönlendirerek, "Sakin sakin muayene etmeme izin verin."

Bir sürü insan eğer bir şeye ihtiyacımız olursa ne yapmamız gerektiğini söylüyor. Birer birer dışarı çıkıyorlar.

"Çok özür dilerim," diyorum herkes çıkıp kapı kapandıktan sonra. Öksürüyorum, konuşmak hâlâ çok zor geliyor.

"Kes şunu," diyor Leon. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Üşüyorum, biraz da ağrım var."

"Nasıl düştüğünü görmedim. Kafanı taşa falan çarptın mı acaba, hatırlıyor musun?"

Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını yukarı çekerek yatağın ucuna bağdaş kurup oturuyor. Birden onun da sırılsıklam olduğunun ve titrediğinin farkına varıyorum.

"Kahretsin, sırılsıklam olmuşsun!"

"Beyin sıvının bir yerlerden dışarı sızmadığına dair güvence verirsen gidip üstümü değiştiririm, tamam mı?"

Hafifçe gülümsüyorum. "Özür dilerim. Hayır, kafamı çarptığımı sanmıyorum. Sadece bileğimi burktum."

"Güzel. Peki bana nerede olduğumuzu söyleyebilir misin?"

"Brighton." Etrafıma bakınıyorum. "Hey, ayrıca annemin evindeki kadar fazla çiçekli duvar kâğıdı gördüğüm tek yer." Bu uzun cümle beni öksürtüyor ama Leon'un çatık kaşlarının biraz gevşediğini ve yan yan gülüşünün geri geldiğini görmeye değer.

"Bunu doğru cevap olarak kabul ediyorum. Bana tam adını söyleyebilir misin?"

"Tiffany Rose Moore."

"İkinci adını bilmiyordum. Rose –sana yakışıyor."

"Cevabını bildiğin sorular sorman gerekmiyor mu?"

"Galiba boğulmuş ve uyuşuk halini daha çok seviyorum." Leon öne eğilip bir elini kaldırıyor ve avucunu ya-

nağıma koyuyor. Bu çok heyecan verici, biraz da beklenmedik. Bakışlarını bana dikince gözlerimi kırpıştırıyorum, herhalde bir şeyi kontrol ediyor. "Uykun var mı?" diye soruyor.

"Şey, pek değil. Yorgunum ama uykum yok."

Başını sallıyor, sonra biraz ağırdan alarak elini yanağımdan çekiyor. "Bir iş arkadaşımı arayacağım. Kendisi doktor ve acil servis rotasyonundan yeni geldi, bilek muayenesi yapmayı bilir yani. Anlaştık mı? Olanlara ve ayağını nasıl hareket ettirdiğine bakarak burkulma olduğuna eminim ama yine de kontrol etsek iyi olur."

"Şey. Tabii."

Leon çalıştığı doktorlardan biriyle konuşurken odada olmak tuhaf. Her zamanki halinden farkı yok –benimle konuşurken olduğu kadar sakin ve ölçülü, sesinde aynı kıvrak İrlanda aksanının izi var– ama biraz daha... yetişkin gibi.

Leon telefonu kapattıktan sonra bana dönüp, "Tamam, çok basit bir muayene yapacağız," diyor. Kaşlarını çatarak tekrar yatağın kenarına tünüyor ve bileğime bakmak için battaniyeleri kaldırıyor. "Bakmama izin verir misin? Acile gitmeye gerek var mı anlamak için."

Birden hafifçe gerilerek yutkunuyorum. "Tamam."

Duraksıyor, fikrimi değiştirip değiştirmeyeceğimi merak ediyormuş gibi bir an bana bakıyor, yanaklarıma ateş basıyor. Sonra parmaklarını yavaşça bileğime bastırıyor ve ben acıdan yüzümü buruşturuncaya dek nazikçe değişik noktaları yokluyor.

"Özür dilerim," diyor buz gibi elini bacağıma koyarak. Anında tüylerim diken diken oluyor, hafiften utanarak battaniyeyi üstüme çekiyorum. Leon ayağımı çok nazikçe bir yandan diğer yana doğru çeviriyor, reaksiyonumu görmek için yüzüme bakıyor.

"Hissettiğin acıya puan versen on üzerinden kaç olurdu?" diye soruyor.

"Bilmiyorum, belki altı falan." İçimden *sekiz sekiz sekiz* diye geçirsem de zavallı gibi görünmek istemiyorum.

Leon'un dudağının kenarı hafifçe yukarı kalkıyor, içimden geçenleri anlamış gibi geliyor bana. O beni muayene etmeye devam ederken tenimin üzerinde hareket eden ellerini izliyorum ve neden şimdiye kadar bu tıbbi muayenenin bunca samimi olduğunu ve bu kadar temas gerektirdiğini fark etmediğimi merak ediyorum. Herhalde yarı giyinik vaziyette çift kişilik büyük bir yatakta değil de doktor muayenehanesinde olduğunuz içindir.

"Tamam." Leon ayağımı nazikçe yatağa bırakıyor. "Ayak bileğini resmen burkmuş olduğunu söyleyebilirim. Dürüst olmak gerekirse acil serviste beş saat geçirme zahmetine girmene gerek yok. Ama eğer istiyorsan gidebiliriz."

Başımı iki yana sallıyorum. Kendimi burada emin ellerde hissediyorum.

Biri kapıya vuruyor, sonra orta yaşlı bir kadın dumanı tüten iki fincan ve bir yığın giysiyle içeri giriyor.

"Ah, mükemmel, teşekkür ederiz." Leon fincanları kadından alıp birini bana veriyor. Fincanda sıcak çikolata var ve harika kokuyor.

"Sormadım ama seninkini İrlanda usulü yaptım," diyor kadın bana göz kırparak. "Ben Babs. Nasıl oldun bakalım?"

Titreyerek derin bir nefes alıyorum. "Şimdi burada çok daha iyiyim. Çok teşekkür ederim."

"Ben üzerimi değiştirirken onunla kalabilir misin?" diye soruyor Leon Babs'a.

"Gerek yok..." Yine öksürmeye başlıyorum.

"Gözünü ondan ayırma," diyor Leon uyarırcasına ve sonra banyoya giriyor.

40

Leon

Banyo kapısına yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Beyin sarsıntısı yok, burkulmuş bir bilek var. Çok çok daha kötü olabilirdi.

Şimdi ne kadar üşüdüğümü fark ediyorum; ıslak giysilerimi üstümden sıyırıp sıcak suyu açıyorum. Socha'ya çabucak bir teşekkür mesajı yazıyorum. Neyse ki pantolonumun cebindeki telefonum biraz ıslanmış olsa da hâlâ çalışıyor.

Duşa girip titremem geçene kadar sıcak suyun altında duruyorum. Kendime Babs'in Tiffy'nin yanında olduğunu hatırlatıyorum. Yine de şimdiye kadar giyinmediğim kadar hızlı giyiniyorum ve Babs'in benim için bulduğu ve üzerime gülünç şekilde büyük gelen pantolonun beline kemer takmakla bile uğraşmıyorum, 90'lardaki gibi düşük belli giyiyorum.

Yatak odasına döndüğümde Tiffy'nin saçlarını kafasının üstünde sıkı sıkı topuz yaptığını görüyorum. Dudaklarına ve yanaklarına biraz renk gelmiş. Bana bakıp gülümsüyor, göğsümde bir şeyin kımıldadığını hissediyorum. Tarif etmesi güç, bir kilit yerine oturuyor sanki.

Ben: Sıcak çikolata nasıldı?

Tiffy komodinin üzerindeki diğer kupayı bana doğru itiyor.

Tiffy: Kendin bir bak.

Biri kapıyı çalıyor, bakmaya giderken sıcak çikolatamı da yanıma alıyorum. Gelen Altıncı Johnny White, oldukça endişeli görünüyor ve üzerinde gülünç derecede bol bir pantolon var.

Altıncı Johnny White: Bizim kız nasıl oldu?

Galiba Tiffy kolayca "bizim kız"a dönüşebiliyor –uzak akrabaların ve ortalarda pek görünmeyen komşuların bile sahiplenmekten hoşlanacağı türden biri.

Tiffy: İyiyim Bay White! Benim için endişelenmeyin.

Zamansız bir öksürük krizine yakalanıyor. Altıncı Johnny White kapının eşiğinde kıpırdanıyor, kederli bir görünümü var.

Altıncı Johnny White: Çok üzgünüm. Benim yüzümden oldu, yüzmek benim fikrimdi. Önce ikinizin de yüzme bildiğinden emin olmam gerekirdi!

Tiffy kendini toplayarak: Yüzme biliyorum Bay White. Sadece düştüm ve biraz panikledim, hepsi bu. Eğer bir suçlu arıyorsanız bileğimi mahveden taşı suçlayın.

Altıncı Johnny White'ın endişesi biraz azalmış gibi görünüyor.

Babs: Pekâlâ, siz ikiniz bu gece burada kalıyorsunuz. İtiraz istemiyorum. Bizim misafirimiz olarak.

Tiffy de ben de karşı çıkacak oluyoruz ama Tiffy yine yarı tükürükler saçarak, yarı öğürerek öksürük krizine giriyor ve yatakta kalmasına gerek olmadığı yönündeki savımızı zayıflatıyor.

Ben: Hiç değilse benim gitmem lazım –artık bana ihtiyaç olmadığına göre...

Babs: Saçmalık. Sonuçta bana bir zararınız yok. Ayrıca birinin Tiffy'ye bakması gerek ve benim tıbbi bilgim bir kadeh viskinin neler yapabileceğini bilmekten öteye geçmiyor. John, birinin seni eve bırakmasını ister misin?

Altıncı Johnny White da bu iyiliğe itiraz edecek oluyor ama Babs hayırı cevap olarak kabul etmeyen şu zorlu iyi insanlardan biri. Beş dakika kadar tartıştıktan sonra anlaşmaya varıp odadan çıkıyorlar. Onlar çıkıp da kapı kapanınca rahat bir nefes alıyorum. Sessizliği ne kadar istediğimi fark etmemişim bile.

Tiffy: İyi misin?

Ben: İyiyim. Sadece şeyden fazla hoşlanmıyorum...

Tiffy: Kargaşadan mı?

Başımı sallıyorum.

Tiffy gülümsüyor ve battaniyesini daha da yukarı çekiyor.

Tiffy: Sen bir hemşiresin, bundan nasıl kaçabilirsin ki?

Ben: İş farklı. Ama yine de beni bitiriyor, işten sonra sessizliğe ihtiyaç duyuyorum.

Tiffy: İçine kapanık birisin.

Yüzümü buruşturuyorum. Kişilik tipinizi söyleyen şu Myers-Briggs türü şeylere bayıldığım söylenemez, iş adamları için hazırlanan yıldız falları gibiler.

Ben: Sanırım öyle.

Tiffy: Ben tam tersiyim. Gerty'yi, Mo'yu ya da Rachel'ı aramadan hiçbir şey yapamam.

Ben: Şu anda birini aramak istiyor musun?

Tiffy: Ah lanet olsun, telefonum...

Sahilden buraya kadar peşimizden gelen yüzlerce yardımsever yabancıdan birinin deniz kıyısından getirdiği giysi yığınını görüyor. Sevinçle ellerini çırpıyor.

Tiffy: Pantolonumu verir misin?

Pantolonunu verip telefonunu bulmak için ceplerini karıştırmasını izliyorum.

Ben: Gidip yiyecek bir şeyler alayım. Ne kadar zamana ihtiyacın var?

Tiffy yüzündeki birkaç saç tutamını geri itip telefon elinde bana bakıyor. Göğsümde yine yerine oturan kilidin sesi duyuluyor.

Tiffy: Yarım saat olur mu?

Ben: Anlaştık.

41

Tiffy

"İyi misin?" oluyor Mo'nun sorduğu ilk şey. "Acile gittin mi?"

Gerty ise asıl meseleye odaklanıyor. "Neden banyo olayını bize daha önce anlatmadın? Aynı yatağı paylaştığın bu adama âşık oldun da sonunda bu adamla yatacağın için ve sana ev arkadaşlığının ilk kuralının ev arkadaşınla yatmamak olduğunu *açıkça* söylediğim için bizden saklıyor musun yoksa?"

"Evet iyiyim ve hayır, Leon doktor bir arkadaşının yardımıyla bileğimi muayene etti. Anlaşılan sadece bol bol dinlenmeye ihtiyacım var. Kimin tıbbi görüşünü aldığına bağlı olarak bir de viskiye tabii."

"Şimdi benim soruma cevap ver," diyor Gerty.

"Hayır, ona âşık değilim," Yatakta doğrulmaya çalışırken bileğimin sızısından yüzümü buruşturuyorum. "Ve onunla yatmayacağım. O benim arkadaşım."

"Sevgilisi var mı?"

"Hayır, aslında yok. Ama..."

"Üzgünüm ama emin olmak için sormam gerek, bileğini iyice muayene eden oldu mu?"

"Ah, kapa çeneni Mo," diye söze karışıyor Gerty. "Tiffy'nin yanında eğitimli bir hemşire var. Kadın gayet iyi. Tiffy, Stock-

holm sendromuna yakalanmadığından eminsin değil mi?"

"Efendim?"

"Acil servis hemşiresi palyatif bakım hemşiresinden çok farklıdır..."

"Stockholm sendromu mu?"

"Evet," diyor Gerty. "Sen evsizken bu adam sana evinin kapılarını açtı. Onun yatağında uyumak zorunda kaldın ve şimdi de ona âşık olduğunu sanıyorsun."

"Ona âşık olduğumu *sanmıyorum*," diyorum sabırla. "Sana söyledim, o benim arkadaşım."

"Ama onunla çıktın," diyor Gerty.

"Tiffy, iyi gibisin ama iyice emin olmak istiyorum –şu anda internetten sağlık hizmetlerinin sitesine bakıyorum– bileğine ağırlık verebiliyor musun?"

"Telefonda doktordan yardım alan bir hemşire, Google'dan arama yapan senden daha iyisini bilir," diyor Gerty Mo'ya.

"Onunla çıkmadım," diyorum, oysa bunun doğru olmadığından eminim. Keşke Mo ve Gerty yeni edindikleri bu ikisi de evdeyken telefonda birlikte konuşma huyundan vazgeçse. Mo'yu aradım çünkü Mo'yla konuşmak istiyordum. Bu Gerty'yle konuşmak istemediğim anlamına gelmiyor, ikisiyle aynı anda konuşmak çok farklı bir deneyim ve insan boğulmaktan kılpayı kurtulduktan sonra böyle bir deneyim yaşamak istemeyebiliyor.

"Bu Johnny White meselesini bana bir daha anlatman gerekecek," diyor Gerty.

Telefonumun ekranından saate bakıyorum. Leon'un öğle yemeğiyle geri dönmesine sadece beş dakika kalmış.

"Bakın, kapatmam gerekiyor," diyorum. "Mo iyiyim. Ve Gerty koruma içgüdülerini dizginle lütfen. Leon benimle yatmaya, beni ayartmaya ya da beni bodrumuna kilitle-

meye falan çalışmıyor, tamam mı? Aslında bana ilgi duyduğunu düşünmek için bile çok az sebebim var."

"Ama sen ona ilgi duyuyorsun," diyor Gerty ısrarla.

"Hoşça kal Gerty!"

Gerty kapatmadan önce Mo, "Kendine iyi bak Tiffy," demeyi başarıyor (Gerty vedalaşmaya pek düşkün değildir).

Hiç duraksamadan Rachel'ın numarasını tuşluyorum.

"Kilit nokta şu ki;" diyor Rachel, "henüz Leon'la iç çamaşırlarına kadar soyunmadan bir etkileşimde bulunmadın."

"Hımm." Sırıtıyorum.

"Bundan sonra giysilerini üzerinde tutsan iyi edersin. Senin şey olduğunu sanabilir –parklarda kendilerini teşhir etmekten hoşlanan şu adamlara ne deniyordu?"

"Hey!" diyorum karşı çıkarak. "Ben öyle biri..."

"Ben sadece genel düşünceyi söylüyorum dostum. Cidden nalları dikmek üzere falan değilsin değil mi?"

"Gerçekten iyi hissediyorum. Sadece ağrım var ve yorgunum."

"Tamam öyleyse. Şu durumda bedava otelin tadını çıkarıyorsun ve akşam yemeği esnasında kendini yanlışlıkla sütyenini falan çıkarırken bulursan beni arıyorsun."

Kapı çalınıyor.

"Kahretsin. Kapatmam gerek, hoşçakal!" diye fısıldıyorum telefona. "Girin," diye sesleniyorum. Babs'in Leon yokken benim için bıraktığı kazağı sırtıma geçirmeyi başarmıştım, şimdi hiç değilse belden yukarı giyiniğim.

Leon gülümseyip içinden balık ve patates kızartması kokuları yayılan torbayı havaya kaldırıyor. Sevinçten nefesim kesiliyor.

"İşte deniz kenarında gezintiye uygun yiyecekler!"

"Ve..." Elini torbaya sokup bir torba daha çıkarıyor ve

bana uzatıyor. İçine bakıyorum: krem peynir dolgulu kırmızı kadife kek.

"Kek! En sevdiklerimden!"

"Doktorun tavsiyesi." Duraksıyor. "Socha, 'ona bir şeyler yedir,' dedi. Balık kızartması ve kek biraz abartı oldu tabii."

Tuzun daha da kıvırcıklaştıdığı neredeyse kurumuş saçları, kulaklarının arkasına atıp düzeltmeye çalıştığı halde kabarıp duruyor. Ona baktığımı görünce saçını düzeltip kederle gülümsüyor.

"Beni bu halde görmemen gerekiyor," diyor.

"Senin beni tam böyle görmen gerekiyor tabii," diyorum çuval gibi kazağımın belirsiz bir yerlerini, solgun yüzümü ve matlaşmış saçlarımı işaret ederek. "Sıçan gibi görünmeye bayılırım."

"Denizkızına benzeyen bir sıçan mı?" diyor Leon.

"Bunu sorman bile komik. Aslında şuramda bir yüzgecim var," diyorum battaniyenin üzerinden bacaklarıma hafifçe vurarak.

Leon gülümsüyor ve balık ve patatesleri aramıza yerleştiriyor. Ayakkabılarını çıkarıp yatağa otururken şişmiş bileğime çarpmamaya özen gösteriyor.

Yemek harika. İhtiyacım olan bu işte, gerçi kokusunu alana kadar bundan haberim yoktu ya. Leon balık ve patatese ekleyebileceği ne varsa almış –bezelye püresi, soğan halkası, köri sos, soğan turşusu, hatta her zaman camekânın arkasında duran şu plastik görünümlü sosislerden bile– hepsini yiyip bitiriyoruz. Sıra keke geldiğinde ağzımızdaki son lokmaları yutmak ciddi anlamda çaba gerektiriyor.

Aniden uyku bastırınca, "Ölümden kıl payı kurtulmak yorucu," diyorum.

"Biraz kestir," diyor Leon.

"Uyuyup kalmamdan ve bir daha da hiç uyanmamamdan korkmuyor musun?" diye sorarken gözkapaklarım kapanmaya başlıyor. Sıcak bir yerde tok olmak harika. Bundan sonra sıcak ve tok olmanın kıymetini bileceğim.

"Beyin travması geçirmediğinden emin olmak için seni her beş dakikada bir uyandıracağım," diyor Leon.

Gözlerim anında açılıveriyor. "Her beş dakikada bir mi?"

Leon eşyalarını toplamış kapıya doğru yürürken kıkırdıyor. "Beş saat sonra görüşürüz."

"Ah. Hemşireler şaka yapmamalı," diye sesleniyorum arkasından ama beni duyduğunu sanmıyorum. Belki de böyle demeyi sadece aklımdan geçiriyorum. Daha Leon'un arkasından kapının kapandığını duyarken uyuyakalıyorum.

Bileğimden vücuduma yayılan korkunç bir ağrıyla uyanıyorum. Acıyla haykırarak etrafıma bakınıyorum. Çiçekli duvar kâğıdı. Evde miyim? Kapının yanındaki sandalyede oturmuş kitap okuyan adam da kim?

"*Alacakaranlık*'ı mı okuyorsun?"

Leon gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor ve kitabı kucağına bırakıyor. "Uyku halinden kanaat bildirme haline ne kadar da çabuk geçtin."

"Bir an bunun acayip bir rüya olduğunu sandım," diyorum. "Ama rüyalarımdaki versiyonun kitap konusunda çok daha zevk sahibi olurdu."

"Babs'in elinde bana verebileceği bir tek bu vardı. Kendini nasıl hissediyorsun?"

Soru üzerine biraz düşünüyorum. Bileğim zonkluyor, boğazım korkunç şekilde ağrıyor ve genzimde tuz tadı var ama baş ağrım geçmiş. Ama karın kaslarımın o kadar öksürmekten ağrıyacağını hissedebiliyorum.

"Çok daha iyiyim."

Leon bunu duyunca gülümsüyor. Gülümsediğinde *çok* şirin oluyor. Ciddiyken yüzü biraz haşin –biçimli alnı, elmacık kemikleri, çenesi– ama gülümsediğinde yumuşak dudakları, koyu renk gözleri ve beyaz dişleri öne çıkıyor.

Telefonumun saatine bakıyorum, daha çok da göz temasını sona erdirmek için, birden karmakarışık saçlarım ve battaniyenin altında yarı yarıya gizlenmiş çıplak bacaklarımla yatakta yattığımın iyice farkına varıyorum.

"*Altı* buçuk mu?"

"Çok uykun vardı."

"Bu kadar zaman boyunca sen ne yaptın?" diye soruyorum ona. Kitap ayracını gösteriyor, *Alacakaranlık*'ın neredeyse sonuna gelmiş.

"Bu Bella Swan, itici olduğunu söyleyen birine göre çok popüler bir kadın," diyor bana. "Kitapta kadının babası olmayan her adam ona âşık oluyor."

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Bella olmak gerçekten *çok* zor."

"Işıldayan erkek arkadaşlarla uğraşmak kolay değil," diye onaylıyor Leon. "Bileğinin üstüne basabiliyor musun diye denemek ister misin?"

"Sonsuza kadar yatakta kalsam olmaz mı?"

"Merdivenlerden inmeyi başarırsan akşam yemeği ve daha fazla viski var."

Leon'a bakıyorum. O da bana bakıyor, son derece uysal bir hali var, onun mükemmel bir hemşire olması gerektiğinin farkına varıyorum.

"Pekâlâ. Ama önce başını çevir de pantolonumu giyeyim."

Başını çevirmesine gerek olmayacak kadar çok şey gördüğüne dair tek söz etmeden koltuğunu döndürüp tekrar *Alacakaranlık*'ı açıyor.

42

Leon

Ne yap et ama sarhoş olma. İçimden sürekli bunu söylüyorum ama yine de içkimi yudumlamaktan kendimi alamıyorum. Buzlu viski içiyorum. Korkunç. Daha doğrusu Babs otelin misafiri olduğumuzu söylemeseydi ve böylece viski anında çok daha lezzetli hale gelmeseydi korkunç olurdu.

Deniz manzarasına karşı, ayakları sallanan ahşap bir masada oturuyoruz, masadaki çaydanlığın üstüne kalın bir mum oturtulmuş. Tiffy bu çaydanlık şamdanı çok beğeniyor. Restoran çalışanlarıyla iç dizayn (ya da onların deyimiyle "iç mekân") hakkında koyu bir sohbete dalıyoruz.

Tiffy, Socha'nın salık verdiği gibi ayağını bir mindere uzatmış oturuyor. Şimdi diğer ayağını da kaldırıyor –şimdi masada yatay vaziyette, geriye atılmış saçları denizin üstünde batmakta olan güneşe karşı parıldıyor. Rönesans tablolarına benziyor. Viski yanaklarının rengini geri getirmiş ve ne zaman başka tarafa baksa kendimi tutamayıp baktığım göğsüne hafif bir kızarıklık vermiş.

Bütün gün Tiffy'den başka düşüncem olmadı, şu boğulma meselesi ortaya çıkmadan önce bile. Bay Prior'un Johnny White'ını arama işi geri planda kaldı –oysa ge-

çen hafta bu proje Kay'in "takıntı" dediği şeydi. Şimdiyse Tiffy'yle paylaştığım için istediğim bir şey haline geldi sanki.

Tiffy bana ailesinden bahsediyor. İkide bir kafasını arkaya atıp gözlerini yarı kapayarak saçlarını sandalyenin arkalığından geriye savuruyor.

Tiffy: Aromaterapi kalıcı olan tek hevesi. Annem bir ara mum yapımıyla ilgilendi ama bu işte para olmadığından bir süre sonra sinirlenip mumlarını tekrar Poundland'dan satın alacağını ve kimsenin çıkıp da kendisine beni demiştim demesine izin vermeyeceğini söyledi. Ondan sonra da gerçekten tuhaf bir evreye girip seanslara katılmaya başladı.

Bu beni onu seyretmekten vazgeçirip kendime getiriyor.

Ben: Seanslar mı?

Tiffy: Evet, hani bir masanın etrafında oturup ölü insanlarla konuşmaya çalışıyorlar ya?

Tiffy'nin ayağını koyduğu sandalyenin yanında garson beliriyor. Biraz kafası karışmış bir halde Tiffy'nin ayağına bakıyor ama yorum yapmıyor. Burada her şeye alışkın oldukları izlenimine kapılıyor insan, yemek yerken ayaklarını havaya kaldıran pejmürde insanlar da dahil.

Garson: Puding ister misiniz?

Tiffy: Hayır, çok yedim, teşekkürler.

Garson: Babs ikramımız olduğunu söylüyor.

Tiffy hiç duraksamadan: Karamelalı olsun lütfen.

Ben: Bana da aynısından.

Tiffy: Bütün bu bedava şeyler. Gerçeğe dönüşen bir rüya sanki. Daha sık boğulmalıyım.

Ben: Lütfen yapma.

Bana iyice bakabilmek için başını kaldırıyor, gözleri biraz uykulu ve gözlerime gerekenden birkaç saniye daha uzun bakıyor.

Öksürerek boğazımı temizliyorum. Yutkunuyorum. Konuşacak bir konu bulmaya çalışıyorum.

Ben: Annen seanslar mı düzenliyordu?

Tiffy: Ah evet. Ortaokuldayken okuldan eve geldiğimde tüm perdeleri çekili bulurdum, bir grup insan, "Lütfen kendini tanıt," "Evet için bir kez, hayır için iki kez vur," deyip dururdu. Gelen ruhların en az yüzde altmışı falan eve gelip çantamı merdivenlerin altındaki dolaba fırlatan bendim.

Ben: Peki seanslardan sonra?

Tiffy biraz düşünüyor. Karamelalı pudingler geliyor; kocamanlar ve karamel sosuna bulanmışlar. Tiffy karnımı sıkıştıran heyecanlı bir ses çıkarıyor. Saçma. Puding için heyecanlanan bir kadın tarafından uyarılmış olamam. Kendimi toparlamak zorundayım. Viskiden biraz daha içiyorum.

Tiffy ağzı pudingle dolu: Bir ara perde dikiyordu ama ön ödemeler çok pahalıya mal olduğundan işi sehpa örtüsü yapmaya döndürdü. Sonra da aromaterapi işte.

Ben: Bu yüzden mi bir sürü kokulu mumumuz var?

Tiffy gülümsüyor.

Tiffy: Evet, banyodakilerin hepsi de kokusuyla insanı gevşetenlerden seçildi.

Ben: Bende tam tersi bir etki yarattılar. Duş almak istediğim her sefer onları kenara itmek zorunda kalıyorum.

Tiffy bana kaşığının üstünden dik dik bakıyor.

Tiffy: Aromaterapi bazı insanlara fayda etmez. Benim parfümümü de annem seçer. Tamamen "kişiliğimi yansıtıyor."

Eve girip de parfümünün kokusunu aldığım o ilk günü düşünüyorum –kesme çiçekler ve baharat dükkânları– ve dairemde başka birinin kokusunu alınca nasıl tuhaf his-

settiğimi. Şimdi hiç tuhaf gelmiyor. Eve gelip de başka bir koku almak tuhaf olurdu.

Ben: Ne kokusu bu?

Tiffy anında: Ağırlıklı olarak gül, sonra misk, sonra da karanfil. Bu da şu anlama geliyor, anneme göre tabii...

Düşünürken burnu hafifçe kırışıyor.

Tiffy: "Umut, ateş, güç."

Neşeli görünüyor.

Tiffy: Bu benim işte.

Ben: Annen haklı galiba.

Bunun üzerine itiraz edercesine gözlerini deviriyor.

Tiffy: "Meteliksiz, geveze, inatçı" daha çok uyardı, annemin ima ettiği de buydu herhalde.

Ben, şimdi kesinlikle çakırkeyif olarak: Ben ne olurdum o zaman?

Tiffy başını eğiyor. Yine doğrudan bana bakıyor, bu bende biraz bakışlarımı başka tarafa çevirme, biraz da mum çaydanlığının üstünden eğilip onu öpme isteği uyandırıyor.

Tiffy: Kesinlikle içinde umut var. Kardeşin de ona güveniyor.

Bunu hiç beklemiyordum. Richie'yi gerçekten tanıyan çok az kişi vardır, kendiliğinden Richie'den bahsedenlerin sayısı ise daha da azdır. Tiffy bana bakıp incittiyse sözlerini geri alacakmış gibi tepkimi ölçmeye çalışıyor. Gülümsüyorum. Richie hakkında böyle konuşmak hoşuma gidiyor. Normal bir şeymiş gibi.

Ben: Yani tıraş losyonum güllü mü olacak?

Tiffy yüzünü ekşitiyor.

Tiffy: Erkekler için muhtemelen tamamen farklı karışımlar vardır. Maalesef ben sadece kadın parfümleri için dizeler yazıyorum.

Başka şeyler de söylemesi için onu zorlamak istiyorum –hakkımda ne düşündüğünü duymak istiyorum– ama sormak kendini beğenmişlik olur. O yüzden susup oturuyoruz, aramızdaki çaydanlığın üstündeki mumun alevi ileri geri savruluyor, biraz daha viski içiyorum.

43

Tiffy

Sarhoş değilim ama tam olarak ayık da değilim. Denizde yüzmenin insanı acıktırdığını söylerler hep, denizde kılpayı ölümden dönmek de insanı sersemletiyor.

Ayrıca buzlu viski gerçekten de çok sert.

Kıkırdamadan duramıyorum. Leon da kesinlikle yarı sarhoş, omuzları gevşedi ve o yan gülüş şimdi neredeyse kalıcı hale geldi. Ayrıca saçlarını düzeltmeye çalışmaktan da vazgeçti, ikide bir yeni bir saç kıvrımı yerinden kurtulup dışarı fırlıyor.

Çocukluğunda Cork'ta yaşarken annesinin sevgilisini sinir etmek için Richie'yle birlikte kurdukları tuzaklardan bahsediyor (bu yüzden kıkır kıkır gülüyorum).

"Dur biraz, koridora tel mi gerdiniz? Başka takılan olmadı mı?"

Leon başını iki yana sallıyor. "Annem bizi yatırdıktan sonra gizlice kalkıp teli gererdik. Whizz bardan geç dönerdi. Takılıp düştüğü zaman hiç duyulmadık küfürler savururdu."

Bir kahkaha atıyorum. "Adı *Whizz* miydi?"

"Hı hı. Ama galiba gerçek adı değildi." Yüzü ciddileşiyor. "Aslında annemin en kötü ilişkilerinden biriydi.

Whizz anneme kötü davranırdı, sürekli annemin ne kadar aptal olduğunu söylerdi. Ama annem yine de ondan ayrılmazdı. Onu kovduğu her sefer tekrar geri alırdı. Tanıştıkları zaman annem şu yetişkin kurslarından birine gidiyordu ama Whizz anneme kursu bıraktırdı."

Kaşlarımı çatıyorum. Tuzak hikâyesi artık komik gelmiyor. "Ciddi misin? Tam bir orospu çocuğuymuş."

Leon biraz şaşırmış görünüyor.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diyorum.

"Hayır." Gülümsüyor. "Hayır, sadece şaşırdım. Küfür yarışında Whizz'e kök söktürürdün."

Başımı eğiyorum. "Çok teşekkür ederim. Peki Richie ve senin baban? Onunla görüşmüyor muydunuz?"

Leon da şimdi neredeyse benim kadar yatay durumda –ayaklarını benim ayağımı uzattığım sandalyeye uzatıp üst üste atıyor– ve parmaklarının arasındaki viski kadehini sallayıp mum ışığında ileri geri döndürüyor. Bizden başka kimse kalmamış gibi; restoran çalışanları ayrı ayrı salonun diğer tarafındaki masaları temizliyorlar.

"Richie doğduğu zaman babam bizi bırakıp Amerika'ya gitti. Ben o zaman iki yaşındaydım. Onu hatırlamıyorum... ya da hayal meyal işte..." Elini sallıyor. "Tuhaf bir duygu. Annem ondan neredeyse hiç bahsetmezdi, tek bildiğim Dublin'li bir su tesisatçısı olduğu."

Gözlerimi kocaman açıyorum. Babam hakkında bu kadarcık şey bildiğimi hayal dahi edemiyorum ama Leon bunun onu rahatsız etmediğini söylüyor. Yüzümdeki ifadeyi görünce omuz silkiyor.

"Benim için hiçbir zaman fazla bir anlamı olmadı. Hakkında bilgi edinmeye çalışmadım. Bu Richie'yi ilk gençliğinde rahatsız etmişti ama öğrenmeye çalıştı mı bilmiyorum, bu konuda konuşmuyoruz."

Bundan fazlası varmış gibi hissetsem de üsteleyip akşamı berbat etmek istemiyorum. Elimi bir an Leon'un bileğine koyuyorum, bana yine şaşkın ve meraklı bakışlarla bakıyor. Garson yakınımıza geliyor, müdahale etmezse bu boş sohbetimizin sonunun gelmeyeceğini düşünüyor olmalı. Masamızda kalan son artıkları temizlemeye başlıyor, elimi Leon'un bileğinden çekiyorum.

"Gidip yatmamız gerek, değil mi?

"Herhalde," diyor Leon. "Babs hâlâ buralarda mı?" diye soruyor garsona.

Garson başını iki yana sallıyor. "Eve gitti."

"Ah. Benim odamın hangisi olduğunu söyledi mi? Tiffy ve benim burada kalabileceğimizi söylemişti."

Garson önce bana, sonra Leon'a, sonra tekrar bana bakıyor.

"Eee," diyor. "Galiba... sizin... şey olduğunuz sandı."

Leon'un jeton hemen düşmüyor. Anladığındaysa bir iniltiyle yüzünü kapatıyor.

"Sorun değil," diyorum tekrar kıkırdayarak, "aynı yatağı paylaşmaya alışkınız nasıl olsa."

"Tamam," diyor garson yine bir bana bir Leon'a bakarak, şimdi kafası iyice karıştı. "Pekâlâ. Sorun yok o zaman, değil mi?"

"*Aynı zamanda* değil," diyor Leon ona. "Aynı yatağı *farklı zamanlarda* paylaşıyoruz."

"Tamam," diyor garson tekrar. "Peki, eee, acaba?.. Benden istediğiniz bir şey var mı?"

Leon dostça elini sallıyor. "Hayır, evine git," diyor. "Ben yerde uyurum."

"Yatak büyük," diyorum ona. "Sorun olmaz, ikimiz de yatabiliriz."

Masadan kalkayım derken burkulan bileğime çok fazla

ağırlık bindirdiğim için feryadı basıyorum. Leon anında yanımda bitiyor. Bu kadar çok viski içmiş bir adama göre gerçekten çok hızlı tepki veriyor.

"Ben iyiyim," diyorum ama hoplayarak yürürken bana destek olması için kolunu belime dolamasına izin veriyorum. Bir süre böyle yürüyerek merdivenlere varıyoruz, sonra Leon, "lanet olsun," deyip yukarı taşımak için beni kucaklıyor.

Şaşkınlıkla bir çığlık attıktan sonra gülmeye başlıyorum. Beni yere indirmesini söylemiyorum, bunu yapmasını istemiyorum. Leon'un kucağında sallana sallana yukarı çıkarken tekrar cilalı tırabzanları ve yanından geçtiğimiz yaldızlı çerçeveli tuhaf resimleri görüyorum; Leon dirseğiyle odamın –odamızın– kapısını açıyor ve beni içeri sokup kapıyı ayağıyla kapatıyor.

Beni yatağa yatırıyor. Oda hemen hemen karanlık, sokak lambasının pencereden vuran ışığı yorganın üstünde açık sarı bir dikdörtgen oluşturup Leon'un saçlarına altın parıltılar gönderiyor. Leon'un kocaman, kahverengi gözleri üzerime dikili, başımı yastıklara yerleştirmek için kolunu nazikçe altımdan çekerken yüzü benimkinden ancak birkaç santim uzakta.

Kımıldamıyor. Birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz birbirine kenetleniyor, yüzlerimiz birbirine çok yakın. Yaşadığımız an bu olasılıkla uzuyor. Aklımın bir köşesinde bir panik kıvılcımı çakıyor –ya yine aklımı kaçırır da onunla öpüşemezsem?– ama beni öpmesi için deliriyorum, panik duygusu yavaş yavaş yok oluyor. Leon'un soluğunu dudaklarımda hissedebiliyor, odanın loş ışığında kirpiklerini görebiliyorum.

Sonra gözlerini kapatıp geri çekilirken nefesini tutmuş gibi iç geçirip başını çeviriyor.

Oof. Birden kararsızlığa kapılıp ben de geri çekiliyorum, aramızda gergin bir sessizlik oluyor. Acaba gözlerimizin birbirine kenetlenmesini, dudaklarımızın birbirine o kadar yaklaşmasını yanlış mı yorumladım?

Tenim ateş gibi, kalbim pır pır ediyor. Leon başını çevirip bana bakıyor, gözleri hâlâ ateşli, kaşları biraz çatık. *Eminim* beni öpmeyi düşünüyordu. Belki de yanlış bir şey yaptım, ne de olsa biraz idmansızım. Belki de Justin laneti öpüşmeleri daha gerçekleşmeden mahvetmeye başladı.

Leon yatağa sırtüstü uzanıyor, çok rahatsız bir hali var, tişörtüyle oynarken acaba ilk adımı ben atıp onu öpsem mi diye düşünüyorum, kendimi yukarı doğru çekerek Justin'in yüzünü tutup kendime çevirmem yeterli. Ama ya yanlış anladıysam ve bu ısrar etmeyi bırakıp vazgeçmem gereken anlardan biriyse?

Yavaşça yanına uzanıyorum. "Uyusak iyi olacak galiba," diyorum.

"Evet," diyor Justin sessizce.

Hafifçe öksürüyorum. Demek hepsi bu kadar.

Leon hafifçe kımıldanıyor. Kolu koluma değince tüylerim diken diken oluyor. Birbirimize dokunduğumuz anda soluğunun kesildiğini ve hafifçe irkildiğini duyuyorum, sonra kalkıp banyoya gidiyor; tüylerim diken diken, kalbim deli gibi çarparken gözlerimi tavana dikiyorum.

44

Leon

Solukları yavaşladı. Göz ucuyla bakmaya cesaret edince rüya görürken gözkapaklarının hafifçe kımıldadığını görebiliyorum. Demek uyudu. Yavaşça nefesimi salıp gevşemeye çalışıyorum.

Her şeyi berbat etmiş olmayayım diye dua ediyorum.

Onu kucağıma alıp yatağa yatırmak hiç de benim tarzım değildi. Biraz şey gibiydi... bilmiyorum. Tiffy'nin içinden geldiği gibi davranması bulaşıcı galiba. Ama sonuçta ben ben olduğum için çok önemli bir anda içimden geldiği gibi hareket edemeyip paniğe kapıldım ve o bildik kararsızlığa düştüm. Tiffy sarhoş ve yaralı, yaralı sarhoş kadınları öpmezsiniz. Değil mi? Belki de öpersiniz. Acaba o da bunu mu istiyordu?

Richie romantik diye bilinir ama aslında romantik olan hep benim. Ergenliğimizde Richie bana hep korkak derdi, ben ilkokuldan beri âşık olduğum kızla konuşacak cesareti bulamazken Richie ona bakan her kızın peşine düşerdi. Âşık olmadan önce düşünen hep bendim, yine de ikimiz de aşkı derinden yaşıyoruz.

Yutkunuyorum. Tiffy'nin koluma bastırdığı kolunun hissettirdiklerini düşünüyorum, bana en ufak dokunuşunda kolumdaki tüylerin nasıl diken diken olduğunu.

Gözlerimi tavana dikiyorum. Sonradan farkına varıyorum ki perdeler hâlâ açık, sokak lambasının ışığı hüzmeler halinde içeri süzülüp odamızı aydınlatıyor.

Öylece yatmış düşünürken ve yere vuran ışığı seyrederken yavaş yavaş Kay'e çok uzun süredir âşık olmadığımı fark ediyorum. Onu sevdim, kendimi ona yakın hissettim, hayatımın bir parçası olmasından hoşlandım. Böylesi güvenli ve kolaydı. Ama biriyle ilk tanıştığında hissettiğin başkakimseyidüşünememek çılgınlığını unutmuştum. Kay'le ilişkimizde bunun kıvılcımı bile kalmayalı... bir yıl, evet bir yıl olmuştu.

Tekrar Tiffy'ye bakıyorum, kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyor, Justin hakkında söylediklerini düşünüyorum. Notlardan Justin'in Tiffy'ye pek de öyle iyi davranmadığı hissine kapılmıştım, Tiffy neden ona olan borcunu birden ödemek zorunda kalmıştı? Ama notlar trende söyledikleri kadar tedirgin edici değil. Yazarken kimseye çaktırmadan kendine yalan söylemek daha kolay.

Uyuyamayacak kadar panik ve pişmanlık içindeyim, ayrıca viskiden kafam uğulduyor. Gözlerimi tavana dikiyorum. Tiffy'nin soluk alıp verişlerini dinliyorum. Bütün olasılıklar kafamdan geçiyor: eğer öpüşseydik ve beni durdursaydı, eğer öpüşseydik ve beni...

Bunu düşünmesem daha iyi. Düşüncelerim gittikçe uygunsuz bir hal alıyor.

Tiffy dönüyor ve yorganı da kendisiyle birlikte sürüklüyor. Şimdi vücudumun yarısı gecenin soğuğuna karşı korumasız. Ama yorganı ondan geri almaya çalışmıyorum. Boğulma tehlikesi atlattıktan sonra sıcak kalması önemli.

Tiffy bir daha dönüp yorganı iyice çekiyor. Artık sadece sağ kolum yorganın altında. Bu şekilde uyuyamayacağım açık.

Yorganı kendime çekmem gerek. Önce yavaşça çekmeyi deniyorum ama bu halat çekme yarışından farksız. Kadın yorgana mengene gibi yapışmış. Uyurken nasıl bu kadar güçlü olabiliyor?

Hızlıca çekmem gerekecek. Belki uyanmaz. Belki sadece...

Tiffy: Oof!

Yorganla birlikte dönüp bana doğru geliyor, ben de şimdi yatağın ortasına gelmiş bulunuyorum, şimdi karanlıkta yüz yüzeyiz, kışkırtıcı derecede yakınız.

Soluklarım hızlanıyor. Tiffy'nin yanakları kızarıyor, gözleri yarı aralık.

Geç de olsa sadece *oof* dediğini fark ediyorum. Ben yorganı çekince bileği acımış olmalı.

Ben: Affedersin! Affedersin!

Tiffy şaşkın şaşkın: Yorganı mı çekmeye çalışıyordun?

Ben: Hayır! Geri almaya çalışıyordum.

Tiffy gözlerini kırpıştırıyor. Gerçekten onu öpmek istiyorum. Şimdi öpebilir miyim? Herhalde artık ayılmıştır. Ama Tiffy bileğinin acısıyla yüzünü buruşturunca kendimi dünyanın en kötü insanı gibi hissediyorum.

Tiffy: Nereden geri almaya çalışıyordun?

Ben: Şey... tüm yorganı kendine çekmiştin de.

Tiffy: Ah! Özür dilerim. Bir dahaki sefere beni uyandırıp söyle. Yine kolayca uyurum.

Ben: Tamam, olur. Özür dilerim.

Tiffy dönüp yorganı çenesine kadar çekerken bana yarı neşeli yarı acı dolu bir bakışla bakıyor. Kafamı yastığa gömüyorum. "Bir dahaki sefere" dediği için âşık bir ergen gibi gülümsediğimi görmesini istemiyorum.

45

Tiffy

Gün ışığıyla uyanıyorum, hiç de söyledikleri kadar güzel değil. Dün gece perdeleri kapatmamışız. İçgüdüsel olarak kafamı pencereden öteye çeviriyorum, diğer tarafa yuvarlanınca yatağın sağ tarafının boş olduğunu görüyorum.

Önce bu gayet normal geliyor: Ne de olsa her gün Leon'un yatağında uyanıyorum ama Leon orada olmuyor. Uyuşmuş beynim tekrar uykuya dalacakken... *hayır, dur bir dakika, bekle...*

Leon'un yastığının üstünde bir not var.

Kahvaltılık bir şeyler almaya gidiyorum. Çok geçmeden dönerim x

Gülümsüyorum, komodinin üstünde duran telefonumdan saate bakmak için diğer tarafa dönüyorum.

Kahretsin. Yirmi yedi cevapsız arama, hepsi de özel numaradan.

Bu da ne böyle?

Kalbim hızlı hızlı atarken yataktan kalkıyorum, bileğimi çarpınca acıyla bağırıyorum. Siktir. Sesli mesajlarımı açıyorum, içimde kötü bir his uyanmaya başlıyor. San-

ki... dün gerçek olamayacak kadar güzel bir gündü. Kesin korkunç bir şey oldu, buraya hiç gelmemeliydim...

"Tiffy, iyi misin? Rachel'ın Facebook'taki paylaşımını gördüm. Az kalsın boğuluyormuşsun öyle mi?"

Bu Justin. Mesaj devam ederken kıpırdamadan bekliyorum.

"Dinle, şu anda bana kızgın olduğunu biliyorum ama iyi olduğunu bilmem gerek. Beni ara."

Bunun gibi daha başkaları da var. Kesin konuşmak gerekirse on iki tane daha. Danışmanımla kadınların gücü üzerine yaptığımız bir seanstan sonra Justin'in numarasını telefonumdan silmiştim, o yüzden aramalar bilinmeyen numara tarafından yapılmış gibi görünüyor. Gerçi kim olduğunu anlar gibi olmuştum. Daha önce Justin'den başka kimse beni bu kadar çok aramadı, Justin ise genelikle kavga ettikten ya da ayrıldıktan sonra bunu yapardı.

"Tiffy. Bu saçmalık. Nerede olduğunu bilsem oraya gelirdim. Ara beni, tamam mı?"

Titriyorum. Kendimi... berbat hissediyorum. Leon'la geçirdiğim dün hiç yaşanmamalıydı gibi geliyor. Justin nerede olduğumu ve ne yaptığımı bilse ne olurdu acaba?

Silkeleniyorum. Daha düşünürken bile bunun ne kadar mantıksız olduğunu anlayabiliyorum. Yine kendi kendimi korkutuyorum.

Mesaj yazıyorum.

İyiyim, biraz bileğimi burktum. Lütfen beni bir daha arama.

Anında cevap veriyor.

Tanrıya şükür! Bak ben yokum diye başına ne işler açtın. Beni çok endişelendirdin. Senin kurallarına uyup uslu duracağım

ve ekim ayına kadar aramayacağım. Seni düşündüğümü bil yeter xx

Bir süre gözlerimi mesaja dikip kalıyorum. Başına ne işler açtın. Sanki sakarın tekiymişim gibi. Dün beni sudan Leon çıkardı ama hafta sonu boyunca sadece o zaman kendimi kurtarılması gereken bir kız gibi hissettim.

Siktir et. *Engelle*'ye basıp bütün sesli mesajlarını telefonumdan siliyorum.

Hoplayarak banyoya gidiyorum. Pek oturaklı bir seyahat şekli değil –ben hoplarken duvarlardaki adi lambalar titreşiyor– ama hoplamak genel olarak terapi gibi. *Güp, güp, güp. Aptal, kahrolası, Justin.* Banyonun kapısını hızla çarpıyorum.

Neyse ki Leon dışarıda, hem bu berbat sabaha tanıklık etmekten kurtulmuş oldu, hem de bol kalorili bir şeyle döndüğünde kendimi daha iyi hissedeceğim.

Duş alıp dünkü giysilerimi üstüme geçirdikten sonra – pürüzlü kumlarla dolu oldukları için cildime bakım yaparak ölü hücrelerden arındırma işini de halletmiş sayılırdım– hoplayarak dönüyorum ve kendimi pat diye yatağa atıp yüzümü yastığa gömüyorum. Öf. Dün çok güzel bir gündü, şimdi ise kendimi berbat ve pis hissediyorum, sesli mesajlar beni kirletti sanki. En azından onu engelledim, birkaç ay önce böyle bir şeyi asla yapamazdım. Belki de bunu yapmamı sağladıkları için o mesajlara şükretmeliyim.

Dirseklerimin üstünde doğrulup Leon'un bıraktığı notu alıyorum. Otelin not kâğıdının alt kısmında gösterişli harflerle *The Bunny Hop Inn* yazıyor. El yazısı her zamanki gibi, Leon'un düzgün, küçük, yuvarlak harfleri. Bir an duygusallığa kapılıp kâğıdı ikiye katlıyorum ve uzanıp çantamın içine atıyorum.

Kapı hafifçe vuruluyor.

"Girin," diye sesleniyorum.

Leon'un üstündeki kocaman tişörtün ön tarafında üç tane çubuk şeker resmi var, şekerlerin altında da büyük harflerle MUHTEŞEM BRIGHTON yazıyor. Moralim anında düzeliyor. Acayip tişörtüyle sabahınızı aydınlatan bir erkek gibisi yoktur, özellikle de üstünde Valerie Pastanesi yazan umut vadedici bir kâğıt torbayla geldiyse.

"Babs'in en iyi tişörtlerinden biri galiba," diyorum tişörtü göstererek.

"Yeni özel stilistim o," diyor Leon.

Elindeki torbayı bana veriyor, yatağın kenarına oturup saçlarını geriye doğru düzeltiyor. Yine gergin. Gerginken böyle kıpırdanmasını neden bu kadar sevimli buluyorum?

"Duş almışsın ha?" diyor sonunda ıslak saçlarımı işaret ederek. "Hem de bu ayakla."

"Flamingo usulü yıkandım." Bir dizimi yukarı kırıyorum. Leon gülümsüyor. Bana böyle yan yan gülümsediği zaman dahil olduğumu bile bilmediğim bir oyunu kazanmış gibi hissediyorum. "Gerçi kapı kilitli değildi. Ben duştayken banyoya girersin diye düşünmüştüm ama anlaşılan bu sabah kaderin başka işleri var."

Boğuk bir *mmm* sesi çıkararak kruvasanını yemeğe koyuluyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Gerginken kıpırdanmasını sevimli bulduğum için onu gerginleştireceğini bildiğim şeyler söylemekten kendimi alamıyorum.

"Aslında beni çıplak gördün," diye devam ediyorum. "Şimdiye dek iki kez. Büyük bir sürprizle karşılaşmazdın yani."

Bu kez başını kaldırıp bana bakıyor. "Aslında," diyor üstüne basa basa, "gerçekten'le aynı anlama gelmez. Arada bazı temel farklılıklar var."

Yüreğim hop ediyor. Dün geceki o rahatsızlık hissine rağmen aramızda cinsel çekim olduğu kesindi. Aynı çekim yine ortamdaki havayı ağırlaştırıyor.

"Sürprizleri mahvettiğinden endişelenmesi gerken benim," diyor. "Sen *gerçekten* beni çıplak gördün."

"Seni duşta gördüğüm zaman... sen acaba..."

Banyoya doğru o kadar hızlı gidip gözden kayboluyor ki bahanesini duyamıyorum bile. Kapıyı arkasından kapatıp suyu açarken gülümsüyorum. Galiba cevabımı aldım. Rachel çok sevinecek.

46

Leon

Not yazmanın bana bu kadar zor geleceğini hiç tahmin etmezdim. Tanışmadığım bir arkadaşa gelişigüzel düşüncelerimi yazarken çok daha *kolaydı*. Şimdi ise düşüncelerimin çoğunu işgal eden kadına özene bezene yazıyorum.

Bu korkunç. Eline kalemi, Post-it'i alıp oturmak ve birden bütün yazacaklarını unutmak. Tiffy'nin mesajları arsız, cilveli ve tamamen kendine has. Brighton'daki hafta sonundan sonra yazdığı ilk mesaj Blue-Tack'le yatak odasının kapısına yapıştırılmıştı:

Selam ev arkadaşım. Gece hayatına geçiş nasıl gitti? Biz yokken Fatima ve ailesi yine çöpleri karıştırmış, arsız şeyler.

Beni sudan çıkardığın için sana tekrar teşekkür etmek istedim. Bir gün derin bir suya düş de yaptığın iyiliğin karşılığını verebileyim, eşitlik sağlanması açısından yani. Hem gölden yeni çıkmış Bay Darcy görünümü sana çok yakışırdı. xx

Benim notlarım ise doğallıktan yoksun ve fazla zorlama. İşten gelince yazıyorum, sonra evden çıkmadan yeni baştan yazıyorum ve bakım evinde bütün gece yazdıklarımdan piş-

manlık duyuyorum. Döngü böyle tekrarlanıp duruyor.

Sonunda Çarşamba günü mutfak tezgâhına şu notu bırakma cesaretini toplayabiliyorum:

Hafta sonu için planın var mı? x

Binadan çıkıp geri dönmenin imkânsız olduğu anda kendimden şüpheye düşüp donakalıyorum. Şimdiye dek yazdıklarıma göre hayli kısa bir nottu. Belki açıkça anlaşılamayacak kadar kısa. Belki de hakaret niteliğinde. Neden bu kadar zor?

Gerçi şimdi kendimi daha iyi hissediyorum.

Bu hafta sonu evde olacağım. Uğrayıp bana mantar stroganoff yapar mısın? Şimdiye dek hep ısıtılmış yedim, eminim yeni pişmiş hali çok daha güzeldir. xx

Bir Post-it alıp cevabımı yazıyorum.

Tatlı olarak mozaik pastaya ne dersin? x

Richie: Senin sinirlerin bozuk, değil mi?

Ben: Hayır! Hayır, hayır.

Richie gülüyor. Keyfi yerinde, artık genellikle keyifli oluyor. En aşağı iki günde bir Gerty'yi arayıp temyiz davasıyla ilgili gelişmeleri öğreniyor. Konuşacak çok şey var, iki günde bir görüşmek gerçekten önemli. Deliller yeniden incelendi. Tanıklar ortaya çıktı. Ve nihayet kamera kayıtları bulundu.

Ben: Tamam. Biraz.

Richie: Harika olacak dostum. Kızın senden hoşlandığını biliyorsun. Plan ne? Önemli gece bu gece mi?

Ben: Tabii ki hayır. Daha çok erken.

Richie: Her ihtimale karşı bacaklarını tıraş ettin mi?

Buna cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Richie kıkırdıyor.

Richie: O kızdan hoşlanıyorum. Çok iyi bir kız bulmuşsun.

Ben: "Bulduğumdan" henüz emin değilim.

Richie: Ne? Yoksa hâlâ... eski sevgilisini mi düşünüyor?

Ben: Onu artık sevmiyor ama durum karışık. Tiffy için biraz endişeleniyorum.

Richie: Adam orospu çocuğunun teki mi yoksa?

Ben: Hı hı.

Richie: Kıza zarar vermiş mi?

Bunu düşününce içim burkuluyor.

Ben: Bir dereceye kadar sanırım. Bu konuyu benimle tam olarak konuşmadı ama... içimde kötü bir his var.

Richie: Lanet olsun. Post travma durumuyla mı karşı karşıyayız yani?

Ben: Öyle mi düşünüyorsun?

Richie: Gece terlemeleri kralıyla konuşuyorsun. Bilmiyorum, onunla tanışmadım ama kızın hâlâ üstesinden gelmesi gereken şeyler varsa senin tek yapabileceğin orada olup ne zaman hazır olacağına karar vermesi için onu serbest bırakmak.

Davanın ve cezaevinde geçirdiği ilk bir ayın yarattığı travma Richie'yi yaklaşık altı hafta süren bir sessizliğe itmişti. Titreyen eller, ani korkular, birden beynine üşüşen anılar, en ufak seste sıçramalar. Onu en çok rahatsız eden bu sonuncusuydu, travma sonrası stres bozukluğunun bu çeşidinin askerler gibi gerçekten yüksek ses yüzünden travma yaşayan kişilerde olmsı gerektiğini düşünüyordu.

Richie: Onun yerine düşünmeye çalışma. Henüz kendini daha iyi hissedemez diye bir varsayımda da bulunma. Bu ona kalmış.

Ben: Sen iyi bir adamsın Richard Twomey.

Richie: Unutma da bunu üç hafta sonra jüriye de söyle.

Saat beş gibi eve geliyorum. Tiffy bugün Gerty ve Mo'yla birlikte. Hafta sonu burada olmak tuhaf. Burası şu anda Tiffy'nin evi.

Bacaklarımı tıraş etmeyi yarıda bıraktığım halde yine de hazırlanmak için aşırı zaman harcıyorum. Bu gece nerede uyuyacağımızı düşünmeden duramıyorum. Annemin evine mi döneceğim, yoksa burada mı kalacağım? Brighton'da aynı yatakta yatmıştık ama...

İyi niyetimi göstermek için mesaj atıp bu gece annemde kalacağımı söylemeyi düşünüyorum. Ama bunun fazla aceleci davranmak olacağına ve Richie'nin tavsiyesine uymayıp Tiffy adına düşünüyormuşum gibi görüneceğime karar verip vazgeçiyorum.

Kapıdan anahtar sesi geliyor. Armut koltuktan fırlamaya çalışıyorum ama bu çelikten uylukları olan biri için bile imkânsız, böylece Tiffy içeri girip beni yarı çömelmiş vaziyette kendimi koltuktan kurtarmaya çalışırken buluyor.

Tiffy gülerek: Bataklık gibi, değil mi?

Güzel görünüyor. Dar, mavi bir bluz ve uzun, dökümlü gri bir etek giymiş, ayaklarında açık pembe ayakkabılar var, iyi olan ayağının üstünde dengede durarak sandaletlerini ayağından çıkarıyor.

Tutunması için elimi uzatıyorum ama Tiffy elini sallayarak beni durduruyor ve mutfak tezgâhına tüneyip işleri kolaylaştırıyor. Şimdi bileğini daha rahat hareket ettirebiliyor gibi, güzel. Demek ki iyileşiyor.

Bir kaşını kaldırarak bana bakıyor.

Tiffy: Bileğime mi bakıyorsun?

Ben: Tamamen tıbbi sebeplerle.

Tiffy sırıtıyor, tezgâhtan yere kayıp topallayarak ocaktaki tencereye bakmaya gidiyor.

Tiffy: Harika kokuyor.

Ben: Biri bana mantar stroganoff sevdiğini söyledi.

Dönüp omzunun üzerinden gülümsüyor, yanına gitmek, kollarımı beline dolayıp boynundan öpmek istiyorum. Haddini bilmez biri gibi göünmemek için bu isteğimi bastırıyorum.

Tiffy: Bu arada bunu posta kutunda buldum.

Mutfak tezgâhındaki küçük beyaz zarfı gösteriyor, zarfta benim adım var. Açıyorum. Bu bir davet, hafif titrek harflerle, özenli bir el yazısıyla yazılmış.

Sevgili Leon,

Pazar günü doğum günü partisi veriyorum çünkü sekiz yaşıma giriyorum. Lütfen gel!!! Örgüleri seven arkadaşın Tiffy'yi de getir. Geç kaldığım için özür dilerim, annem esas davetiyenin St Marks'taki işe yaramaz bir hemşire tarafından kaybedildiğini söyledi, sonra da adresini bize veremeyeceklerini ama bunu bizim için sana yollayabileceklerini söylediler, o yüzden umarım bu kez eline geçer, lütfen gel!!

Holly xoxoxoxoxoxox

Gülümseyip mektubu Tiffy'ye gösteriyorum.

Ben: Yarın için planın bu değildi herhalde?

Tiffy hoşlanmış görünüyor: Beni unutmamış!

Ben: Sana takmıştı zaten. Yine de gitmek zorunda değiliz.

Tiffy: Şaka mı yapıyorsun? Kesinlikle gidiyoruz. İnsan hayatta bir kez sekiz yaşına girer Leon.

47

Tiffy

Çikolatalı mozaik pastanın insanı cinsel yönden heyecanlandırabileceği hiç aklıma gelmezdi. Artık süs eşyalarını koyduğumuz bir raf haline gelmiş olan televizyonumuzun önündeki kanepede ellerimizde şarap kadehleriyle bacaklarımız birbirine değerek oturuyoruz. Hani neredeyse kucağında oturuyorum. Oturmak *istediğim* yer kesinlikle orası.

"Hadi devam et," diyorum Leon'u dizimle dürterek. "Bana gerçeği söyle."

Kurnazca bakıyor. Gözlerimi kısıp biraz daha yanına sokuluyorum, bakışlarım dudaklarına kayıyor. O da aynısını yapıyor, bu gözler-dudaklar-gözler hadisesi insanı yakınlaştırıyor sanki, salıncakta sallanırken en yüksek noktaya ulaştığında yerçekiminin devreye girip seni aşağı çekmesini beklediğin o an gibi, çekimi hissedersin ama henüz tam olarak etki etmemiştir hani. Bu sefer hiç şüphem yok: Beni öpmeyi düşündüğünü *biliyorum*.

"Anlatsana," diyorum.

Başını eğiyor ama son anda biraz geri çekiliyorum, muzipliğimden yarı eğlenmiş yarı hayal kırıklığına uğramış gibi hafifçe ofluyor.

"Çok daha kısa," diyor istemeye istemeye, o da geri çe-

kiliyor ve bir parça daha pasta alıyor. Parmaklarındaki çikolatayı yalayışını seyrediyorum. Gerçekten inanılmaz, insanların filmlerde seksi bir hareketmiş gibi bir şeyler yalamasını hep tuhaf bulurdum ama işte Leon bana yanıldığımı ispatlıyor.

"Daha kısa? Bu kadar mı? Bunu zaten söylemiştin."

"Ve... daha bodur."

"Daha bodur!" diye haykırıyorum. İşte bunun peşindeydim. "Bodur olduğumu mu sanıyordun?"

"Sadece tahmin!" diyor Leon, kımıldanıp beni kendine doğru çekiyor, göğsüne sokuluyorum.

Anın tadını çıkararak ona yaslanıyorum. "Kısa ve bodur. Başka?"

"Garip giyindiğini düşünüyordum."

"Aslında öyle," diyerek kıpkırmızı pantolonumun ve Mo'nun geçen yıl doğum günümde aldığı rengârenk el örgüsü kazağımın kuruduğu köşedeki çamaşır demirini işaret ediyorum (tabii bu ikisini ben bile aynı anda giyemem).

"Sana yakışıyor," diyor. "Sanki özellikle öyle giyiniyormuşsun gibi. Kendin gibi görünmeni sağlıyor."

Gülüyorum. "Teşekkürler."

"Peki sen?" diye soruyor, şarabından bir yudum almak için beni bırakarak.

"Ben ne?"

"Sen beni nasıl hayal etmiştin?"

"Ben hile yapıp Facebook'una bakmıştım," diye itiraf ediyorum.

Leon şok olmuş görünüyor, ağzına götürdüğü kadeh yarı yolda kalıyor. "Aklıma bile gelmedi!"

"Tabii ki gelmedi. Ben olsam evime taşınıp yatağımda uyuyacak birinin neye benzediğini bilmek isterdim ama sen dış görünüşü fazla önemsemiyorsun sanırım."

Leon durup bir an düşünüyor. "Seni gördüğümde görünüşünü gayet önemsedim ama. Zaten ne fark ederdi ki? Anlaşmamızın ilk kuralına göre zaten hiç tanışmayacaktık."

Elimde olmadan gülüyorum. "Öyleyse *bu* ilk kuralı çiğnedik."

"Bu ilk kuralı mı?"

"Yok bir şey," diyerek geçiştiriyorum. Gerty'nin "ilk kuralını" ya da ne kadar çok zamanımı bu kuralı çiğnemeyi düşünerek geçirdiğimi söylemek istemiyorum.

Leon buzdolabının üstünde duran Peter Pan saatime gözü ilişince birden, "Ahhh," diyor. Saat yarımı gösteriyor. "Geç olmuş." Endişeyle bana bakıyor. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

Omuz silkiyorum. "Ne var bunda?"

"Artık anneme dönemem, son tren on ikiyi on geçeydi." Üzgün görünüyor. "Kanepede uyusam? Sakıncası yoksa yani."

"Kanepede mi? Neden?"

"Sen yatakta yatabilesin diye."

"Kanepe küçük. Kıvrılıp cenin pozisyonunda uyuman lazım." Kalbim güm güm atıyor. "Sen kendi tarafında yatarsın, ben de kendi tarafımda. Bütün bir yıl boyunca solsağ kuralına bağlı kaldık. Neden şimdi değiştirelim ki?"

Bana bakıyor, gözleri anlamaya çalışır gibi yüzümde gezinip duruyor.

"Sadece bir yatak," diyorum tekrar sokularak. "Daha önce de aynı yatakta yattık."

"Emin değilim... bu biraz fazla olur sanki," diyor Leon hafif boğuk bir sesle.

İçgüdüsel olarak uzanıp dudaklarımı sıkıca yanağına bastırıyorum, sonra bir daha, bir daha, elmacık kemiğinden dudağının kenarına gelene kadar öpe öpe ilerliyorum.

Arkama yaslanıp gözlerine bakıyorum. Tenim zaten

ürpermişken bana nasıl baktığını görünce içime bir titreme yayılıyor, vücudumun yüzde sekseni birden kalp atışından ibaret hale geliyor. Yutkunuyorum. İki insan öpüşmeden birbirine ne kadar yakın olabilirse o kadar yakınız. Bu kez içimde panik duygusundan eser yok, yalnızca mutluluk veren ateşli bir arzu var.

Sonunda onu öpüyorum.

Yanağından öptüğümde ilk öpüşmemizin yumuşak ve yavaş olmasını planlamıştım, ayak parmaklarınızda hissettiğiniz türden bir öpüşme, oysa işe gerçekten giriştiğimde bunun için biraz fazla beklediğimi ve cinsel istek uyandıran pastadan fazlaca yediğimi anladım. Bu tam bir öpüşme, hemencecik soyunmayı vaat eden türden bir öpüşme, sendeleyerek yatağa doğru ilerlerken yapılan türden bir öpüşme. O yüzden nefes almak için durduğumuzda kendimi bacaklarım iki yana açık, saçlarım iki yanımızdan sarkmış, uzun eteğim kalçalarıma sıyrılmış, elleri sırtımda beni olabildiğince kendine doğru çekerken Leon'un üstünde bulunca şaşırmıyorum.

Fazla ara vermiyoruz. Uzanıp şarap kadehimi sehpaya bırakırken bileğimi rahatlatmak için yerimde biraz kımıldanıyorum, sonra yine tutkuyla öpüşüyoruz ve vücudum daha önce gerçekten hissetmediğim bir hararetle karşılık veriyor. Leon'un bir eli boynuma kayarken göğsümün yanını sıyırıp geçiyor ve bunun bende yarattığı hisle neredeyse haykıracak gibi oluyorum. Birden işler çığrından çıkıveriyor.

Bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Aslında bunu düşünemiyorum bile. Bu yüzden sonsuz minnettarım, bütün o aniden üşüşen hatıralar ve eski sevgiliye dair şeyler buharlaşıp yok oluyor. Leon'un vücudu sert ve sıcak, tek düşünebildiğim ona mümkün olduğunca ya-

kın olabilmek için bütün şu giysileri aramızdan kaldırıp atmak. Bu kez gömleğinin düğmelerini çözmeye kalktığımda bana yardımcı olmak için ellerini belime kaydırıyor, gömleği sıyırıp kanepenin arkasına doğru fırlatıyor, gömlek lambanın üstünde bir bayrak gibi asılı kalıyor. Ellerimi Leon'un göğsünde gezdiriyorum, ona bu şekilde dokunabilmenin tuhaflığına hayret ediyorum. Üzerimdekini sıyırıp atacak kadar bir süre ondan uzaklaşıyorum.

Kesik kesik soluyor, tekrar onu öpmek için eğildiğimde beni durduruyor, elleri kollarımın üst tarafında, gözleri vücudumda. İçimde ince bir kombinezon var, yakası sütyenimle bir hizada derin bir V çiziyor.

"Tanrım," diyor boğuk bir sesle. "Kendine bir bak."

"Daha önce görmediğin şeyler değil," diyorum ve sabırsızlıkla tekrar öpmek için eğiliyorum. Beni yine uzağında tutup gözlerini üzerime dikiyor. Hafifçe hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyorum, sonra dudaklarını köprücük kemiğime bastırıyor, sonra daha aşağı iniyor ve göğüslerimin üst kısmını öpüyor, itiraz etmeyi bırakıyorum.

İki saniyeden fazla bir şey düşünmek mümkün olmuyor. Düşünceler yok olup gidiyor. Beynimin önemli bölümlerinin yeniden seks düşünmeye başladığını hissedebiliyorum. Mesela beynimin acıyla ilgilenen bölümü bileğimi tamamen unutuyor ve şu anda gitgide sütyenimin kenarından aşağılara inen Leon'un dudaklarının ne yaptığıyla çok daha fazla ilgileniyor. Beynimin genelde kıyafetlerin içinde şişman görünüp görünmediğimi merak etmekle ilgilenen bölümü ise tamamen iptal olmuş durumda. Beynimdeki konuşma merkezi de işlevini yitirdiğinden ancak iniltiler çıkarabiliyorum.

Leon'un elleri eteğimin belinden içeri giriyor ve ipekli iç çamaşırıma dokunuyor. Elbette güzel iç çamaşırları

giymiştim. Bunu planlamış olmayabilirim ama planlamamış da değildim.

Geri çekilip kombinezonumu çıkarıyorum, şu anda bize engel olmaktan başka işe yaramıyor. Kıyafetlerimizi çıkarmamız için üzerinden inmem gerekecek ama bunu yapmayı gerçekten istemiyorum. Beynim uzun soluklu düşünebilmek için büyük çaba harcıyor ama belli ki hiç yararı yok, o yüzden sorunu olduğu gibi bırakıp Leon'un bir çözüm bulmasını umut ediyorum.

"Yatak?" diye soruyor Leon dudakları boynumda.

Başımı sallıyorum ama altımda kıpırdanmaya başladığı zaman mırıldanarak itiraz ediyorum ve onu tekrar öpmek için başımı eğiyorum. Gülümseyişini dudaklarımda hissedebiliyorum.

"Kalkmazsan yatağa gidemeyiz," diye hatırlatıyor bana tekrar kıpırdamaya çalışırken.

Anlamsız şeyler mırıldanarak yine itiraz ediyorum. Dudakları hâlâ dudaklarımdayken kıkırdıyor.

"Kanepe mi?" diyor.

Daha iyi. Leon'un bir çözüm yolu bulacağını biliyordum. Hareket edebilsin diye istemeye istemeye kucağından yana kayıyorum. Elleriyle eteğimi çekiştirip fermuar ya da düğme arıyor.

"Gizli fermuarı var," diyorum kalçamdaki dikişin içine gizlenmiş fermuarı bulmaya çalışarak.

"Şeytani kadın elbiseleri," diyor Leon fermuarı açtıktan sonra eteği sıyırmama yardım ederek. Yine önceki gibi ona sokulacak oluyorum ama doğru dürüst bakabilmek için beni durduruyor. Gözlerindeki bakışı görünce yanaklarım kızarıyor. Kemerini çözüyorum, kesik kesik nefes alıyor, kot pantolonunun düğmelerini açarken tekrar yüzüme bakıyor.

"Biraz yardım etsene," diyorum bir kaşımı kaldırarak düğmeleriyle uğraşırken.

"Bu kısmı sana bırakıyorum," diyor. "Acele etmene gerek yok."

Sırıtıyorum, pantolonunu çıkarıyor, sonra beni çekip kanepede yanına uzatıyor. Kollardan, bacaklardan ve minderlerden oluşan bir yığın halindeyiz. Kesinlikle kanepeye sığmıyoruz. Yer yok. Gülmeye başlıyoruz ama sadece öpüşlerin arasında, vücudunun benimkine değdiği yerlerdeki sinirlerim her zamankinden beş kat fazla hissetmek üzere yeniden programlanmış gibi geliyor bana.

"Kanepe kimin fikriydi?" diye soruyor Leon. Başı göğsümün hizasında, şimdi sütyenimin alt kısmı boyunca öperek ilerliyor, inliyorum. Son derece rahatsız bir pozisyondayım ama bana kalırsa bu rahatsızlığa değer.

Yalnız beni öpmek için doğrulurken dirseğini karnıma çarpınca onu durduruyorum. "Yatak," diyorum kararlı bir sesle.

"Mantıklı kadın."

Gerçekten harekete geçmemiz on dakika kadar sürüyor. Önce o kalkıyor, ben kalkmak için doğrulduğumda eğilip beni kucağına alıyor.

"Kendim yürüyebilirim," diyorum itiraz ederek.

"Bizim olayımız bu. Ayrıca böyle daha hızlı olur." Haklı, birkaç saniye içinde beni yatağa yatırıyor ve üstüme çıkıyor, sıcak dudakları benimkilerin üzerinde, eli göğsümde. Artık gülmüyoruz. O kadar tahrik oldum ki zar zor nefes alabiliyorum. Galiba daha fazla bekleyemeyeceğim.

Sonra kapının zili çalıyor.

48

Leon

İkimiz de donup kalıyoruz. Kafamı kaldırıp Tiffy'ye bakıyorum. Yanakları kıpkırmızı, dudakları öpüşmekten şişmiş ve saçları beyaz yastıkların üzerine turuncu tutamlar halinde darmadağın yayılmış. İnanılmayacak kadar seksi.

Ben: Birini bekliyor muydun?

Tiffy: Ne? Hayır!

Ben: Ama herkes benim hafta sonları evde olmadığımı bilir!

Tiffy bir inilti koparıyor.

Tiffy: Bana karmaşık sorular sorma. Şu anda... düşünemiyorum.

Dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırıyorum ama zil ikinci kez çalıyor. Lanet olsun. Yana yuvarlanıp kendime gelmeye çalışıyorum.

Tiffy de benimle birlikte yuvarlanıp üstüme çıkıyor.

Tiffy: Birazdan çekip gider.

Birden bu açık ara en iyi öneri gibi geliyor. Tiffy'nin vücudu inanılmaz. Dokunmaktan kendimi alamıyorum, vücudunun pek çok yerine birden dokunmak arzusuyla ellerimi durmaksızın teninde gezdiriyorum çünkü hiçbir şey

kaçırmak istemiyorum. En az on elim daha olmalıydı aslında.

Kapının zili tekrar çalıyor. Ve tekrar. Beş saniyelik aralıklarla. Tiffy homurdanarak kendini yatağın ona ait olan tarafına atıyor.

Tiffy: Bu da kim böyle?

Ben: Açmamız lazım.

Elini uzatıp bir parmağını göbek deliğimden iç çamaşırıma doğru kaydırıyor. Tamamen kendimi kaybediyorum. Onu istiyorum. Onu istiyorum. Onu istiyorum. Onu...

Kapı zili kapı zili kapı zili kapı zili

Tiffy: Lanet olsun! Gidiyorum.

Ben: Hayır, ben giderim. Bir havluya sarınır duştan çıkmış gibi yaparım.

Tiffy bana bakıyor.

Tiffy: Şu anda böyle bir şeyi nasıl düşünebiliyorsun? Benim beynim tüm işlevlerini durdurmuş halde. Benden daha dikkat dağıtıcı olduğun ortada.

Öylece yatıyor, üstsüz, aramızda sadece ipekli bir kumaş parçası var, onun dışında çıplak. Beni tutan sadece devasa bir irade gücü ve ısrarcı bir vızıltı sesi.

Ben: İnan bana. Çok dikkat dağıtıcısın.

Tiffy beni öpüyor. Kapının zili şimdi durmaksızın çalıyor, hiç ara vermeksizin. Kapıdaki kişi parmağını zil butonunun üstünde tutuyor.

Her kimse ondan nefret ediyorum.

Tiffy'den uzaklaşıp tekrar lanetler okuyarak radyatörün üzerindeki havluya uzanıyorum ve sendeleyerek yatak odasından koridora yürüyorum. Kendimi toparlamam gerek. Kapıyı açıp bizi rahatsız eden kişiye bir yumruk atacağım ve yatağa geri döneceğim. Güzel ve esaslı bir plan.

Kapıyı açmak için düğmeye basıp daire kapısını açarak bekliyorum. Sonra aklıma saçlarım kuru olduğu için hiç de duştan çıkmışım gibi görünmediğim geliyor.

Kapının eşiğinde beliren adamı daha önce hiç görmedim. Yumruk atmayı göze alabileceğim türden bir adam da değil. Uzun boylu, spor salonunda çok zaman harcamış gibi yapılı biri. Kahverengi saçlar, mükemmel tıraş edilmiş sakallar, pahalı gömlek. Kızgın bakışlar.

Birden içimde kötü bir his uyanıyor. Keşke üstümde havludan daha fazlası olsaydı.

Ben: Yardımcı olabilir miyim?

Adam şaşırmışa benziyor.

Kızgın bakışlı adam: Burası Tiffy'nin evi değil mi?

Ben: Evet. Ben ev arkadaşıyım.

Kızgın bakışlı adam bunu öğrendiğine hiç de memnun olmuşa benzemiyor.

Kızgın bakışlı adam: Kendisi evde mi?

Ben: Pardon ama adınızı duyamadım?

Adam kızgın bakışlarla uzun uzun bana bakıyor.

Kızgın bakışlı adam: Ben Justin.

Of.

Ben: Hayır, evde değil.

Justin: Hafta sonları burada olduğunu sanıyordum.

Ben: Size öyle mi dedi?

Justin bir an rahatsız olmuş gibi görünse de hemen kendini toparlıyor.

Justin: Evet, onu son gördüğümde öyle demişti. Öyle anlaşmışsınız. Şu yatak paylaşma meselesi.

Tiffy bunu Justin'e kesinlikle söylemez. Bundan hoşlanmayacağını bilir çünkü. Justin'in son derece düşmanca vücut dili de bundan hoşlanmadığını gösteriyor zaten.

Ben: Ev arkadaşlığı demek daha doğru olur. Ama evet.

Normalde hafta sonları evde olur ama şu an yok.

Justin: Nerede?

Omuz silkiyorum. Canım sıkılmış gibi bir tavır takınıyorum. Aynı zamanda biraz daha dik duruyorum ki aynı boyda olduğumuzu anlasın. Biraz orman adamı gibi davransam da kendimi iyi hissediyorum.

Ben: Nereden bileyim?

Justin birden: Evi görebilir miyim?

Ben: Ne?

Justin: Daireyi görebilir miyim? Sadece bir göz atacağım.

İçeri girecekmiş gibi üzerime doğru geliyor. Galiba her zamanki tarzı bu: saçmasapan şeyler istemek, sonra da işe koyulup istediklerini almak.

Yerimden kımıldamıyorum. Sonunda durmak zorunda kalıyor çünkü tam yolunun üstünde duruyorum.

Ben: Hayır. Üzgünüm. Göremezsiniz.

Şimdi düşmanca tavrımı seziyor. Sinirleniyor. Buraya geldiğinde zaten kızgındı; kavga etmek için zincirine asılan bir köpeğe benziyor.

Justin: Neden?

Ben: Çünkü burası benim dairem.

Justin: Ve Tiffy'nin. O benim...

Ben: Sizin neyiniz?

Justin yalanını tamamlamıyor. Belki en azından Tiffy'nin sevgilisi var mı yok mu bildiğimi düşünmüştür.

Justin: Karışık bir konu. Ama onunla çok yakınız. Eminim daireye göz atıp ona uygun olup olmadığını kontrol etmemi sorun etmeyecektir. Kira sözleşmesini yaptınız herhalde, değil mi?

Bu adamla bunları konuşmak istemiyorum. Ayrıca sözleşme de yapmadık. Ev sahibim benimle yıllardır konuşmadı, ben de ona Tiffy'den bahsetmedim.

Ben: İçeri giremezsiniz.

Justin horozlanıyor. Üzerimde belime doladığım havludan başka bir şey yok; gözlerimizi birbirimize dikmiş vaziyetteyiz. Tiffy'nin kavga çıkmasından hoşlanacağını sanmıyorum.

Ben: İçeride kız arkadaşım var dostum.

Justin başını arkaya atıyor. Bunu beklemiyordu.

Justin: Öyle mi?

Ben: Evet. O yüzden eğer sakıncası yoksa...

Gözlerini kısıyor.

Justin: Kız arkadaşın kim?

Ah, Tanrı aşkına.

Ben: Seni ilgilendiriyor mu?

Justin: Tiffy değil herhalde?

Ben: Tiffy olduğunu nereden çıkarıyorsun? Sana demin de söyledim...

Justin: Evet. Bu hafta sonu burada değil. Yalnız ailesinin yanında olmadığını da biliyorum ve Tiffy eve gitmediği sürece kendi başına Londra'dan ayrılmaz. O yüzden de...

Beni itip içeri girmeye çalışıyor ama buna hazırlıklıyım. Bütün ağırlığımla üstüne abanıp dengesini bozuyorum.

Ben: Defol buradan. Hemen. Sorunun ne bilmiyorum ama evime girdiğim anda yasaları çiğnemiş olursun, o yüzden polisi aramamı istemiyorsan –tabii yatak odasındaki kız arkadaşım şimdiye dek aramadıysa– defol git buradan.

Burun deliklerinin genişlediğini görebiliyorum. Canı dövüşmek istiyor ve bunu bastırmak için tüm enerjisini kullanıyor. Bu adam hiç de iç açıcı biri değil. Gerçi ben de kavgaya hazır olduğumun farkındayım, neredeyse bana vursun diye dua ediyorum.

Ne var ki vurmuyor. Gözleri yatak odasının kapısına, yerde duran kot pantolonuma kayıyor. Gömleğim Tiffy'nin komik maymun lambasının üstünden sarkıyor. Neyse ki Tiffy'nin kıyafetleri görünmüyor, herhalde onları görse tanırdı. Ne berbat bir düşünce.

Justin: Tiffy'yi görmek için tekrar geleceğim.

Geri çekiliyor.

Ben: Bir dahali sefere evde mi diye kontrol etmek için arasan iyi olur. Ve seni görmek isteyip istemediğini öğrenmek için de.

Kapıyı arkasından çarparak kapatıyorum.

49

Tiffy

Kimse yeni tanıştığı biriyle beraberken eski sevgilisinin çıkagelmesinden hoşlanmaz. Kimse böyle bir şeyin olmasını istemez, belki tuhaf cinsel sebepler dışında tabii.

Ama kesinlikle hiç kimse de bu kadar üzülmez.

Titriyorum, sadece ellerim değil bacaklarım da titriyor, dizlerimden yukarı her tarafım titriyor. Elimden geldiğince ses çıkarmadan giyinmeye çalışıyorum, Justin'in içeri girip beni üzerimde sadece külotumla göreceği düşüncesinden dehşete kapılıyorum ama gürültü yapabileceğim aklıma gelince giyinmekten yarı yolda vazgeçip iç çamaşırım ve üzerinde Noel Baba olan kocaman kazağımla (dolapta elime gelen ilk şeydi) yatağın üzerine çöküyorum.

Dairenin kapısı çarparak kapanınca biri tetiği çekmiş gibi yerimde sıçrıyorum. Bu saçmalık. Yüzüm gözyaşlarından sırılsıklam ve gerçekten korkuyorum.

Leon hafifçe yatak odasının kapısını çalıyor.

"Benim," diye sesleniyor. "Gelebilir miyim?"

Titreyerek derin bir nefes alıp yanaklarımdaki yaşları siliyorum. "Evet, gel."

Bana bir göz atıp yaptığımın aynısını yapıyor, dolaba gidip eline gelen ilk şeyi çekiyor. Giyindikten sonra gelip yata-

ğın diğer ucuna oturuyor. Buna memnun oluyorum. Birden çıplak birine yakın olmak istemediğimi hissediyorum çünkü.

"Gerçekten gitti mi?" diye soruyorum ona.

"Apartman kapısının kapandığını duyana kadar bekledim," diyor Leon. "Gitti."

"Gerçi yine gelecek. Onu tekrar görme düşüncesine dayanamıyorum. Ondan nefret ediyorum." Bir kez daha titreyerek derin bir nefes alıyorum, gözlerimden tekrar yaşlar sızdığını hissediyorum. "Neden o kadar *kızgındı*? Hep böyleydi de ben mi hatırlamıyorum?"

Bir elimi Leon'a doğru uzatıyorum, tutmasını istiyorum. Yatakta kımıldanıp beni kendine çekiyor, beni sırtım ona dönük olacak şekilde yatırıyor, vücudum onunkinin içinde kıvrılıyor.

"Senin üzerindeki kontrolünü kaybettiğini anlıyor," diyor Leon usulca. "Bu yüzden de korkuyor."

"Bu kez geri dönmeyeceğim."

Leon omzumu öpüyor. "Mo'yu aramamı ister misin? Ya da Gerty'yi?"

"Yanımda kalsan olur mu?"

"Elbette."

"Sadece uyumak istiyorum."

"Uyuyalım öyleyse." Brixton battaniyeme uzanıp üstümüzü örtüyor, sonra eğilip lambayı kapatıyor. "İhtiyacın olursa uyandır beni."

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bütün gün uyuyorum, sadece yukarıda oturan adamın her zamanki gibi sabah yedide yaptığı şeyin, o şey her ne ise, sesine uyanıyorum (çok fazla hoplayarak yapılan bir tür aerobik gibi duruyor. Aslında sinirlenebilirim ama işe gitmek için alarmın sesiyle uyanmaktan çok daha iyi).

Leon gitmiş. Ağladıktan sonra uyuyakaldığım için kıpkırmızı gözlerle oturup tekrar gerçekliğe dönmeye çalışıyorum. Tam dün olanları düşünmeye başlamışken –üzülerek kanepedeki güzel anları ve Justin'in gelişini hatırlarken– Leon başını içeri uzatıyor.

"Çay?"

"Çay mı yaptın?"

"Hayır, ev cinine yaptırdım."

Bunu duyunca gülümsüyorum.

"Endişelenme. Seninkini çok demli yapmasını söyledim ona," diyor. "Gelebilir miyim?"

"Tabii ki. Burası senin de yatak odan."

"Sen buradayken değil." Yeterince demli çayımı uzatıyor. Benim için yaptığı ilk çay bu ama –ben nasıl onun sütlü sevdiğini biliyorsam– çayı demli içtiğimi anlamış olmalı. Birini arkasında bıraktığı izlerden tanımanın bu kadar kolay olması tuhaf.

"Dün gece için çok üzgünüm," diye başlıyorum.

Leon başını iki yana sallıyor. "Yapma lütfen. Senin hatan değildi, öyle değil mi?"

"Pekâlâ. Onunla çıktım. Kendi isteğimle."

Sesim tasasız çıksa da Leon kaşlarını çatıyor. "Bu tür ilişkiler çabucak 'kendi isteğimle' olmaktan çıkıverir. İnsan birinin kendisiyle kalması ya da kalmak istediğini zannetmesi için pek çok şey yapabilir."

Başımı eğiyorum, yatağın kenarında oturan Leon'a bakıyorum, kollarını dizlerine dayamış, iki eliyle çay fincanını kavramış. Benimle omzunun üzerinden hafifçe dönerek konuşuyor, ne zaman gözlerime baksa gülümsemek istiyorum. Saçlarını düzeltmiş, hiç bu kadar düzgün olduklarını görmemiştim, kulaklarının arkasına attığı saçları ensesinde kıvrımlar oluşturuyor.

"Oldukça bilgili görünüyorsun," diyorum dikkatle.

Şimdi bana bakmıyor. "Annem," diyor açıklama getirmek için, "Zamanının çoğunu onu istismar eden adamlarla geçirdi."

Kelime beni irkiltiyor. Leon da bunun farkında.

"Özür dilerim," diyor.

"Justin'in bana vurduğu falan olmadı hiç," diyorum çabucak, yanaklarım kıpkırmızı oluyor. Burada durmuş bana birazcık patronluk taslayan eski sevgilimi mesele yapıyorum, Leon'un annesi ise...

"İstismar derken onu kastetmedim," diyor Leon. "Duygusal olarak demek istedim."

"Ah." Justin'in bana yaptığı da bu muydu?

Hiç düşünmeden evet diyorum kendi kendime. Elbette buydu. Lucie, Mo ve Gerty aylardır bu kelimeyi kullanmadan bana aynı şeyi söylemeye çalışmamışlar mıydı? Fincanımın arkasına saklanarak çayımdan bir yudum alıyorum.

"Olanlara tanık olmak zordu," diyor Leon gözlerini çayına dikerek. "Annem şu an düzelme aşamasında. Psikolojik danışmanlara gidip duruyor. İyi arkadaşlarıyla görüşüyor. Problemin kökenine iniyor."

"Hım. Ben de gidiyorum.. danışmana yani."

Leon başını sallıyor. "İyi yapıyorsun. Faydası olur."

"Şimdiden olmaya başladı sanırım. Mo'nun fikriydi, her zaman haklı çıkar."

Şu anda Mo'nun işitsel sarılmalarından birini daha yapabilirim aslında. Telefonuma bakınırken Leon komodinin üzerini işaret ediyor.

"Seni biraz yalnız bırakayım. Holly'nin doğum günü için de endişelenme. Bahse girerim şu anda yapmak istediğin son şey..."

Yüzümdeki öfkeli ifadeyi görünce susuyor.

"Dün gece yüzünden Holly'nin doğum gününü kaçıracağımı mı sanıyorsun?"

"Ben sadece kendini bitkin hissettiğini ve..."

Başımı iki yana sallıyorum. "Kesinlikle hayır. İstediğim son şey bu... Justin meselesinin önemli şeylere engel olması."

Leon gülümsüyor, gözleri yüzümde dolaşıyor. "Tamam o zaman. Teşekkürler."

"Erken çıkıp hediye almamız lazım!" diye sesleniyorum arkasından.

"Ben ona sağlık hediye ettim!" diye bağırıyor içeriden.

"Bu yetmez, Claire's ya da Accessories'ten bir şey almamız gerek!"

50

Leon

Holly'nin annesinin evi Southwark'ta daracık, eski püskü bir kasaba evi. Boyaları her yerinden soyulmuş, tablolar duvarlara dayalı duruyor ama yine de sıcak bir ev, sadece birazcık bitap düşmüş.

Eve vardığımızda ön kapıdan girip çıkan bir sürü çocuk görüyoruz. Hafiften bunaldığımı hissediyorum. Hâlâ dün gecenin etkisindeyim, hâlâ Justin'le olan tartışmanın adrenaliniyle doluyum. Olayı polise bildirdik ama daha fazlasını yapmak istiyorum. Tiffy'nin uzaklaştırma kararı çıkarması lazım. Ama bunu ona söyleyemiyorum. Kendi kararı. Elimden bir şey gelmez.

Eve giriyoruz. Bir sürü parti şapkası ve birkaç da ağlayan bebek var, muhtemelen şamatacı sekiz yaşındakiler tarafından ağlatıldılar.

Ben: Holly'yi görebiliyor musun?

Tiffy bir ayağının ucunda yükseliyor (iyi olan ayağının).

Tiffy: Şu o değil mi? Star Wars kıyafetli olan?

Ben: Star Trek. Hayır. Şu mutfağın oradaki olabilir mi?

Tiffy: Onun oğlan olduğuna eminim. Bana kıyafet balosu olduğunu söylemiş miydin?

Ben: Davetiyeyi sen de okudun!

Tiffy duymamazlıktan geliyor, kenara bırakılmış bir kovboy şapkasını alıp kafama takıyor.

Nasıl durduğunu görmek için koridordaki aynaya bakıyorum. Şapka düşecek gibi başımın tepesinde duruyor. Alıp Tiffy'ye takıyorum. Çok daha iyi. Seksi kovboy kız gibi oluyor. Çok klişe elbette, yine de seksi.

Tiffy aynaya bakıp şapkayı biraz daha aşağı çekiyor.

Tiffy: Güzel. Öyleyse sen büyücüsün.

Bir sandalyenin arkalığından üstü ay resimleriyle kaplı pelerini çekip omuzlarıma koyuyor ve bağcıkları boynumda fiyonk şeklinde bağlıyor. Parmaklarını hissetmek bile aklıma dün geceyi getiriyor. Bu tür düşünceler için oldukça uygunsuz bir yerdeyiz, o yüzden bunları kafamdan atmaya çalışıyorum ama Tiffy hiç yardımcı olmuyor. Kanepede yaşadıklarımızdan tanıdığım bir hareketle ellerini göğsüme kaydırıyor.

Elini yakalıyorum.

Ben: Bunu yapıyor olamazsın.

Tiffy muzipçe bir kaşını kaldırıyor.

Tiffy: Neyi?

Bana bu kıyafet içinde işkence etmeyi planladığına göre hiç değilse kendini biraz daha iyi hissediyor demektir.

Sonunda basamaklarda oturan Holly'yi görüyoruz ve onu neden bu kadar zor bulduğumuzu anlıyoruz. Tamamen değişmiş görünüyor. Parlak gözler. Konuşurken önüne düşen ve sabırsızlıkla geriye itilen daha gür ve sağlıklı saçlar. Kesinlikle tombikleşmiş görünüyor.

Holly: LEON!

Merdivenlerden kayarcasına inip birden duruyor. 2013'ten beri Batı yarımkürede doğum günü partisi veren her kız gibi o da *Karlar Ülkesi*'ndeki Elsa'nın kılığına gir-

miş. Bunun için biraz büyük ama şu ana dek çocukluğunun keyfini çıkaramadı ki.

Holly: Tiffy nerede?

Ben: O da burada. Lavaboya kadar gitti.

Holly yatışmış görünüyor. Koluma girip bir sürü üstü başı pis çocuk tarafından mıncıklanmış sosislerden yemem için beni oturma odasına doğru çekmeye çalışıyor.

Holly: Tiffy'yle daha çıkmıyor musunuz?

Plastik bardaktaki tropik meyve suyunu ağzıma götürürken ona bakakalıyorum.

Holly her zamanki gibi gözlerini deviriyor, böylece bunun Holly'nin daha tombul olan ikizi değil, Holly'nin ta kendisi olduğuna emin oluyorum.

Holly: Yapma. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız!

Tiffy'nin bizi duyabilecek kadar yakında olmamasını umut ederek tegirginlik içinde etrafıma bakınıyorum ama bir yandan da gülümsüyorum. Kay'le hakkımda yapılan benzer yorumlara verdiğim tepkiler geçiyor bir an aklımdan. Bu tepkiler genellikle Kay'in bağlanmaktan korkan biri olduğumu söylemesine neden olurdu. Bu yorumların küçük, büyümüş de küçülmüş, boynuna takma bir saç örgüsü dolanmış (herhalde kafasından düşmüş olacaktı) bir çocuğun ağzından çıktığıysa pek görülmezdi elbette.

Ben: Aslında...

Holly: Evet! Biliyordum! Tiffy'ye onu sevdiğini söyledin mi?

Ben: Bunun için henüz biraz erken.

Holly: Ona uzun zamandır âşıksan değil.

Duraksıyorum.

Holly: Ona uzun zamandır âşıksın tabii.

Ben kibarca: Bundan emin değilim Holly. Biz arkadaşız.

Holly: Birbirine âşık arkadaşlar.

Ben: Holly...

Holly: Peki Tiffy'ye ondan hoşlandığını söyledin mi?

Ben: Bildiğine eminim.

Holly gözlerini kısarak bakıyor.

Holly: Gerçekten mi Leon?

Hafifçe bozuluyorum. Evet, biliyor olmalı. Öpüşmemiz bunun açık delili değil mi?

Holly: İnsanlara onlar için ne hissettiğini söyleme konusunda berbatsın. Beni diğer tüm hastalardan daha çok sevdiğini bile söylemedin ama ben öyle olduğunu biliyorum.

Yerinde bir örnek vermiş gibi ellerini iki yana açıyor. Gülmemeye çalışıyorum.

Ben: Pekâlâ, ona kesinlikle söyleyeceğim.

Holly: Fark etmez. Ben söyleyeceğim nasıl olsa.

Sonra da fırlayıp kalabalığın arasına dalıyor. Kahretsin.

Ben: Holly! Holly! Sakın...

Sonunda ikisini mutfakta buluyorum. Holly'nin konuşmasının sonuna yetişerek içeri dalıyorum. Tiffy gülümseyerek Holly'ye doğru eğilmiş, kızıl saçları güçlü mutfak ışığının altında altın rengi yansımalarla parıldıyor.

Holly: Sadece onun iyi bir adam olduğunu bilmeni istiyorum, sen de iyisin.

Parmak uçlarında yükselip fısıldıyor:

Holly: Yani kimsenin paspas olmasına gerek yok.

Tiffy soru dolu bakışlarla bana bakıyor.

Göğsümden ılık ılık bir şeyler akarken dudaklarımı birbirine bastırıyorum. İçeri girip Tiffy'yi kendime çekerken uzanıp Holly'nin saçlarını karıştırıyorum. İleri görüşlü, acayip çocuk.

51

Tiffy

Öğleden sonra, Justin annesine gidince Mo ve Gerty uğruyor, o anda çok ihtiyaç duyduğum bir şişe şarap eşliğinde dün gece olanları anlatıyorum. Mo anlayışla başını sallarken Gerty küfredip duruyor. Justin için gerçekten iğrenç isimler uydurmuş. Sanırım onları böyle bir an için biriktirmiş.

"Bu gece bizde kalmak ister misin?" diyor Mo. "Benim yatağımda yatabilirsin."

"Teşekkürler ama hayır, ben iyiyim," diyorum. "Kaçmak istemiyorum. Justin'in beni incitmek istemediğini biliyorum."

Mo bundan pek emin görünmüyor. "Öyle diyorsan sorun yok," diyor.

"İstediğin zaman bizi ara, taksi gönderip seni aldırırız," diyor Gerty şarabını bitirirken. "Sabah da beni ara. Leon'la sevişmenizi bana anlatman gerek."

Gözlerimi Gerty'ye dikiyorum. "Ne!"

"Biliyordum! Anlamıştım," diyor kendinden memnun bir halde.

"Aslında sevişmedik," diyorum ona dilimi çıkararak. "Yani radarların yine çuvalladı."

Gözlerini kısıyor. "Yine de çıplaklık vardı. Ve... dokunma."

"Hem de tam o kanepede."

Gerty arı sokmuş gibi havaya zıplıyor, Mo ve ben kıs kıs gülüyoruz.

Gerty iğrenerek kotunu silkeler gibi yapıyor. "Salı günü Leon'la buluşacağız. Bu arada onu sıkıştırıp seninle ilgili niyeti neymiş anlarız."

"Dur biraz, nasıl yani?"

"Leon'a davanın hangi aşamasında olduğumuzu anlatacağım."

"Ve Mo da geliyor çünkü..." Mo'ya bakıyorum.

"Çünkü Leon'la tanışmak istiyorum," diyor Mo hiç sakınmadan. "Ne var bunda? Benden başka herkes tanıştı."

"Evet ama... ama..." Gözlerimi kısıyorum. "O *benim* ev arkadaşım."

"Benim de müşterim," diyor Gerty çantasını tezgâhtan alırken. "Bak, Leon'la tanışmak senin için büyük bir olay haline gelmiş olabilir ama biz ona mesaj atıp normal insanlar gibi brunch'ta buluşabiliriz."

Sinir olsam da bunun üzerine diyecek bir şey bulamıyorum. Ayrıca bu şartlar altında aşırı korumacı davrandıkları için onları suçlayamam, onlar olmasaydı şu anda muhtemelen Justin'in evinde ağlaya ağlaya uykuya dalıyor olurdum. Yine de Leon'u arkadaşlarımla tanışma zamanının geldiğinden emin değilim ve burunlarını sokmaları çok sinir bozucu.

Gerçi salı günü işten gelip sehpanın üstünde şu notu bulunca hepsini unutuyorum:

KÖTÜ ŞEYLER GERÇEKTEN YAŞANDI. (Mo sana hatırlatmamı istedi).

Ama kötü şeylerin üstesinden geldin ve şimdi daha güçlüsün (bunu söylememi Gerty istedi... gerçi onun versiyonu daha küfürlüydü ama.)

Çok güzelsin, seni asla onun gibi incitmeyeceğim.

(Bu bölüm bana ait.)
Leon xx

"Müjdemi isterim," diyor Rachel saksı çiçekleri duvarımın üstünden benimle konuşmak için parmak uçlarında yükselerek.

Gözlerimi ovuşturuyorum. Koridoru geçip yanıma gelmektense beni aramayı huy edinen Martin'le yaptığım telefon konuşması yeni bitti. Galiba bu şekilde meşgul ve önemli göründüğünü zannediyor, kıçını kaldırıp benimle konuşmaya gelemeyecek kadar meşgul ve önemli. Hoş, böyle olunca telefonunu açmama hakkım oluyor, eğer ille de onunla konuşmam gerekiyorsa konuşma esnasında Rachel'a bakıp yüzümü değişik şekillere sokabiliyorum, yani bu durumun avantajları da var.

"Neden? Ne yaptın? Bana şato mu aldın?"

Rachel gözlerini bana dikiyor. "Bu çok *tuhaf*."

Ben de ona bakıyorum. "Neden? Gerçekten bana şato mu aldın?"

"Tabii ki hayır," diyor kendini toparlayarak, "Gücenme ama şato alabilecek durumda olsaydım önce kendime alırdım. Ama konu bir şatoyla ilgili."

Kupama uzanıp bacaklarımı masanın altından dışarı çıkarıyorum. Bu konuşma çay gerektiriyor. Her zamanki rotamızdan mutfağa yürüyoruz: yazı işleri müdürü ve genel müdürün masasından kaçınmak için geldiğimiz yoldan geri dönüp Hana bizi görmesin diye fotokopi makinesinin yanındaki sütunun arkasından eğilerek geçiyoruz ve mutfağa da içerideki olası kıdemli personelleri görebileceğimiz bir açıyla giriyoruz.

Güvende olduğumuz mutfağa girince, "Hadi artık söyle!" diyorum Rachel'a.

"Dekoratöre dönüşen yapı ustasının ikinci kitabı için bulduğum illüstratörü biliyorsun değil mi? Lord Bilmemkim?"

"Tabii. Lordların Lordu İllüstratör," diyorum. Rachel ve ben ondan hep böyle bahsederiz.

"Lordların Lordu, Katherin'in fotoğraf çekimleri için gerçekten mükemmel bir çözüm buldu."

Pazarlama şimdi de Katherin'in kitabındaki ürünleri sergilemek istiyor. Ana akım medya konuyla ilgilenmiyor –Tasha Chai-Latte gibi bir YouTuber'ın sözlerinin satışlara nasıl yansıyacağını hâlâ anlamış değiller– o yüzden çekimleri finanse edip "tohumları sosyal medyaya ekeceğiz." Tasha çekimleri blogunda paylaşacağına söz verdi ve yayım tarihine bir haftadan biraz fazla kaldığından pazarlama ve halkla ilişkiler çekimi organize etmek için kafayı yiyor.

"Lordların Lordu'nun *Galler'de bir şatosu var*," diye bitiriyor Rachel. "Orada kalacağız."

"Ciddi misin sen? Bedavaya mı?"

"Kesinlikle. Bu hafta sonu. Şato epey uzak olduğundan bizi cumartesi akşamı misafir edecek! *Şatoda!* En iyi kısmı da şu, Martin beni de götürmek zorunda çünkü tasarımcı benim... çünkü Lordların Lordu İllüstratör Katherin'i getirmem konusunda ısrarlı!" Neşeyle ellerini çırpıyor. "Ve sen de geliyorsun çünkü Katherin kendisini Martin ve Hana'dan korumak için yanında sen olmadıkça hiçbir şey yapmaz. Galler şatosunda hafta sonu! Galler şatosunda hafta sonu!"

Onu susturuyorum. Gerçekten çok yüksek sesle şarkı söyleyip şato dansı gibi bir şey (epeyce kalça sallamaya dayanan) yapmaya başlamıştı çünkü, mutfakta kıdemli personelden kimse olmadığına emin olsak da ne zaman çıka-

geleceklerini bilemezsiniz. Tıpkı insanların fareler hakkında söylediği gibi –her zaman iki metre uzağınızdadırlar.

"Şimdi iki günlüğüne bedava çalışacak modeller bulmamız gerek," diyor Rachel. "Martin'e söylemek hiç içimden gelmiyor. Benden hoşlanmaya başlamasını falan istemem. Ofisin tüm dengesini altüst eder bu."

"Söyle ona!" diyorum. "Bu harika bir fikir."

Budur. Ne var ki Rachel haklı. Katherin bensiz gitmez, bu da hafta sonunu evden uzakta geçireceğim anlamına geliyor. Ben ise hafta sonunu Leon'la geçirmeyi umuyordum. Çıplak olarak yani.

Rachel yüz ifademi görünce bir kaşını kaldırıyor. "Ah."

"Hayır, hayır, bu harika." Kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Sen ve Katherin'le bir hafta sonu geçirmek çok eğlenceli olacak. Ayrıca bu bedava bir şato gezisi! Gelecekteki evimi bulmuşum gibi yapacağım."

Rachel buzdolabına yaslanıyor, çaylarımızın hazır olmasını beklerken dikkatle beni inceliyor. "Bu çocuktan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Poşet çayları fincanlardan çıkarmakla oyalanıyorum. Leon'dan gerçekten hoşlanıyorum. Bu biraz korkutucu. Biraz hoş, biraz da korkutucu.

"Madem onu göremeyeceğin için üzülüyorsun o zaman onu da getir."

Başımı kaldırıp bakıyorum. "Onu da mı getireyim? Ulaşım Ücretlerini Karşılayan Güçlere bunu nasıl kabul ettireceğim?"

"Şu aygır neye benziyordu bakayım?" diyor Rachel, dolaptan sütü alabileyim diye yana kayıyor. "Uzun boylu, esmer, yakışıklı, gizemli seksi gülüşlü?"

Sadece Rachel ironi yapmadan "aygır" diyebilir.

"Bedava modellik yapar mı dersin?"

İlk yudum çayımı ağzımdan püskürtecek gibi oluyorum. Rachel sırıtıyor ve dağılan rujumu temizlemem için kâğıt havlu uzatıyor.

"Leon? Modellik yapacak ha?"

"Neden olmasın?"

"Çünkü..." Kesin bundan nefret eder. Belki de etmez, insanların ne düşündüğünü pek önemsemiyor, birinin fotoğraflarını çekip internete koyması onu rahatsız etmez belki de.

Ama eğer evet derse onu hafta sonu için bir geziye davet etmiş olacaktım. Alışılmadık bir gezi olsa da birlikte olacaktık. Bu kulağa çok... *ciddi* geliyordu. Sanki bir ilişkideymişiz gibi. Bu düşünce boğazımın düğümlenmesine ve panikten mideme ağrılar girmesine sebep oluyor. Kendime sinirlenerek yutkunuyorum.

"Bir sor," diye üsteliyor Rachel. Bahse girerim seninle daha fazla zaman geçirmek için evet diyecek. Martin kısmını ben hallederim. Benim sayemde şato imkânını bulmuşken günlerce kıçımı öpmeye razı olur."

Konuya nasıl gireceğimi bulmak için akla karayı seçiyorum. İlk başta telefonda konuşurken normal bir şekilde söylerim gibi geliyor ama şatolar ve/veya modellik yapmak hiç de normal konular değil ve saat şimdi yedi kırk olduğundan Leon'un mesaisi başlamadan önce sadece beş dakikam var.

Yine de sormaktan vazgeçmiyorum. Justin'in çıkageldiği o geceden beri Leon'la olan ilişkimiz değişti; cinsel çekimin ve cilveli Post-it notlarının ötesine geçti, bu beni nedense korkutuyor. Leon'u düşününce önüne geçilemez bir sevinç ve kapana kısılmışçasına bir panik hissediyorum. Ama bunun sebebi büyük ihtimalle Justin'le yaşadıklarım, artık bunların bana engel olmasından bıktım.

"Ee," diye başlıyorum hırkama daha da sarınarak. Balkondayım; burası akşam görüşmelerimi yapmak için favori mekânım oldu. "Bu hafta sonu işin var mı?"

"Hı hı," diyor. Bakımevinden benimle konuşurken bir yandan da yemeğini yiyor, o yüzden her zamankinden de az konuşuyor ama şu anda bunun avantajıma olacağını düşünüyorum. Bence önce teklifimin tamamını duyması gerekiyor.

"Katherin'le örgü fotoğrafları çekmek için hafta sonu bir Galler şatosuna gitmek zorundayım çünkü ben Katherin'in özel refakatçisiyim ve üç kuruş maaşla çalıştığım gerçeğine rağmen benden istenildiğinde hafta sonları da çalışmam gerekiyor, durum bundan ibaret işte."

Bir an sessizlik oluyor. "Tamam," diyor Leon. Sesi sinirlenmiş gibi gelmiyor. Zaten düşünüyorum da neden sinirlensin ki? Onu ekiyor değilim, sadece çalışmak zorundayım ve bunu anlayabilecek biri varsa o da Leon'dur.

Biraz rahatlıyorum. "Ama gerçekten seni görmek istiyorum," diyorum fikrimi değiştirmeyeyim diye acele ederek. "Rachel aslında gerçekten eğlenceli olabilecek dehşet bir öneride bulundu."

"Hım?" diyor Leon biraz gergin bir sesle. Rachel'ın önerilerinin bol miktarda alkol ve düşüncesizlik içerdiğini bilecek kadar bilgi sahibi artık.

"Hafta sonunu benimle bir Galler şatosunda geçirmeye ne dersin... oradayken Butterfingers'ın sosyal medya hesaplarında paylaşılacak fotoğraflar için örgü giysilerle modellik yapmak karşılığında?"

Telefonun diğer ucundan boğulur gibi bir ses geliyor.

"Hiç hoşuna gitmedi," diyorum yanaklarımın kızardığını hissederek. Uzun bir sessizlik oluyor. Bu teklifi hiç yapmamalıydım, Leon sessiz sakin gecelerde şarap içip

güzel sohbetler etmek için yaratılmış biri, kameraların önünde gösteriş yapmak için değil.

"Hoşuma gitmediğinden değil," diyor Leon. "Sadece... Düşünüyorum."

Ona biraz zaman tanımak için bekliyorum. Sessizlik işkence gibi geliyor, sonra tam bu utanç verici konuşmanın nasıl sonlanacağını anladığımı sanmışken:

"Tamam o zaman," diyor Leon.

Gözlerimi kırpıştırıyorum. Balkonun altında Tilki Fabio geziniyor, sonra siren sesleriyle bir polis arabası geçiyor.

"Tamam mı yani?" diyorum ortalık beni duyabileceği kadar sessizleşince. "Kabul ediyor musun?"

"Seninle uzaklarda bir hafta sonu geçirmek karşılığında oldukça az bir bedel gibi görünüyor. Ayrıca bu yüzden benimle dalga geçecek tek kişi Richie olur ve onun da internet erişimi yok."

"Sen ciddi misin?"

"Sen de modellik yapacak mısın?"

"Martin fazla iri olduğumu düşünür herhalde," diyorum kolumu sallayarak. "Ben sadece Kathmuhafızlık yapacağım."

"Şu çok sevdiğimiz Martin'le tanışacak mıyım peki? Bir de ne yapacağım dedin?"

"Kathmuhafızlık. Özür dilerim, Rachel yapmak zorunda olduğum Katherin muhafızlığı için bu kelimeyi kullanıyor da. Ve evet, her şeyi Martin koordine ediyor. İşin başında o olduğu için daha da katlanılmaz olacaktır."

"Mükemmel," diyor Leon. "Poz verdiğim zamanları Martin'in ayağını kaydırmak için komplolar kurarak değerlendirebilirim."

EKİM

52

Leon

İki savaş zırhının arasında üzerimde yün bir kazak, gözlerim uzaklara dikili duruyorum.

Tiffy'yle tanıştığımdan beri hayatım tuhaflaştı. Tuhaf bir hayat sürmekten korktuğum olmadı hiç ama son zamanlarda oldukça... konforluydu. Kay'in dediği gibi alışkanlıklar üzerine kurulmuştu.

Tiffy ortalardayken uzun süre bu şekilde duramam.

Tiffy Katherin'in modelleri çekime hazırlamasına yardım ediyor. Diğer modeller yirmili yaşlarının başlarında incecik iki kız, Martin yiyecekmiş gibi onlara bakıyor. Hoş kızlar ama bu yılki yemek pişirme yarışmasından da söz ettikten sonra konuşacak başka şey bulamadık, şimdiyse Tiffy tekrar gelip yün kazağımı sırf bana dokunabilmek için (bundan gayet eminim) düzeltsin diye dakikaları sayıyorum.

Lordların Lordu İllüstratör çekim setinde oradan oraya uçuşup duruyor. Sosyetik, hoş bir beyefendi; şatosu biraz yıkık dökük ama odaları ve çekime uygun destansı bir manzarası var, herkes halinden memnun görünüyor.

Martin dışında. Ayağını kaydırmak için komplo kuracağımı söylerken Tiffy'ye şaka yapıyordum ama diğer mo-

dellere salyalarını akıtmadığı zamanlarda beni mazgallı siperlerden aşağı itmenin en kolay yolunu kestirmeye çalışıyormuş gibi bir hali var. Anlayamıyorum. Buradakilerden hiçbiri Tiffy'yle beni bilmiyor, böylesinin çok daha iyi olacağını düşündük ama Martin anladı mı acaba diye merak ediyorum. Anlamış olsa bile neden bana ters ters baksın ki?

Ah tamam. Bana söyleneni yapıp biraz farklı bir yöne bakıyorum. Bu hafta sonu evden uzakta olduğumuz için minnettarım, içimde Justin gelecekmiş gibi kötü bir his vardı. Gerçi eninde sonunda gelecek. Geçen cumartesi çekip gittiğinde bu işin bitmediği belliydi. Yine de o zamandan beri hiç sesi soluğu çıkmadı. Ne çiçek yolladı, ne mesaj attı, ne de nerede olabileceğini bilmesi mümkün olmadığı halde Tiffy'nin karşısına çıktı. Şüphe uyandırıcı. Bir şey yapmak için fırsat kolluyor olmasından endişeleniyorum. Onun gibi adamlar birazcık korkutmakla çekip gitmezler.

Esnememeye çalışıyorum (küçük şekerlemeler dışında çok çok uzun saatlerden beri ayaktayım). Tiffy'nin olduğu tarafa bakıyorum. Lastik çizmeleri ve batik kot pantolonuyla, silah deposunun köşesinde duran ve muhtemelen oturulmak üzere tasarlanmamış *Game of Thrones* tarzı devasa bir sandalyede yan oturuyor. Kımıldanınca hırkasının önü açılıyor ve pürüzsüz tenini görür gibi oluyorum. Yutkunuyorum. Bakışlarımı tekrar fotoğrafçının ısrar ettiği gibi uzaklara dikiyorum.

Martin: Tamam, yirmi dakika mola verelim!

Martin beni bir işe koşup Tiffy'yle konuşmama engel olmadan sıvışıyorum (şimdiye kadarki molalarımı antika silahları taşımakla, ortalıkta sürüklenip duran samanları süpürmekle ve incecik modellerden birinin parmağındaki minicik bir sıyrığı kontrol etmekle geçirdim).

Ben, Tiffy'nin taht sandalyesine doğru yürüyerek: Bu adamın benimle ne derdi var?

Tiffy başını iki yana sallayarak ayağa kalkmaya davranıyor.

Tiffy: Gerçekten hiçbir fikrim yok. Sana hepimizden daha kötü davranıyor, değil mi?

Rachel arkamdan fısıltıyla: Kaçın! Yok olun! Geliyor!

Tiffy hiç ikiletmiyor. Elimi tutup beni ön salonun olduğu tarafa doğru çekeliyor (üç merdivenin olduğu dev gibi taş mağaraya).

Katherin arkamızdan bağırıyor: Beni onunla bir başıma bırakıp gidiyor musunuz?

Tiffy: Lanet olsun kadın! Onun yetmişlerdeki muhafazar parti üyelerinden biri olduğunu hayal et, tamam mı?

Katherin'in ne tepki verdiğini görmek için dönüp bakmasam da Rachel'ın kahkahalara boğulduğunu duyabiliyorum. Tiffy beni bir kuytuya itiyor, anlaşılan burada bir zamanlar bir heykel duruyormuş, sonra da dudaklarımdan sertçe öpüyor.

Tiffy: Herkes sana bakıp duruyor. Katlanılmaz bir şey bu. Sana bakan herkesi korkunç kıskanıyorum.

Sıcak bir şey yudumlar gibi hissediyorum, sıcaklık göğsümden aşağı yayılıp yüzüme bir gülümseme oturtuyor. Ne diyeceğimi bilemediğimden onu öpüyorum. Vücuduyla beni soğuk taş duvara yapıştırıyor, elleriyle boynumu kavrıyor.

Tiffy, dudakları dudaklarımda: Önümüzdeki hafta sonu.

Ben: Hımm?

(Öpüşmekle meşgulüm.)

Tiffy: Sadece ikimiz. Baş başa. Evimizde. Ve eğer kim bizi rahatsız ederse ya da on sekiz yaşındaki bir kızın çizilmiş parmağına bakman için seni çekip götürmeye kal-

karsa infazını kendi ellerimle gerçekleştiririm.

Duraksıyor.

Tiffy: Affedersin. Bu şato ortamı iyice içime işledi de.

Geri çekilip yüzüne bakıyorum. Ona söylemedim mi? Ona söylemem gerekirdi.

Tiffy: Ne oldu? Ne var?

Ben: Richie'nin temyiz duruşması cuma günü. Üzgünüm. Hafta sonu annemde kalacağım, sana söylememiş miydim?

Tanıdık bir korkuya kapılıyorum. Bu nahoş bir konuşmanın başlangıcı olacak çünkü ona bir şey söylemeyi unutup planlarını değiştiriyorum.

Tiffy: Hayır! Sen ciddi misin?

Mideme sancılar giriyor. Onu tekrar kendime çekmek için uzanıyorum ama gözlerini kocaman açıp ellerimi itiyor.

Tiffy: Bana söylemedin! Leon, bilmiyordum. Çok özür dilerim, Katherin'in kitap tanıtımı...

Kafam karışıyor. *O* neden özür diliyor ki?

Tiffy: Orada olmak isterdim ama cuma günü Katherin'in kitap tanıtımı var. Buna inanamıyorum. Richie'ye ben evdeyken aramasını söyler misin, bari doğru düzgün özür dileyeyim.

Ben: Ne için?

Tiffy sabırsızlıkla gözlerini deviriyor.

Tiffy: Duruşmaya gelemediğim için!

Öyle bakakalıyorum. Biraz gözlerimi kırpıştırıyorum. Gerçekten de bana kızgın olmadığını anlayıp rahatlıyorum.

Ben: Bunu hiç beklemiyordum...

Tiffy: Şaka mı yapıyorsun? Duruşmaya gelmeyeceğimi mi sandın? Richie'den bahsediyoruz!

Ben: Gerçekten gelmek istiyor muydun?

Tiffy: Evet Leon. Gerçekten gelmek istiyordum, gerçekten.

Parmağımla hafifçe yanağına bastırıyorum.

Tiffy gülerek: Vay! Bu da ne içindi şimdi?

Ben: Sen gerçek misin? Gerçekten bir dişi insan mısın?

Tiffy: Evet gerçeğim, seni aptal.

Ben: İnanılmaz. Nasıl bu kadar iyi ve aynı zamanda bu kadar güzel olabiliyorsun? Yoksa masal kahramanı mısın? Gece yarısı okşayınca canavara mı dönüşüyorsun?

Tiffy: Kes şunu. Tanrım, standartların ne kadar düşük! Kardeşinin temyiz duruşmasına gelmeyi neden istemeyecekmişim? O benim de arkadaşım. Bilmeni isterim ki daha seninle konuşmadan onunla konuşmuştum.

Ben: Önce onunla tanışmadığına memnunum. Benden çok daha çekicidir.

Tiffy kaşlarını kaldırıyor.

Tiffy: Bu yüzden mi duruşma tarihini bana söylemedin?

Ayağımı yere sürüyorum. Ona söylediğimi sanıyordum. Tiffy kolumu sıkıyor.

Tiffy: Sorun değil, gerçekten, sadece şaka yapıyorum."

Onu tanımadan geçirdiğim, notlarla ve bırakılan yemeklerle dolu ayları düşünüyorum. Şimdi onu tanıdığım için çok farklı hissediyorum. Onca zamanı kaybettiğime inanamıyorum, sadece geçip giden aylara değil, ondan da öncesi, aylaklık ederek, yerleşerek, bekleyerek geçen yıllara da acıyorum.

Ben: Hayır, sana söylemem gerekirdi. Bu ilişkiye daha çok özen göstermeliyiz. Birlikte sadece rastgele fırsatlar yakalayarak zaman geçiremeyiz. Ya da tesadüfen karşılaşamayız.

Aklıma bir şey gelince duruyorum. Belki ara sıra gündüz vardiyasına geçebilirim. Haftada bir gece evde kalabilirim. Tam bundan bahsedecekken Tiffy'nin gözlerini kocaman açtığını ve ciddi, neredeyse endişeli bir ifadeye bü-

ründüğünü görünce vazgeçiyorum, bunu söylemenin yanlış olacağından kuşkum kalmıyor.

Bir an sonra Tiffy neşeyle: Buzdolabının üstüne bir takvim asmaya ne dersin?

Tabii. Bu herhalde daha uygun olur, daha çok erken. Fazla hevesli davranıyorum.

Şimdilik bir şey söylememiş olduğuma memnunum.

53

Tiffy

Gözlerimi çok uzaktaki, örümcek ağına benzeyen tavana dikiyorum. Bir yorgan ve üç battaniyenin altındayken ve sol tarafımdan insan şeklinde bir radyatörmüşçesine Rachel'in vücut ısısı yayılırken bile korkunç dondurucu bir yer burası.

Çok sinir bozucu bir gündü. Sekiz saatinizi hoşlandığınız insana bakarak geçirmek çok tuhaf. Dürüst olmak gerekirse günün çoğunu şatodaki diğer bütün insanların yok olup gittiğini, sadece Leon ve benim kaldığımı, çıplak olduğumuzu (yok edici giysileri de yok ediyor çünkü) ve seks yapacak bir sürü heyecan verici yer olduğunu düşünerek geçirdim.

Justin yüzünden kafamın hâlâ karışık olduğu açık, Leon'la işler ilerledikçe hislerim heyecandan dehşete daha sık kaymaya başlıyor. Mesela Leon birlikte daha fazla zaman geçirmekten söz ettiğinde içimde yine o kapana kısılmışlık duygusu belirdi. Ama kendimi iyi hissettiğim zamanlarda aklımda hep Leon var. Justin'le yaşadıklarımı atlatmak isteği uyandırıyor bende, çünkü Leon'la olan ilişkimde tüm bu yükü taşımak istemiyorum. Neşeli, özgür ve tasasız olmak istiyorum. Bir de çıplak.

"Kes şunu," diye mırıldanıyor Rachel yüzünü gömdüğü yastıktan.

"Neyi keseyim?" Uyanık olduğunun farkında olsaydım bu düşündüklerimi yüksek sesle söylerdim.

"Cinsel gerilimin sinirlerimi bozuyor," diyor Rachel, sonra dönüp yorganın çekebildiği kadarını üzerine çekiyor.

Yorgana yapışıp birkaç santim geri çekiyorum. "Cinsel gerilim falan yok bende."

"Yapma. Bahse girerim bacağımla sevişebilmek için uyumamı bekliyordun."

Buz gibi ayağımla dürtüyorum onu. Vıyaklıyor.

"Benim cinsel gerilimim senin uyumana engel değil," diyorum kabullenerek. "Öyle bir şey olsaydı Viktorya döneminde kimse uyuyamazdı."

Dönüp gözlerini kısarak bana bakıyor. "Tuhafsın," diyerek tekrar arkasını dönüyor. "Gidip çaktırmadan erkek arkadaşını bul."

Sekiz yaşından beri öğrendiğimiz şekilde, "O benim erkek arkadaşım değil," diyorum otomatikman.

"Özel arkadaşın. Oynaşın..."

"Gidiyorum," diye fısıldıyorum yorganı fırlatarak.

Hana diğer yatakta hafifçe horluyor. Aslında uyurken epey iyi birine benziyor ama ağzınızın suyu yastığa akarken cadoloz gibi görünmek zor olur zaten.

Leon ve ben bu gece birbirimizi görmek için plan yaptık. Martin sinir bozucu bir nedenle Leon'u kameramanla birlikte iki kişilik odaya aldı, yani birlikte yatamıyoruz. Ama Hana ve kameraman uykuya dalınca dışarı süzülüp bir şato macerasına atılmamamız için hiçbir neden yok. Planımıza göre ikimiz de gidip biraz dinlendikten sonra sabah üçte buluşacaktık ama ben uyuyamayacak kadar heyecanlıydım. Uykudan kalktığımızda Hollywood yıl-

dızları gibi görünmediğimizden saatlerce uygunsuz şeyler düşünerek uyumadan yatmakla iyi ettim herhalde.

Gerçi bu kadar soğuk olacağını hesaba katmamıştım. Sadece iç çamaşırlarımın üstüne bir sabahlık almayı hayal etmiştim –seksi gecelik tarzı iç çamaşırımı falan hep getirdim– ama şu anda üstümde tüylü kumaştan bir pijama altı, yün çoraplar ve üç kazak var ve bunları çıkarmamın imkânı yok. O yüzden hafiften bir ruj sürüp saçlarımı biraz kabarttıktan sonra kapıyı yavaşça açıyorum.

Kapı klişe sayılabilecek kadar çok gıcırdıyor ama Hana uyanmıyor. Yeteri kadar açılır açılmaz dışarı süzülüp gıcırtı seslerinden yüzümü buruşturarak arkamdan kapıyı çekip kapatıyorum.

Leon'la mutfakta buluşacağız çünkü biri bizi orada bulacak olursa iyi bir bahanemiz olur (çalışırken yediğim bisküvi miktarı göz önüne alınırsa kimse geceyarısı atıştırmasına ihtiyaç duyduğumdan şüphe etmez). Halı döşeli koridorda hızlı hızlı yürürken bir yandan da biri çıkıp beni görür diye koridor boyunca sıralanan odalardan gözlerimi ayırmıyorum.

Kimsecikler yok. Hızlı yürümek beni bir parça ısıtıyor, o yüzden merdivenleri de koşar adım çıkıyorum ve mutfağa varana kadar hafiften nefes nefese kalıyorum.

Mutfak şatonun sevimli görünen tek yeri. Yakın zamanda yenilenmiş, ayrıca dipte devasa bir ocak olması beni müthiş keyiflendiriyor. Tüm vücudumla ocağa yapışıyorum, tıpkı bir gece kulübünde One Direction'ın eski üyelerinden birini bulan ve onsuz kulüpten ayrılmayı düşünmeyen bir kız gibi.

"Kıskanmalı mıyım?" diyor Leon arkamdan.

Omzumun üstünden ona bakıyorum. Kapının girişinde duruyor, saçlarını daha yeni arkaya yatırmış, üstünde bol bir tişört ve eşofman altı var.

"Vücut ısın bu ocağın ısısından yüksekse seninim," diyorum, sonra da popomu ve bacaklarımın arkasını ısıtmak ve onu daha iyi görmek için dönüyorum.

Aramızdaki mesafeyi acele etmeden, rahat hareketlerle kapatıyor. Pek sık göstermediği ama açığa çıkınca onu çok seksi yapan özgüvenli bir havası var. Beni öpünce daha da ısınıyorum.

Saçlarımı omzumun üztünden geriye atarken, "Sıvışmak zor oldu mu?" diye soruyorum.

"Kameraman Larry'nin uykusu çok ağır," diyor Leon tekrar ağzımı bulup beni yavaşça öperken.

Kalbim çoktan güm güm atmaya başladı bile. Biraz sersemlemiş hissediyorum, normalde kafamda dolaşan kanın tümü gidilecek başka yerler de olduğuna kanaat getirdi sanırım. Dudaklarımız güçlükle ayrılıyor, Leon beni havaya kaldırıp ocağın ısıtma levhasının üstüne oturtuyor, bacaklarımı Leon'a doluyorum ve bileklerimi arkada birleştiriyorum. Leon bana sıkıca sarılıyor.

Yavaş yavaş ocağın sıcaklığının pazen pijama altımdan sızıp popomu yakmaya başladığını fark ediyorum.

"Ahh. Sıcak," diyerek öne atılıp tüm ağırlığımı Leon'a veriyorum. Beni koala gibi kaldırıyor ve büfeye doğru götürüyor, dudakları yavaşça her yerimde gezinmeye başlıyor –boyun ve göğüs, tekrar dudaklar, boyun, köprücük kemiği, dudaklar. Başım dönmeye başlıyor; zar zor düşünebiliyorum. Elleri kazağımla pijama altım arasındaki dar açıklığı, sonra da tenimi buluyor ve zar zor düşünmek aşamasından hiç düşünememek aşamasına geçiyorum.

"İnsanların yemek yaptığı bir yerde sevişmek kötü değil mi?" diye soruyor Leon soluk soluğa geri çekilerek.

"Hayır! Burası... temiz! Hijyenik," diyorum onu tekrar kendime çekerek.

"İyi o zaman," diyor ve birden üstümdeki kazakların tümü çıkıveriyor. Artık hiç üşümüyorum. Aslında daha az giyinsem de olurmuş. Ne diye seksi geceliğimi giymedim ki?

Leon'un tişörtünü bir çekişte çıkarıyorum ve Leon onu da çıkarana kadar eşofmanının belini çekiştiriyorum. Vücudumu onunkine doğru kaydırırken bir an duruyor.

"İyi misin?" diye soruyor boğuk bir sesle. Soruyu sormak için kendini nasıl zaptettiğini görebiliyorum; ona başka bir öpücükle cevap veriyorum. "Evet mi?" diyor, ağzını ağzıma dayayarak. "Bu evet demek mi?"

"Evet. Artık konuşmayı kes," diyorum ona, dediğimi yapıyor.

Çok yakınız. Ben hemen hemen çıplağım, o hemen hemen çıplak, kafam tamamen Leon'la dolu. Buraya kadar. Başardım. İçimdeki, cinsel gerilim yaşayan Viktoryen, Leon beni kalçalarımdan tutup kendine doğru çekerken neredeyse mutluluktan ağlayacak gibi oluyor, şimdi tamamen ona yaslanmış durumdayım, Leon'un vücudu bacaklarımın arasında geri gidiyor.

İşte tam o anda hatırlıyorum.

Donup kalıyorum. Leon önce fark etmiyor ve üç son derece korkunç saniye boyunca elleri hâlâ vücudumda geziniyor, dudakları hâlâ sıkıca benimkilere bastırıyor. Bu duyguyu tarif etmek çok zor. Belki panikten ama tamamen kıpırtısız kalıyorum ve kendimi tuhaf şekilde pasif hissediyorum. Donuyorum, kapana kısılmış gibiyim ve içimdeki çok önemli bir parçam benden ayrılmış gibi tuhaf bir hisse kapılıyorum.

Leon'un elleri yavaşlıyor, yüzümün iki yanında duruyor. Ona bakmam için nazikçe kafamı kaldırıyor.

"Ah," diyor. Tam benden ayrılırken tir tir titremeye başlıyorum.

O parçamı geri alamayacakmışım gibi geliyor bana. Bu hisse nereden kapıldığımı bilmiyorum, bir haftadır düşlediğim sevişmeyi yaşamak üzereyken bir anda ... bir şey hatırlıyorum. Leon'a ait olmayan bir vücut, aynı şeyleri yapan ama orada olmasını istemediğim eller.

"Biraz uzak durmak mı yoksa sarılmak mı istersin?" diye soruyor sadece, otuz santim kadar uzağımda duruyor şimdi.

"Sarılmak," diyorum güç bela.

Beni kendine çekerken tezgâhtaki kazak yığınına uzanıyor. Birini omuzlarıma sarıp bana sıkıca sarılıyor, başımı göğsüne yaslıyorum. Ne kadar hayal kırıklığına uğradığını ele veren tek şey kulağımda güm güm atan kalbi.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum göğsünden.

"Asla olmamalısın," diyor. "Üzülmek yok. Tamam mı?"

Zor bela gülümseyerek dudaklarımı tenine bastırıyorum. "Tamam."

54

Leon

Pek sinirli biri değilimdir. Genelde ılımlıyımdır ve kolay kolay öfkelenmem. Richie'yi (genellikle belki yardıma ihtiyacı olan, belki de olmayan bir kadının yararına) kavga etmekten alıkoyan hep ben olmuşumdur. Ama şu anda ilkel bir şey oluyor sanki, vücudumu gevşek, hareketlerimi nazik tutabilmek için korkunç çaba harcıyorum. Düşmanlık taslamanın ve gerginliğin Tiffy'ye yararı olmaz.

Ama Justin'i incitmek istiyorum. Gerçekten. Tiffy'ye ne yaptığını bilmiyorum, bu kez Tiffy'yi özellikle neyin tetiklediğini de, ama bu her ne ise onu o kadar çok yaralamış ki soğukta kalmış kedi yavrusu gibi zangır zangır titriyor.

Tiffy başını kaldırıp yüzünü siliyor.

Tiffy: Üzg... şey. Yani. Selam.

Ben: Selam. Çay ister misin?

Başını sallıyor. Onu bırakmak istemiyorum ama benden çay getirmemi beklerken ona sarılmaya devam etmek muhtemelen kötü bir fikir. Giyinip kettle'a doğru yollanıyorum.

Tiffy: Bu...

Bekliyorum. Su hafif bir fokurtuyla kaynamaya başlıyor.

Tiffy: Bu gerçekten korkunçtu. Ne olduğunu bile bilmiyorum.

Ben: Yeni bir anı mıydı? Yoksa danışmanla konuştuklarından biri miydi?

Başını iki yana sallayıp kaşlarını çatıyor.

Tiffy: Anı bile denemez. İnsanın gözünde canlanan türden bir şey değildi...

Ben: Daha çok kas hafızası gibi mi?

Başını kaldırıp bana bakıyor.

Tiffy: Evet. Tam olarak.

Çayları koyuyorum. Süt almak için buzdolabını açıp duruyorum. Buzdolabının içi tepsilerce küçük pembe keklerle dolu, hepsinin üstüne kremayla "F ve J" yazılmış.

Tiffy sessizce yürüyerek yanıma geliyor, kolunu belime doluyor.

Tiffy: Ooo. Bunlar kesin biz gittikten sonra yapılacak düğün için getirilmiş.

Ben: Kaç tane kek olduğuna ne kadar dikkat etmişlerdir sence?

Tiffy kahkaha atıyor. Tam kahkaha sayılmaz, yüzü de hâlâ biraz ıslak ama yine de gülmesi güzel.

Tiffy: Muhtemelen çok. Gerçi çok fazla kek var.

Ben: Çok fazla. Tahminen... üç yüz tane.

Tiffy: Kimse düğününe üç yüz kişi davet etmez. Gerçekten ünlü değillerse tabii ya da Hintli.

Ben: Öyleyse bu ünlü bir Hintlinin düğünü mü?

Tiffy: Lordların Lordu İllüstratör öyle bir şey söylemedi.

İki kek aşırıp birini Tiffy'ye veriyorum. Gözleri hâlâ ağlamaktan biraz kızarık ama şimdi gülümsüyor ve keki neredeyse tek lokmada yutuyor. Galiba şekere ihtiyacı var.

Yan yana ocağa yaslanıp bir süre konuşmadan kek yiyoruz.

Tiffy: Peki... mesleki açıdan baktığında...

Ben: Palyatif bakım hemşiresi olarak mı?

Tiffy: Tıpla uğraşan biri olarak...

Of hayır. Bu konuşma asla iyiye gitmez. İnsanlar hemşirelik okulunda bize dünyadaki bütün tıbbi bilgileri öğrettiklerini ve bizim de beş yıl sonra bunları hatırladığımızı zannediyorlar.

Tiffy: Tam sevişmek üzereyken her seferinde böyle sapıtacak mıyım? Çünkü bu dünyanın en moral bozucu şeyi.

Ben, dikkatle: Sanırım hayır. Kendini daha güvende hissedene kadar bunu neyin tetiklediğini ve o tetikleyiciden nasıl kaçınacağımızı öğrenmemiz biraz zaman alacak.

Tiffy bana ters ters bakıyor.

Tiffy: Ben... Justin'in *canımı yaktığını*... sanmanı istemiyorum.

Buna itiraz etmek isterdim. Bence Justin Tiffy'nin canını fazlasıyla yakmış gibi görünüyor. Ama söz söylemek bana düşmez, o yüzden gidip bir kek daha getiriyorum ve ısırması için Tiffy'ye oğru uzatıyorum.

Ben: Hiçbir şey sandığım yok. Sadece kendini daha iyi hissetmeni istiyorum.

Tiffy gözlerini bana dikiyor, sonra birden yanağımı dürtüyor.

Ben vıyaklayarak: Hey!

Yanaktan dürtülmek daha önce Tiffy'ye yaptığımda düşündüğümden daha afallatıcıymış.

Tiffy: Sen gerçek değilsin, öyle değil mi? İnanılmaz iyisin.

Ben: Değilim. Çoğu insandan nefret eden huysuz bir ihtiyarım ben.

Tiffy: Çoğu?

Ben: Az sayıda bazı istisnalar var.

Tiffy: Onları nasıl seçiyorsun? İstisnaları yani?

Huzursuzca omzumu silkiyorum.

Tiffy: Gerçekten. Ciddiyim. Neden ben?

Ben: Şey, galiba... Yanında kendimi rahat hissettiğim bazı insanlar var. Sayıları çok değil. Ama daha tanışmadan sen onlardan biriydin.

Tiffy bana bakıyor, başını yana eğip gözlerini öyle uzun süre gözlerimde tutuyor ki durduğum yerde konuyu değiştirmek için kıvranmaya başlıyorum. Sonunda beni yavaşça öpüyor, krema tadı alıyorum.

Tiffy: Beklediğine değecek. Göreceksin.

Şüphem varmış gibi.

55

Tiffy

Arkama yaslanıp gözlerimi ekrandan başka yere çeviriyorum. Çok uzun zamandır ekrana bakıyorum, kalede çekilen fotoğraflar *Daily Mail*'in internet sitesinde, Kadın bölümünde yayınlanmış ve bu çok *tuhaf*. Katherin artık resmen ünlü biri. Bunun bu kadar çabuk olmasına inanamıyorum ve kadınların o fotoğraflarda Leon'un ne kadar seksi olduğuyla ilgili yorumlarını okumaktan kendimi alamıyorum. Seksi olduğunu zaten biliyorum, zevk sahibi olduğunuzun başkaları tarafından da onaylanması hem korkunç hem de iyi bir şey gibi geliyor.

Leon'un ne hissettiğini merak ediyorum. Umarım *Daily Mail*'deki yorumları okumak için ekranı aşağı kaydıramayacak kadar teknoloji özürlüdür çünkü yorumların bazıları gerçekten artı on sekiz. Yorum yapanların içinde birkaç da ırkçı var, konu küresel ısınmanın liberallerin komplosu olduğu hakkında bir tartışmaya dönüşmüş, ne olduğunu anlamadan bir de bakıyorum ki yarım saatimi Trump'ın Nazi olup olmadığı ve Leon'un kulaklarının acaba fazla mı büyük olduğu hakkındaki beş para etmez yorumları okuyarak harcamışım.

İşten sonra danışmanıma gidiyorum. Her zamanki gi-

bi Lucie bir süre rahatsız edici bir sessizlik içinde oturuyor, sonra birdenbire genelde düşünmeye bile tahammül edemediğim korkunç, acı verici olayları anlatmaya başlıyorum. Justin'in beni nasıl kurnazca kötü bir hafızam olduğuna inandırdığını, her şeyi yanlış hatırladığımı söylediğini anlatıyorum. Beni nasıl giysilerimi attığıma inandırdığını, oysa giymemi istemediği şeyleri dolabın arkasına tıkıştırdığından bahsediyorum.

Beni üzüntüden doğru düzgün düşünemeyecek hale getirmesine rağmen nasıl sinsice seksi ona borçlu olduğum bir şey gibi görmemi sağladığını.

Bunlar Lucie'nin alışık olduğu durumlar elbette. Sadece başını sallıyor. Ya da kafasını eğiyor. Bazen de –olağanüstü durumlarda, söylenmesi acı veren bir şey söylediğimde– beni onaylar gibi "evet" diyor.

Bu kez seansın sonunda durumumu nasıl gördüğümü sordu. Kuaför saçınızı kestikten sonra beğenip beğenmediğinizi sorduğu zaman olduğu gibi alışıldık sözlerle başladım, "gerçekten harika gidiyor, teşekkür ederim." Ama Lucie bir süre gözlerini dikerek bana baktı, o zaman gerçekten nasıl bir ilerleme kaydettiğimi düşündüm. Birkaç ay önce olsa Justin beni bir yere davet ettiğinde hayır diyemezdim, enerjimin çoğunu anılarımı zihnimden uzak tutmaya harcıyordum. Beni istismar ettiğini bile kabullenmek istemiyordum. Şimdi ise burada, Mo Dışında Biri'yle Justin'le yaşadığımız sorunların benden kaynaklanmadığına dair konuşuyorum ve buna gerçekten inanıyorum.

Eve dönerken metroda bol bol Kelly Clarkson dinliyorum. Camdaki yansımamı görünce omuzlarımı geriye atıp yüzüme bakıyorum, tıpkı Justin'in evinden çıkıp daireye bakmaya gittiğim günkü gibi. Seanstan çıktığım için bi-

raz ağlamaklı olabilirim ama bu kez güneş gözlüğü takmıyorum.

Aslında kendimle son derece gurur duyuyorum.

Leon'un fotoğraflar hakkında ne düşüneceği sorusu eve gittiğimde cevap buluyor. Buzdolabına benim için bu notu bırakmış:

Akşam için yemek yapmadım. Artık yemek pişiremeyecek kadar ünlüyüm.

(Yani Katherin'in/senin başarını kutlamak için Deliveroo'dan yemek söyledim. Buzdolabında Thai restoranından senin için aldığım yemek var.) x

Demek kendini üne kaptırmamış, bu da bir şeydir. "Stronger'ı (What Doesn't Kill You) mırıldanarak yemeği mikrodalga fırına atıyorum, yemek ısınırken elime bir kalem alıyorum. Leon çarşamba gününe kadar çalışıyor, sonra da annesine gidecek; Richie'nin cuma günkü duruşmasından önce onu görmeyeceğim. Epey meşgul, yarın sabah son Johnny White'ı ziyaret edecek, ilk trenle Cardiff'e gidiyor, dönünce de işten önce biraz uyumasına zaman kalacak. Bunun yeterli bir uyku olmadığını söylerdim ama buradayken bile doğru dürüst uyumuyor zaten, o yüzden belki de uzakta olması daha iyi olur. Sonunda *Sırça Fanus*'u bitirmiş, bu da gündüz uyanık olduğunun ve kafeinle ayakta kaldığının açık delili –genelde kahvemiz bu kadar çabuk bitmez.

Notu kısa tutuyorum.

Ünlü olmaya hemen alışmana sevindim. Bense seni "çok çekici" bulan internetteki yüzlerce kadını kıskanarak utanıyorum ve sana sadece benim bakmamı istediğime karar vermiş bulunuyorum.

Umarım Sekizinci Johnny White aradığın adamdır! xx

Ertesi akşam cevap geldiğinde Leon'un çok bitkin olduğundan şüphem kalmıyor. Bunu el yazısından anlıyorum, yazısı normalden daha düzensiz, sanki kalemi tutacak enerjisi kalmamış gibi.

Altıncı Johnny White aradığımız adam değil. Çok sevimsiz ve homofobik biri. Ayrıca bana bir sürü tarihi geçmiş incirli kurabiye yedirdi.

Richie'nin selamı var. Durumu iyi. x

Hım. Richie'nin durumu iyi olabilir, ama Leon'un durumunun pek iyi olduğunu sanmıyorum.

56

Leon

İşe geç kaldım. Richie'nin sınırlı telefon hakkından yirmi dakikayı travma sonrası stres bozukluğu hakkında konuşarak geçirdik. Uzun süredir ilk defa Richie'yle dava dışında bir konuda konuştum, ki bu da üç gün sonra görülecek dava kadar ilginç bir konuydu. Galiba Gerty başının etini o kadar yemiş ki konuyu gerçekten değiştirmek istedi.

Richie'ye uzaklaştırma meselesini de sordum. Oldukça net konuştu: buna karar verecek olan Tiffy. Ona kararlar aldırmaya çalışıyormuş gibi görünmek benim için kötü olurdu, bu sonuca kendisinin varmasına izin vermeliydim. Yine de eski sevgilisinin Tiffy'nin nerede oturduğunu bilmesinden nefret ediyorum ama bana söz düşmediğini unutmamam gerek.

Artık iyice geç kaldım. Binadan çıkarken gömleğimin düğmelerini ilikliyorum. Evden hızlı ve verimli bir şekilde çıkmak konusunda uzmanım. Bunu yapabilmek için her şeyi mümkün olduğunca hızlı halledip akşam kahvaltısını atlıyorum, tabii saat 23.00 olup da gündüz hemşirelerinden bana bisküvi kalmadığında buna pişman oluyorum.

Daire 5'teki tuhaf adam: Leon!

Binanın kapısı arkamdan çarparak kapanırken yukarı bakıyorum. Daire 5'teki tuhaf adam bu, her sabah saat yedide enerjik aerobik hareketleri yapan (Tiffy'ye göre) ve park yerine muz kasaları yığan adam. Adımı bilmesine şaşırıyorum.

Ben: Selam.

Daire 5'teki tuhaf adam: Hemşire olduğuna hiç inanmamıştım zaten!

Ben: Peki. İşe geç kaldım da o yüzden...

Daire 5'teki tuhaf adam ekranda ne olduğunu görebilirmişim gibi cep telefonunu bana doğru sallıyor.

Tuhaf adam, zafer kazanmışçasına: Sen ünlü birisin!

Ben: Pardon?

Tuhaf adam: *Daily Mail*'de çıkmışsın! Üstünde de kadınsı bir ünlü kazağı var!

Ben: Kadınsı artık pek doğru bir isimlendirme değil Daire 5'teki tuhaf adam. Gitmem gerek. Kadın bölümünün geri kalanının tadını çıkar!

Elimden geldiğince çabuk sıvışıyorum. Düşününce anlıyorum ki; ünlü olmak bana göre değil.

Bay Prior fotoğrafları görmesine yetecek kadar uzun süre uyanık kalıyor. Birazdan yine uyuyakalacak ama bunun onu eğlendireceğini bildiğim için fırsatı değerlendirip telefonda fotoğrafları açıyorum.

Hımm. Siyah tişört ve kocaman tığ işi atkımla uzaklara baktığım fotoğrafım on dört bin like almış. Tuhaf.

Bay Prior: Çok havalı Leon!

Ben: Teşekkür ederim.

Bay Prior: Bu kıyafetleri giyerek kendini rezil etmeye seni genç ve güzel bir hanımın ikna ettiği konusunda yanılıyor muyum acaba?

Ben: Şey. Tiffy'nin fikriydi.

Bay Prior: Ah, ev arkadaşı! Ve... sevgilin?

Ben: Hayır, hayır "sevgilim" değil, henüz.

Bay Prior: Hayır mı? Son konuştuğumuzda birbirinize epey vurulmuş gibiydiniz.

Özellikle ifadesiz bir yüz takınıp Bay Prior'un çizelgesini kontrol ediyorum. Karaciğer fonksiyon testleri. İyi değil. Beklendiği gibi ama yine de iyi değil.

Ben: Ben... evet. Vuruldum. Sadece işleri aceleye getirmek istemiyorum. Bence o da istemiyor.

Bay Prior kaşlarını çatıyor. Küçücük gözleri kaşlarının kıvrımları altında neredeyse kayboluyor.

Bay Prior: Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim Leon?

Başımı sallıyorum.

Bay Prior: Doğanda olan... suskunluğun sana engel olmasına izin verme. Ona olan duygularını açıkça söyle. Kapalı kutu gibisin.

Ben: Kapalı kutu mu?

Yatak örtüsünü düzelten ellerinin titrediğini fark ediyorum ve hastalığın seyrini düşünmemeye çalışıyorum.

Bay Prior: Sessiz. Arpacı kumrusu gibi düşünüp duran. Tiffy'nin bunu çok çekici bulduğundan eminim ama bunun aranızda bir engel olmasına izin verme. Ben ona söylemeye... Ben pek çok şeye geç kaldım, şimdi keşke imkânım varken söyleseydim diyorum. Nasıl bir hayatım olabilirdi düşün. Kaderimden şikayetçi olduğumu sanma ama... gençken o kadar çok zaman kaybediyorsun ki.

Burada sürekli birileri akıl verip durur. Ama Bay Prior beni birazcık endişelendiriyor. Galler gezisinden sonra Tiffy'nin üstüne gitmemem gerektiğini düşündüm. Ama belki de kendimi fazla geri çekiyorum. Anlaşılan hep böyleyim. Keşke gündüz vardiyasına geçmekten bahsetsey-

dim diye düşünüyorum. Yine de Tiffy için bir Galler şatosuna gittim ve rüzgârda savrulan bir ağacın önünde bol bir hırkayla poz verdim. Ona olan hislerim yeterince açık değil mi yani?

Richie: Elbette açık biri değilsin.

Ben: Öyleyim! Ben... açık sözlüyüm. Duygularını açığa vuran biriyim. Kapalı kutu değilim.

Richie: Duygularını bana açmak konusunda kötü değilsin ama bu sayılmaz, ayrıca genellikle de ilk konuşan ben oluyorum. Beni örnek almalısın kardeşim, ben ulaşılması zor biri olmakla vakit harcamadım. Her zaman açık sözlülüğün ve anlaşılır olmanın faydasını gördüm.

Bir an afallıyorum. Tiffy'yle her şeyin yolunda gittiğini düşünüyordum ama şimdi endişeliyim. Richie'ye Bay Prior'un ne dediğini söylememeliydim, ne düşüneceğini bilmeliydim. Richie on yaşındayken okul koridorlarında kızlara serenat yapmak için aşk şarkıları yazıyordu.

Ben: Ne yapmam gerekiyor öyleyse?

Richie: Hadi ama, sadece ondan hoşlandığını ve sevgilin olmasını istediğini söyle. Bunu istediğin apaçık ortada, bu kadar zor olamaz. Kapatmam gerek. Telefon hakkımı Gerty'ye o gece kulüpten çıktıktan sonraki on dakikada neler olduğunu *yeniden* anlatarak harcadım. O kadının insan olduğundan şüpheliyim.

Ben: O kadın bir...

Richie: Endişelenme, endişelenme. Kötü bir şey demeyecektim. Sadece insanüstü diyecektim.

Ben: Güzel.

Richie: Ayrıca seksi.

Ben: Aklından bile geçirme.

Richie bir kahkaha atıyor. Ben de sırıttığımı fark edi-

yorum, o böyle gülünce gülümsemeden yapamıyorum.

Richie: Tamam tamam, uslu duracağım. Ama beni buradan çıkarırsa ona akşam yemeği ısmarlayacağım. Belki de evlenme teklif ederim.

Gülümsemem biraz soluyor. İçim endişeyle sızlıyor. Temyiz duruşması gelip çattı bile. İki gün kaldı. Richie'nin suçsuz bulunduğu senaryoyu hayal etmemeye çalışsam da elimde olmadan o sahneyi kurgulayıp duruyorum. Richie'yi eve getirip Tiffy'nin şal desenli armut koltuğuna oturtuyorum, birlikte biralarımızı içiyoruz ve Richie tekrar benim küçük erkek kardeşim oluyor.

Ona söylemek istediklerimi kelimelere dökemiyorum. Umuda kapılma? Tabii ki kapılacak, ben de. Bütün mesele bu. Öyleyse... eğer işe yaramazsa moralini bozma? Bu da saçma. Durumun önemine uygun sözleri bulamıyorum.

Ben: Cuma görüşürüz.

Richie: İşte tanıdığım ve sevdiğim, kapalı kutu olmayan kardeşim. Cuma görüşürüz.

57

Tiffy

Beklenen cuma gelip çattı. Bugün büyük gün.

Leon annesinde, mahkemeye ikisi birlikte gidecekler. Rachel ve Mo bendeler. Mo kitap tanıtımına geliyor, bu kitap için yaptıklarım düşünülürse Martin bile fazladan bir kişi daha getirmeme itiraz edemez.

Gerty de Mo'yla birlikte uğruyor, alelacele kucaklaşıp Richie'nin davası hakkında ayaküstü biraz laflıyoruz. Gerty şimdiden taktığı komik avukat peruğuyla on sekizinci yüzyıl tablolarından fırlamış gibi duruyor.

Mo smokininin içinde çok hoş görünüyor. Mo'nun şık giyinmesi hoşuma gidiyor. İnsan gibi giydirilmiş köpek yavrularının fotoğraflarını görmüş gibi oluyorsunuz. Bu kıyafetin içinde rahatsız olduğu her halinden belli, en azından ayakkabılarını çıkarmaya can attığını çok rahat söyleyebilirim, ne var ki ayakkabı bağcıklarına ulaşabilseydi bile Gerty'nin hırlamasıyla sızlana sızlana geri çekilirdi. Gerty gidince fark edilir şekilde rahatlıyor.

"Haberin olsun, Mo ve Gerty kesin yatıyorlar," diyor Rachel saç fırçamı uzatırken.

Aynadan ona bakıyorum. (Bu dairede yeterince ayna yok. Rachel'ın evinde hazırlanmalıydık, yatak odasının

bir duvarı tamamen aynalı dolaplarla kaplı, bunun seksle ilgili nedenlerden ileri geldiğinden şüpheleniyorum. Ne var ki Rachel'ın doğum günü partisinde Gerty Rachel'ın dairesinin çok dağınık olduğunu söylediği için Rachel onu evinde istemiyor).

"Mo ve Gerty *yatmıyor*," diyorum aklımı başıma toplayıp saç fırçasını alırken. Yele gibi saçlarımı kendin yap kitaplarımızın birinde yer alan şık topuz gibi yapmaya çalışıyorum. Yazar kolay olduğunu vaat etmişti ama on beş dakikadır ikinci adımdayım. Toplam yirmi iki adım var ve sadece yarım saat vaktimiz kaldı.

"Yatıyorlar," diyor Rachel kendinden emin bir şekilde. "Benden kaçmaz."

Gerty'nin de Leon ve benim hakkımda benzer iddialarda bulunup "benden kaçmaz" dediğini Rachel'a söylemiyorum. Bunun bir yarış halini almasını istemiyorum, özellikle de ben hâlâ Leon'la sevişmemişken.

"Birlikte yaşıyorlar," diyorum ağzımdaki firketelerin arasından. "Birlikteyken eskiden olduklarından daha rahatlar."

"Ancak birlikte soyunduğun biriyle bu kadar rahat olabilirsin," diye diretiyor Rachel.

"Bu çok iğrenç. Ayrıca Mo'nun aseksüel olduğuna eminim."

Sonra banyo kapısının kapalı olup olmadığını kontrol ediyorum. Mo oturma odasında. Son bir saattir bizim ona bakıp bakmadığımıza göre ya sabırlı ya da sıkılmış görünerek bekliyor.

"Böyle düşünmek *istiyorsun* çünkü onu kardeş gibi görüyorsun. Ama o kesinlikle aseksüel değil. Geçen yaz bir partide arkadaşım Kelly'ye asılmıştı."

"Şu an bu tür ifşaları kaldıracak durumda değilim!" di-

yorum ağzımdaki firketeleri tükürerek. Onları dişlerimin arasına çok erken koymuşum. Dördüncü adımda lazım olacaklar ve ben hâlâ üçüncü adımı çözebilmiş değilim.

"Buraya gel," diyor Rachel, rahat bir nefes alıyorum. Tanrı'ya şükür.

"Hiç yardım etmeyeceksin sandım," diyorum. Rachel saç fırçasını eline alıp darmadağın ettiğim saçlarımı düzeltiyor ve tek eliyle sayfaları çevirerek topuz talimatlarını gözden geçiriyor.

"Çabalamadan nasıl öğreneceksin?" diyor.

Saat on. Sabahın bu erken saatinde davet giysileri içinde olmak çok tuhaf. Nedense süslü yeni elbisemin önüne çay damlatmak gibi korkunç bir paranoyaya kapılıyorum, gerçi martini içiyor olsaydım hiç de böyle bir endişeye kapılmayacağıma eminim. Sadece üzerinizde ipekli elbise varken kupadan içmek tuhaf geliyor.

Rachel kendini aşmış, tıpkı resimdeki gibi gizemli helezonlar halinde ensemde toplanmış olan saçlarım kusursuz. Ne var ki göğsümün büyük kısmı şimdi gözler önüne serilmiş durumda. Bu elbiseyi denerken saçlarım açıktı, omuzları açıkta bırakan kolların ve kalp şeklindeki yakanın ne kadar açık olduğunu fark etmemişim. Ah pekâlâ. Bu benim de gecem, ben kitabın editörüyüm. Uygunsuz giyinmeye hakkım var.

Katherin'i kontrol etmek için kurduğum alarmım ötüyor. En çok aranan numaralar listemde annemden üstte olduğunu fark etmemeye çalışarak Katherin'i arıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyorum Katherin telefonu açar açmaz.

"Hemen hemen!" diyor sesi titreyerek. "Kıyafetimde küçük bir ayarlama yaptım ve..."

"Ne ayarlaması?" diyorum şüpheyle.

"Tekrar denediğimde senin şu halkla ilişkilerdekilerin benim için seçtiği elbisenin parlak gün ışığında ne kadar soğuk ve sıkıcı göründüğünü fark ettim," diyor, "ben de etek boyunu kısaltıp yakasını genişlettim."

Tam verip veriştirmeye başlayacakken vazgeçiyorum. Öncelikle olan olmuş zaten, kumaşı kesip kenarları bastırdıysa elbise artık kurtarılamaz. İkinci olarak da kendi uygunsuz elbise seçimim açık saçık giyinmiş birinin yanında çok daha iyi görünecek.

"İyi. Buçukta seni alırız."

"Görüşürüz!"

Telefonu kapatırken saatime bakıyorum. On dakikamız kalmış. (Rachel'ın hazırlanması için gereken zamanı da hesaplamıştım ki daima düşündüğünüzden yüzde elli daha uzun sürer. Saçımı ona yaptırdığım için suçu benim üzerime atacak, oysa gerçek sebebi kendisinin bir kontürleme kraliçesi olması ve daha gözlere ve dudaklara hiç başlamadan yüzünün şeklini ustaca değiştirmek için en az kırk dakika harcaması.)

Tam Leon'a mesaj atıp nasıl olduğunu soracağım ki sabit telefon çalıyor.

"Bu da ne?" diye sesleniyor Rachel banyodan.

"Sabit hattımız!" diye bağırıyorum sesin geldiği yere koşarken (buzdolabının civarlarından geliyor sanki). Bu elbisenin içindeyken koşmak hiç de kolay değil. Etekleri dalgalanıp duruyor ve koşarken en az iki kez çıplak ayağım tehlikeli şekilde tüle takılıyor. Tül yaralı bileğime dolanınca acıyla yüzümü buruşturuyorum. Artık yürüyebiliyorum ama bu bilekle koşmak hiç de eğlenceli olmuyor. Sağlam bileğim bile koşmaktan hoşlanmıyor.

"Neyiniz neyiniz?" diye soruyor Mo şaşkınlıkla.

Mutfaktaki devasa yığınların arasında telefonu ararken, "Sabit hattımız," diye yineliyorum.

"Özür dilerim ama 1990'lı yıllarda olduğumuzu söylememiştin," diye sesleniyor Rachel tam telefonu bulduğum anda.

"Alo?"

"Tiffy?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Richie? İyi misin?"

"Sana karşı dürüst olacağım Tiffy," diyor, "Korkudan altıma ediyorum. Gerçek anlamda değil tabii. Gerçi her an olabilir de."

"Her kimse umarım son Blur albümünün tadını çıkarıyordur," diye bağırıyor Rachel.

"Bir saniye." Yatak odasına gidip kapıyı arkamdan sıkıca kapatıyorum. Yırtılmasın diye eteklerimi toplayıp zar zor yatağın ucuna tünüyorum.

"Bir minibüste falan olman gerekmiyor mu? Beni nasıl arıyorsun? Duruşma tarihini biliyorlar, değil mi?"

Şimdiye dek Gerty ve Leon'dan mahkûmların birtakım bürokratik meseleler yüzünden mahkemeye her zaman vaktinde gelemediğini öğrenmeye yetecek kadar korku hikâyesi dinledim. Duruşmanın görüleceği bölgede bulunması için Richie'yi bir Londra cezaevine (öncekinden daha da korkunç) götürdüler. Görevlilerden biri bu nakil hakkında başka bir görevliyi aramayı unutur da bu kadar hazırlık boşa gider diye ödüm kopuyor.

"Hayır hayır, minibüs kısmında sorun olmadı," diyor Richie. "Çok eğlenceliydi doğrusu. Arabanın içinde beş saat geçirdim ama yemin ederim bunun yarısında hareket bile etmiyorduk. Hayır, şimdi mahkeme binasında bir nezarethanedeyim. Aslında telefon konuşması yapmama izin vermiyorlar ama gardiyan İrlandalı bir kadın ve ona

oğlunu hatırlatıyormuşum. Oysa korkunç görünüyorum. Bana kız arkadaşımı aramamı söyledi, kız arkadaşım olmadığından ben de seni aramayı düşündüm, ne de olsa Leon'un kız arkadaşısın ve yakın sayılırız. Ya seni ya da okuldan Rita'yı arayacaktım ki sanırım onunla olan ilişkimi resmen sonladırmadım bile."

"Saçmalıyorsun Richie," diyorum. "Sorun ne? Sinirlerin mi bozuk?"

"'Sinirleri bozuk' deyince yaşlı bir kadınmışım gibi oluyor. *Dehşet* içindeyim diyelim."

"Bu kulağa daha hoş geliyor. Korku filmlerini hatırlatıyor, korsesi çok sıkı olduğundan bayılan bir kadını değil."

"Kesinlikle."

"Gerty orada mı?"

"Henüz onu görmedim. Avukatlar ne yapıyorsa onları yapmakla meşguldür. Yalnız başımayım." Sesi her zamanki gibi neşeli ve mütevazı geliyor ama sesinin titrediğini duyabilmek için öyle fazla dikkat kesilmenize de gerek yok.

"Yalnız başına değilsin," diyorum kararlı bir ses tonuyla. "Hepimiz seninleyiz. Ve unutma ilk konuştuğumuzda hapishanede olmaya alıştığını söylemiştin. En kötü senaryo bu. Zaten üstesinden geldiğin bir yere dönmek."

"Ya duruşmada kusarsam?"

"O zaman biri salonu boşaltıp bir temizlikçi çağırır, sen de kaldığın yerden devam edersin. Mahkeme heyeti bu yüzden senin silahlı soyguncu olduğunu düşünecek değil ya?"

Kıkırdamaya benzeyen boğuk sesler çıkarıyor. Bir an sessizlik oluyor.

"Leon'un hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum," diyor. "Çok fazla umutlandı. Bunu istemiyorum, tekrar

hayal kırıklığına uğramasına dayanamam. Son sefer çok kötüydü. Gerçekten çok kötüydü. Leon'un yüzünü görmek..."

"Onu asla hayal kırıklığına uğratmadın," diyorum. Kalbim deli gibi atıyor. Bunu ona söylemem önemli. "Suçu senin işlemediğini biliyor. Asıl adalet sistemi ikinizi de hayal kırıklığına uğrattı."

"Durumu kabullenmeliydim. Cezamı çekip dışarı çıkmalı ve bu esnada Leon'un hayatına devam etmesine izin vermeliydim. Bütün bunlar... onun için her şeyi daha da kötü hale getirecek."

"Sen ne yaparsan yap Leon savaşacaktı," diyorum. "Küçük kardeşinin haksız yere ceza almasına asla izin vermeyecekti. Pes etseydin onu asıl bu incitirdi."

Richie derin derin içini çekiyor.

"Bu güzel," diyorum. "Nefes almak hassas sinirlere iyi geliyormuş. Amonyak tuzun var mı?"

Bir kez daha kıkırdıyor, bu kez o kadar boğuk sesle değil.

"Bana korkak mı diyorsun yani?" diye soruyor Richie.

"Senin çok cesur bir adam olduğuna gönülden inanıyorum," diyorum. "Ama evet. Sana korkak diyorum. Ne kadar cesur olduğunu hatırlamana yardımı olsun diye."

"Ah, sen iyi bir kızsın Tiffy."

"Ben köpek değilim Richie. Şimdi rengin biraz yerine geldiyse... 'Leon'un kız arkadaşı' konusuna geri dönebilir miyiz?"

Bir sessizlik oluyor.

"Leon'un kız arkadaşı değil misin?"

"Henüz değilim," diyorum. "Yani bunu daha konuşmadık. Aslında sadece bir kaç kez çıktık."

"Sana deliriyor," diyor Richie. "Belki sana söylememiş olabilir ama..."

Bir an anksiyeteye kapılıyorum. Ben de Leon'a deliriyorum. Uyanıkken zamanımın büyük kısmını onu düşünerek geçiriyorum, hatta bazen uyurken de. Ama ... bilmiyorum. Onun erkek arkadaşım olmak isteyeceğini düşündükçe *kapana kısılmışım gibi* hissediyorum.

Elbisemi düzeltirken korseler ve sinirler konusunda problemli olan esas ben miyim yoksa diye düşünüyorum. Leon'dan gerçekten hoşlanıyorum. Saçmalık bu. Objektif olarak bakarsam erkek arkadaşım olmasını ve onu insanlara bu şekilde tanıtmayı isterdim. Birine deli olduğunuzda istediğiniz budur. Ama...

Lucie olsa ne derdi?

Aslında hiçbir şey demezdi herhalde. Bu tuhaf kapana kısılma korkusunun, gitmeme asla izin vermeyen bir adamla yaşadığım ilişkiyle bağlantılı olduğu gerçeğine ermem için beni kendi halime bırakırdı.

"Tiffy?" diyor Richie. "Galiba gitmem gerek."

"Ah Tanrım, evet," diyorum kendime gelerek. Richie mahkemeye çıkmak üzereyken ne diye ilişki etiketleriyle uğraşıyorum bilmem ki. "*İyi şanslar* Richie. Keşke orada olabilseydim."

"Belki seninle diğer tarafta görüşürüz," derken sesi yine titriyor. "Görüşemezsek de Leon'a göz kulak ol."

Bu defa isteği tuhaf gelmiyor. "Tamam," diyorum. "Söz veriyorum."

58

Leon

Bu takımdan nefret ediyorum. Son kez ilk duruşmada giymiş, sonra da annemin evindeki dolaba tıkmıştım, takım kirlenmiş gibi gelmişti bana, onu yakmak istemiştim. İyi ki yapmamışım. Adalet sisteminin adaleti sağlamakta çuvalladığı her sefer takım elbise yakmaya gücüm yetmez doğrusu. Bu bizim son duruşmamız olmayabilir.

Annem ağlamaklı ve titreyip duruyor. Onun için güçlü olmaya çalışıyorum ama bu mahkeme salonunda onunla olmaya dayanamıyorum. Yanımda başka biri olsaydı daha kolay olurdu ama annemle durum korkunç. Ona annelik yapmak istemiyorum, onun bana annelik yapmasını istiyorum, annemi böyle görmek beni hem üzüyor hem de kızdırıyor.

Telefonuma göz atıyorum.

Az önce Richie'yle konuştum, moralini biraz yükseltmek için aramış. Gayet iyi durumda. Ne olursa olsun hepiniz iyi olacaksınız. Yapabileceğim bir şey varsa yaz. Aramak için sıvışma fırsatı bulurum. Tiffy xx

Tüm sabahı korkunun soğuğuyla geçirdikten sonra bir

an içim sıcacık oluyor. Kendime yeni aldığım kararı hatırlatıyorum, Tiffy'ye hislerimi açıkça söylemek, ilişkiyi ciddiyete bindirmek, sözgelimi ailelerle tanışmak vb.

Annem: Tatlım?

Son bir kez aynaya bakıyorum. Daha zayıf, daha uzun saçlı Richie aynadan bana bakıyor. Richie'yi kafamdan çıkaramıyorum, hüküm okunduğunda nasıl baktığı geliyor hep aklıma, duygusuzca ve planlayarak suç işlediğini iddia eden bu saçmalık yağmuru karşısında gözlerinin nasıl kocaman açıldığı ve korkuyla dolduğu geliyor.

Annem: Leon? Tatlım?

Ben: Geliyorum.

Tekrar merhaba mahkeme salonu.

Salon çok sıradan. Amerikan hukuk dramlarındaki ahşap sıralı ve kubbeli tavanlı salonlarla alakası yok – masaların üzerine yığılmış dosyalar, yerde bir halı ve birkaç bezgin görünümlü avukatın ve davayı izlemeye gelmiş gazetecilerin oturduğu sıralı koltuklar var sadece. Gazetecilerden biri telefonunu şarja takmak için priz bulmaya çalışıyor. Bir hukuk öğrencisi elindeki meyve suyu şişesinin arkasını inceliyor.

Tuhaf. Bu yılın başlarında hepsine bağırmak istiyordum. *Biraz özen gösterin. Birinin hayatı mahvolurken siz izliyorsunuz!* Ama hepsi bu dramatik ritüelin bir parçası ve şimdi bu oyunu nasıl oynayacağımızı bildiğimiz için –şimdi kuralları bilen bir avukatımız olduğu için– ritüel beni o kadar rahatsız etmiyor.

Harry Potter karakterlerine benzeyen uzun cübbeli buruş buruş bir adam, hapishane gardiyanı ve Richie'yle birlikte salona giriyor. Richie'ye kelepçe takılmamış, bu da bir şeydir. Fakat tam da düşündüğüm kadar kötü görü-

nüyor. Son birkaç ayda tekrar spor yapmaya başladığı için kas yapmış ama düşük omuzları yüzünden ağırlığını taşıyamıyor gibi görünüyor. Geçen yıl mahkeme salonuna girerken masumların serbestçe çıkacağına güveni tam olan kardeşimi bugün zar zor tanıyabiliyorum. Yanımda büyüyen, her adımıma ayak uyduran, daima beni kollayan kardeşimi.

Richie'ye bakamıyorum, gözlerinde korkuyu görmek çok acı verici. Richie bana ve anneme bakınca bir şekilde gülümseyecek cesareti buluyorum. Onu cam bir bölmeye koyup kapıyı arkasından kapatıyorlar.

Bekliyoruz. Gazeteci, cep telefonunun yasak olduğunu belirten devasa tabelanın altında telefonunu şarja takmayı başarıp Reuters anasayfasına benzeyen bir yere bakarak ekranı kaydırmaya devam ediyor. Meyve suyu şişeli kız şimdi atkısının dökülen tüylerini ayıklamakla meşgul.

Richie'ye sürekli gülümsemeliyim. Gerty de burada, o komik kıyafeti giymiş, onu mutfağımda Çin lokantasından alınmış yemeği yerken gördüğüm halde diğer avukatlardan ayırmak neredeyse imkânsız. Onu görünce tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Bu artık içgüdüsel hale geldi. Gerty'nin bizim takımda olduğunu kendime tekrar tekrar hatırlatmam gerekiyor.

Cüppeli buruşuk adam: Herkes ayağa kalksın!

Herkes kalkıyor. Üç yargıç sıra halinde salona giriyor. Hepsi de ayaklarında annemin arabasından daha pahalı görünen ayakkabılar olan, beyaz, orta yaşlı adamlar. Yargıçlar yerlerine otururken içimde kabaran nefreti bastırmaya çalışıyorum. Önlerindeki kâğıtları gözden geçiriyorlar. Nihayet başlarını kaldırıp Gerty'ye ve davacı tarafın avukatına bakıyorlar. Hiçbiri kardeşime bakmıyor.

Yargıç 1: Başlayalım mı?

59

Tiffy

Katherin sahnede minicik, siyahlara bürünmüş bir çöp adam gibi duruyor. Arkasındaki kocaman ekranlarda yakın çekim görüntüleri var –bir ekranda sadece elleri var, böylece seyirciler tığı nasıl kullandığını izleyebiliyor, diğer iki ekran ise yüzüne odaklanmış.

Bu inanılmaz. Kalabalık kendinden geçmiş durumda. Tığ işiyle ilgili bir gündüz etkinliği için kıyafetlerimiz fazla abartılı ama Katherin bu kıyafet zorunluluğunda ısrar etti –bütün burjuva karşıtlığı değerlerine rağmen süslü bir şey giymek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Gece elbiseleri içindeki kadınlar gözlerini Katherin'in kubbeli tavanın altındaki büyük ekranlarda ölümsüzleşen devasa yüzüne dikmiş izliyorlar. Smokinli adamlar Katherin'in yaptığı esprilere kıkır kıkır gülüyorlar. Hatta Katherin'in el hareketlerini taklit eden saten elbiseli genç bir kadın görüyorum ama elinde tığ değil keçi peynirli bir kanape tutuyor.

Bütün bu dikkat dağıtan zırvalıklara rağmen Richie'yi ve telefonda sesinin nasıl titrediğini düşünmeden duramıyorum.

Şu anda sıvışıp gitsem kimse farkına varmaz. Mahkeme salonu için biraz uygunsuz görünüyor olabilirim ama

belki eve uğrayıp üstümü değiştirdikten sonra bir taksiye atlayıp...

Tanrım, taksiye para harcamayı düşündüğüme inanamıyorum.

"Bak!" diye fısıldıyor Rachel birden kaburgalarımı dürterek.

"Of! Ne var?"

"Baksana! Tasha Chai-Latte!"

Parmağıyla gösterdiği yere bakıyorum. Leylak rengi hoş bir gece elbisesi içindeki genç bir kadın kalabalığa karışıyor, yanında son derece çekici erkek arkadaşı var. Peşlerinden giden göz korkutucu, smokinli adam da korumaları olmalı.

Rachel haklı, bu kesinlikle o kadın. Biçimli elmacık kemiklerini YouTube'dan hatırlıyorum. Elimde olmadan içimin hafifçe pırpır ettiğini duyuyorum –ünlü birini görünce nasıl da aptallaşıyorum.

"Geldiğine inanamıyorum!"

"Martin mest olacak. Sence kadın onunla bir fotoğraf çekmeme izin verir mi dersin?" diye soruyor Rachel. Tepemizdeki ekranlardan dev gibi Katherinler kalabalığa gülümsüyor ve elleri bitmiş bir örneği havaya kaldırıyor.

"Yerinde olsam smokinli çam yarması adama dikkat ederdim."

"Çekim yapıyor! Baksana!"

Tasha Chai-Latte'nin inanılmaz yakışıklı erkek arkadaşı omuz çantasından pahalı görünümlü küçük bir kamera çıkarmış düğmeleriyle oynuyor. Tasha saçını ve makyajını kontrol edip bir parmağını hafifçe dudaklarına sürüyor.

"Aman Tanrım. Etkinliği YouTube kanalına koyacak. Katherin teşekkür konuşmasında senden bahseder mi dersin? *Ünlü olacağız*!"

"Sakin ol," diyorum ona, herkes yiyecekleri düşünemeyecek kadar tığ işiyle meşgulken istiflediği koca kanape yığınını yemekle meşgul olan Mo'yla bakışıyorum.

Tasha'nın erkek arkadaşı kamerayı havaya kaldırıp Tasha'nın yüzüne çeviriyor. Tasha anında saçıyla makyajıyla uğraşmayı bırakıp gülücükler saçıyor.

"Hadi daha yakına gidelim," diye mırıldanıyor Rachel Mo'yu Tasha'nın olduğu tarafa doğru iterken. İlgisiz gibi görünmeye çalışarak yavaş yavaş ilerliyoruz ve sonunda konuştuklarını duyabilecek kadar yakınlarına geliyoruz.

"... inanılmaz bir kadın!" diyor Tasha. "Ne kadar güzel bir yer. Aman Tanrım çocuklar burada olduğum ve bunu hepinizle paylaşabildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. Hem de canlı olarak! Gerçek sanatçıları destekleme konusunda ne düşündüğümü biliyorsunuz, Katherin de onlardan biri."

Katherin gösterisini bitirince kalabalık büyük bir alkış koparıyor. Tasha sabırsız bir hareketle erkek arkadaşına başka bir tane çekmesini işaret ediyor. Galiba canlı yayın için hazırlık yapıyorlar.

"Ve şimdi sırada birkaç teşekkür var!" diyor Katherin sahneden.

"İşte önemli an," diye fısıldıyor Rachel heyecanla. "*Kesinlikle* senden bahsedecek."

Karnıma ağrılar giriyor. Benden bahsetmesini istediğimden emin değilim, salonda *çok fazla* insan var ve yakında birkaç milyon kişi daha bu anı Tasha Chai-Latte'nin YouTube kanalından izleyecek. Elbisemi düzeltip az biraz yukarı çekmeye çalışıyorum.

Gerçi endişelenmeme gerek yok. Katherin tüm arkadaş ve aile çevresine teşekkür etmeye başlıyor ve çok geçmeden bunun absürd denebilecek kadar geniş bir çevre oldu-

ğunu anlıyoruz (elimde olmadan dalga geçip geçmediğini merak ediyorum, bu tam ona göre olurdu çünkü.) Kalabalığın dikkati dağılıyor, insanlar prosecco ve atıştıracak bir şeyler bulmak için etrafta dolanmaya başlıyor.

"Ve son olarak," diyor Katherin görkemli bir şekilde, "en sona sakladığım iki insan var."

Bu ben olamam. Annesi babası falan olmalı. Rachel bana hayal kırıklığı dolu bir bakış atıyor ve sonra dikkatini konsantre olmuş yüzleriyle her şeyi filme alan Tasha ve erkek arkadaşına veriyor.

"O iki insan olmadan bu kitap asla basılamazdı," diye devam ediyor Katherin. "İkisi de *Gönlünce Ör*'ü gerçek kılabilmek için çok fazla çalıştılar. Ve dahası en başından beri bana inandılar, bu kalabalığı toplayabilecek şansı bulmadan çok daha önce hem de."

Rachel ve ben dönüp birbirimize bakıyoruz.

"Ben olamam," diye fısıldıyor Rachel birden çok sinirli bir tavır takınarak. "Genelde benim adımı bile hatırlamıyor zaten."

"Tiffy ve Rachel son üç yıldır kitaplarımda editör ve tasarımcı olarak çalışıyor, başarımın nedeni işte onlar," diyor Katherin gururla. Kalabalık alkışlıyor. "Kitaplarımı olabilecek en iyi ve en güzel hale getirdikleri için onlara ne kadar teşekkür etsem azdır. Rachel! Tiffy! Lütfen buraya gelir misiniz? İkinize de vermek istediğim bir şey var."

Rachel'la aval aval birbirimize bakıyoruz. Sanırım Rachel hiperventilasyon geçiriyor. Daha önce hiçbir kıyafet seçimimden bu kadar pişman olmamıştım. Sadece göğüs uçlarımı kapatan bir elbiseyle bin kişinin önünde sahneye çıkmak zorundayım.

Kalabalığın içinden sahneye doğru ilerlerken –önlerde olmadığımızdan bunu yapmak gerçekten vakit alıyor–

elimde olmadan Katherin'in dev ekranlardan gülümsediğini fark ediyorum. Neredeyse gözleri doldu dolacak. Tanrım. Kendimi biraz düzenbaz gibi hissediyorum, son bir kaç aydır tüm zamanımı Katherin'in kitabı üzerinde çalışarak geçirdim ama aynı zamanda bundan o kadar çok şikayet ettim ki, ayrıca ona fazla para da ödemedim.

Daha ne olduğunu tam anlayamadan kendimi sahnede buluyorum. Katherin yanağımdan öpüp elime kocaman bir zambak buketi tutuşturuyor.

Arsızca gülümseyerek, "Sizi unuttuğumu sanmıştın, değil mi?" diye fısıldıyor kulağıma. "Kendimi şöhrete daha o kadar kaptırmadım."

Kalabalık alkışladıkça ses çatıda öyle yankılanıyor ki sonunda nereden geldiğini bilemez oluyorum. İrade gücümle elbisemin üst kısmını yerinde tutabilmeyi umarak gülümsüyorum. Işıklar sahneye çok fazla vuruyor, her kırptığımda gözlerimin içinde yıldız patlamaları oluyor sanki, her şey ya çok beyaz ve parlak ya da siyah ve belli belirsiz, biri renklerin kontrastıyla oynamış gibi.

Sanırım bu yüzden ön sıralara ulaşana kadar yaşanan karmaşayı, insanların hareketlenişini, başların çevrilişini, insanların sanki biri onları itmiş gibi feryat ederek tökezlemesini fark edemiyorum. Sonunda biri insanları yararak kendine yol açıp sahneye atlıyor.

Zambaklar önümde sallanırken çiçek buketini sıkıca tutmaya çalışıp bu ayakkabılarla trabzanı kullanmadan sahneden nasıl ineceğimi düşünüyorum, gözlerim ışıklardan o kadar yanıyor ki doğru dürüst göremiyorum.

Yine de sesi tanıyorum. Ondan sonra da diğer her şey soluklaşıp gidiyor.

"Mikrofonu alabilir miyim?" diyor Justin. Tabii ki inanılmaz şekilde, imkânsız şekilde, kalabalığı yararak ge-

len kişi oydu. "Söylemek istediğim bir şey var."

Katherin hiç düşünmeden mikrofonu ona veriyor. Son anda kaşlarını çatarak bana bakıyor ama Justin mikrofonu eline aldı bile. Justin bu, her zamanki gibi istediğini alıyor.

Justin bana dönüyor.

"Tiffy Moore," diyor. "Bana bak."

Haklı çünkü ona bakmıyorum. Beni iplerle oynatıyormuş gibi anında kafam ona dönüyor ve göz göze geliyoruz. İşte orada. Köşeli çene, mükemmel traş edilmiş sakallar, smokin ceketinin altındaki güçlü omuzlar. Salondaki tek kız benmişim gibi gözlerini bana dikiyor. Danışmana sözünü ettiğim o beni inciten adamdan eser yok. Bu adam gerçeğe dönüşmüş bir rüya gibi.

"Tiffy Moore," diyor tekrar. Sanki *Rastlantının Böylesi* filmindeki gibi alternatif bir evrene adımımı atmışım ve Justin'e istek ya da ihtiyaç duymadığım hayatım elimden her an kayıp gidecekmiş gibi geliyor. "Sensiz bir hiçim."

Her şey donup kalıyor. Müzik biterken uzayan son notanın kulaklarınızda çınlayışı gibi yankılı, sarsıcı, mide bulandırıcı bir sessizlik çöküyor.

Justin diz çöküyor.

O anda kalabalığın tepkisini fark ediyorum, insanlar kendinden geçiyor ve birden sahnede etrafımdaki yüzleri görüyorum. Rachel yaşadığı şoktan büzülüp kalmış, Katherin ağzı açık bakıyor. Deli gibi kaçmak istiyorum ama o gücü kendimde bulabilsem bile bacaklarım bunu yapamayacak kadar kıpırtısız. Sahnede bir tabloyu canlandırıyor gibiyiz.

"Lütfen," diyorum. Ne diye yalvararak başladım ki? Tekrar konuşacak oluyorum ama Justin izin vermiyor.

"Sen benim için yaratılmışsın," diyor. Sesi alçak çık-

sa da mikrofon yüzünden her yerden gayet iyi duyuluyor. "Bunu şimdi anlıyorum. Bizden vazgeçtiğime inanamıyorum. Sen benim isteyebileceğim her şeysin, hatta daha fazlasısın." Başını yana eğiyor, bu hareketini dayanılmaz bulurdum. "Seni hak etmediğimi biliyorum, benim için fazla iyi olduğunu biliyorum ama..."

Sanki içimde kopacak kadar gerilmiş bir tel tıngırdıyor. Gerty, Justin'in benimle nasıl oynayacağını iyi bildiğini söylemişti ve işte: Başından beri beni böyle elde etmiş olan Justin.

"Tiffany Moore," diyor. "Benimle evlenir misin?"

Gözlerinde bir şey var, beni ikna eden de hep gözleri olmuştu. Sessizlik uzadıkça boğazım sıkılıyormuş gibi hissediyorum. Aynı anda iki farklı yerde olduğum hissi, aynı anda iki farklı insan olduğum hissi öyle güçlü ki uyuklarken uykuyla uyanıklık arasında gidip gelmek gibi adeta. İşte Justin, önümde diz çökmüş. Her zaman istediğim Justin. Kendisi için sayısız ayrılığa katlandığım, kendisiyle tekrar bir araya gelmek için savaşmaya değeceğini düşündüğüm Justin.

Ağzımı açıp konuşmaya başlıyorum ama mikrofon olmadığı için sesim zambakların arkasında yitip gidiyor. Ben bile cevabımı duyamıyorum.

"Evet dedi!" diye bağırıyor Justin, ayağa kalkıp kollarını iki yana açıyor. "Evet dedi!"

Kalabalık deliye dönüyor. Çok fazla gürültü var. Işıklar yüzünden gözümün önünde benekler uçuşuyor, Justin beni kucaklayıp sıkıca sarılıyor, ağzını saçlarıma dayıyor, bunu hiç yadırgamıyorum, her zaman nasılsa öyle geliyor –bana sokulan yapılı vücudu, sıcaklığı, hepsi de korkunç şekilde tanıdık geliyor.

60

Leon

Bayan Constantine: Bayan Wilson, ilk bilirkişi olarak öncelikle yargıçlara hangi konuda uzman olduğunuzu söyleyebilir misiniz?

Bayan Wilson: Güvenlik kameraları analisti ve geliştiricisiyim. On beş yıldır bu işi yapıyorum. İngiltere'nin önde gelen adli video analiz şirketi için çalışıyorum, bu iyileştirilmiş görüntüyü de benim takımım hazırladı [ekranı gösteriyor].

Bayan Constantine: Çok teşekkür ederim Bayan Wilson. Peki güvenlik kamerası kayıtları inceleme tecrübenize dayanarak bugün izlediğimiz iki kısa görüntü için bize ne söyleyebilirsiniz?

Bayan Wilson: Pek çok şey. Öncelikle ikisi aynı adam değil.

Bayan Constantine: Gerçekten mi? Bundan kesinlikle emin gibisiniz.

Bayan Wilson: Ah, elbette eminim. İlk olarak iyileştirilmiş görüntüdeki kapüşonun rengine bakın. Kapüşonlardan sadece biri siyah. Renk tonundan bunu anlayabilirsiniz. Siyah daha yoğun bir renktir.

Bayan Constantine: Ekranda iki kameranın da görüntülerini görebilir miyiz? Teşekkür ederim.

Bayan Wilson: Sonra yürüyüşlerine bakın! İyi taklit edilmiş tabii ama ilk adam kesinlikle sarhoş. Nasıl zikzak çizerek yürüdüğüne bakın. Neredeyse vitrine toslayacak. Diğer adam ise daha düzgün yürüyor ve bıçağı çıkarırken yalpalamıyor bile. İlk görüntüdeki adamsa az kalsın biraları düşürecekti!

Bayan Constantine: Aldi'nin önündeki kamera kayıtlarından zikzaklı yürüyüşü daha net olarak görebiliyoruz.

Bayan Wilson: Ah, evet.

Bayan Constantine: Ve Bay Twomey olduğunu söylediğimiz ilk kişinin ardından birkaç dakika boyunca yürüdüklerini gördüğümüz gruba gelecek olursak, bunlardan birinin içki dükkânındaki bıçaklı adam olup olmadığı hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?

Bay Turner yargıçlara dönüyor: Efendim, bu sadece spekülasyon.

Yargıç Whaite: Hayır, dinleyeceğiz. Bayan Constantine konunun uzmanı olarak görüşlerini belirtiyor.

Bayan Constantine: Bayan Wilson görüntülere bakarak bu adamlardan birinin dükkândaki adam olabileceğini söyleyebilir misiniz?

Bayan Wilson: Evet. En sağdaki adam. Başlığını indirmiş ve yürürken de takmıyor ama sol ayağını her atışında omuzlarının nasıl çöktüğüne bakın. Bakın omzunu ovalıyor, içki dükkânındaki adamın bıçağını çekmeden önce yaptığı hareketin aynısı.

Bay Turner: Bay Twomey'in temyiz davasını görmek üzere bulunuyoruz. Kim olduğunu bilmediğimiz üçüncü bir kişinin davayla ne ilgisi var?

Yargıç Whaite: Ne demek istediğinizi anlıyorum Bay Turner. Davayla ilgili başka sorunuz var mı Bayan Constantine?

Bayan Constantine: Hayır efendim. Umarım ileriki bir tarihte bu tartışmaya tekrar dönebiliriz, dava yeniden açılırsa.

Davacı avukatı Bay Turner avucuna doğru öksürüyor. Gerty ona buz gibi bakıyor. Son duruşmada Bay Turner'ın Richie'ye nasıl gözdağı verdiğini hatırlıyorum. Ona haydut, şiddet eğilimli suçlu, her istediğini elde eden bir çocuk demişti. Bay Turner'ın Gerty'nin bakışı altında sarardığını görüyorum. Cübbeli ve peruklu Bay Turner'ın bile Gerty'nin pis bakışlarına dayanamadığını görmek içimi keyifle dolduruyor.

Richie'nin gözlerine bakıyorum ve o gün ilk kez içtenlikle gülümsüyorum.

Duruşmaya ara verilince dışarı çıkıp telefonumu açıyorum. Kalbim artık eskisinden hızlı atmıyor, sadece... daha sesli atıyor. Daha kuvvetli. Her şey abartılı geliyor: kahve aldığımda tadı daha keskin, hava açıldığında güneş yakıcı ve parlak. Bu kadar iyi gittiğine inanamıyorum. Gerty durmak bilmiyor, söylediği her şey o kadar... *İnandırıcı* ki. Yargıçlar kafalarını sallayıp duruyor. İlk mahkemede yargıç hiç kafasını sallamamıştı.

Bunu pek çok kez hayal etmiştim ve şimdi gerçek oluyor. Sanki bir hayalin içindeyim.

Tiffy'den birkaç mesaj var. Cevaplamak için mesajlara giriyorum, avuçlarım terlemiş, sanki olanları yazıp göndermek uğursuzluk getirecekmiş gibi geliyor. Keşke onu arayabilseydim. Onun yerine Tasha Chai-Latte'nin Facebook sayfasına bakıyorum, Tiffy onun kitap tanıtımını filme aldığını yazmış. Sayfasında binlerce kez görüntülenmiş bir video var, görüntüdeki kubbeli tavana bakılırsa tanıtımda çekilmişe benziyor.

Para edecek birini görüntüleme umuduyla bekleyen paparazzileri görmezden gelerek adliye binasının önündeki banka oturup videoyu izliyorum.

Bu Katherin'in teşekkür konuşması. Tiffy hakkında söylediklerini duyunca gülümsüyorum. Tiffy'nin söylediklerinden editörlerin fazla önemsenmediklerini, tasarımcıların ise daha da az önemsendiklerini biliyorum, Rachel'ın Tiffy'yle birlikte sahneye çıkarken gülümsediğini görebiliyorum.

Kamera sallanıyor. Biri kalabalığı yararak ön tarafa yürüyor. Sahneye fırladığında kim olduğunu anlıyorum.

Mahkemeyi bırakıp Islington'a gitmek için bana kendimi suçlu hissettiren bir istek duyuyorum. Oturduğum yerde öne eğilip gözlerimi telefon ekranımdaki küçük videoya dikiyorum.

Tiffy evet dedikten sonra video bitiyor.

Kendimi bu kadar berbat hissetmeme şaşırıyorum. Galiba birine olan hislerinizi ancak o başka biriyle evlenmeyi kabul ettiğinde anlayabiliyorsunuz.

61

Tiffy

Justin beni sahneden indirip kulise götürüyor. Onunla gidiyorum çünkü o anda gürültüden, ışıklardan ve kalabalıktan uzaklaşmak kadar istediğim başka bir şey yok ama perdenin arkasına geçer geçmez elimi çekip elinden kurtuluyorum. O kadar sıkı tutmuş ki bileğim acıyla zonkluyor. Sahnenin yan tarafında uzanan dar, siyah duvarlı bir yerdeyiz, burada elinde telsiz, ayaklarının altında karmakarışık kablolar olan, siyahlar giyinmiş bir adamdan başkası yok.

"Tiffy?" diyor Justin. Sesindeki kırılganlığın tamamen yapmacık olduğunu söyleyebilirim.

"Sen ne yaptığını..." diye başlayacak oluyorum. Baştan ayağa titriyorum, ayakta zor duruyorum, özellikle de bu yüksek topuklarla. "Bu da neydi şimdi?"

"Ne neydi?" Elini tekrar bana uzatıyor.

Rachel perdenin arkasından dalarak peşimizden gelirken ayakkabılarını ayağından çıkarıyor. "Tiff... Tiffy!"

Rachel yanıma vardığında üstüne yıkılacak gibi oluyorum, beni sıkıca tutuyor. Justin gözlerini hafifçe kısarak bize bakıyor, o gözlerin arkasında bir şeylerin hesabını yaptığını görebiliyorum ve başımı Rachel'ın kalın saç örgülerine çevirip ağlamamak için elimden geleni yapıyorum.

"Tiffy?" diye bağırıyor başka biri. Bu Mo. Nerede olduğunu anlayamıyorum.

"Arkadaşların seni tebrik etmeye gelmiş," diyor Justin şefkatli bir ses tonuyla ama omuzları kaskatı ve gergin.

"Mo?" diye sesleniyorum. Bizi kulisten ayıran perdenin arkasından çıkarak Justin'in arkasında beliriyor, üstünde ceketi yok ve saçları koşmuş gibi darmadağın.

Mo göz açıp kapayıncaya kadar yanıma geliyor. Arkamdan Katherin'in sahnede konuyu tekrar *Gönlünce Ör*'e getirmeye çalıştığını duyabiliyorum.

Justin üçümüze bakıyor. Rachel hâlâ beni tutuyor, ona yaslanarak Justin'e bakıyorum.

"Evet demediğimi biliyorsun," diyorum doğrudan.

Gözleri büyüyor. "Ne demek istiyorsun sen?"

Başımı iki yana sallıyorum. Bunun ne olduğunu biliyorum, bu duyguyu hatırlıyorum, yanlış olduğunu hissedebiliyorum. "Beni doğru olmadığını bildiğim bir şeye inandıramazsın."

Gözlerinin içinde bir ışık titreşiyor, belki de *daha önce pek çok kez inandırdım* diye düşünüyor.

"Artık inandıramazsın," diyorum. "Ve bu yaptığın ne biliyor musun? Bana kendimi suçlu hissettirecek şekilde davranıyorsun. Bu da istismarın bir türü. Olayların gördüğüm biçimde olmadığını söylemek yani."

Söylediklerim etkili oluyor. Rachel ya da Mo fark etti mi bilmiyorum ama ben Justin'in darbe yediğini görebiliyorum. Onun tanıdığı Tiffy asla "suçlu hissettirmek" ve "istismar" gibi kelimeler kullanmazdı. Bocaladığını görmek içime korku dolu bir heyecan dalgası salıyor, tıpkı tren hızla geçerken çok yakınında durmak gibi.

"Evet dedin," diyor. Sahneden gelen ışık arkamızdaki perdelerin arasından içeri sızıp Justin'in karanlık hatlı

yüzüne sarı bir çizgi düşürüyor. "Seni duydum! Hem ayrıca... benimle evlenmek istiyorsun, öyle değil mi Tiffy? Biz birbirimize aitiz."

Elimi tutmaya çalışıyor. Bütün bunların bir gösteri olduğu gün gibi ortada. Geri çekiliyorum, Rachel bir anda hızla atılıp Justin'in eline bir şaplak indiriyor.

Justin fiziksel bir tepki vermiyor. Konuşmaya başladığında sesi hafif ve yaralı çıkıyor. "Bu ne içindi?"

"Ona dokunma," diyor Rachel tükürür gibi.

"Bence gitsen iyi olur Justin," diyor Mo.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor Tiffy?" diye soruyor Justin, sesi hâlâ kibar çıkıyor. "Arkadaşların ayrıldığımız için bana kızgın mı?" Hâlâ santim santim ilerleyerek bana yaklaşmaya çalışıyor ama Rachel beni sıkı sıkı tutuyor ve Mo da diğer tarafımda duruyor, üçümüz bir bütünüz.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diyorum birden.

"Elbette," diyor Justin.

Siyahlı ses teknisyeni sinir olmuş gibi bize bakıyor. "Burada olmamanız gerekiyor," diyor dışarıdan kalabalığın çılgınca alkışları duyulurken.

Onu duymazdan geliyorum, gözlerim Justin'de. "Bugün burada olacağımı nereden biliyordun?"

"Ne demek istiyorsun? Her yerde bu etkinliğin reklamı yapıldı Tiffy. İnternet kullanan herkesin haberi vardı."

"*Benim* burada olacağımı nereden biliyordun peki? Bu kitap üzerinde çalıştığımı nereden biliyordun?"

Haklı olduğumu biliyorum. Gözlerinin durmaksızın hareket etmesinden anlayabiliyorum. Parmağıyla yakasını gevşetiyor.

"Ayrıca Shoreditch'teki kitap tanıtımında olacağımı nereden biliyordun? Ve o tur gemisinde olacağımı da?"

Justin tedirgin oluyor, dudaklarını bükerek bana ak-

şamın ilk nahoş, aşağılayıcı bakışıyla bakıyor. Bu iyi işte, hatırlamaya başladığım Justin bu işte.

Uzun süre tereddüt ettikten sonra içten bir gülümsemede karar kılıyor. "İş arkadaşın Martin bana çıtlatıyor," diyor süklüm püklüm, bir şeyler aşırırken yakalanmış yaramaz bir oğlan çocuğuna benziyor. Tatlı, haşarı, zararsız. "Sana ne kadar değer verdiğimi bildiği için tekrar birleşelim diye yardımcı oluyordu."

"Şaka yapıyorsun," diyor Rachel kendini tutamayarak. Dönüp ona bakıyorum, Rachel'ın gözlerinden şimşekler çıkıyor, onu hiç bu kadar korkunç bir halde görmediğimi fark ediyorum.

"Martin'i nereden tanıyorsun?" diye soruyorum kuşkuyla.

"Sessiz olun!" diye tıslıyor ses teknisyeni. Hiçbirimiz umursamıyoruz.

"İş arkadaşlarınla yemeğe gittiğimiz gece tanışmıştık, unuttun mu?" diyor Justin. "Çok mu önemli? İkimiz baş başa daha sessiz bir yere gidemez miyiz Tiffy?"

Öyle bir yemek hatırlamıyorum. Justin gitmek istemediği ve benim de onsuz gitmemi istemediği için o yemeklerin çoğuna katılmamıştım zaten.

"Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum Justin," diyorum derin bir nefes alarak. "Seninle evlenmek de istemiyorum. Beni rahat bırakmanı istiyorum."

Sayısız kereler bunu söylemenin hayalini kurmuştum. Hep incineceğini, belki şoka girip geri geri gideceğini ya da bir eliyle ağzını kapatacağını düşünmüştüm. Ağlayacağını ve beni kendine doğru çekmeye çalışacağını hayal etmiştim, hatta beni fiziksel olarak tutup gitmeme izin vermeyeceğini düşünüp korkmuştum.

Oysa sadece kafası karışmış görünüyor. Sinirlenmiş.

Belki de korkunç şekilde kandırılmış ve tüm bunlar hiç de adil değilmiş gibi öfke dolu.

"Bunu demek istemedin," diyor.

"Ah, istedi," diyor Mo. Sesi hoş ama oldukça ciddi çıkıyor.

"Öyle bir istedi ki," diyor Rachel.

"Hayır," diyor Justin başını iki yana sallayarak. "Bize şans tanımıyorsun."

"Şans mı?" Gülecek gibi oluyorum. "Defalarca sana geri döndüm. Sayamayacağım kadar çok şansın oldu. Seni görmek istemiyorum. Asla."

Kaşlarını çatıyor. "Shoreditch'teki barda birkaç ay sonra görüşebileceğimizi söylemiştin. Kurallarına bağlı kaldım," diyor kollarını açarak. "Ekimdeyiz değil mi?"

"Birkaç ayda çok şey değişebilir. Çok düşündüm. Çok fazla... hatırladım."

İşte yine –gözlerinden neredeyse bir korku parıltısı geçiyor. Son kez elini bana uzatınca Rachel bu kez tokatı suratına indiriyor.

"Daha iyi ifade edilemezdi," diye mırıldanıyor Mo. Justin şaşkınlıktan kocaman açtığı gözleriyle tökezleyerek geri geri giderken Mo Rachel'la beni kablo yığınlarına ve karanlığa doğru sürüklüyor.

"Çıkın buradan!" diyor ses teknisyeni ciddi bir ses tonuyla Justin'e, bütün bu gürültünün sebebinin o olduğunu anlıyor. Bir adım ileri çıkarak Justin'i gerilemeye zorluyor.

Justin kendini toparlayıp bir elini tehdit edercesine ses teknisyenine doğru uzatıyor. Çıkışı bulmak için omzunun üstünden arkasına bakıyor, sonra da bakışlarını bana çeviriyor.

Bir an için Mo ve Rachel'ın yanımda olduğunu ve ses teknisyeninin varlığını unutuyorum. Bu daracık ve karanlık yerde sadece ben ve Justin'in smokin giymiş iri be-

deni var, kendimi çaresiz hissediyorum, sanki nefes alamıyorum. Sadece bir-iki saniye sürüyor ama beni az önce olan diğer her şeyden daha çok rahatsız ediyor.

Sonra Justin perdelerin arasından paldır küldür kulis tarafına geçiyor, kendimi titreyerek Rachel ve Mo'ya bırakıyorum. Gitti. Her şey bitti. Ama arkasında bu çaresiz boğulma hissini bıraktı. Terli ellerimle Mo ve Rachel'ın koluna tutunurken Justin'in benden uzaklaştığını kaç defa görürsem göreyim ondan asla kurtulamayacağıma dair mide bulandırıcı bir korkuya kapılıyorum.

62

Leon

Düşünemiyorum. Hiçbir şey düşünemiyorum. Bir şekilde ayağa kalkıp mahkeme salonuna dönüyorum ama şimdi rüya her şeyin gerçekdışılığa büründüğü bir atmosfere dönüşüyor. Otomatikman Richie'ye gülümsüyorum. Gözlerinin ne kadar parlak olduğunu, nasıl umutla baktığını fark ediyorum. Ben hiçbir şey hissedemiyorum.

Muhtemelen şok geçiriyorum. Az sonra toparlanır, kafamı tekrar duruşmaya veririm. Dikkatimin duruşmadan uzaklaşmış olduğuna inanamıyorum. Birden beni terk edip Justin'e dönmek için onca gün duruken bugünü seçtiği için Tiffy'ye öfkeleniyorum ve elimde olmadan Richie ve ben ne dersek diyelim hep o adamlara geri dönen annemi hatırlıyorum.

Beynimin bir parçası annemin o adamlarla olmak istemediğini söylüyor. Sadece başka seçeneği olmadığını sanıyordu. Tek başına kalırsa bir hiç olacağını zannediyordu.

Ama Tiffy tek başına değildi. Mo, Gerty, Rachel ve ben vardık.

Richie. Richie'yi düşün. Richie'nin bana ihtiyacı var ve onu tekrar kaybetmemin imkânı yok. Onu da kaybetmemin...

Gerty konuşmasını toparlıyor. Dinlemeyi başarıyor gibiyim, o kadar iyi konuşuyor ki elinizde olmadan dinliyorsunuz. Sonra pek bir tantana olmadan duruşma sona eriyor. Hepimiz ayağa kalkıyoruz. Yargıçlar salondan çıkıyor. Richie tutulduğu yere geri götürülürken arkasına özlem dolu bir bakış atıyor. Hiç konuşmadan mahkeme binasında yürüyoruz, Gerty telefonuyla uğraşırken annem hiç durmadan parmaklarını çıtlatıyor.

Binanın girişine yaklaşırken annem yan yan bana bakıyor.

Annem: Lee? Sorun nedir?

O anda Gerty hafif bir çığlık atıp elini ağzına götürüyor. Donuk bakışlarımı ona çevirince görüyorum ki Facebook'taki videoyu izliyor.

Gerty: Aman Tanrım.

Annem telaşla: Ne oldu?

Ben: Tiffy.

Annem: Kız arkadaşın mı? Ne yapmış?

Gerty: Bunu yapamaz.

Ben: Yapar. İnsanlar böyledir. Geri dönerler. Alışkanlıkları bırakmak zordur. Tiffy'nin suçu yok. Ama insanlar böyledir işte.

Gerty'nin sessizliği çok şey anlatıyor. Birden kaçıp gitmek için büyük bir isteğe kapılıyorum.

Ben: Karar hafta sonu açıklanmaz, değil mi?

Gerty: Hayır. Önümüzdeki hafta açıklanacak. Seni arar...

Ben: Teşekkürler.

Ve çıkıp gidiyorum.

Durmaksızın yürüyorum. Ağlayamıyorum ama boğazım kupkuru ve gözlerim yanıyor. Bunun bir kısmının Richie için duyduğum korkudan kaynaklandığına eminim

ama tek düşünebildiğim Justin, kollarını açmış, çığlıklar atan kalabalığa "Evet dedi," diye bağırıyor.

Yaşadığımız her şeyi yeniden düşünüyorum. Sonu gelmeyen notlar, Brighton, birlikte kanepede mozaik pasta yediğimiz gece, Holly'nin doğum günü partisine gidişimiz, ocağın önündeki öpüşmemiz. Aklıma Justin'i hatırlayınca Tiffy'nin nasıl buz kestiği geliyor, içim burkuluyor ama hemen kendimi toparlıyorum. Tiffy'ye acımak istemiyorum. Şu anda sadece ihanete uğradığımı hissetmek istiyorum.

Yine de elimde değil. Dizlerinin nasıl titrediğini düşünmeden duramıyorum.

Ah işte. Gözyaşları akmaya başladı. Sonunda böyle olacağını biliyordum.

63

Tiffy

Zambakların kokusu içimi bayıyor. Karanlıkta birbirimize sokulmuş dururken Mo yanımda buketi tutuyor, elbiseme değen çiçekler polenleriyle kumaşın üzerini lekeliyor. İpek kumaştaki lekelere bakarken çok fazla titrediğim için elbisemin eteklerinin sallandığını fark ediyorum.

Justin'in giderken ne dediğini tam olarak hatırlamıyorum. Aslında az önceki konuşmaların çoğunu unutmuş gibiyim. Belki de hepsi gerçeküstü bir düşten ibaretti, aslında hâlâ kalabalığın içinde dikilip Katherin'in teşekkür konuşmasında benden bahsedip bahsetmeyeceğini ve şu tepsideki kanapelerin ördekli mi yoksa tavuklu mu olduğunu merak ediyorum.

"Ya... Ya hâlâ oradaysa?" diye fısıldıyorum Rachel'a Justin'in gözden kaybolduğu siyah perdeleri göstererek.

"Mo, tut şunu," diyor Rachel. Galiba "şu" dediği benim. Katherin kendisini alkışlayan konuklara iyi akşamlar dilerken Rachel kulis tarafına geçip gözden kayboluyor.

Mo söyleneni yapıp kolumdan tutuyor. "Gayet iyisin," diyor fısıltıyla. Başka bir şey söylemiyor, yine o çok sevdiğim, kucaklaşmaya benzeyen sessizliğine bürünüyor. Şu siyah perdelerin diğer tarafındaki dünyada seyirciler al-

kışlarına devam ediyor, perdelerin boğduğu ses bize asfalta yağan yağmur sesi gibi geliyor.

Rachel tekrar içeri girince ses teknisyeni bıkkın bir tavırla, "Bu tarafa geçemezsiniz," diyor. Rachel dönüp bakınca adam bir adım geri gidiyor. Onu suçlamıyorum. Rachel savaşçı yüz ifadesini takınmış durumda ve son derece dehşet verici görünüyor.

Rachel kablolara basmamak için eteklerini kaldırarak hiçbir şey söylemeden adamın yanından geçiyor. "Görünürde çılgın eski sevgili falan yok," diyor yanıma dönerek.

Birden Katherin palas pandıras perdenin arkasına geçiyor ve Mo'ya çarpmamak için kendini son anda tutuyor.

"Vay canına," diyor, "çok dramatikti, değil mi?" Anne edasıyla sırtımı sıvazlıyor. "İyi misin? Galiba o adam..."

"Tiffy'nin takipçi bir sapık olan eski sevgilisi," diye imdadıma yetişiyor Rachel. "Bu arada takip demişken bence Martin'e iki çift laf etmemiz lazım..."

Rachel'ın koluna yapışarak, "Şimdi değil," diyorum yalvarırcasına. "Sadece biraz yanımda kal, olur mu?"

Yüzü yumuşuyor. "Tamam. Daha sonra onu hayalarından asmama izin vereceksin ama?"

"İzin veriyorum. Ayrıca iğrenç."

"O *pisliğe* sürekli senin yerini söylediğine *inanamıyorum*. Ona dava açmalısın Tiffy."

"Kesinlikle uzaklaştırma için dilekçe vermelisin," diyor Mo usulca.

"Martin için mi? Bu birlikte çalışmayı tuhaflaştırabilir," diyorum halsizce.

Mo bana bakıyor. "Kimi kastettiğimi biliyorsun."

"Bu karanlık... perde odadan çıkabilir miyiz?" diye soruyorum.

"İyi fikir," diyor Katherin. Ses teknisyeni Rachel'ın görüş alanının dışında gizlice başını sallayıp gözlerini deviriyor. "Ben izleyicilerin yanına dönsem iyi olur ama siz benim limuzini alabilirsiniz."

"Pardon?" diyor Rachel gözlerini Katherin'e dikerek.

Katherin süklüm püklüm duruyor. "Benim fikrim değildi. Butterfingers halkla ilişkiler ekibi benim için tutmuş. Dışarıda duruyor. Alabilirsiniz, bunlardan biriyle gezerken görülmem hoş karşılanmaz, beni bir daha Eski Sosyalistler Kulübü'ne sokmazlar."

"Teşekkürler," diyor Mo, halkla ilişkiler müdürünün bir limuzin için kesenin ağzını açtığını duyunca hayrete düşüp kısa bir süreliğine panik duygusundan sıyrılıyorum. Kadın para harcamaktan rezilce kaçar çünkü.

"Öyleyse tek yapmamız gereken dışarı çıkmak. Kalabalığın içinden geçerek," diyor Rachel suratını asarak.

"Ama önce polisi arayıp Justin'in seni rahatsız ettiğini bildirmelisin," diyor Mo. "Ve onlara her şeyi anlatman gerek. Daha önce olanları, çiçekleri, Martin'i..."

İniltiyle sızlanma karışımı bir ses çıkarıyorum. Mo sırtımı sıvazlıyor.

"Yap şunu Tiffy," diyor Rachel telefonunu bana vererek.

Başka biriymişim gibi kalabalığın içinden ilerliyorum. İnsanlar sırtımı sıvazlıyor, gülümsüyor, bana sesleniyor. Önceleri dönüp herkese, "Evet demedim, evlenmiyorum, o benim sevgilim değil," demeye çalışıyorum ama beni ya duyamıyorlar ya da duymak istemiyorlar, o yüzden kapıya yaklaştıkça bu çabamdan vazgeçiyorum.

Katherin'in limuzini köşede park etmiş bekliyor. Bu sadece bir limuzin değil, aynı zamanda limuzinlerin büyüğünden. Çok tuhaf. Halkla ilişkiler müdürü Katherin'den

çok az bir ücret karşılığında çok önemli bir şey yapmasını isteyecek herhalde.

Rachel limuzinin şoförüne barmenlerle konuşurken takındığı o en tatlı haliyle camdan, "Merhaba, bakar mısınız?" diyor. "Katherin limuzinini alabileceğimizi söyledi."

Uzun bir konuşmadır başlıyor. Olması gerektiği gibi, limuzinin şoförü sözümüze inanmaya yanaşmıyor. Katherin'i arayıp kısa bir konuşma yaptıktan ve Rachel'ın savaşçı yüzü geri döndükten sonra şükürler olsun ki arabaya biniyoruz. Mo'nun ceketi omuzlarımda olduğu halde tir tir titriyorum.

Limuzinin içi dışından daha acayip. Uzun koltuklar, küçük bir bar, iki televizyon ve bir de ses sistemi var.

"Lanet olsun," diyor Rachel. "Bu çok saçma. Bana asgari ücretten fazlasını ödeyebilirlermiş demek ki, değil mi?"

Araba hareket edince bir süre hiç konuşmadan oturuyoruz.

"Pekâlâ," diye konuşmaya devam ediyor Rachel, "Galiba hepimiz bugünün hiç beklenmedik bir yola girdiği konusunda hemfikiriz."

Nedense bu benim için bardağı taşıran son damla oluyor. Başımı geri atıp gri peluş döşemeye dayayarak ellerimle yüzümü kapatıyorum ve küçük bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyorum. Mo şefkatle kolumu sıkıyor.

Bir cızırtı sesi geliyor.

"Arka tarafta herkes iyi mi?" diye sesleniyor soför. "Biri astım krizi geçiriyor sanki!"

"Herkes iyi!" diye bağırıyor Rachel, o arada ben ağlayıp inildiyor, gözyaşlarının arasından nefes almaya çalışıyorum. "Az önce eski kaçık sevgilisi arkadaşıma bin kişilik bir kalabalığın önünde tuzak kurdu ve hile yaparak arkadaşım onunla evlenmek istiyormuş gibi gösterdi, şimdi

de arkadaşım son derece doğal tepkisini ortaya koyuyor."

Bir sessizlik oluyor. "Vay canına," diyor şoför. "Kâğıt mendiller barın altında."

Eve gidince Leon'u arıyorum ama açmıyor. Günün kör edici çılgınlığına rağmen son mesajında yazdıklarından fazlasını bilmek istiyorum: *Mahkemede işler yolunda gidiyor.* Ne kadar iyi? Mahkeme sona erdi mi? Karar ne zaman açıklanacak?

Ayrıca Leon'la konuşmayı çok istiyorum. Özellikle de omzuna yaslanıp o muhteşem Leon kokusunu içime çekmek ve her zaman yaptığı gibi sırtımı okşamasına izin vermek ve sonra da onunla konuşmak istiyorum.

Buna inanamıyorum. Justin'e inanamıyorum. Onca insanın önünde beni soktuğu pozisyon... Ne düşünüyordu, o öyle istiyor diye sesimi çıkarmamamı mı?

Eskiden olsa belki sahiden de çıkarmazdım. Tanrım, bu korkunç.

İzimi sürmek için Martin'e başvurduğu gerçeği her şeyi daha rahatsız edici bir boyuta taşıyor, tesadüf olamayacağını düşündüğüm için kendimi deli gibi hissetmeme yol açan bütün o tuhaf karşılaşmalar. Hepsi de dikkatle planlanmıştı. Peki *amaç* neydi? Beni istiyorduysa zaten elde etmişti. Bir zamanlar onundum, onun için her şeyi yapardım. Neden beni kendinden bu kadar uzaklaştırdıktan sonra geri almaya çalışıyor? Bu çok acayip. Gereksiz derecede acı verici.

Rachel bizimle eve gelemiyor –bu akşam yeğenine bakıyor, salya sümük ağlamaların birinden diğerine gidiyor yani– ama Mo bende kalacağına söz verdi. Yaptığı büyük incelik. Kendimi biraz suçlu hissediyorum çünkü gerçek şu ki benim tek istediğim Leon.

Bundan bu kadar emin olmam beni neredeyse şaşırtıyor. Leon'u istiyorum. Burada, yanımda olmasına ihtiyacım var, endişeyle kıpırdanmasına, yan yan gülümsemesine ve bir anda her şeyi daha iyi hale getirmesine. Bugün olan saçmalıklardan sonra daha iyi anlıyorum ki ilişki fikrine yeniden alışmaya çalışırken ara sıra korkmam o kadar da büyütülecek bir şey değil. Eğer kendimi bu korkuya bırakırsam, bu korkunun beni Leon'dan uzaklaştırmasına izin verirsem Justin gerçekten kazanmış olacak.

Ve Leon birazcık korkuya değer. Fazlasıyla değer. Telefonumu alıp onu bir daha arıyorum.

64

Leon

Tiffy'den üç cevapsız arama.

Onunla konuşamam. Açıklamalarını duymak istemiyorum. Hâlâ yürüyorum, Tanrı bilir nereye –belki de aynı yerde dönüp duruyorum. Birbirine çok benzeyen Starbucks'lar görüyorum sanki. Londra'nın bu kısmı hep dar ve Dickens tarzında. Taş kaldırımlar ve kirli tuğlalar, pis pencerelerin arasında gökyüzünün göründüğü dar açıklıklar. Yine de şehrin parlak, uçuk mavi dünyasına varmak için çok fazla yürümeniz gerekmiyor. Bir köşeyi dönüp kendimle yüz yüze geliyorum, görüntüm bir muhasebe firmasının cam binasında yansıyor.

Korkunç görünüyorum. Bu takımın içinde bitkin ve tükenmiş görünüyorum, takımlar bana hiç yakışmaz zaten. Kendime daha fazla çeki düzen vermeliydim, belki de Richie'nin üzerinde kötü bir izlenim bıraktım. Şıklığın biraz daha uzun topuklu dizüstü çizmeler giymekten ibaret olduğunu zanneden annemle uğraşmak yeterince kötüydü zaten.

Bu düşüncenin kötülüğüne şaşırıp olduğum yerde kalıyorum. Katı ve acımasızca. Zihnimin böyle düşünceler üretmesinden hoşlanmıyorum. Annemi büyük uğraşlarla

affettim, ya da affettiğimi sandım ama şimdi aklıma annem gelince bile sinirleniyorum.

Bugün son derece kızgın bir adamım. Kızgınım çünkü yargıçların oraya bir gardiyan tarafından getirilmeyi bile hak etmeyen kardeşimin davasını dinlemesi bile beni mutlu edecekti. Kızgınım çünkü Tiffy'ye duygularımı göstermek konusundaki endişelerimle boğuşurken ve ona olan hislerimi zamanında gösteremezken ona kâbuslar yaşatan ama romantik jestlerden iyi anlayan bir adam tarafından saf dışı bırakıldım. Justin'in şu an nasıl hissettiğine dair hiç şüphe yok.

Gerçekten artık ona dönmeyeceğini sanıyordum. Gerçi ne zaman böyle düşünsen seni haksız çıkarırlar.

Telefonuma bakıyorum: Telefon ekranında Tiffy'nin adı görünüyor. Mesaj atmış. Açıp okumaya dayanamam ama okuma isteğimi de bastıramıyorum, o yüzden telefonu kapatıyorum.

Eve gitmeyi düşünüyorum ama ev Tiffy'ye ait şeylerle dolu –kokusu, üzerinde gördüğüm elbiseler, arkasında bıraktığı boşluk. Ayrıca kitap tanıtımından sonra eve dönecek, daire bu gece ve hafta sonu ona ait. Yani eve gidemem. Tabii ki annemde de kalabilirim ama tuhaf şekilde Tiffy'ye olduğu kadar ona da kızgınım. Hem bu gece Richie'yle eski odamızda uyuma düşüncesine dayanamıyorum. Tiffy'nin olduğu ve Richie'nin olmadığı yerlerde kalamam.

Gidecek hiçbir yerim yok. Bir evim yok. Durmadan yürüyorum.

Keşke bu ev arkadaşlığı işine hiç girmeseydim. Keşke birinin hayatıma girip yerleşmesine izin vermeseydim. Eskiden gayet iyiydim, güvendeydim, idare ediyordum. Şimdi evim artık bana ait değil, *bize* ait ve Tiffy gittiğinde mozaik pastanın, yapı ustaları hakkındaki kitapların

ve o şal desenli aptal armut koltuğun yokluğuyla baş başa kalacağım. Gidenlerle dolu bir oda daha. Tam da istemediğim şey.

Belki de hâlâ onu Justin'le bir hayat kurmaktan kurtarabilirim. Evlenme teklifine evet demesi kesinlikle evlenecekleri anlamına gelmiyor, ayrıca onca insan gözünü dikmiş bakarken hayır diyemezdi. Tehlikeli bir umut dalgası hissediyorum ve onu yok etmek için elimden geleni yapıyorum. İnsanları kurtarmak diye bir şey olmadığını hatırlatıyorum kendime, insanlar ancak kendileri yapabilir bunu. Yapabileceğiniz en iyi şey hazır olduklarında onlara yardım etmektir.

Bir şeyler yemeliyim. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum. Bir önceki gece miydi? Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor bana. Açlığımın farkına varınca midem guruldamaya başlıyor.

Starbucks'a doğru yürümeye başlıyorum. Yanından geçtiğim iki kız Justin'in Tiffy'ye evlenme teklif ettiği Tasha Chai-Latte videosunu izliyor. Bol sütlü çayın yanında tereyağına bulanmış pahalı bir sandviç yiyip gözlerimi duvara dikiyorum.

Barista masayı temizlerken bana meraklı ve acıyan gözlerle bakıyor, o zaman yine ağlamaya başladığımı fark ediyorum. Ağlamamın önüne geçemiyorum, geçmek için de kendimi çok zorlamıyorum. Sonunda diğer insanlar da ağladığımı fark ediyor, yine tek başıma yürümek istiyorum.

Yine yürüyorum. Bu havalı ayakkabılar topuğumu acıtıyor, özlemle işte giydiğim ayakkabılarımı ve ne kadar rahat olduklarını düşünüyorum ve on beş dakika içinde belli oluyor ki artık öylesine yürümüyorum, bir yere gidiyorum. Bakımevinde her zaman fazladan bir hemşireye yer vardır.

65

Tiffy

Gerty arıyor. Hiç düşünmeden refleks olarak telefonu açıyorum.

"Alo?" Sesim bana bile tuhaf şekilde monoton geliyor.

"Senin neyin var Tiffany? Senin neyin var?"

Şoktan tekrar ağlamaya başlıyorum.

"Ver şunu bana," diyor Mo. Telefonu elimden alırken Mo'nun yüzüne bakıyorum, ifadesini görünce soluğum tıkanıyor. Gerçekten kızgın görünüyor. Mo asla kızgın görünmez. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diyor telefona. "Öyle mi? Demek bir video izledin ve neler olduğunu Tiffy'ye sormak aklına gelmedi. Telefonda bağırmadan önce en iyi arkadaşına olanları açıklaması için bir şans vermek aklına gelmedi."

Gözlerim büyüyor. Video mu? Kahretsin. Ne videosu?

Birden kafama dank ediyor. Tasha Chai-Latte her şeyi filme almıştı. Bunu herhalde Martin organize etti, bu da Justin'in durumdan haberi olduğu anlamına geliyor tabii. O önemli sorusuna verdiğim cevabı herkesin duyduğundan emin olmak istemesine şaşmamalı, kamera kaydı için evet dememe ihtiyacı vardı.

Ayrıca Justin evime geldikten ve Leon'u havluyla görüp şüphelendikten hemen sonra Martin Galler şatosunda beni Leon'la birlikte görmüştü.

"Mo," diyorum telaşla. "Gerty'ye Leon'un nerede olduğunu sor."

"Tekrar ara."

"Tiff, telefonu hâlâ kapalı," diyor Mo nazikçe.

"Ara!" diyorum kanepeyle mutfak arasında bir ileri bir geri yürüyüp dururken. Kalbim öyle hızlı atıyor ki kaburgalarımdan dışarı çıkmaya çalışıyor sanki. Leon'un o videoyu izlediğini ve Justin'le nişanlandığımı sandığını düşünmeye dayanamıyorum. Buna dayanamıyorum.

"Telefonu hâlâ kapalı," diyor telefonumu kulağına dayamış olan Mo.

"Seninkinden ara bir de. Belki beni engellemiştir. Muhtemelen benden nefret ediyor."

"O senden nefret etmez," diyor Mo.

"Gerty etmiş ama."

Mo gözlerini kısıyor. "Gerty peşin hüküm vermeye meyillidir. Bunu aşmaya çalışıyor."

"Leon bunu ona asla yapmayacağımı bilecek kadar beni tanımıyor ama," diyorum ellerimi birbirine kenetleyerek. "Justin'e gerçekten saplanıp kaldığımı biliyor, muhtemelen şimdi de... ah, Tanrım." Nefesim daralıyor.

"Ne düşünürse düşünsün düzeltilebilir," diye beni inandırmaya çalışıyor Mo. "Sadece Leon konuşmaya hazır olana kadar beklememiz gerekiyor. O da zor bir gün geçirdi, Richie'nin duruşmasına gitti."

"Biliyorum!" diye tersliyorum Mo'yu. "*Biliyorum*! Bugünün onun için ne kadar önemli bir gün olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Mo hiçbir şey söylemiyor. Yüzümdeki yaşları siliyorum.

"Özür dilerim. Seni terslememeliydim. Sen mükemmel davrandın. Ben sadece kendime kızıyorum."

"Neden?" diye soruyor Mo.

"Çünkü... Onunla çıktım."

"Justin'i mi kastediyorsun?"

"Bugün olanların benim hatam olduğunu söylemiyorum, biliyorum ki o işler öyle yürümüyor, ama şunu düşünmeden duramıyorum –eğer ona inanmasaydım, daha güçlü olsaydım... o zaman böyle olmayacaktı. Demek istediğim, kahretsin. Eski kız arkadaşlarından hiçbiri sana evlenme teklif edip sonra da bunu yeni ilişkini sona erdirmek için kullanmaya çalışmıyor, değil mi? Yani şu anda ilişkin olmadığını biliyorum tabii, anla işte."

"Eee," diyor Mo.

Gözlerimi silerek yine ona bakıyorum. Hiç kurumayan gözlerimden sürekli yaşlar sızıyor.

"Hiç zahmet etme. Sen ve Gerty."

"Tahmin mi ettin?" diyor Mo, rahatsız olmuşa benziyor.

"Rachel söyledi. Onun radarları Gerty'ninkilerden daha iyi çalışıyor, sen yine de Gerty'ye... söyleme diyecektim ama söyle, Gerty'nin duygularını incitmek kimin umurunda?" diyorum hunharca.

"Gerty arıyor," diyor Mo telefonumu bana uzatarak.

"Onunla konuşmak istemiyorum."

"Ben açayım mı?"

"İstediğini yap. O senin kız arkadaşın."

Titreyen bacaklarımla tekrar kanepeye otururken Mo bana uzun uzun bakıyor. Çocukça davrandığım ortada ama Mo'nun Gerty'yle birlikte olması şu önemli anda onun tarafını tutuyormuş gibi hissettiriyor. Mo'nun benim tarafımda olmasını istiyorum. Gerty'ye bağırıp çağırmak istiyorum. Leon'a asla böyle bir şey yapmayacağımı söyleyebilirdi, gördüklerine hemen inanmak yerine benimle iletişime geçebilirdi ama Gerty bunu yapmadı.

"Leon'u bulamıyormuş," diyor Mo az sonra. "Seninle gerçekten konuşmak istiyor Tiffy. Özür dilemek istiyor."

Başımı iki yana sallıyorum. Sırf özür dilemek istiyor diye ona olan öfkemin dinmesine hazır değilim.

"Cezaevine gittiğinde Richie'ye telefon edecekmiş," diyor Mo bir süre dinledikten sonra. Telefonun diğer ucundan Gerty'nin tiz ve paniklemiş sesinin geldiğini duyabiliyorum. "Gerçekte neler olduğunu ona anlatacakmış, telefon hakkını Leon'u cepten aramak için kullanırsa anlatsın diye. İlk gece istediği numarayı arama hakkı varmış. Richie'nin cezaevine dönmesi ve işlemler geç saatlere kadar sürebilirmiş, hatta yarın sabahı bulabilirmiş ama yine de bu mesajın Leon'a ulaşması için en büyük umudumuzun bu olduğunu söylüyor."

"Yarın *sabah* mı?" Daha akşam bile olmamıştı.

Mo üzgün görünüyor. "Sanırım şimdilik en iyi seçeneğimiz bu."

Hapiste ve tek telefon hakkı olan bir adamın birine ulaşmak için elimizdeki en iyi seçenek olması gerçekten komik.

"Leon'un telefonu kapalı," diyorum belli belirsiz bir sesle. "Açmaz."

"Sonunda aklını başına toplayınca telefonunu açacak Tiffy," diyor Mo telefon hâlâ kulağında, "Richie'nin aramasını cevapsız bırakmaz istemez."

İki battaniyenin altına büzülüp balkonda oturuyorum. Biri genellikle yatağımızın üstünde duran, Brixton'dan aldığım battaniye, Leon'un Justin'in kapıya gelip kendisini tehdit ettiği gece beni sarmaladığı battaniye.

Leon'un Justin'e döndüğümü düşündüğünü biliyorum. Çaresizlikten kapıldığım paniği atlattım, şimdi Leon bana daha fazla güvenmeliydi diye düşünüyorum.

Güvenini hak ettiğimden değil sanırım. Pek çok kereler Justin'e geri döndüm, bunu Leon'a söylemiştim. Ama... bu defa farklı olduğunu hissetmeseydim, hayatımın bu parçasını arkamda bırakmaya gerçekten hazır olmasaydım asla Leon'la görüşmeye başlamazdım. Büyük çaba gösteriyordum. En kötü hatıraları eşeleyip durduğum bütün o zamanlar, Mo'yla yaptığım sonu gelmez konuşmalar, danışmandan yardım alışım. Çabalıyordum. Ama galiba Leon kendimi iyileştiremeyecek kadar kırgın olduğumu düşündü.

Her on dakikada bir Gerty arıyor, hâlâ cevap vermiyorum. Gerty beni sekiz yıldır tanıyor. Beni tanıyalı daha bir yıl bile olmadığı halde bana güvenmediği için Leon'a duyduğum öfkenin en az sekiz katını duyuyorum Gerty'ye.

Balkonumuzdaki tek saksıdaki çiçeğin hüzünlü, sararmakta olan yapraklarını elliyorum ve Justin'in nerede oturduğumu bildiğini özellikle düşünmemeye çalışıyorum. Nereden biliyorsa artık. Herhalde Martin'den öğrenmiştir, masama ve insan kaynaklarının bıraktığı maaş bordrolarıma ulaşabiliyorsanız adresimi öğrenmek hiç de zor değil elbette.

Kahretsin. O adamdan hoşlanmayışımın boşuna olmadığını biliyordum.

Küçük, külüstür balkon masamızın üzerinde titreşip duran telefonuma bakıyorum. Masanın yüzeyi kuş pisliklerıyle ve belli bir süre Londra'da açık havada kalmış her şeyin üzerini kaplayan o kalın, yapış yapış toz tabakasıyla kaplı. Telefonumun ekranı Gerty'nin ismiyle aydınlanıyor, bu kez hışımla telefonu açıyorum.

"Ne var?"

"Çok kötüyüm," diyor Gerty çok hızlı konuşarak. "Kendime inanamıyorum. Justin'e dönebileceğini aklıma bile getirmemeliydim. Çok ama çok özür dilerim."

Şaşkınlıktan öylece kalıyorum. Gerty'yle bir sürü kavgamız oldu ama hiç bu kadar çabuk ve kendiliğinden özür dilememişti.

"Başarabileceğine inanmam gerekirdi. Başarabileceğine inanıyorum."

"Neyi?" diye soruyorum daha iyi, daha öfkeli bir cevap için vakit bulamadan.

"Justin'den ayrılmayı."

"Ah, anladım."

"Tiffy, sen iyi misin?"

"Pek sayılmaz," diyorum alt dudağımın titrediğini hissederek. Sertçe ısırıyorum dudağımı. "Ben aslında..."

"Richie henüz aramadı. İşler nasıl yürüyor bilirsin Tiffy, onu nezaretthaneden Wandsworth'a götürmeleri bile gece yarısını bulabilir. Ve hapishane hayli kaotiktir, o yüzden Leon'la telefon görüşmesi yapmasına izin vermelerini bırak, bana söz verdikleri konuşmayı bile yaptıracaklarına dair fazla umutlanmanı istemiyorum. Ama onunla konuşursam her şeyi anlatacağım. Leon'la konuşmasını isteyeceğim."

Telefonun ekranından saate bakıyorum, şu anda saat 20.00, zamanın kabûs gibi bu kadar ağır geçtiğine inanamıyorum.

"Sana gerçekten çok çok kızgınım," diyorum çünkü öfkemi yansıtamadığımı biliyorum. Sadece üzgün, bitkin ve en iyi arkadaşımı istiyormuşum gibi görünüyorum Gerty'ye.

"Kesinlikle. Ben de. Kendime çok kızgınım. Ben berbat biriyim. Seni rahatlatacaksa Mo da benimle konuşmuyor ayrıca."

"Rahatlatmayacak," diyorum gönülsüzce. "Parya olmanı istemem."

"Ne olmamı? Tatlı adı mıydı o?"

"Parya. Persona non-grata. Dışlanmış kişi."

"Ah, merak etme. Yüz karası olarak yaşamayı kabul ediyorum. Bunu hak ettim."

Bir süre samimi bir sessizlikle susuyoruz. İçimde Gerty'ye duyduğum öfkeyle dolu devasa havuzu arıyorum ama yok olup gitmişe benziyor.

"Justin'den gerçekten nefret ediyorum," diyorum perişan bir halde. "Bunu daha çok Leon'la beni ayırmak için yaptığını düşünüyorum, biliyor musun? Benimle gerçekten evleneceğini bile sanmıyorum. Ona geri döndüğümden emin olunca yine terk edip giderdi."

"Adamın iğdiş edilmesi gerek," diyor Gerty kararlı bir tonla. "Sana zarardan başka bir şey vermedi. Bir çok kez gerçekten ölmesini diledim."

"Gerty!"

"Öylece oturup olan biteni izleyemiyorsun," diyor Gerty. "Seni Tiffany yapan her şeyi senden aldığını izlemek. İğrençti."

Brixton battaniyesiyle oynuyorum.

"Bütün bu olanlardan sonra fark ettim ki... Leon'dan gerçekten hoşlanıyorum Gerty. Ondan *gerçekten* hoşlanıyorum." Burnumu çekip gözlerimi kuruluyorum. Keşke en azından gerçekten evet deyip demediğimi sorsaydı. Ve... ve... demiş olsaydım bile... böyle hemen vazgeçmeseydi."

"Daha ancak birkaç saat geçti. Leon şokta ve duruşmadan dolayı da bitkin durumda. Aylardır kafasında bu günü kuruyordu. Justin her zamanki gibi yine dehşet verici bir zamanlama yaptı. Biraz zaman tanı, umuyorum ki Leon'un vazgeçmediğini göreceksin."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bilmiyorum. Hiç sanmıyorum."

"Güven Tiffy. Hem senin ondan istediğin de bu değil miydi?"

66

Leon

Bakımevini ziyarete gelen bir hayalet gibi koğuşların arasında geziyorum. Nefes almakta bile zorlanırken bir damardan kan almaya yetecek dikkati toplayabilecek miyim acaba? Neyse ki rutin bir iş olduğu için kolay geliyor. En azından yapabileceğim bir şey var. Leon, sorumlu hemşire, sessiz ama güvenilir.

Birkaç saat sonra Mercan Koğuşu'nun etrafında dolandığımı fark ediyorum. Koğuşa girmiyorum.

Bay Prior orada, ölüyor.

Sonunda nöbetteki asistan doktor Mercan Koğuşu'nda morfin dozu için bir imzaya daha ihtiyaç olduğunu söylüyor. Daha fazla saklanamam. Hemen gidiyorum. Beyazgri koridorlar çıplak ve çiziklerle dolu, duvarların her santimini tanıyorum, belki kendi evimin duvarlarından bile iyi tanıyorum.

Duruyorum. Koğuşun önünde kahverengi takım elbiseli bir adam var, dirseklerini dizlerine dayamış, gözlerini yere dikmiş. Sabahın bu vaktinde burada birini görmek garip, gece nöbetinde ziyaretçi gelmez. Adam çok yaşlı, saçları bembeyaz. Tanıdık geliyor.

Bu duruşu biliyorum: bu Cesaret Toplayan bir adamın

duruşu. Cezaevinin ziyaretçi salonunun önünde çok kereler bu pozu takındığım için gayet iyi biliyorum.

Anlamam biraz zaman alıyor, doğru dürüst düşünemiyorum, otomatiğe bağlamış gibi hareket ediyorum. Ama gözlerini yere dikmiş bu beyaz saçlı adam Brighton'da yaşayan Altıncı Johnny White. Saçma gibi geliyor. Altıncı Johnny White geride kalan hayatıma ait bir adam. Tamamıyla Tiffy'yle dolu olan hayatıma. Ama işte burada. Nihayet Bay Prior'un Johnny White'ını buldum demek, kabul etmesi biraz zaman alsa da.

Keyiflenmem gerek ama yapamıyorum.

Ona bakıyorum. Doksan iki yaşında, Bay Prior'u arayıp bulmuş, en iyi takım elbisesini giyip onca yolu gelmiş. Hepsi de çok eskiden sevdiği adam için. Orada oturuyor, dua eder gibi başını öne eğmiş, Bay Prior'dan geriye kalanla yüzleşmek için gereken gücü bulmayı bekliyor.

Bay Prior'un günleri sayılı. Belki de saatleri. Johnny White'a bakıyorum ve mideme bir yumruk yemiş gibi oluyorum. Çok. Geçe. Bıraktı.

Johnny White başını kaldırınca beni görüyor. Konuşmuyoruz. Sessizlik koridorda aramızdaki boşluğu dolduruyor.

Johnny White: Öldü mü?

Boğuk sesi sözünün yarısında çatallanıyor.

Ben: Hayır. Çok geç kalmadınız.

Ama aslında kaldı. Sadece vedalaşmaya geldiğini bilerek onca yolu gelmek ne kadar acı verdi acaba?

Johnny White: Onu bulmam zaman aldı. Sizin ziyaretinizden sonra.

Ben: Keşke bir şey söyleseydiniz.

Johnny White: Evet.

Tekrar yere bakıyor. Aramızdaki sessizlikten oluşan

boşluğu aşarak gidip yanına oturuyorum. Yan yana çizik içindeki muşambayı inceliyoruz. Bu benimle ilgili değil. Benim hikâyem değil. Ama... Johnny White o plastik sırada başını eğmiş oturuyor, işte denememenin öteki yüzü bu.

Johnny White: İçeri girmek istemiyorum. Seni gördüğümde gitmeyi düşünüyordum.

Ben: Buraya kadar geldiniz. Sadece şu kapıdan içeri gireceksiniz.

Çok ağırmış gibi kafasını yavaşça kaldırıyor.

Johnny White: Beni görmek istediğine emin misin?

Ben: Bilinci yerinde olmayabilir Bay White. Ama öyle bile olsa sizinle olmaktan mutluluk duyacağına eminim.

Johnny White ayağa kalkıp pantolonunu silkeliyor ve Hollywood hatlı çenesini kaldırıyor.

Johnny White: Geç olması hiç olmamasından iyidir.

Bana bakmadan çift kanatlı kapıdan içeri giriyor. Kanatların arkasından sallanışını izliyorum.

Kendi başıma bırakılsam o kapıdan asla geçmeyecek bir adamım. Bunun kime ne faydası olabilir?

Ayağa kalkıyorum. Harekete geçme vakti.

Ben, asistan doktora: Nöbetçi hemşire morfin için imza atar. Benim nöbetim değil.

Asistan doktor: Ben de neden önlük giymediğini merak ediyordum. Görevli değilsen burada ne işin var? Evine git!

Ben: Evet. İyi fikir.

Saat sabahın ikisi; Londra sessiz ve karanlığa bürülü. Otobüse koşarken telefonumu açıyorum, kalbim deli gibi atıyor.

Bir sürü cevapsız arama ve mesaj. Şaşırmış bir halde telefona bakakalıyorum. Hangisinden başlayacağımı bil-

miyorum. Gerçi bunu yapmak zorunda kalmıyorum çünkü telefon açtığım anda bilinmeyen bir Londra numarasından gelen aramayla çalmaya başlıyor.

Ben: Alo?

Sesim titriyor.

Richie: Oh be nihayet. Gardiyan gerçekten sinirlenmeye başladı. Son on dakikadır seni arıyorum. Telefonu açmadığın için bunun tek telefon hakkım olamayacağını anlatmakla uğraştım. Bu arada beş dakikalık konuşma hakkımız var.

Ben: İyi misin?

Richie: İyi miyim, ha? İyiyim seni koca aptal, sana ve Gerty'ye feci halde kızmam dışında tabii.

Ben: Ne?

Richie: Tiffy. Evet demedi. Justin denen o kaçık evet demiş gibi davrandı, fark etmedin mi?

Durağa on metre kala birden duruyorum. Bir türlü aklım almıyor. Gözlerimi kırpıştırıyorum. Yutkunuyorum. Hafiften midem bulanıyor.

Richie: Evet. Gerty Tiffy'yi arayıp Justin'e döndüğü için azarlamış, Mo da Gerty'ye kızmış. Tiffy'ye yeteri kadar güvenmediği ve ona sormadan Justin'e döndüğüne inandığı için korkunç bir arkadaş olduğunu söylemiş ona.

Nihayet konuşabiliyorum.

Ben: Tiffy iyi mi?

Richie: Seninle konuşabilirse çok daha iyi olacaktır.

Ben: Zaten eve gidiyordum ama...

Richie: Öyle mi?

Ben: Evet. Gelecek Noel'in Hayaleti ziyaretime geldi de.

Richie'nin kafası karışıyor: Bu tür bir şey için henüz erken değil mi?

Ben: Ne derler bilirsin. Noel her yıl daha erken geliyor.

Durağa yaslanıyorum. Hem başım dönüyor, hem de midem bulanıyor. Ne yapıyordum ben? Buraya gelip zaman kaybederek?

Ansızın korkuya kapılarak soruyorum, aklıma şimdi geliyor: Tiffy güvende mi?

Richie: Justin hâlâ ortalarda dolanıyor, sorduğun buysa tabii. Ama Mo Tiffy'nin yanında, ayrıca Gerty'nin dediğine göre Mo Justin'in bir süre ortaya çıkmayacağını düşünüyormuş, gidip yaralarını saracak ve başka bir planla gelecekmiş. Adam her şeyi planlayarak yapıyor, bu da taktiğinin bir parçası, diyor Mo. Orospu çocuğu, Tiffy'nin nerede olduğunu öğrenmek için iş yerinden Marvin'i kullanıyormuş hep.

Ben: Martin. Of... siktir.

Richie: Hepsi sizi ayırmak içinmiş dostum. O YouTuber'ı getirtip çekim yaptırması da hep sen göresin diyeymiş.

Ben: Ben... öyle sandığıma... inanamıyorum.

Richie: Git ve durumu düzelt kardeşim, tamam mı? Ayrıca ona annemden bahset.

Ben: Annemin nesinden?

Richie: Annemi mahkemede Gerty'yle bırakmanın ve kalmak için de ona gitmemenin bu durumla ilgili olduğunu anlamam için terapist olmama gerek yok. Bak, anlıyorum, ikimizin de annemizle ilgili sorunları var.

Otobüs geliyor.

Ben: Bunun konuyla alakası olduğunu... nasıl anladın?

Richie: Çünkü annem hep ona bok gibi davranan adamlara geri dönerdi ya da aynı herifin başka bir versiyonunu bulurdu, bu Tiffy de aynı demek değil elbette.

Ben otomatikman: Annemin hatası değildi. O istismar edildi. Kullanıldı.

Richie: Evet, evet, biliyorum, hep bunu söylersin. Ama

bu on iki yaşındayken işleri hiç de kolaylaştırmıyor, değil mi?

Ben: Sence...

Richie: Bak, kapatmam gerek. Gidip Tiffy'den özür dile, her şeyi mahvettiğini, istismara uğramış bekâr bir anne tarafından büyütüldüğünü ve tek başına küçük kardeşine bakmak zorunda kaldığını söyle. İşe yarayacaktır.

Ben: Bu biraz duygu sömürüsü olmuyor mu? Ayrıca Tiffy annemle karşılaştırılmaktan hoşlanır mı dersin?

Richie: Mesajı aldım. Tamam. Kafana göre takıl. Bu işi hallet ve sana dönmesini sağla çünkü o kadın şimdiye kadar başına gelen en güzel şey. Tamam mı?

67

Tiffy

Yemek yemeyi tamamen unutmuşuz, şimdi saat 2.30 ve aç olduğumu yeni hatırladım. Mo yiyecek bir şeyler almaya gitti. Beni balkonda koca bir bardak kırmızı şarap ve dolaptan aldığı daha da kocaman bir kase çerezle baş başa bıraktı, çerezler şüphesiz Leon'un ama kimin umurunda – eğer çekip gittiğimi ve başka biriyle evleneceğimi düşünebiliyorsa çerez hırsızı olduğumu da düşünsün.

Artık kime kızdığımı bilmiyorum. O kadar uzun zamandır burada oturuyorum ki bacaklarıma kramp giriyor, bu süre içinde olası tüm duygulardan geçtim ve şimdi hepsi birbirine geçip koca bir azap yığını haline geldi. Emin olduğum tek şey Justin'le hiç tanışmamış olmayı istemem.

Telefonum titriyor.

Arayan Leon.

Bu kelimeleri görmek için bütün gece bekledim. Yüreğim hop ediyor. Demek telefonunu açmış. Bu Richie'yle konuştuğu anlamına mı geliyor?

"Alo?"

"Selam." Sesi çatlak ve tuhaf şekilde yabancı geliyor. Enerjisi çekilip gitmiş gibi.

Gözlerimi aşağıda akan trafiğe dikiyorum, farların sarı-beyaz ışıkları gözüme girerken Leon'un bir şey daha söylemesini bekliyorum.

"Elimde kocaman bir çiçek demeti var," diyor Leon.

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Özrümün büyüklüğünü anlatacak bir sembole ihtiyacım olduğunu düşündüm," diye sürdürüyor. "Ama sonra Justin'in de sana devasa bir çiçek buketi bıraktığı aklıma geldi –aslına bakarsan çok daha güzel ve daha pahalı çiçekler– o yüzden şimdi çiçek fikrinin pek de cazip olmadığını düşünüyorum. Sonra eve gelip seninle yüz yüze konuşmaya karar verdim ama buraya gelince fark ettim ki anahtarımı annemde bırakmışım, bu gece orada kalacaktım çünkü. O yüzden gelip kapıyı çalmam gerekiyordu, ki bu da seni muhtemelen korkutacaktı çünkü uğraşman gereken ruh hastası bir eski sevgilin var."

Yoldan geçip giden arabaları izliyorum. Galiba Leon'un tek seferde bu kadar çok şey söylediğini ilk defa duyuyorum.

"Peki şimdi neredesin?" diye soruyorum sonunda.

"Kafanı kaldır. Karşı kaldırıma bak, pastanenin yanındayım."

Şimdi onu görüyorum. Telefon kulağında, diğer koluyla bir buket çiçeğe sarılmış, pastanenin parlak sarı tabelasının önünde duran siluetine bakıyorum. Mahkemeden beri giysilerini değiştirmediği için üzerinde bir takım elbise var.

"Çok incindiğini tahmin edebiliyorum," diyor. Sesi nazik ve içimi eritiyor.

Yine ağlıyorum.

"Çok özür dilerim Tiffy. Böyle bir şeyi aklıma bile getirmemeliydim. Bugün bana ihtiyacın vardı ve ben yanında değildim."

"Sana ihtiyacım vardı," diyorum hıçkırarak. "Mo, Gerty ve Rachel harikalar, onları seviyorum ve bana çok yardımcı oldular ama ben *seni* istiyordum. Sen bana Justin'in önemli olmadığını hissettiriyorsun. Beni önemsediğini hissettiriyorsun."

"Önemsiyorum. Ve Justin önemli değil." Şimdi yoldan bu taraftaki kaldırıma geçiyor. Yüzünü seçebiliyorum, elmacık kemiklerinin düzgün, sert çizgilerini, dudaklarının yumuşak kıvrımını. Başını kaldırıp bana bakıyor. "Herkes duygularımı açmazsam seni kaybedeceğimi söyleyip duruyordu, sonra romantik jestlerin kralı Justin ortaya çıktı..."

"Romantik mi?" diyorum tükürür gibi. "Romantik ha? Artık romantik jestler falan istemiyorum! Bunu ne diye isteyeyim ki? Daha önce o jestleri çok yaşadım ve hepsi de boktandı."

"Biliyorum," diyor Leon. "Haklısın. Bilmeliydim."

"Ayrıca üstüme gelmemen de hoşuma gidiyor, ciddi bir ilişkiye başlama düşüncesi ödümü koparıyor! Sonuncudan ne kadar zor kurtulduğuma baksana!"

"Evet," diyor Leon. "Evet... anlıyorum." *Kahretsin Richie* gibi bir şey daha söylüyor sanki ama tam olarak duyamıyorum.

"Artık telefon olmadan da seni duyabiliyorum," diyorum trafik gürültüsünde duyurmak için sesimi yükselterek. "Ayrıca bağırmak için bir bahane bulduğuma çok memnunum."

Telefonu kapatıp biraz geri gidiyor. "Bağıralım o zaman," diyor.

Gözlerimi kısıyorum, sonra battaniyeleri üzerimden çekip şarap kadehimle çerezi masaya bırakıp parmaklıklara gidiyorum.

"Vay canına," diyor Leon, sesi yittiği için söylediklerini zar zor duyuyorum. "İnanılmaz görünüyorsun."

Kendime bakınca üstümde hâlâ partiden kalan omuzları açık elbisenin olduğunu görüp şaşırıyorum. Tanrı bilir saçlarım ne âlemde, makyajımsa bu sabah olduğu yerden en az beş santim aşağı akmış olmalı ama elbise gerçekten harika.

"Nazik olma!" diye bağırıyorum. "Sana öfkelenmek istiyorum!"

"Evet! Doğru! Bağır o zaman," diye sesleniyor Leon, hazırlanıyormuş gibi kravatını sıkılaştırıp yakasını tekrar ilikliyor.

"Justin'e asla dönmeyeceğim!" diye bağırıyorum, nasıl iyi geldiğini görünce tekrar bağırıyorum. "Justin'e asla dönmeyeceğim!"

Yakınlarda bir araba alarmı ötüyor, tesadüf olduğunu biliyorum ama yine de hoşuma gidiyor, acı bir miyavlama ve devrilen çöp tenekelerinin sesi de olsa mükemmel olurdu. Derin bir nefes alıp tam bağıracakken duruyorum. Leon'un bir eli havada.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" diye bağırıyor. "Daha doğrusu bir şey bağırabilir miyim?"

Bir sürücü önümüzden geçerken yavaşlıyor ve ben iki kat yukarıda, Leon aşağıda birbirine bağırıp duran bu çifte ilgiyle bakıyor. Leon daha önce hiç sokakta bağırmamış gibi geliyor bana. Biraz şaşırarak ağzımı kapatıp başımı sallıyorum.

"Her şeyi berbat ettim!" diye bağırıyor Leon. Sonra hafifçe öksürüp daha yüksek sesle bağırıyor. "Korktum. Bunun mazeret olamayacağını biliyorum ama bütün bunlar benim için korkutucu. Duruşma. Sen, biz. Değişikliklere ayak uydurma konusunda iyi değilim. Ben çok şeyim..."

"Dengesiz?"

Sokak lambasının ışığında yan yan gülümsediğini görüyorum.

"Evet, güzel kelime." Tekrar hafifçe öksürerek balkona yaklaşıyor. "Bazen seni tanımadan önce her şeyin daha kolay olduğunu düşünüyorum. Daha güvenli. Ama bak... neler yapabiliyorsun. Ne kadar cesur davrandın. Ve ben de böyle olmak istiyorum. Tamam mı?"

Ellerimi parmaklığa dayayıp aşağı bakıyorum. "Aşağıda bayağı gevezelik ediyorsun Leon Twomey," diye sesleniyorum.

"Demek ki acil durumlarda geveze olabiliyorum!" diye bağırıyor.

Bir kahkaha atıyorum. "Çok da fazla değişmene gerek yok. Ben senin doğal halinden hoşlanıyorum."

Sırıtıyor. Takım elbisesinin içinde saçı başı dağınık haliyle çok yakışıklı, birden tek isteğim onu öpmek oluyor.

"Pekâlâ Tiffy Moore, ben de senden hoşlanıyorum."

"Duyamadım?" diye sesleniyorum elimi kulağıma götürerek.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum!"

Üst kattan bir pencere gürültüyle açılıyor. "Kusura bakmayın ama," diye bağırıyor Daire 5'teki tuhaf adam, "Burada uyumaya çalışıyorum! Bütün gece uyanık kalırsam yerçekimine karşı koyan yogamı yapmak için zamanında nasıl kalkabilirim acaba?"

"Yerçekimine karşı koyan yoga!" diye fısıldıyorum Leon'a keyifle. Buraya taşındığım ilk günden beri her sabah ne yaptığını merak ediyordum!

"Şöhretin başını döndürmesine izin verme Leon," diye uyarıyor Daire 5'teki tuhaf adam, sonra pencereyi tekrar kapatmak için uzanıyor.

"Bir saniye!" diye sesleniyorum.

Kafasını aşağı eğip bana bakıyor. "Sen kimsin?"

"Ben sizin diğer komşunuzum. Merhaba!"

"Ha, Leon'un sevgilisi misin?"

Bir an tereddüt ediyorum ama sonra sırıtıyorum. "Evet," diyorum ciddi bir sesle, aşağıdan küçük bir sevinç çığlığı duyuyorum. "Ve size sormak istediğim bir şey var."

Küçük bir çocuğun ne yapacağını görmek için bekleyen bir adam edasıyla bana bakıyor.

"Onca muzu ne yapıyorsunuz? Park yerinizdeki sandıklarda duran muzlardan söz ediyorum."

Yarı dişsiz ağzıyla kocaman gülümseyince şaşırıyorum. Gülümsediğinde epey dost canlısı görünüyor. "Damıtıyorum! Muz şırası bir harika!"

Sonra da pencereyi küt diye kapatıyor.

Leon'la birbirimize bakıp aynı anda kıkır kıkır gülmeye başlıyoruz. O kadar çok gülüyorum ki gözümden yaş geliyor. Karnımı tutarak katıla katıla gülerken yüzüm şekilden şekile giriyor, nefes alamıyorum.

"Yerçekimine karşı koyan yoga!" diye fısıldıyor Leon, trafiğin gürültüsünden sesini ancak duyabiliyorum. "Muz şırası!"

"Seni duyamıyorum," diyorum ama Daire 5'teki tuhaf adamı tekrar sinirlendirme korkusundan bağırmıyorum. "Yakınıma gel."

Leon etrafına bakınıp geri geri birkaç adım gidiyor.

"Yakala!" diyor duyulacak şekilde fısıldayarak, sonra da buketi bana fırlatıyor. Buket etrafa yapraklar ve değişik krizantemler saçarak havada yan yan süzülüyor ama parmaklığa doğru tehlikeli bir hamle yaparak yakalamayı başarıyorum.

Ben çiçekleri yakalayıp masaya bırakana kadar Leon

ortadan kayboluyor. Şaşkınlıkla balkondan aşağı eğilip bakıyorum.

"Nereye gittin?" diye sesleniyorum.

"Marco!" diye bir ses geliyor yakınlardan.

"Polo?"

"Marco."

"Polo! Bu işe yaramayacak!"

Leon su borusunun sağlamlığını tartıyor. Tekrar bir kahkaha patlatıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Yakınına geliyorum!"

"Su borularına tırmanan bir adam olduğunu düşünmemiştim," diyorum, Leon su borusunda tutunacak bir yer daha bulup kendini yukarı doğru çekerken irkiliyorum.

Sol ayağını koyacak yer aranırken dönüp bana bakıyor ve "Ben de," diyor. "İçimdeki cevheri açığa çıkardın."

Şimdi aramızda birkaç metre var; su borusu balkonumuzun tam yanından geçiyor, Leon neredeyse parmaklıklara ulaşmak üzere.

"Hey! Onlar benim çerezlerim mi?" diyor yetişebilir mi diye ölçmek için elini balkona doğru uzatırken.

Dik dik yüzüne bakıyorum.

"Öyle olsun bakalım," diyor. "Bir el atsana."

"Delilik bu," diyorum ama yine de yardıma gidiyorum.

Önce bir ayağını, sonra diğerini dikkatle borudan bırakıp elleriyle parmaklıklara asılı kalıyor.

"Aman Tanrım," diyorum. Bakamayacağım kadar dehşet verici ama başımı çeviremiyorum çünkü bakmazsam ve o da düşerse parmaklığın kenarında ayağını basacak yer arayarak orada asılı kalışını izlemekten çok daha kötü olur.

Kendini yukarı çekiyor, uzanıp elini sıkıca kavrayarak onu kendime doğru çekiyorum, balkona atlıyor.

"İşte oldu!" diyor üstünü başını silkeleyerek. Nefes nefese bana bakıyor.

"Selam," diyorum ve birden abartılı elbisemin içinde utanır gibi oluyorum.

Leon beni kucaklamak için kollarını iki yana açıp, "Çok özür dilerim," diyor usulca.

Ona yaslanıyorum. Takım elbisesi sonbahar kokuyor – yılın bu zamanı saçınıza sinen o açık hava kokusu. Geri kalanıysa Leon gibi kokuyor, olmasını istediğim gibi, beni kendine çekerken gözlerimi kapayıp kokusunu içime çekiyorum, bana yaslanmış güçlü vücudunu hissediyorum.

Kapıda Mo beliriyor, elindeki *Something Fishy* torbasında balık ve patates kızartması var. Geldiğini duymadım bile, hafifçe irkliyorum ama Leon'un kollarındayken Justin'in çıkagelmesi düşüncesi bana o kadar da korkutucu gelmiyor.

"Aa," diyor Mo ikimizi görünce. "Balığımla patates kızartmamı başka bir yerde yiyeyim bari."

68

Leon

Ben: Muhtemelen bu doğru zaman değil.

Tiffy: Umarım dalga geçiyorsundur.

Ben: Dalga geçmiyorum ama keşke bana yanıldığımı söylesen.

Tiffy: Yanılıyorsun. Şu an mükemmel bir zaman. Evimizde yalnızız, *baş başayız*. Bundan iyisi olamaz.

Gözlerimizi birbirimize dikiyoruz. Üzerinde hâlâ o inanılmaz elbise var. Bir çekişte omuzlarından sıyrılıp aşağı iniverecekmiş gibi duruyor. Yine de kendime engel oluyorum, hazır olduğunu söylüyor ama bu elbiselerimi yırt tarzından sevişilecek bir gün değil. Belki yavaş, hoş, insanı kıvrandıracak kadar uzun süre giyinik kalarak yapılacak bir seks.

Tiffy: Yatak?

O ses, tam da Richie'nin tarif ettiği gibi. Boğuk ve seksi. "Yatak" gibi şeyler derken daha da seksi oluyor.

Yatağın ayakucunda durup tekrar birbirimize dönüyoruz. Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpüyorum. Öpüşürken benimkine yapışan vücudunu duyuyorum, gevşediğini hissediyorum ve gözlerinin mavisindeki alevleri görmek için geri çekiliyorum. Dudaklarımız birleştiğin-

de öyle büyük bir arzuya kapılıyorum ki ellerimi çıplak omuzlarından başka yerlere kaydırmamak için büyük çaba harcıyorum.

Kravatımı gevşetip ceketimi çıkarıyor. Yavaş yavaş gömleğimin düğmelerini açıyor, parmakları kımıldarken beni öpüyor. Aramızda hâlâ boşluk var, öpüşmemize rağmen sanki saygılı bir mesafede duruyoruz.

Tiffy arkasını dönüp elbisesinin fermuarını açmam için saçlarını çekiyor. Bense fermuarını açmak yerine saçlarını elime alıp bir tutamını bileğime doluyorum, inliyor. Bu sese dayanamıyorum. Aramızdaki boşluğu kapatıp omuzlarını boynunda saçlarıyla teninin birleştiği yere kadar öpüyorum, vücudumu iyice onunkine bastırıyorum, sonunda fermuarını kendisi açmak için yana kayıyor.

Tiffy: Leon. Hadi. Elbise.

Fermuarı Tiffy'nin parmakları arasından alıp yavaşça aşağı indiriyorum, onun istediğinden daha yavaş. Sabırsızlıkla kıvranıyor. Bacaklarım yatağa çarpana kadar geri geri itiyor beni, yine sımsıkı birbirimize yaslanmış durumdayız, tenini ve ipek elbisesini hissediyorum.

Sonunda elbise yere düşüyor. Neredeyse filmlerdeki gibi –ipeğin pırıltısı ve sonra işte burada, üzerinde yalnızca siyah iç çamaşırları var. Kollarımın arasında bana dönüyor, gözleri hâlâ ateşli, bakmak için onu kendimden uzaklaştırıyorum.

Tiffy gülümseyerek: Hep böyle yapıyorsun.

Ben: Ne yapıyorum?

Tiffy: Bana böyle bakıyorsun. Yani... soyunduğumda.

Ben: Her şeyi görmek istiyorum. Aceleye gelmeyecek kadar önemli bu.

Tiffy bir kaşını kaldırıyor, dayanılamayacak kadar seksi.

Tiffy: Acele etmek yok demek.

Parmaklarını iç çamaşırımın belinde gezdirmeye başlıyor. Elini içeri sokuyor, olmasını istediğim yerle arasında sadece milimetreler var.

Tiffy: Bunu söylediğine pişman olacaksın Leon.

O adımı söyler söylemez pişman oluyorum zaten. Parmakları karnımda kayıyor, sonra acı verecek kadar yavaş kemerimin tokasına uzanıyor. Fermuarı indirdikten sonra pantolonumdan kurtulup çoraplarımı ayağımdan atıyorum, gözlerinin beni bir kedinin gözleri gibi nasıl izlediğinin farkındayım. Onu tekrar kendime çekmek istediğimde elini sertçe göğsüme koyuyor.

Tiffy, boğuk bir sesle: Yatak.

Aramızdaki boşluk bir anlığına geri dönüyor, otomatikman yatakta kendimize ait olan taraflara yöneliyoruz. O sola, ben sağa. Örtülerin altına girerken birbirimize bakıyoruz.

Yan dönüp yatıyorum ve ona bakıyorum. Saçları yastığın üstüne dağılmış, yorganın altında olduğu halde çıplaklığını hissedebiliyorum, ona dokunmak için sabırsızlanıyorum. Elimi aramızdaki boşluğa koyuyorum. Şubat ayında koyduğumuz sınırı geçerek elimi tutuyor ve parmaklarımı öpüyor, sonra onları dudaklarının arasına kaydırıyor, birden aramızdaki boşluk yok oluyor, vücudunu bana iyice yaslıyor ve sımsıkı kenetleniyoruz.

69

Tiffy

"Artık beni çıplak gördün. Benimle seviştin. Ve *hâlâ* bana böyle bakıyorsun."

Gülüşü o enfes yan gülümsemeye dönüşüyor, haftalar önce Brighton'da beni benden alan o gülümsemeye.

"Tiffany Moore," diyor, "Daha uzun süre sana bu şekilde bakmaya kararlıyım."

"Uzun süre!"

Ciddi bir tavırla başını sallıyor.

"Ne kadar çekicisin ve genel konuşmakta nasıl da ustasın ."

"İçimden bir ses belki de uzun süreli bağlanmaktan korktuğun için koşarak tepelere kaçabileceğini söylüyor."

Başımı tekrar göğsüne yaslayarak söylediği şeyi düşünüyorum. "Niye öyle dediğini anlıyorum ama aslında bu düşünce içimi sıcacık yapıyor."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece kafamın tepesini öpüyor.

"Ayrıca en yakındaki tepeye hiç durmadan koşamazdım zaten."

"Herne Hill olabilir belki. Herne Hill'e kaçabilirsin."

"Pekâlâ," diyorum dönüp dirseklerimin üzerinde doğrularak, "Herne Hill'e kaçmak istemiyorum. Uzun süre-

li planları seviyorum. Bence... hey, sen beni dinliyor musun?"

"Evet?" diyor Leon gözlerini açarak. Gülümsüyor. "Özür dilerim. Sana odaklanmaya çalışırken bile dikkatimi dağıtmayı başarıyorsun."

"Oysa senin dikkatin dağıtılamaz sanıyordum."

Beni öperken göğüslerimi okşuyor. "Elbette. Hiçbir şey dikkatimi dağıtamaz," diyor. "Ve sen..."

Ben zaten doğru düzgün düşünemez haldeyim. "Elinde oyuncak mıyım?"

"Aslında 'dikkati çok kolay dağılan birisin' diyecektim."

"Bu kez zor kadın gibi davranmaya çalışıyorum."

Eliyle daha önce kimsenin yapmadığı bir şey yapıyor. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama işin içinde onun başparmağıyla benim meme ucum var gibi, içimi yakıcı bir sıcaklık kaplıyor.

"On dakika sonra bunu sana hatırlatacağım," diyor Leon boynumu öpmeye başlayarak.

"*Kendini beğenmiş.*"

"Ben halimden gayet memnunum."

Geri çekilip ona bakıyorum. Yanaklarımın acımaya başladığını fark ediyorum, galiba gülümsemekten. Bunu Rachel'a söylediğimde tam olarak ne yapacağını biliyorum: parmağını ağzına sokup öğürecek. Ama bu doğru, bugün olanlara rağmen korkunç mutluyum.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Laf sokmayacak mısın?"

Parmakları tenimde gezinip takip edemediğim şekiller çizerken nefesim kesiliyor.

"Ne söyleyeceğimi... Bana sadece... bir dakika ver..."

Leon duştayken bir sonraki gün için yapılacaklar liste-

si hazırlayıp buzdolabının üzerine yapıştırıyorum. Listede şunlar yazıyor:

1) Mahkeme kararını düşünmemeye çalış.
2) Uzaklaştırma kararı çıkar.
3) Mo ve Gerty'yle Mo ve Gerty hakkında konuş.
4) Süt al.

Oturduğum yerde sabırsızlanarak Leon'un çıkmasını bekliyorum, sonra vazgeçip telefonuma uzanıyorum. Sadece duştan gelen seslere kulak vermem lazım.

"Alo?" diyor Gerty'nin boğuk sesi hattan.

"Selam!"

"Ah Tanrı'ya şükür," diyor Gerty, kendini tekrar yastıklara bıraktığını duyar gibi oluyorum. "Leon'la sorununuzu hallettiniz, değil mi?"

"Evet, her şeyi yoluna koyduk," diyorum.

"Onunla yattın mı yoksa?"

Sırıtıyorum. "Radarların tekrar çalışmaya başlamış."

"Her şeyi berbat etmedim yani?"

"Her şeyi berbat etmedin. Doğrusunu istersen her şey berbat olsaydı bile bunun suçlusu Justin olurdu, sen değil."

"Tanrım, bugün çok insaflısın. Korundunuz mu?"

"Evet anne, korunduk. Peki bu sabah sevişirken Mo ve sen korundunuz mu?" diye soruyorum tatlılıkla.

"Yapma," diyor Gerty. "Mo'nun penisini düşünmek benim için yeterince kötü, senin de düşünmene gerek yok."

Kahkaha atıyorum. "Yarın kahve içelim mi, sadece üçümüz? İlişkinizin nasıl başladığını öğrenmek istiyorum. Penis içeren detaylara gerek yok tabii."

"Uzaklaştırma kararını nasıl çıkaracağımız hakkında da konuşuruz," diyor Gerty.

"Tiffy mi?" dediğini duyuyorum Mo'nun arkadan.

"Ne kadar hoş, 'uzaklaştırma kararı' nı duyunca Mo benimle konuştuğunu anlıyor," diyorum konunun değişmesine biraz canım sıkılarak. "Ama evet. Onu da konuşmalıyız."

"Kendini güvende hissediyor musun?"

"Doğum kontrolü konusuna geri mi döndük?"

"Tiffy." Gerty konuyu değiştirme sanatıma asla saygı duymaz. "O dairede kendini güvende hissediyor musun?"

"Leon buradayken evet."

"Tamam. Güzel. Ama yine de duruşmadan önce uzaklaştırma emri çıkartmak hakkında konuşmamız lazım."

"Bir dakika... duruşma mı olacak?"

"Bırak da zavallı kadın düşünsün," diyor Mo arkadan. "Leon'la barışmanıza sevindim Tiffy!" diye sesleniyor.

"Teşekkürler Mo."

"Keyfini mi kaçırdım?" diye soruyor Gerty.

"Biraz. Ama sorun değil. Rachel'ı arayacağım daha."

"Evet, git Rachel'la bütün iğrenç detayları paylaş," diyor Gerty. "Yarın kahve içiyoruz unutma, ne zaman nerede buluşacağımızı mesaj at."

"Görüşürüz," deyip telefonu kapatarak banyoya kulak kesiliyorum.

Duştan hâlâ su sesi geliyor. Rachel'ı arıyorum.

"Seks?" diyor telefonu açar açmaz.

Kahkaha atıyorum. "Teşekkürler, sevgilim var."

"*Biliyordum*! Barıştınız mı?"

"Fazlasını yaptık," diyorum abartılı bir seksilikle.

"Detaylar! Detaylar!"

"Pazartesi günü anlatırım. Bu arada... göğüslerimin tüm yetişkinlik hayatım boyunca düşük performans gösterdiğini keşfettim."

"Ah evet," diyor Rachel bilgiç bilgiç "Yaygın bir problem. Biliyorsun..."

"*Şişş*!" Musluk kapandı. "Kapatmam gerek!"

"Beni böyle bırakıp gidemezsin. Sana göğüs uçlarıyla ilgili her şeyi anlatacaktım!"

"Seks yaptıktan sonra arkadaşlarımı aramam Leon'un tuhafına gidecek," diyorum fısıltıyla. "Daha ilişkinin başındayız. Hâlâ normalmişim gibi davranıyorum."

"Tamam ama pazartesi sabahı iki saatlik bir buluşma istiyorum. Konu: Göğüsler Hakkında Her Şey."

Telefonu kapattıktan az sonra Leon havlusuyla sessizce içeri giriyor, saçları geriye yatmış, omuzları su damlacıklarıyla parıldıyor. Yapılacaklar listeme bakmak için duruyor.

"Gerçekleştirilebilir gibi duruyor," diyor dolabı açıp portakal suyuna uzanırken.

"Gerty ve Rachel nasılmış?"

"Ne?"

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor. "Banyoya dönmemi ister misin? Gerty Mo'nun yanında olacağından sadece iki telefon görüşmesine izin vereceğimi düşünmüştüm de."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Ah, ben, şey..."

Elinde portakal suyuyla eğilip beni dudaklarımdan öpüyor. "Rahatla," diyor. "Her şeyi Rachel'a yetiştirdiğinin farkında değilmişim gibi davranmayı planlıyorum."

"Merak etme, her şeyi anlattığımda senin bir ilah olduğunu düşünecek," diyorum rahatlayıp portakal suyuna uzanarak.

Leon yüzünü buruşturuyor. "Tekrar yüzüme bakabilecek mi peki?"

"Tabii. Gerçi başka bir yere bakmayı da tercih edebilir."

70

Leon

Hafta sonu hızla geçip gidiyor. Tiffy neredeyse hep kollarımdaydı, sadece bir ara Gerty ve Mo'yla kahve içmeye gitti. Uzak durmam gereken bazı tetikleyiciler olduğu doğruydu, cumartesi sabahı Tiffy kendini bir anlığına kötü bir anıya kaptırdı. Ama şimdiden onu nasıl geri getireceğimi öğrenmeye başladım. Bu hayli tatmin edici.

Justin konusunda sinirleri kesinlikle söylediğinden daha bozuk... onunla kafede buluşup eve kadar eşlik edeyim diye özellikle taşıyamayacağı kadar süt almış. Şu uzaklaştırma kararını ne kadar çabuk çıkarırsak o kadar iyi olacak. Tiffy dışarıdayken kapıya zincir takıp balkon kapısını sağlamlaştırdım, sırf bir şey yapmış olmak için.

Pazartesi günü çalışmadığımdan Tiffy'yle metroya kadar yürüyorum, sonra kendime içinde sosis ve ıspanak da olan mükellef bir kahvaltı hazırlıyorum.

Tek başına oturmak hiç de iyi gelmiyor. Tuhaf, normalde yalnız başıma oturmaya bayılırım. Ama Tiffy dışarıdayken yokluğunu kayıp bir diş gibi duyuyorum.

Evin içinde bir hayli adımladıktan sonra annemi arıyorum.

Annem: Leon? Tatlım? İyi misin?

Ben: Merhaba anne, iyiyim. Cuma günü o şekilde çekip gittiğim için özür dilerim.

Annem: Sorun değil. Hepimiz üzgündük, yeni kız arkadaşının o öbür adamla evlenecek olmasını da hesaba katarsak... Ah Lee, kalbin çok kırılmış olmalı!

Ah tabii –anneme bunu kim söyledi?

Ben: Bir yanlış anlaşılma oldu. Tiffy'nin baş belası bir eski sevgilisi var. Soruna o sebep oldu. Tiffy aslında evlenme teklifine evet dememiş, adam Tiffy'ye evet dedirtmeye çalışmış.

Telefondan pembe dizilerdeki gibi dramatik bir iç çekiş geliyor. Sinirlerimin bozulmaması için büyük çaba harcıyorum.

Annem: Zavallı kız!

Ben: İyi idare ediyor.

Annem: Adamın peşine düştün mü?

Ben: Peşine düşmek mi?

Annem: Eski sevgilisinin! Tiffy'ne yaptıklarından sonra!

Ben: Ne demeye çalışıyorsun anne?

Cevap vermesi için zaman tanımamaya karar veriyorum.

Ben: Uzaklaştırma kararı çıkarmaya çalışıyoruz.

Annem: Ah evet, harika olur.

Rahatsız edici bir sessizlik oluyor. Neden bu konuşma bana bu kadar zor geliyor?

Annem: Leon.

Bekliyorum. Yerimde kımıldanıyorum. Yere bakıyorum.

Annem: Leon, Tiffy'nin benim gibi olmadığından eminim.

Ben: Ne?

Annem: Sen bu konuda hep iyi niyetli davrandın, Richie gibi bağırıp çağırıp evden falan kaçmadın ama çıktığım bütün adamlardan nefret ettiğini biliyorum. Demek istediğim şu ki, ben de onlardan nefret ettim ama sen da-

ha en başından nefret ediyordun. Korkunç bir... Korkunç bir örnek sergilediğimi biliyorum.

İyice daraldığımı hissediyorum.

Ben: Anne, önemli değil.

Annem: Şimdi gerçekten kendime geliyorum Lee.

Ben: Biliyorum. Hem senin suçun yok.

Annem: Buna neredeyse inanıyorum galiba, biliyor musun?

Susuyorum. Düşünüyorum.

Neredeyse ben de inanıyorum. Defalarca söylerseniz ve kendinizi zorlarsanız belki bir şeyin doğruluğuna inanabilirsiniz.

Ben: Seni seviyorum anne.

Annem: Ah tatlım. Ben de seni seviyorum. Richie'mizi geri alacağız ve ona göz kulak olacağız, hep yaptığımız gibi.

Ben: Kesinlikle. Her zamanki gibi.

Hâlâ pazartesi. Pazartesi bitmek bilmiyor. Tatil günlerinden nefret ediyorum, insanlar tatil günlerinde ne yapıyor? Ben duruşmayı, bakımevini, Justin'i düşünüp duruyorum. Tiffy'yle ilgili içimi ısıtan düşünceler bile beni zar zor ayakta tutuyor.

Ben: Selam Gerty, ben Leon.

Gerty: Leon, haber yok. Yargıç karar için geri çağırmadı. Çağırırsa seni arar gerekli bilgileri veririm. Sormak için aramana gerek yok.

Ben: Tamam. Elbette. Kusura bakma.

Gerty merhamet ediyor: Yarın olabilir diye düşünüyorum.

Ben: Yarın.

Gerty: Bugün gibi ama artı bir gün daha.

Ben: Bugün artı bir. Evet.

Gerty: Hobin falan yok mu senin?

Ben: Pek sayılmaz. Genelde tüm zamanımı çalşarak geçiriyorum.

Gerty: Tiffy'yle yaşıyorsun. Hobilerle ilgili okuyacak bir sürü şey vardır. Gidip tığ işiyle ilgili bir kitap oku ya da kartondan bir şeyler falan yap.

Ben: Teşekkürler Gerty.

Gerty: Önemli değil. Beni aramayı da kes, çok yoğunum.

Telefonu kapatıyor. Şimdiye kadar pek çok kez katlandığım halde bunu yaptığında hâlâ sinirlerim bozuluyor.

71

Tiffy

Martin'in işe gelmeye cesaret ettiğine inanamıyorum. Hep ödleğin biri olduğunu düşünürdüm ama yüzleşmekten daha çok korkan benim. Bu Justin'in vekiliyle konuşmak gibi bir şey. Leon'a defalarca iyi olduğumu söylesem de açıkçası bu bana korkutucu geliyor. Diğer yandan Martin her zamanki gibi ortalarda gezinip duruyor ve partinin ulaştığı başarıyla böbürleniyor. Sanırım henüz bildiğimi bilmiyor.

Evlenme teklifinden hiç söz etmediğini fark ediyorum. Ofiste kimse bu konuda konuşmuyor. Rachel aslında nişanlanmadığımı herkese yayıyor, böylece en azından gelen tebrikleri başımdan savmak için tüm sabahımı harcamak zorunda kalmıyorum.

Rachel [10.06]: Yanına gidip Justin'in hayalarına bir tekme atabilirim, böylece işi halletmiş oluruz.

Tiffany [10.07]: Çok cazip.

Tiffany [10.10]: Neden bu kadar ödleğim bilmiyorum. Dün bu konuşmayı kafamda baştan sona tasarlamıştım. Sokacak çok güzel laflar bulmuştum. Şimdiyse hepsi uçup gitti ve kendimi biraz tırsmış hissediyorum.

Rachel [10.11]: Sence Mo Dışında Biri olsa ne derdi?

Tiffany [10.14]: Lucie mi? Herhalde cuma günü olanlar-

dan sonra aklımı kaçırmış gibi hissetmemin normal olduğunu söylerdi. Ve Martin'le konuşmanın biraz da Justin'le karşılaşmak gibi olacağını.

Rachel [10.15]: Doğru, bunu anlayabiliyorum, yalnız... Martin Martin'dir. Sıska, kırtıpil, fesat Martin. Toplantılarda benim sandalyemi tekmeleyip senin altını oyarak halkla ilişkiler müdürünün kızını Megan Fox'un yüzüymüş gibi öpen adam.

Tiffany [10.16]: Haklısın. Martin'den korkmam nasıl mümkün olabilir ki?

Rachel [10.17]: Seninle gelmemi ister misin?

Tiffany [10.19]: Evet dersem sefilce olmaz mı?

Rachel [10.20]: Benim için zevk olurdu.

Tiffany [10.21]: O zaman evet. Lütfen.

Sabah toplantısı bitene kadar bekliyoruz. Martin'in parti için aldığı tebrikler esnasında dişlerimi sıkıyorum. Birkaç meraklı bakış bana dönse de kimse konuyu açmıyor. Yine de utançtan kıpkırmızı oluyorum. Bu odadaki herkesin eski sevgili dramı yaşadığımı bilmesinden nefret ediyorum. Bahse girerim neden artık nişanlı olmadığımla ilgili kendi acayip nedenlerini uydurmuşlardır ve bahse girerim içlerinden hiçbiri gerçeğe yaklaşamamıştır bile.

Rachel elimi tutup sıkıca kavrıyor, sonra beni hafifçe dürtüp not defterini ve kâğıtlarını toparlayan Martin'i işaret ediyor.

"Martin, biraz konuşabilir miyiz?" diyorum.

"İyi bir zaman değil Tiffy," diyor, hazırlıksız görüşmelere vakti olmayan çok önemli biri havalarında.

"Martin, ya bizimle birlikte şu toplantı odasına gelirsin ya da benim planıma geçeriz ki bu da herkesin önünde hayalarına tekme yemen anlamına gelir," diyor Rachel.

Martin'in yüzünden bir korku dalgası geçiyor, kaygıla-

rım yok olup gidiyor. Martin'e bakıyorum. Şimdi bildiğimizi anlayıp geri vites yapıyor. Neler zırvalayacağını duymak için sabırsızlanıyorum.

Rachel onu boştaki tek toplantı odasına sokup kapıyı arkamızdan kapatıyor. Kapıya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor Martin.

"Neden bir tahminde bulunmuyorsun Martin?" diyorum. Sesim şaşırtıcı şekilde şen ve keyifli çıkıyor.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok," diye dikleniyor Martin. "Bir sorun mu var?"

"Eğer varsa Justin'in bunu haber alması ne kadar sürer?" diye soruyorum.

Martin'le göz göze geliyoruz. Köşeye sıkışmış kedi gibi görünüyor.

"Ne demek istediğini hiç..."

"Justin bana söyledi. Böyle kaypaktır işte."

Martin'in omuzları düşüyor. "Bak, ben sadece sana yardımcı olmaya çalışıyordum," diyor. "Justin şubat ayında bizim eve gelip sana bir yer bulmaya çalıştığınızı söyledi, sonra da boş odamızı sana aylığı beş yüzden kiralamamızı istedi."

Şubatta mı? Lanet olsun.

"Senin kim olduğunu nereden biliyordu?"

"Uzun zamandır Facebook'tan arkadaşız. Galiba ilişkiniz ciddiye bindiği ilk zamanlar eklemişti beni, o zaman birlikte çalıştığın adamları yokluyor diye düşünmüştüm, korumacı bir tip ya. Ama boş oda ilanını orada yayınladıktan sonra benimle iletişime geçti."

"Sana ne kadar teklif etti?"

"Farkı ödeyeceğini söylemişti," diyor Martin. "Hana ve ben ne kadar iyi biri diye düşünmüştük."

"Ah, Justin işte," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Sonra sen odayı kiralamayınca çok yıkıldı. Kira şartlarını görüşmek için uğradığında sohbet etmiştik, sonra içi rahat etsin diye ara sıra senin nasıl olduğunu ve neler yaptığını bildirebilir miyim diye sordu."

"Ve bu sana hiç... *ürpertici* gelmedi mi?" diye soruyor Rachel.

"Hayır!" Martin başını iki yana sallıyor. "Ürpertici gelmedi. Ayrıca bana para falan da vermiyordu, ondan tek bir kez para aldım, o da Tasha Chai-Latte'nin gelip çekim yapması içindi, tamam mı?"

"Tiffy'yi takip etsin diye ondan para aldın ha?" diyor Rachel gözle görülür derecede öfkelenerek.

Martin büzülüyor.

"Dur biraz." Ellerimi yukarı kaldırıyorum. "Başa dönelim. Senden arada bir nerede olduğumu ona bildirmeni istedi. Demek Shoreditch'teki kitap tanıtımında ve tur gemisinde olacağımı böyle öğrenmişti."

"Sanırım öyle," diyor Martin. Tuvaleti gelmiş bir çocuk gibi ayağının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor, ona acır gibi olduğumu anlayınca hemen toparlanıyorum çünkü beni bu konuşmayı yapmaya iten şey sadece öfke.

"Peki ya fotoğraf çekimi için Galler'e gittiğimizde?" diyorum.

Martin fark edilir şekilde terlemeye başlıyor. "Ben, ee, oraya gideceğini Justin'e mesaj attıktan sonra beni arayıp..."

Sinirden gözüm seğiriyor. Öyle iğrenç ki gidip hemen duş almak istiyorum.

"... modellik etsin diye yanında getirdiğin çocuğu sordu. Leon'u bana verdiğin tarife göre anlattım ona. Sessizleşti, sesi gerçekten çok üzgün geliyordu. Bana seni hâlâ çok sevdiğini, o çocuğu tanıdığını ve onun her şeyi mahvedeceğini söyledi..."

"Sen de bütün hafta sonunu işlerimize burnunu sokarak geçirdin."

"Yardım ettiğimi sanıyordum!"

"Zaten çuvalladın çünkü gizlice sıvışıp sabahın üçünde mutfakta oynaştık, ha ha."

"Avantajlı durumunu kaybedebilirsin Tiffy," diyor Rachel.

"Evet, haklısın. Geri döndükten sonra da her şeyi Justin'e anlattın."

"Evet. İşi ele alış şeklim hoşuna gitmemişti. Birden kendimi gerçekten kötü hissettim. Yeterince yardımcı olamamıştım."

"Ne kadar da yardımsever bir adam," diyor Rachel dişlerinin arasından.

"Neyse, sonra da şu evlenme teklifini planlamak istedi. Gerçekten çok romantikti."

"Özellikle de çekim yapsın diye Tasha Chai-Latte'yi getirmen için sana para verdiğinde," diyorum.

"Bütün dünyanın bunu görmesini istediğini söyledi!" diyor Martin itiraz edercesine.

"*Leon*'un görmesini istedi. Kaça patladı peki? O paranın kitaba ayrılan bütçeden ödenmediğini anlamalıydım."

"On beş bin," diyor Martin süklüm püklüm. "İki bin de organizasyon için bana."

"On yedi bin sterlin?!" diye haykırıyor Rachel. "Tanrım!"

"Ve biraz da kaldı, böylece Katherin'e o limuzini tuttum, belki Piers Morgan'la röportaja ikna ederim diye. Ben sadece... Justin'in seni gerçekten seviyor olması gerektiğini düşündüm," diyor Martin.

"Hayır, düşünmedin," diyorum duygusuzca. "Aslında umurunda değildi. Sadece Justin'e yaranmak istedin. Justin pek çok insanda bu etkiyi yaratır. Bana evlenme teklifi ettikten sonra seninle hiç görüştü mü?"

Martin sinirli bir tavırla başını iki yana sallıyor. "Senin partiden o şekilde ayrıldığını görünce işlerin Justin'in umduğu gibi gitmediğini anladım. Sence bana kızmış mıdır?"

"Bence..." Derin bir nefes alıyorum. "Martin. Justin'in sana kızıp kızmaması umurumda değil. Yakında Justin'i ya takipten ya da tacizden mahkemeye veriyorum, avukatım hangisine karar verirse."

Martin her zamankinden de solgunlaştı. Arkasındaki beyaz tahtayı görebileceğim neredeyse.

"Tanıklık etmeye hazır mısın?" diye bastırıyorum.

"Ne? Hayır!"

"Neden hayır?"

"Yani bu... benim için çok utanç verici olur, ayrıca işlerin yoğun olduğu bir zaman..."

"Sen çok zayıf bir adamsın Martin," diyorum.

Gözlerini kırpıştırıyor. Hafiften dudağı titriyor. "Bunu düşüneceğim," diyor sonunda.

"Güzel. Mahkemede görüşürüz Martin."

Peşimde Rachel'la odadan çıkıyorum, masama giderken kendimi neşeli hissediyorum.

Özellikle de ofise doğru yürürken Rachel sessizce "Eye of the Tiger"ı mırıldandığı için.

Martin'le hesaplaştıktan sonra dünya biraz daha parlak bir yer gibi geliyor bana. Sırtım dik oturup partide olanlardan dolayı utanmamaya karar veriyorum. Eski sevgilim evlenme teklif etti, ben de hayır dedim, ne olmuş yani? Bunda bir sorun yok. Öğle ortasında tuvalete gittiğim sıra Ruby bana sessizce çak bir beşlik yapıyor, Rachel da her on beş dakikada bir feminist şarkılar gönderiyor, kendimi iyice güçlü hissetmeye başlıyorum.

İşe yoğunlaşmak için korkunç çaba harcıyorum ama so-

nunda başarıyorum: Telefon çaldığında kek kremasındaki yeni bir trendi araştırıyorum. Anında krema torbalarından bahseden bu internet sitesini hiç unutmayacağımı anlıyorum. Çünkü bu çok önemli bir telefon konuşması.

"Tiffy?" diyor Leon.

"Evet?"

"Tiffy..."

"Leon iyi misin?" Kalbim hızlı hızlı atmaya başlıyor.

"O çıktı."

"O..."

"Richie."

"Aman Tanrım. Bir daha söyle şunu."

"Richie çıktı. Suçsuz bulundu."

Öyle bir çığlık atıyorum ki ofisteki herkes dönüp bana bakıyor. Yüzümü çarpıtıp bir anlığına telefonu elimle kapatıyorum.

"Arkadaşım piyangoyu kazanmış!" diyorum ağız hareketleriyle en yakınımdaki meraklı kişi olan Francine'e, bu özel haberi yayıp dursun bakalım. Şimdiden önünü almazsam tekrar nişanlandığımı düşünürler yoksa.

"Leon, ben... yarın açıklanır sanıyordum!"

"Ben de. Gerty de."

"Yani şimdi... o... çıktı mı? Dışarıda mı yani? Tanrım, Richie'yi dışarıda düşünemiyorum! Bu arada neye benziyor?"

Leon kahkaha atıyor, kahkahasını duyunca içim pırpır ediyor. "Bu akşam bize geliyor. Onunla bizzat tanışırsın artık."

"Bu inanılmaz."

"Biliyorum. Aslında ben de inanamıyorum. Düş gördüğümü düşünüyorum hâlâ."

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Şimdi neredesin?" diye soruyorum sandalyemde zıplayarak.

"İşteyim."

"Bugün tatil değil miydi?"

"Yerimde duramıyordum. İşin bittikten sonra buraya gelmek ister misin? İstemezsen sorun değil, yedide evde olacağım, sadece düşündüm ki..."

"Beş buçukta orada olurum."

"Aslında, gelip seni ben alayım..."

"Kendi başıma yapabilirim. Gerçekten, bugün güzel bir gündü, yapabilirim. Beş buçukta görüşürüz!"

72

Leon

Koğuşlarda dolaşıyorum, hasta çizelgelerini kontrol ediyorum, serumları bağlıyorum. Hastalarla konuşup sesimin normal çıkmasını sağlayabildiğim ve kardeşimin sonunda eve dönüyor olmasından başka bir konuda konuşabildiğim için kendime hayret ediyorum.

Ev.

Richie eve dönüyor.

O kadar alışkanlık olmuş ki hâlâ bu düşünceden uzak durmaya çalışıyorum. Zihnim Richie'nin geri döndüğü düşüncesine dokunur dokunmaz yanmış gibi geri sıçrıyor çünkü bu benim kendime düşünmeyi yasakladığım bir şeydi. Çok fazla acı veriyordu. Fazla umut doluydu.

Oysa şimdi gerçek. Gerçek olacak, birkaç saate kadar.

Tiffy'yle tanışacak. Kanepemde oturup tıpkı telefonda konuştukları gibi yüz yüze konuşacaklar. Gerçek olamayacak kadar güzel. Aslında hapse hiç girmemesi gerektiğini hatırlayana kadar tabii, yine de bu düşünce bile mutluluğumu bozamıyor.

Adımı duyduğumda bakımevinin mutfağında çay yapıyorum, çok yüksek sesle ve gitgide daha da yükselerek adım tekrar ediliyor.

Tiffy: Leon! Leon! Leon!

Tam zamanında arkamı dönüyorum. Tiffy yağmurdan ıslanmış saçlarıyla, pembe yanakları ve kocaman gülümseyişiyle üstüme atılıyor.

Ben: Hey yavaş ol!

Tiffy kulağıma iyice yaklaşarak: Leon Leon Leon!

Ben: Of!

Tiffy: Affedersin. Affedersin. Ben sadece...

Ben: Sen ağlıyor musun?

Tiffy: Ne? Hayır.

Ben: Ağlıyorsun. Sen inanılmazsın.

Tiffy gözlerini kırpıştırarak şaşkın şaşkın bana bakarken gözleri mutluluk gözyaşlarıyla ışıldıyor.

Ben: Daha Richie'yle tanışmadın bile.

Koluma girip beni suyu kaynamakta olan kettle'a doğru geri çeviriyor.

Tiffy: Pekâlâ, seninle tanıştım ve Richie de senin küçük kardeşin.

Ben: Önceden uyarayım, o kadar da küçük değil.

Tiffy yıllardır bu mutfağa girip çıkarmış gibi dolaptan iki kupa alıyor, sonra poşet çayları bulup kettle'dan fincanlara su dolduruyor.

Tiffy: Yine de Richie'yi tanıyormuşum gibi hissediyorum. Onunla defalarca konuştuk. Birini tanımak için yüz yüze görüşmen gerekmiyor.

Ben: Yeri gelmişken...

Tiffy: Nereye gidiyoruz?

Ben: Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.

Tiffy: Çaylar! Çaylar!

Durup Tiffy'nin ağırdan alarak çaylara süt eklemesini bekliyorum. Omzunun üstünden arsız bir bakış fırlatıyor, anında onu soyma isteğine kapılıyorum.

Ben: Hazır mıyız?

Tiffy: Tamam. Hazırız.

Kupanın birini bana veriyor, kupayı alıp bana uzattığı elini tutuyorum. Koridorda yanından geçtiğimiz hemen herkes, "Ah, merhaba Tiffy!" ya da "Sen Tiffy olmalısın!" ya da "Aman Tanrım, Leon'un gerçekten kız arkadaşı varmış!" diyor ama sinir olmayacak kadar keyifliyim.

Tam Mercan Koğuşu'nun kapısını açacakken Tiffy'yi çekiyorum.

Ben: Dur, camdan bir bak.

İkimiz de cama eğiliyoruz.

Johnny White hafta sonundan beri Bay Prior'un yanından ayrılmadı. Bay Prior uyuyor ama zayıf, lekelerle dolu eli Johnny White'ın avucunda. Üç günü birlikte geçirdiler, bu Johnny White'ın umabileceğinden çok daha fazla.

Her zaman o kapıdan girmeye değer.

Tiffy: Altıncı Johnny White gerçek Johnny White mıymış? Bu gerçekten de hayatımızın en iyi günü mü? Böyle bir duyuru falan mı yapıldı? Herkesin kahvaltısına şans iksiri mi koyuldu yoksa? Kahvaltılık gevrek kutusundan altın bilet falan mı çıktı?

Onu ağzından sertçe öpüyorum. Arkamızdan, asistan doktorlardan biri bir diğer asistan doktora, "İnanılmaz, Leon'un ölümcül hastalığı olmayan kimseden hoşlanmadığını sanıyordum!" diyor.

Ben: Galiba sadece güzel bir gün Tiffy.

Tiffy: Bence hepimiz bunu hak ettik.

73

Tiffy

"Tamam, nasıl görünüyorum?"

"Rahatla," diyor Leon bir kolu başının altında, yatakta sırtüstü yatarken. "Richie seni zaten seviyor."

"Ailenin bir üyesiyle tanışıyorum!" diye itiraz ediyorum. "İyi görünmek istiyorum. Akıllı, güzel ve esprili görünmek istiyorum, belki bir parça da *Gilmore Girls*'ün ilk serisindeki Sookie gibi ha?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Suratımı asıyorum. "Peki. Mo!"

"Evet?" diye sesleniyor Mo oturma odasından.

"Bu elbise beni havalı ve sofistike mi, yoksa yorgun ve sıkıcı mı göstermiş, söyler misin lütfen?"

"Bu soruyu soruyorsan elbiseyi kaldır at," diye bağırıyor Gerty.

Gözlerimi deviriyorum. "Sana sormadım! Sen zaten elbiselerimin hiçbirini beğenmezsin!"

"Bu doğru değil, bazılarını beğeniyorum. Sadece senin yaptığın kombinlerde hoşuma gitmiyor."

"Mükemmel görünüyorsun," diyor Leon bana gülümseyerek. Bugün yüzü tamamen farklı görünüyor, sanki biri varlığından bile haberdar olmadığım bir düğmeye basmış da yüzü parlamış.

"Hayır, Gerty haklı," diyorum, elbiseyi üzerimden sıyırıp en sevdiğim yeşil dar kotumla el örgüsü bol kazağıma uzanıyorum. "Fazla abartıyorum."

"Hiç de abartmıyorsun," diyor Leon ben kotumu giymek için bir bacağımın üstünde zıplarken.

"Bu akşam söylediğimde onaylamayacağın herhangi bir şey var mı?"

Gözlerini kısıyor. "Bu bir paradoks," diyor. "Cevabım hayır ama öyle dersem kendimle çelişmiş olurum."

"Söylediğim her şeye katılır, ayrıca da çok zeki!" Yatağa tırmanıp Leon'un üstüne çıkıyorum ve onu öpüyorum, bırakıyorum vücudum vücuduyla birleşsin. Kazağımı giymek için çekildiğimde itiraz ediyor, beni kendine çekiyor, gülümseyerek ellerine vuruyorum. "Kabul etmelisin ki bu kıyafet uygun değil," diyorum.

Bina kapısının zili üç kez çalıyor, Leon öyle hızla zıplıyor ki yataktan düşecek gibi oluyorum.

Kapıya giderken omzunun üstünden, "Özür dilerim!" diye bağırıyor. Mo ve Gerty'nin Richie içeri girsin diye otomatiğe bastıklarını duyuyorum.

Örgü kazağımı giyip parmaklarımı saçlarımdan geçirirken içim titriyor. Daire kapısında Richie'nin sesini duyana kadar bekliyor, Leon'la ikisine bekledikleri o kavuşma anını yaşamaları için zaman tanıyorum.

Onun yerine Justin'in sesini duyuyorum.

"Seninle konuşmak istiyorum," diyor.

"Ah. Merhaba Justin," diyor Leon.

O anda şimdiden kollarımı kendime sardığımı ve daireyi gözden geçirmek için eğilen kimse beni yatak odasının kapısında görmesin diye kendimi dolabın içine attığımı fark ediyorum ve birden içimden çığlık atmak geliyor. Buraya gelip bana bunu yapamaz. Gitmesini istiyorum,

gerçekten gitmesini, sadece hayatımdan değil kafamdan da çıkıp gitmesini... Kapıların arkasında korkudan sinmeye tahammülüm yok artık.

Pekâlâ, tırsıyorum çünkü bu tür boktan durumları hemencecik atlatamıyorsunuz ama şu anda her şeyden çok bıkkınlık hissediyorum, öfkenin verdiği özgüvenle onunla yüzleşeceğim. Köşeyi dönüyorum.

Justin gövdesiyle kapıyı kaplamış duruyor, yapılı, kaslı ve fark edilir derecede öfkeli.

"Justin,"diyorum Leon'un yanına giderek, Justin'le aramda sadece bir metre var. Elimin birini her an çarpıp kapatmaya hazırmışçasına kapıya koyuyorum.

"Buraya Leon'la konuşmak için geldim," diyor Justin. Bana bakmıyor bile.

Elimde olmadan büzülüyorum, kendime güvenim anında yok oluyor.

"Bana da evlenme teklif edeceksen cevabım hayır," diyor Leon şen şakrak bir sesle. Justin'in elleri bu şaka karşısında yumruk halini alıyor; gözlerinde şimşekler çakarak yaylanıp ileri atılıyor. İrkiliyorum.

"Ayağına dikkat et Justin," diyor Gerty sertçe kanepeden. "Eğer daha da yaklaşıp evin içine girerse avukatının benimle konuşması gereken pek çok şey daha olacak."

Justin'in sarsılışını izliyorum, her şeyi yeniden düşündüğünü görüyorum. "Biz birlikteyken arkadaşlarının her şeye bu kadar burnunu soktuğunu hatırlamıyorum Tiffy." Hırlar gibi konuşuyor, kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Galiba sarhoş. Bu hiç iyi değil.

"Ah, sokmak istedik," diyor Mo.

Titreyerek derin bir nefes alıyorum. "Beni terk etmek şimdiye dek benim için yaptığın en iyi şeydi Justin," diyorum onun eşiğin ötesinde durduğu kadar dik durmaya ça-

lışarak. "Biz ayrıldık. Her şey bitti. Beni rahat bırak."

"Ayrılmadık," diyor sabırsızca.

"Uzaklaştırma kararı çıkarıyorum," diyorum onun başka bir şey söylemesine fırsat vermeden.

"Hayır, çıkarmıyorsun," diye alayla gülüyor Justin. "Yapma Tiffy. Çocuk gibi davranmayı kes."

Kapıyı yüzüne öyle bir çarpıyorum ki ben dahil hepimiz sıçrıyoruz.

"Siktir!" diye bağırıyor Justin kapının diğer tarafından, sonra kapı çerçevesine inen bir yumruk sesi geliyor ve tokmak zorlanıp çatırdıyor.

İstemeden bir inilti koyuvererek geri çekiliyorum, kapıyı Justin'in yüzüne kapattığıma inanamıyorum.

"Polis," diye ağzını oynatıyor Leon.

Gerty telefonunu alıp numarayı tuşluyor, diğer elini uzatıp sıkıca parmaklarımı kavrıyor. Leon'un zinciri takıp tüm ağırlığıyla kapıya yaslanışını izlerken Mo hemen gelip yanımda duruyor.

"Bu çok çılgınca," diyorum bitap bir halde. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Açın şu kapıyı!" diye kükrüyor Justin kapının diğer tarafından.

"Polis," diyor Gerty telefona.

Justin iki yumruğuyla birden kapıyı dövüyor, haftalar önce parmağını zile bastırışı ve Leon kapıyı açana kadar da kaldırmayışı aklıma geliyor. Yutkunuyorum. Kapıya inen her yumruk bir öncekinden daha çok ses çıkarıyor sanki, sonunda sesler tam kulağımın içinden geliyormuş gibi hissediyorum. Gözlerim yaşlardan sırılsıklam. Korkmaktan bıkmak buraya kadarmış. Justin kapının arkasında öfkeden kükrerken Leon'u izliyorum, yüzü gergin ve ciddi, etrafına bakınarak kapıya dayayacak bir şey arıyor.

Solumda Gerty telefonda sorulara cevap veriyor.

Sonra birden tüm bu çılgınlık ve gürültü son buluyor. Leon soran gözlerle bize bakıyor, sonra kapının tokmağını kontrol ediyor –kapı hâlâ kilitli.

"Neden durdu?" diye soruyorum, Gerty'nin elini öyle sıkıyorum ki parmaklarımın beyaza kestiğini görebiliyorum.

"Kapıyı yumruklamayı kesti," diyor Gerty telefona. Tiz bir sesin cevap verdiğini duyuyorum. "Kapıyı kırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor olabilir diyor. Başka bir odaya gitmeliyiz. Kapıdan uzaklaş Leon."

"Bir saniye," diye fısıldıyor Leon, koridorda neler olduğunu dinlemek için kapıya eğiliyor.

Yüzüne zalim bir gülümseme yayılıyor. Yaklaşmamızı işaret ediyor; titreyen bacaklarla çekine çekine Mo'nun beni kapıya götürmesine izin veriyorum. Gerty geride kalıp sessizce telefonda konuşuyor.

"Hapishaneyi severdin Justin," diyor kapının arkasından gelen belirgin aksanlı bir ses. "Gerçekten. Orada senin gibilerden çok var."

"Richie!" diyorum fısıltıyla. "Ama, sakın..." Richie'yi hapisten daha yeni çıkardık. Onu binadan çıkarmak için bile olsa Justin'le dövüşmesi Richie için iyi olmaz.

"Üstüne bastın," diyor Leon gözleri büyüyerek. Kapıyı açmak için uzandığında onun ellerinin de hafifçe titrediğini fark ediyorum. Seslere bakılırsa Richie kapının önünde dururken Justin merdivenlere doğru geri çekiliyor ama yine de... Gözlerimi ovalıyorum. Justin bana ne yaptığını bilsin istemiyorum. Ona bu gücü vermek istemiyorum.

Kapı açılınca Justin bize doğru atılıyor ama Richie soğukkanlılıkla onu itince küfrederek geriye doğru sendeleyip duvara çarpıyor. Richie içeri girince Leon kapıyı çabucak arkasından kapatıyor. Her şey birkaç saniyede olup

bitiyor; içeri girmek için bana doğru atıldığında Justin'in yüzüne bakacak zamanı bile bulamıyorum. Ne olmuş ona? Asla böyle yapmazdı. Asla şiddete başvurmazdı. Öfkesini ustaca dizginlemeyi bilirdi, verdiği cezalar zekice ve acımasızca olurdu. Şimdiyse darmadağın ve umutsuz.

"Eski sevgilin iyi adam," diyor Richie bana göz kırparak. "Adam resmen cinnet geçiriyor. Sabah kapıya yumruk attığı için pişman olacağını söyleyebilirim." Elindeki yedek anahtarları büfenin üstüne fırlatıyor, demek o yüzden zile basmadan binaya girebilmiş.

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp Richie'yi süzüyorum. Koridorda Richie'yi görünce Justin'in sesinin kesilmesi boşuna değilmiş. Adam dev gibi. Boyu en az bir doksan ve o kadar kaslı ki insan bu kadar kası ancak bütün zamanını egzersize vererek yapabilir. Siyah saçları kısacık kesilmiş, kolları dövmelerle dolu. Dövmelerden biri tişörtünün yakasından boynuna doğru kıvrılıyor –boynundaki ip kolyenin Leon'unkiyle aynı olduğuna bahse girerim. Gözleri de Leon'unkiler gibi koyu kahverengi ve derin bakışlı ama biraz daha muzır bir ifade taşıyorlar.

"Polis on dakikaya burada olacak," diyor Gerty sakin bir sesle. "Merhaba Richie. Nasılsın?"

"Sevgilin olduğunu öğrenip yıkılmış vaziyetteyim," diyor Richie sırıtarak Mo'nun omzuna vururken. Mo'nun halıya bir iki santim gömüldüğüne yemin edebilirim. "Sana bir yemek borçluyum!"

"Ah, seni durdurmama izin verme," diyor Mo aceleyle.

Richie sertçe Leon'a sarılıyor, öyle ki vücutlarının birbirine çarptığını duyabiliyorum. "Dışarıdaki orospu çocuğunu kafanıza takmayın," diyor geri çekilirken Leon ve bana. Koridorda Justin'in bir şey fırlattığını duyuyorum, o her neyse duvara çarpıp paramparça olunca irkiliyorum.

Bütün vücudum tir tir titriyor –Justin'in sesini ilk duyduğum andan beri titriyorum– ama Richie bana dostça gülümsüyor, bu gülümseyiş Leon'un yan yan gülüşünün aynısı ve içten bir gülümseme, insanı anında rahatlatan türden. "Seninle tanıştığıma sevindim Tiffy," diyor. "Kardeşime göz kulak olduğun için de teşekkür ederim."

"Bu sayılır mı bilmiyorum," diyorum zar zor, çerçevesi sarsılan kapıyı gösteriyorum sonra da.

Richie elini sallıyor. "İçeri girerse benimle ve Leon'la başa çıkmak zorunda kalır –pardon dostum, seninle tanıştırılmadık."

"Mo," diyor Mo, hayatını bir sandalyede oturup konuşarak kazanan ve birdenbire kendisini konuşmanın dezavantajına olacağı bir senaryonun içinde bulan bir adama benziyor.

"Tiffy'yle biz de varız," diyor Gerty sertçe. "Ne yani, Ortaçağ'da mı yaşıyoruz? Bahse girerim yumruk atmada Leon'dan daha iyiyimdir."

"Açın şu kapıyı diyorum!" diye kükrüyor Justin dışarıdan.

"Bir de sarhoş," diyor Richie neşeyle, sonra da önünden çekilmemizi işaret ederek koltuğu kaldırıp kapının önüne koyuyor. "İşte. Artık burada beklememize gerek yok. Leon, balkon hâlâ eski yerinde mi?"

"Hıı, evet," diyor Leon hafiften şoka girmiş gibi. Mo'nun yerini almak için yanıma geliyor, sırtımı okşarken kendimi ona bırakıp toparlanmaya çalışıyorum. Justin'in her bağırışında ya da kapıya her vuruşunda irkiliyorum ama şimdi Richie mobilyaları kaldırırken ve Leon kolunu bana dolamışken irkilmeye eşlik eden o büyük korkuyu ve paniği duymuyorum. Bu çok güzel.

Richie hepimizi balkona çıkarıp cam kapıyı arkamız-

dan kapatıyor. Balkona zar zor sığabiliyoruz; Gerty bir köşede Mo'ya sokuluyor, ben de diğer köşede Leon'un önüne yerleşiyorum, yerin büyük kısmını Richie'ye bırakıyoruz ki ihtiyacı olan da tam olarak bu. Derin derin nefes alıp veriyor, gülümseyerek manzarayı izliyor.

"Londra!" diyor kollarını iki yana açarak. "Bunu özlemişim. Şuraya bak!"

Arkamızda, dairenin içinde, kapı tekrar tekrar gümbürdüyor. Leon beni kendine çekip sıkıca sarılıyor, yüzünü saçlarıma gömüyor, kâh ılık kâh serin nefesini boynumda hissediyorum.

"Polisin geldiğini görmek için de gayet güzel bir yer," diyor Richie, dönüp bana göz kırpıyor. "Onları bu kadar kısa zamanda tekrar göreceğimi sanmıyordum doğrusu."

"Özür dilerim," diyorum sefil bir halde.

"Özre gerek yok," diyor Richie ciddiyetle, aynı anda Leon saçlarıma gömdüğü kafasını iki yana sallıyor, Mo da, "Özür dileme Tiffy," diyor. Gerty bile şefkatli bir şekilde gözlerini deviriyor.

Gözlerimi üzerlerinde gezdiriyorum, benimle birlikte balkonda sıkış sıkış oturuyorlar. İşe yarıyor –sadece biraz, ama hiçbir şeyin şu anda daha fazla işe yarayacağını sanmıyorum zaten. Gözlerimi kapatıp Leon'a yaslanıyorum, Lucie'nin öğrettiği şekilde nefesime odaklanıyorum ve o vurma sesinin sadece bir ses olduğunu, daha fazlası olmadığını düşünmeye çalışıyorum. Eninde sonunda ses kesilecek. Derin derin nefes alıyorum, Leon'un kolu beni sarıyor. O an emin oluyorum. Justin bile sonsuza dek dayanamaz.

74

Leon

Polis Justin'i alıp götürüyor. Justin sinirden küplere biniyor. Ona bakar bakmaz ne olduğunu anlıyorsunuz: her zaman kontrollü olan ama şimdi kontrolünü kaybetmiş bir adam. Ama Gerty'nin dediği gibi bu hiç değilse uzaklaştırma kararı çıkarmamızı kolaylaştıracak.

Kapıyı inceliyoruz. Justin tekmeleriyle kapının ahşabını göçürmüş, yumruklarıyla da boyalarını dökmüş. Ayrıca kan da var. Tiffy kanı görünce başını çeviriyor. Acaba yaşadıklarından sonra bunu görmek nasıl hissettiriyor merak ediyorum. Sonuçta bu adamı sevmişti ve o da kendince Tiffy'yi sevmişti.

Neyse ki Richie var. Adam bu akşam neşe saçıyor. Richie vücut geliştirme aletini ilk kendisi kullanabilmek için "Bozo"nun neler yaptığına dair bir başka hikâyeye başlarken Tiffy'nin yanaklarına renk geldiğini görüyorum, omuzları dikleşiyor, dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. Çok daha iyi. Tiffy'nin morali düzeldikçe ben de gevşiyorum. Onu öyle sıçrarken, ağlarken, korkarken görmeye dayanamıyorum. Justin'in bir polis memuru tarafından götürüldüğünü görmek bile ona duyduğum öfkeyi hafifletmiyor.

Ama şimdi polisin gelmesinin üzerinden üç saat geçmişken tıpkı hayal ettiğim gibi oturma odasına yayılmış durumdayız. Gözlerinizi kısarak bakarsanız son bir yıldır iple çektiğim akşamın kapıyı kırıp içeri girmeye çalışan sinirli bir adam tarafından kesintiye uğratıldığını zar zor fark edebilirsiniz. Tiffy ve ben armut koltuğa oturduk; Gerty en yüksek mevkiyi kapıp kanepede Mo'ya yaslanmış oturuyor. Richie ise kapıyı engellemek için kullanıldığından beri tam olarak eski yerine dönmeyen ve şimdi koridorla oturma odası arasında duran koltuktan odaya hükmediyor.

Richie: Ben anlamıştım.

Gerty: Ne zaman? Ben de anlamıştım ama başlarda belli değildi.

Richie: Leon kendisi evde yokken yatağında uyuyacak bir kadınla evini paylaşacağını söylediği anda.

Gerty: Mümkün değil.

Richie coşarak: Hadi ama! Başka hiçbir şey paylaşmadan yatağını paylaşamazsın, anlarsın ya.

Gerty: Peki ya Kay?

Richie ciddiye almayan bir tavırla elini sallıyor.

Richie: Boşversene Kay'i.

Tiffy: Yapma ama...

Richie: Ah, tatlı bir kızdı tabii ama Leon'a uygun değildi.

Ben, Gerty ve Mo'ya: En başta ne düşünmüştünüz?

Tiffy: Ah Tanrım, bunu onlara sorma.

Gerty anında: Korkunç bir fikir olduğunu düşündük.

Mo: Başka türlü biri de olabilirdin, bunu da bir düşün.

Gerty: İğrenç bir sapık olabilirdin mesela.

Richie kahkahalara boğulurken bir bira daha alıyor. On bir aydır içmediği için fazla içerse çarpabileceğini söy-

lemeyi düşünüyorum ama Richie'nin buna vereceği tepkiyi hesaba katınca (yanıldığımı ispatlamak için daha da içecek büyük ihtimalle) boş veriyorum.

Mo: Bu işe girişmesin diye Tiffy'ye para vermeyi bile düşündük...

Gerty: Tabii ki hayır dedi...

Mo: Sonra bunun Tiffy'nin Justin'den uzaklaşma çabasının bir parçası olduğunu anladık ve istediğini yapmasına izin verdik.

Richie: Peki böyle olacağını tahmin etmediniz mi? Tiffy ve Leon'u kastediyorum.

Mo: Hayır. Dürüst olmak gerekirse Tiffy'nin henüz Leon gibi birine hazır olduğunu sanmıyordum.

Ben: Ne tür biri yani?

Richie: Hunharca yakışıklı?

Ben: Sırık gibi? Koca kulaklı?

Tiffy alaycı bir şekilde: Manyak olmayan bir adam demek istiyor.

Mo: Evet. Bu tür ilişkilerden kurtulmak uzun zaman alır ve...

Gerty çabuk çabuk: Justin'den konuşmayalım.

Mo: Özür dilerim. Ben sadece Tiffy'nin ne kadar iyi baş ettiğini söylemeye çalışıyordum. Alışkanlık haline gelmeden bu ilişkiyi bitimenin ne kadar zor olduğunu.

Richie'yle birbirimize bakıyoruz. Annemi düşünüyorum.

Gerty gözlerini deviriyor.

Gerty: Bu arada bir danışmanla çıkmak korkunç bir şey. Adamda kaygısızlık diye bir kavram yok.

Tiffy: Sende var mı peki?

Gerty cevap olarak Tiffy'yi ayağıyla dürtüyor.

Tiffy onun ayağını tutup çekerek: Neyse, bu gerçekten de duymak istediğimiz şey. Bana Mo ve senden hiç doğru

dürüst bahsetmedin! Nasıl oldu? Ne zaman başladı? Dediğimiz gibi penisle ilgili detaylar hariç.

Richie: Ha?

Ben: Sadece akışına bırak. En iyisi kendi aralarındaki esprileri görmezden gelmek. Çok geçmeden anlamaya başladığını fark edeceksin.

Tiffy: Rachel'la tanış da gör. Uygunsuz şakalar kraliçesidir.

Richie: Tam bana göre bir kız galiba.

Tiffy bunun üzerine düşüncelere dalıyor, uyarırcasına kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Richie'yle arasını yapmak kötü bir fikir. Kardeşimi ne kadar sevsem de kendisi kalp kırmaya meyillidir.

Ben: Anlatsanıza Mo, Gerty?

Mo, Gerty'ye: Sen anlat.

Tiffy: Hayır hayır, Gerty mahkemede bir şey okuyormuş gibi anlatır. Mo, bize olayların romantik versiyonunu anlatır mısın lütfen?

Mo buna ne kadar kızdığını anlamak ister gibi Gerty'ye yan yan bakıyor; neyse ki Gerty üç kadeh şarap içti ve Tiffy'ye pis pis bakmakla yetiniyor.

Mo: Pekâlâ, aynı eve taşınınca başladı.

Gerty: Yalnız Mo bana uzun süredir âşıkmış.

Mo ona hafiften sinir olmuş gibi bakıyor.

Mo: Ve Gerty de bir yıldan uzun süredir benden hoşlandığını söyledi.

Gerty: Sır olarak söylemiştim!

Tiffy boğazından sabırsızlığını gösteren bir ses çıkarıyor.

Tiffy: Ve âşık mı oldunuz? Aynı yatakta uyudunuz falan?

Kararsızlıkla dolu bir sessizlik oluyor; Mo huzursuz-

ca ayaklarına bakıyor. Tiffy gülümseyerek Gerty'nin elini sıkıyor.

Richie: Pekâlâ. Öyle anlaşılıyor ki kendime bir ev arkadaşı bulmalıyım, değil mi?

EYLÜL
İki yıl sonra

Sonsöz

Tiffy

İşten döndüğümde dairenin kapısında bir not buluyorum. Bu aslında alışık olmadığımız bir şey değil ama genellikle Leon ve ben notlarımızı evin içiyle sınırlı tutuyoruz. Bunun sebebi de acayipliklerimizi komşulara ilan etmemek.

Dikkat: Romantik jest çıkabilir
(kesinlikle çok düşük bütçeli)

Bir kahkaha atıp anahtarı çeviriyorum. Daire her zamanki gibi görünüyor: darmadağın, rengârenk ve ev sıcaklığında. Ama çantamı kapının yanına, her zamanki yerine bırakırken duvarda bir başka not görüyorum.

Birinci Adım: macera için giyin. Lütfen dolaptan istediklerini seç.

Şaşkın şaşkın nota bakıyorum. Bu Leon'un standartlarına göre bile tuhaf kaçıyor. Paltomla atkımı çıkarıp kanepenin arkalığına bırakıyorum. (Aslında artık kanepe yerine çekyatımız var, televizyonu gözden çıkarmış ol-

mamıza rağmen oturma odasına zor sığıyor ama içinde Richie'nin yatabileceği bir yatak olmadan burası ev sayılmaz.)

Dolap kapısının iç tarafında katlanıp bantla yapıştırılmış bir not var. Üstünde şöyle yazıyor:

Üzerinde Tiffy tarzı bir şeyler yok mu?

Var aslında ama bu iş kıyafeti olduğundan asıl stilime göre biraz normal kalıyor (mesela en az iki parçanın renginin birbirine uymasına dikkat ettim). Dolabı karıştırıp ne demekse "maceraya uygun" bir şeyler arıyorum.

Elime birkaç yıl önce aldığım mavi-beyaz elbise geçince duruyorum. Leon'un Afacan Beşler elbisesi dediği elbise bu. Soğuk havada pek uygun değil ama kalın gri külotlu çorabım ve Help the Aged'den aldığım sarı yağmurluğumla...

Giyindikten sonra notu dolabın kapağından söküp içindeki mesajı okuyorum.

Tekrar merhaba. Bahse girerim çok güzel görünüyorsun.

Maceraya doğru yola çıkmadan önce birkaç şey daha toplaman gerekiyor. Birincisi birbirimizi ilk kez gördüğümüz yerde. (Merak etme. Su geçirmez.)

Sırıtarak banyoya giderken bu kez daha hızlı yürüyorum. Leon tam olarak neyin peşinde? Nereye gideceğim? Şimdi macera elbisem üstümde ve yorgunluğunun etkisinin hafiflediğini hissediyorum –Leon renkli bir şeyler giyersem kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordu herhalde– ve midem heyecanla kasılıyor.

Duş başlığından iyice streç filme sarılmış bir zarf sarkıyor. Zarfın üstünde bir Post-it var:

Daha beni okuma lütfen.
Bulman gereken bir sonraki şey ilk öpüştüğümüz yerde. (Kanepe değiştiği için tam olarak orası değil aslında. Romantik jest hatırına bu kadarını hoşgör.)

Kanepenin minderleri arasına sıkıştırılmış bir başka zarf var. Bunun üzerinde *beni aç* yazıyor, ben de öyle yapıyorum. Zarfın içinde Londra'dan Brighton'a bir tren bileti var. Kaşlarımı çatıyorum, şimdi iyice kafam karıştı. Neden Brighton? Birlikte olmaya başladıktan sonra oraya hiç gitmedik, Johnny White'ı ararken gitmiştik.

Biletin arkasına bir not yazılı:

Bulman gereken son şey Bobby'nin himayesinde. Bobby seni bekliyor.

Bobby eskiden daire 5'teki tuhaf adam dediğimiz kişi. Şimdi onunla sıkı dostuz, neyse ki muzdan şıra yapılmayacağını anladı ve geleneksel elma şırası yapmaya karar verdi. Yaptığı elma şırası leziz ama her defasında başımı ağrıtıyor.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp Bobby'nin kapısını çalıyorum, beklerken sabırsızlıkla kıpırdanıp duruyorum.

Bobby kapıyı açtığında üstünde favori eşofmanı var (Geçen yil eşofmanındaki delikleri diktim. İyice uygunsuz kaçmaya başlamıştı. Ama delikleri yamamakta kullandığım kumaş pembe çizgili olduğundan hâlâ epeyce tuhaf görünüyor.

"Tiffany!" diyor, sonra beni kapıda bırakıp ayaklarını

sürüyerek hemen içeri gidiyor. Boynumu uzatıyorum. Sonunda üstüne Post-it yapıştırılmış küçük bir karton kutuyla geri dönüyor. "İşte!" diyerek gülümsüyor. "Hadi git."

"Teşekkürler?" diyorum kutuyu inceleyerek.

Brighton'a varınca iskelenin oradaki kumsala git. Neresi olduğunu görünce anlayacaksın.

Bu yaptığım en azap verici tren yolculuğu. Meraktan çatlıyorum. Yerimde duramıyorum. Brighton'a hava kararduktan sonra varıyorum ama deniz kenarına gitmek için yolumu kolayca buluyorum, iskeleye o kadar hızlı adımlarla yürüyorum ki adeta koşuyorum, bunu sadece olağandışı durumlarda yaparım oysa, demek ki gerçekten heyecanlıyım.

Oraya varır varmaz Leon'un ne demek istediğini anlıyorum. Yeri kaçırmam imkânsız.

Denizden otuz metre kadar içerde, çakılların üstünde bir koltuk var. Koltuk rengârenk battaniyelerle kaplı, etrafındaki kayaların arasına düzinelerce küçük mum serpiştirilmiş.

Elimle ağzımı kapatıyorum. Kalbim normalden üç kat hızlı atıyor. Çakılların üstünden koltuğa doğru yürürken Leon'u görmek için etrafıma bakınıyorum ama ondan hiç iz yok, sahil tamamen ıssız.

Koltuğun üstündeki not uçmasın diye büyük bir deniz kabuğunun altına koyulmuş.

Oturup iyice sarın ve hazır olduğunda zarfı aç. Sonra da kutuyu.

Oturur oturmaz streç filmi yırtıp zarfı açıyorum. Gerty'nin el yazısını görünce şaşırıyorum.

Sevgili Tiffy,

Leon bu delice plana Mo ve beni de dahil etti çünkü söylediğine göre bizim görüşlerimize değer veriyormuşsun. Bense korktuğu için bunu tek başına yapmak istemediğinden şüpheleniyorum. Tabii bunu Leon'un yüzüne vuracak değilim. Bir adamın biraz alçak gönüllü olması iyidir.

Tiffy, seni hiç şimdiki kadar mutlu görmedik. Bu mutluluğu sen kendin yarattın. Ama Leon'un da bunda katkısı olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Onu seviyoruz Tiffy. Sana ancak çok iyi kalpli bir adamın yapabileceği şekilde iyi geliyor.

Elbette karar sana kalmış ama Leon şunu bilmeni istedi: biz Leon'a onay veriyoruz.

Mo ve Gerty x

Not: Baban eski kafalı ve olduğu için Leon ondan izin almadığını ama Brian'ın onaylayacağına emin olduğunu söylememi istedi.

Sarsılarak gülerken yanaklarımdaki yaşları siliyorum. Babam Leon'a tapıyor. En azından bir yıldır yabancıların yanında utanç verici biçimde ona oğlum diyor.

Titreyen ellerimle karton kutuyu alıyorum. Bantı sökmek uzun vaktimi alıyor ama sonunda kutunun kapağını açtığımda ağlamaya başlıyorum.

Kutunun içinde gökkuşağı renklerinde pelür kâğıtların arasına sarılı bir yüzük var. Çok güzel bir yüzük: Antika, biraz yamuk, ortasında oval şekilli bir kehribar taşı var.

Kutunun içinde son bir not daha var:

Stockwell, Madeira House, Daire 3'te oturan Tiffany Rose Moore,

Karım olmak ister misin?

Bunu biraz düşün. Beni görmek istersen Bunny Hop Inn'de, 6 numaralı odadayım.

Seni seviyorum x

Kendimi toparlayınca, omuzlarım döktüğüm mutluluk gözyaşları yüzünden sarsılmayı bırakınca gözlerimi kurulayıp burnumu siliyorum, sonra sahilden Bunny Hop Inn'in sıcak ışığına doğru yürüyorum.

Leon beni 6 numaralı odada, yatağın üstüne bağdaş kurmuş oturarak bekliyor. Gergin olduğu için kıpırdanıp duruyor.

Uçarcasına üstüne atlıyorum. Onu yatağa devirirken ağzından mutluluk dolu bir *oof* çıkıyor.

Saçlarımı geriye itip yüzüme bakarak, "Evet mi?" diye soruyor.

"Leon Twomey," diyorum, "bizzat orada olmadan evlenme teklif etmenin yolunu ancak sen bulabilirdin." Onu sertçe öpüyorum. "Evet. Kesinlikle evet."

Leon beni daha iyi görebilmek için geriye iterek soruyor, "Emin misin?"

"Eminim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Çok erken değil mi?"

"Lanet olsun Leon!" diyorum sabrım tükenerek. Etrafıma bakınıp komodinin üzerindeki kâğıt kalemi alıyorum.

EVET. Seninle evlenmeyi çok istiyorum.

Yazdığıma göre artık kesin ve yasal olarak evliyiz ama yine de Gerty'ye bir sor çünkü bunu tamamen şu anda uydurdum. xx

Okusun diye notu Leon'un burnuna doğru tuttuktan sonra gömleğinin cebine sokuyorum. Beni kendine çekip dudaklarını kafamın üstüne bastırıyor. Yüzüne o yan gülüşlerinden birinin yayıldığını hissedebiliyorum, her şeyin bu kadar yolunda gitmesi mümkün değilmiş gibi geliyor, sanki tüm mutluluğu biz almışız da başka kimseye bırakmamışız gibi.

"Şimdi televizyonu açacağız ve nükleer savaş çıktığını falan göreceğiz," diyorum kıvrılıp Leon'un yanına uzanarak.

Gülümsüyor. "Sanmam. İşler böyle yürümüyor. Bazen iyi şeyler de oluyor."

"Vay, bu ne iyimserlik! Genelde iyimser olan benim, sen değil."

"İyimserliğimin sebebini bilemiyorum. Az önce nişanlanmamız? Parlak gelecek? Yaşama sevgisi? Emin olamıyorum."

Kıkırdayarak Leon'un göğsüne sokuluyorum, nefes alırken kokusunu içime çekiyorum. "Ev gibi kokuyorsun," diyorum.

"Ev sensin," diyor. "Yatak, daire..."

Önemli bir şey söyleyeceği zamanlarda yaptığı gibi uygun kelimeleri bulmak için susuyor

"Sen gelene kadar orası ev değildi Tiffy."

Teşekkür

İlk teşekkürüm Tiffy ve Leon'a herkesten önce bir şans veren ve böylece hayatımın en çılgın ve en harika döneminin başlamasına vesile olan muhteşem Tanera Simons'a gidiyor. İkinci teşekkürüm ise *Ev Arkadaşı*'nın dünyaya açılması için ne gerekiyorsa yapan Mary Darby, Emma Winter, Kristina Egan ve Sheila David için. Darley Anderson Agency'de bir aile bulduğum için çok şanslıyım.

Martin ve Hana'yı okuduktan sonra belki inanmayabilirsiniz ama gerçekte yayıncılık endüstrisi harika insanlarla dolu, *Ev Arkadaşı*'nın basılmasında emeği geçenler ise bilhassa muhteşem. Quercus ve Flatiron'daki harika editörlerim Emily Yau ve Christine Kopprasch'a, yaptığınız düzeltmelerle bu kitabı mükemmel hale getirdiğiniz için teşekkür ederim, *Ev Arkadaşı*'nı olabildiğince iyi kılabilmek için yaptığınız tüm diğer sayısız şey için de teşekkürler. Bu kitabın hayat bulması için büyük emek veren Jon Butler, Cassie Browne, Bethan Ferguson, Hannah Robinson, Hannah Winter, Charlotte Webb, Rita Winter ve diğer sevgili Quercus çalışanlarına teşekkür ederim. Ve harika uluslararası yayıncılarıma Tiffy ve Leon'a en baştan inanıp bu deneyimi bir düşe çevirdikleri için sonsuz teşekkürler.

Bir sonraki teşekkürüm esin perim olduğu için Libby'ye;

ona sırtımı dayayabildiğim için, benimle birlikte tuvalet mantarlarıyla savaştığı için ve üzerine basa basa bana bu kitabın çok özel olduğunu söylediği için Nups'a; harika ve cömert bir arkadaş olduğu için ve kitaba çok fazla zaman ayırıp görüşlerini sunduğu için Pooja'ya gidiyor. İlk okumalar, parlak fikirler ve Adventure Bar'da dağıttığımız geceler için Gabyy, Helen, Gary, Holly ve Rhys'e ve kitabımı yayınevlerine sunmaya korktuğumda bana iyi bir azar çeken Rebecca Lewis-Oakes'a teşekkür ederim. Justin adını değiştirmediğim için beni affet Rebecca!

Mükemmel aileme ve aynı zamanda olağanüstü Hodgson ailesine: her zaman yanımda olduğunuz ve *Ev Arkadaşı*'yla ilgili her şeyden heyecan duyduğunuz için teşekkür ederim. Anne ve baba, desteğinizi hiçbir zaman esirgemeden hayatımı sevgiyle ve kitaplarla doldurduğunuz için teşekkürler. Ve Tom, detaylarda yardım ettiğin için sana da teşekkür ederim. Seni seviyorum, her gün aklımdasın.

Sam'e. Burası en zor kısmı çünkü tıpkı Leon gibi hissediyorum, bu kadar önemli bir şeyi söylemek için gereken kelimeleri bulamıyorum. Sabrın, nezaketin, hayatın getirdiği her şeye duyduğun heyecanın ve en önemli anlarda yaptığın okumalar ve attığın kahkahalar için teşekkür ederim. Bu kitap sana adandı, hem senin için hem senin sayende yazıldı.

Son olarak bu kitabı satın alan bütün okuyucularıma ve kitabımı bulmanızı sağlayan tüm kitapçılara sonsuz teşekkürler. Kitabımı okuduğunuz için minnet ve gurur doluyum.

Aşkı aramak ve en beklenmedik yerde bulmak üzerine...

Tiffy ve Leon bir evi paylaşıyor fakat hiç karşılaşmıyorlar. Kötü bir ayrılığın ardından Tiffy kendine bir ev arıyor ve içine düştüğü çaresizlik onu daha önce aklına gelmeyen bir çözüme götürüyor. Böylece gece vardiyasında çalışan Leon'la ev arkadaşlığına başlıyor. Tiffy geceleri, Leon ise gündüzleri evi kullanıyor, yani hiç karşılaşmıyorlar. Derken notlar başlıyor ve arkadaş oluveriyorlar.

Ev arkadaşınıza âşık olmak berbat bir fikir olabilir. Özellikle de henüz tanışmadıysanız.

"Baştan sona bir zevk... Klasik romantik komedi hayranları için mükemmel, sıcak ve büyüleyici bir aşk hikâyesi."
Kirkus

"Yeni Jojo Moyes... *Senden Önce Ben*'in sahip olduğu her şey var...Ciddi komik."
Cosmopolitan

akirakitap

DEX PLUS
www.dexkitap.com
/DEXpub
ISBN 978-605-09-7575-8
9 786050 975758
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen KDV'siz Satış Fiyatı
₺42